Ny Portefeuille

Udgivet og redigeret af Georg Carstensen, 1.-3. Bind, 1843. De første numre redigeret af H. P. Holst.
Udgivet af Georg Carsten og redigeret af J. C. Schythe, fra 4. bind 1843 til 4. bind 1844.

Mere om tidsskriftet på:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850p/p84985.htm

med link til liste over indekseret skønlitterært indhold.

Tospaltede sider med indskudte tavler.

Bag i bindet findes omslagene til hæfterne, der udkom hver søndag.

Udarbejdet 2024 af Niels Jensen

Ny Portefeuille

for

1844.

Udgivet

af

Georg Carstensen.

Redigeret

af

J. C. Schythe.

Andet Bind.

Trykt hos Louis Klein.

Indhold.

Poesie.

Fortællinger.

Biographier og Skizzer.

Theater, Musik, Literatur og Kunst.

Artistiske Bilag.

En Mythe.

Dagen viger;
Natgudinden stiger
Gjennem Æthren i sin sorte Dragt;
Støvet hviler;
Men paa Himlen smiler
Luna i sin blanke Sølverpragt.

Zephyrvinden
Svæver let som Hinden
Gjennem Dalen og den dunkle Lund;
Blomsterduften
Spreder den i Luften,
Mens den vækker Løvet af sit Blund.

Tyst og stille
Fra en Sølverkilde
Snoer en Bæk sig frem i Maanens Glands,
Let den ruller
Uden Brag og Bulder
Sine Bølger i en mystisk Dands.

Ved dens Vugge
Mellem Blomster smukke
Hviler træt Endymion saa skjøn;
Ved hans Side
I Gevandter hvide
Knæle Alferne for ham i Bøn.

Dristigt Vinden
Kysser ham paa Kinden,
Leger med hans dunkle Lokkers Strøm;
Roligt lukke
Sig hans Øine smukke,
Snart han frydes ved en herlig Drøm.

Og Selene
Skuer med sit rene,
Klare Blik paa ham med sjelden Lyst;
Øiet brænder,
Flammen ei hun kjender,
Selsom kjærligt er Gudindens Bryst.

Hjertet bæver,
Hendes Barm sig hæver,
Og hun seer paa ham med kjærligt Smiil.
Elskovs Længsel
Bryder Hjertets Fængsel,
Saaret er hun af Gud Amors Piil.

End den Skjønne
Smykt med himmelsk Ynde
Slumrer roligt i den fagre Dal,
Da Gudinden
Stille, let som Vinden
Iler fra de høie Guders Sal.

Ned hun svinger
Sig paa Elskovs Vinger,
Luna er ei længer kold og bly;
Let hun sværmer;
Ængstligt hun sig nærmer:
Hvis han vaagner, maa hun atter flye.

Og Gudinden
Bøier sig mod Kinden,
Trykker der et ømt, et saligt Kys;
Øiet luer,
Naar hun ham beskuer,
Og hun røver ham endnu et Kys.

Alt er stille,
Gjerne end hun vilde
Dvæle lidt hos ham i søde Lyst;
Ak! men Vinden
Lyder ei Gudinden,
Zephyr hæver atter skjælmsk sin Røst.

Den hun frygter;
Bange bort hun flygter,
Trænger dybt i Laurbærskoven ind;
Der hun skuer
Sine Pile, Buer,
Glemmer Elskov, da hun seer en Hind.

Og til Himlen
Mellem Stjernevrimlen
Svinger hun igjen sig op saa fro.
Amor sigter,
Men hans Piil ham svigter —
Elskov kan ei meer hos hende boe.

Ludolph Fog.

Skagens Mysterier.

Af **Peder Madsen**, Byens Vægter.

III.
Skagens Fyr.

Naar jeg her strax i Begyndelsen — thi Forord volder ingen Trætte — lader Læserne vide, at den efterfølgende lille Fortælling ikke vil komme til at dreie sig om et Fyr, men om en Fyr, saa forudseer jeg, at En eller Anden muligviis vil udbryde: „Saa, nu har da den gamle skrivesyge Vægter deroppe endogsaa læst Heibergs sidste Intelligensblad, og nu bilder han sig ind at kunne forhindre „et Nationaltab" ved at gjengive Ordet Fyr det oprindelige Kjøn, som det havde i gamle Dage." — Men i saa Fald gjør man mig Uret. Vel er det nu saa, at jeg kunde være fuldt berettiget til at følge den Opfordring, som ovennævnte Digter, der tillige skal være Professor philosophiæ extraordinariæ, har udstedet, nemlig: „at sætte Grændser for den overhaandtagende slette Tendens i Sproget til at gjøre Intetkjønsord af Fælleskjønsord"; thi jeg tør, uden at beskyldes for Hovmod, ikke blot regne mig til „de Talende og Skrivende", men ogsaa, som Vægter heri Byen, til Dem, „som give Tonen an". Men for at tale reent ud af Posen, saa gider jeg ikke givet mig af med de Dele, og mener dog at være lige god Patriot for det, især da jeg ogsaa har givet min Skjærv til Statsgjeldens Afbetaling, rigtignok ikke i Sølv eller Bankosedler, men ligesom Heiberg ved at afskaffe det t, som adskillige fremmede Ord havde til Overflod.

Det er altsaa ikke om det velbekjendte Skagens Fyr, at Talen her vil blive; og dog var dette i Sandhed ikke noget ufrugtbart Stof at lægge til Grund for sine Betragtninger. Jeg kunde jo for Exempel opfatte denne Gjenstand fra et historisk og oeconomisk Synspunkt, og det var da en let Sag at sammenskrive en vidtløftig Beretning om Fyrets — eller „Fyrens", som det dengang kaldtes — allerførste simple og ufuldkomne Indretning, hvorledes det nemlig kun bestod i en aaben Jernpande, som hang paa Enden af en Vippe, og hvori der imellem Aar og Dag forbrændtes en umaadelig Mængde Steenkul, — hvorledes dets Pasning i meget gamle Dage var overladt paa Accord til Private, og hvorledes disse stak Pengene i Lommen og lode Flammen gaae ud, saa at mangen en Søfarende i de mørke Vinternætter tilsatte Liv og Gods under den samme Banke, paa hvilken Regjeringen med stor Bekostning og i en priselig Hensigt havde opreist et Varsel for Faren.

Jeg kunde ogsaa betragte Fyret fra et almindeligt psychologisk Standpunkt, og hvor rigt et Stof havde jeg ikke da under mine Hænder! Tænker man sig blot et Øieblik, hvilken Uendelighed af forskjellige Følelser, der har opfyldt de Mennesker, hvis Øine i Tidernes vexlende Løb have hvilet paa dette Blus, saa vil man undre sig over, at Dette ikke før er faldet En ind. Ja, jeg overdriver ikke, naar jeg siger, at der ikke i Hjertets inderste Vraa gives en eneste Sindsstemning, som jo Synet af denne heldbringende — om end ikke hellige — Flamme har kaldt tillive eller sat i Bevægelse. Jeg kunde da skildre Uroen, Haabet, Længselen hos Sømanden paa det vildsomme Hav, idet han ivrigt speider efter det første Glimt af det veiledende Fyr; jeg kunde udmale Tvivlen og Angesten hos Ham, der med Blusset isigte kæmper mod Storm og Bølger for at fjerne sig fra den farlige Kyst, — Glæden og Taknemmeligheden hos Ham, der lykkeligt er undsluppen af Faren, — Rædselen og Fortvivlelsen hos Ham, der styrter ned i den vaade Grav, indhyllet i Brændingens sneehvide Fraade som i et Liiglagen. Dog nei, jeg er ikke en saadan Daare, at jeg skulde tiltroe mig Evne til at skildre Alt, hvad et Menneskes Hjerte kan rumme af Glæde og af Smerte i deres forskjellige Gradationer. Ligesom vi kun kjende den yderste, tynde Skorpe af den Jord, vi beboe, og det endda ufuldkomment nok, medens hele den øvrige Masse indad imod dens Centrum er os aldeles ubekjendt, saaledes faae vi ogsaa kun en uklar Forestilling om de Sindets Bevægelser, der afpræge sig i Overfladen, medens Hjertet iøvrigt — vort eget iberegnet — bliver os et uudgrundeligt Dyb, en Gaade, hvis Opløsning vi aldrig formaae at udgranske.

Jeg kunde endelig betragte Fyret fra en aldeles individuel Side, i dets Forhold til mig og mit Forhold til det. Man maa nu ingenlunde troe, at jeg hermed har til Hensigt at sætte Folk, der ikke nøie kjende Forholdene her paa Skagen, Blaar i Øinene; man maa ikke mistænke mig for at ville indbilde mine Læsere, at jeg staaer i nogensomhelst intim Forbindelse med dette Fyr. Ak nei, det var ikke saa vel! Min ringe Bestilling staaer i samme Forhold til Fyr-Inspecteurens fede Embede, som min ydmyge Gadelygte, der neppe kan sees fra den ene Ende af Byen til den anden, forholder sig til Fyrets glimrende Lys, der kan sees flere Mile vidt til alle Verdens Hjørner. — Men, vil man saa spørge,

hvori bestaaer da den Forbindelse imellem Fyret og Dig, som Du nys roste Dig af? — Det er en inderlig og trofast Kjærlighed, svarer jeg, — dog kun fra min Side, ikke fra Fyrets. Ja, hvorfor skulde jeg lægge Skjul paa en Folelse, som efter min ringe Formening ikke kan gjøre mig Skam! Det er en reen og hovisk Kjærlighed, jeg nærer, som ikke kan fornærme Nogen, ikke engang Fyr-Inspecteuren, thi jeg attraaer jo ikke at besidde dens Gjenstand, det er aldrig faldet mig ind at berove ham, hvad ham lovligt tilhorer. Jeg har altid holdt mig i en beskeden Afstand fra Dig, Du mit Hjertes Elskede, men derfor har min Folelse ikke været mindre varm. Dit klare, venlige Lys har været min Ledsagerinde i Nattens tause Ro; Du har med et stedse aarvaagent Øie fulgt min natlige Færd, men neppe have mine Sukke naaet op til din svimlende Høide, thi de bleve overdøvede af Brændingens Brusen. Og naar Mørket rugede over Land og Hav, naar sorte, truende Skyer tilhyllede Himlens Lys, det ene efter det andet, for mit stirrende Øie, saa blev Du mig dog altid tro, saa kunde jeg dog altid i dit livlige Skin søge Trost og Opmuntring i min Eensomhed. See, har jeg da ikke god Grund til at have Dig kjær? — Derfor elsker jeg Dig ogsaa, og det ligesaa høit, om end ikke høiere end de utallige Stjerner, hvormed Skaberen i sin uransagelige Viisdom befolkede det uendelige Himmelrum. — Der gives Folk, som troe, at Menneskenes Liv og Tilskikkelser ved usynlige Baand ere knyttede til Himlens Stjerner, og denne Tro er smuk, det vil jeg ikke negte, skjøndt jeg er langt fra at dele den. Men kommer til mig, alle I, som ville have Overbeviisningen og ikke Troen, og jeg skal vise Eder en Stjerne, vel ikke høit paa Himlen, men dog høit nok til at I ikke kunne gribe den med Hænderne, og tusinde sikkre Erfaringer, tusinde Kjendsgjerninger skulle overtyde Eder om, at I her have en Stjerne, som raader baade for Liv og Død.

Det er da, som jeg sagde ovenfor, ikke dette Skagens Fyr, som vil blive Gjenstand for, hvad jeg her agter at meddele. Nei, Helten i min Fortælling er en virkelig Fyr, et Menneske med Kjød og Blod saagodtsom Nogen af os, kjære Læser, — det vil da sige, medens han var iblandt de Levendes Tal. Men nu er han vandret didhen, hvorfra Ingen er vendt tilbage eller har sendt Budskab om, hvor godt eller ondt de have det, og han vil saaledes ikke kunne tage mig fortrydeligt op, at jeg aabenbarer en Episode af hans Liv, som, hvis han endnu levede, ikke kunde andet end vække bittre Minder i hans Sjæl.

For nu saa vel tredsindstyve Aar siden, altsaa længe førend jeg kom her til Byen, satte et lidet Drengebarn første Gang Næsen ind i denne syndige Verden; men hvad enten det nu var af en utidig Undseelse over en saadan Næsviisshed, hvori Drengen dog, Alt vel overveiet, var ganske uskyldig, eller det var af andre, mig ubekjendte, physiske Aarsager, nok er det, at denne Næse af Naturen var decoreret med en mærkværdig Rødme, som aldrig forlod den. Dette besynderlige Phænomen satte alle Byens Tunger i den heftigste Bevægelse, og Barselstuen var fra den tidlige Morgen til den sildige Aften opfyldt med Besøgende af begge Kjøn, som syntes ikke at kunne see sig mætte paa denne Mirakelnæse.

Det manglede heller ikke, efter hvad man har fortalt mig, paa allehaande sindrige Forklaringer og Spaadomme om, hvad dette mærkelige Naturspil havde at betyde eller hvad der vel kunde have foranlediget det. Præsten meente, at det ufeilbarligt var et Tegn paa Guds Vrede, og tog deraf en passende Anledning til at formane sine Sogneborn til ikke at forsømme Kirke og Skole for deres Fiskeriers Skyld. Jordemorderen, som var slem til at bande, bad Drolen splide sig paa, om ikke denne Dreng vilde drive det til noget Stort i Verden, saasom enten til Biskop eller til General, da hun ikke havde seet Mage til Næse under sin udbredte Praxis, og det vilde sandelig sige Noget, eftersom hun havde havt 539 Børn i sine Hænder, og deriblandt endog et med to Næser. Tolderen var nær kommen i Klammeri med Fyrforpagteren, idet hiin paastod, at Næsen henpegede paa en nærforestaaende Krig, medens denne sagde, at det ikke vilde vare længe, inden Skagen vilde forgaae ved Ildebrand. Moderen selv, en skikkelig Kjøbmandskone, troede, at hun engang, medens hun gik med Drengen, havde forseet sig paa en Foermandskarl, som var kommen ind i Kramboden og havde skræmmet hende med et forfærdeligt rødt Ansigt; derimod meente hendes intime Veninde, Maren Skolemesters, at hun i samme Periode uforvarendes maatte have snydt sin Næse med den venstre Haand, hvilket, det anførte hun flere troværdige Exempler paa, kunde have meget betænkelige Følger for den tilkommende Verdensborger.

Under al denne Passiar laa imidlertid Drengen med Næsen iveiret, uden at ane, i hvor høi en Grad denne Deel af hans lille Krop gav Stof til Omtale; og efterhaanden som han voxede til, tiltog ogsaa Næsen i Omfang og Farve, og det blev da meer og meer synligt, at hans smaa Øine ikke vare istand til at vende sig bort fra dette hans Ansigts Culminationspunkt, hvorved der altsaa fremkom den Retning af Blikket, som man almindeligviis betegner med Benævnelsen dobbelt Skelen, og som i dette færegne Tilfælde var saare undskyldelig. Men trods disse Uregelmæssigheder i hans Physiognomie var han iøvrigt en flink og ordentlig Dreng, som artede sig vel og sjelden gjorde sine Forældre nogen Sorg.

I sit nittende Aar mistede han dem begge; de efterlode ham en kjøn lille Sum i Arv, men foruden dette timelige Gods tillige adskillige aandelige Fuldkommenheder, hvoraf han kunde drage stor Fordeel i sin tilkommende Stilling. Som en Frugt af Faderens grundige Veiledning besad han saaledes en sjelden Færdighed i Regnskabsføring. Denne bestod rigtignok ikke i noget dobbelt italiensk Bogholderi med et vidtløftigt Apparat af Hovedbøger og Memorialer; nei, han førte sit Regnskab efter en meget simplificeret Methode, ved Hjælp af et Stykke Kridt, paa Væggen eller paa Bjælkerne under Loftet, og det med en saadan Nøiagtighed, at han til enhver Tid kunde sige, hvormeget hans Fader havde tilgode eller var skyldig; og hans Bogføring havde endnu det Fortrin, at de mystiske Tegn eller Figurer, hvoraf han betjente sig, gjorde det aldeles umuligt for nogen Uvedkommende at trænge ind i Husets Handelshemmeligheder, skjøndt Regnskabet bogstaveligt talt laa aabent for Alles Øine. Fra samme Kilde havde han erhvervet sig en for de Tider ualmindelig Lethed i at udtrykke sig skriftligt; thi, naar

han ret vilde gribe sig an, saa kunde han i mindre end en halv Dag affærdige et Brev, som Enhver, der kjendte hans Haand, ikke behøvede mere end en heel Dag til at hitte Meningen i. Saameget havde han sin omhyggelige Fader at takke for, som nok vidste, at man ikke kommer nogen Vei i denne Verden uden Kundskaber. Men ogsaa Moderen skyldte han visse Færdigheder, som ikke ere at foragte. Han havde til Fuldkommenhed lært, ikke blot at stoppe sine Hoser, men endog at strikke sig et Par fra Ny af, og som en flittig og exemplarisk Yngling tilbragte han gjerne de lange Vinteraftener med denne nyttige og underholdende Beskæftigelse, hvorved han ikke lidet formerede sit Beklædningsforraad. Men desforuden besad han et forbausende Genie for at tilskære Klæder, og under den erfarne Moders Tilsyn var dette Genie ledet og uddannet. Den gode Kone, der selv pleiede at skære og sye alt det Tøi, som hendes Mand og hendes Søn brugte, havde ganske tilfældigt opdaget denne Sidstes medfødte Talent i denne Retning, da han engang under Paavirkning af en heldig Inspiration havde løst den Opgave, at udbringe Trøie og Beenklæder for sig selv af en af Faderens aflagte lange og bredskjødede Kjoler, — en Opgave, som havde kostet hende tre søvnløse Nætter, uden at det var lykkedes hende at beseire den. Om hans Øvelse i at sye Knapper fast, vil jeg nu slet ikke tale efter Alt, hvad jeg allerede har anført til hans Berømmelse.

Det er nu ingenlunde min Agt, at give en sammenhængende Beskrivelse over min Helts Levnetsløb fra hans Fødsel til hans Død; jeg har kun dvælet en liden Stund ved hans Fødsel og Udvikling, for ikke at føre en ganske ubekjendt Person hovedkulds frem for Læsernes Øine. Jeg betvivler nemlig stærkt, at det kunde interessere Nogen, at følge ham Skridt for Skridt paa den indskrænkede Bane, som hans Stilling havde afstukket ham; men ved en forunderlig Tilskikkelse skulde hans Livs Eensformighed afbrydes ved en usædvanlig Begivenhed netop i det Moment, der allerede i og for sig afgiver et Vendepunkt i de fleste Menneskers Liv, og som ved Skjæbnens indgribende Mellemkomst blev det i en endnu høiere Grad for ham. Det er denne Epoche af hans Liv, jeg i det Følgende vil give en Skildring af, saa godt jeg formaaer. Spørger man, hvilket Tidspunkt Menneskene i Almindelighed betragte som det indflydelsesrigeste i deres Liv, saa vil Svaret i de fleste Tilfælde blive: da jeg giftede mig. Nu vel! Havde min Helt giftet sig, saa var han kun traadt i Klasse med de øvrige Hverdagsmennesker, som gjøre dette Mesterstykke af Klogskab, og min Pen skulde aldrig have fremdraget ham af den Trivialitets-Sphære, hvori han da havde bevæget sig, men lykkeligviis blev hans Giftermaal forpurret netop i det Øieblik det skulde gaae for sig, og denne Omstændighed er det, han skylder, at hans Navn ikke skal nedsynke i en evig Forglemmelse.

Vor Helt, som ikke var lidet stolt af, at han i lige Linie nedstammede fra en af Skagens fordums Borgermestere, havde i Daaben faaet Navnene: Jochum Fædder Thamsen. Men hvorfor er han da bleven kaldet „Skagens Fyr"? — Taalmodighed, kjære Læser! det skal strax blive opklaret.

Allerede ovenfor har jeg fortalt, at Fædder Thamsen, ved at miste sine Forældre, i en temmelig ung Alder var henviist til sine egne Hjælpemidler. Men disse svigtede ham heller ikke. Han indsaae godt, at han endnu var for ung til at sætte Foden under eget Bord, og for da ikke at begrave sit Pund, men aagre dermed til sin og Andres Nytte, tog han snart Tjeneste som Krambodsvend hos en Enke, der sad i en ret god Handel. Her var han saaledes igjen kommen paa sin forrige og rette Hylde; han styrede med Iver og Flid alle Enkens Anliggender og erhvervede sig derved hendes ubetingede Tiltro.

Fædder Thamsens nye Madmoder var en brav, om end tillige noget sær og streng Kone. Hun havde været gift med sin afdøde Mand næsten i 20 Aar uden at velsignes med Børn, og de havde derfor tidligere antaget en fattig Fiskers Søn som deres egen, for at have ham til Selskab og Støtte i deres tilstundende Alderdom. Men han lønnede dem kun slet for deres Velgjerninger. Med et smukt Udvortes og et kjækt, aabent Ansigt forbandt denne Dreng et vildt og egenraadigt Sind, som han, trods alle venlige Formaninger, aldrig gjorde sig Umage for at tæmme. Det kunde da ikke feile, at han ved sin kaade, overmodige Opførsel kom til at tilføie sine Pleieforældre mangen en Krænkelse, som de i deres noget gammeldags Ærbarhed toge sig mere nær, end den egentlig fortjente, thi man kan juſt ikke sige, at hans utallige Optøier udsprang af noget ondt Hjerte. Men retsom til en Trøst for deres feilslagne Forventninger, skjenkede Vorherre dem endelig et Barn af deres eget Kjød og Blod. Det var en lille Pige, som i Daaben fik Navnet Anne. Dette Barns blide Munterhed og tidligt udviklede Evner lovede Forældrene store Glæder paa deres gamle Dage; ak, men kun kort skulde de nyde disse Glæder tilsammen. Manden døde fem Aar efter og lod sin Hustru tilbage med de to Børn, som begge, i hvor forskjellige de end vare i Alder, dog i lige Grad gjorde Krav paa hendes omhyggelige Tilsyn og Veiledning.

Paa den Tid Fædder Thamsen overtog Enkens Handel, var Anne noget over ſex Aar og hendes Pleiebroder Knud allerede femten Aar gammel. Denne stod netop nu paa Vendepunktet til enten at blive et nyttigt Medlem af Samfundet, naar han nemlig vilde bruge de ualmindelige Evner, hvormed han af Naturen var udrustet, i det Godes Tjeneste, eller som saamangen herlig Yngling at gaae til Grunde, naar han vilde lade sine svage Principer bukke under i Kampen med Verdens mangehaande Fristelser. Desværre syntes det Sidste at skulle blive Tilfældet. Allerede for et Aar siden var han bleven confirmeret, og endnu havde han ikke kunnet bestemme sig for nogen fast Leveplan. Til at staae i Kramboden havde han ingen Stadighed og til nogen anden Virksomhed frembød der sig i denne lille afsides Kjøbstad slet ingen Leilighed. Intet Under derfor, at han, som den hele Dag drev om i Lediggang, tænkte mere paa Spilopper end paa noget Nyttigt. Vel syntes det, som om han havde en stor Tilbøielighed for Søen, da han ofte med uforfærdet Mod trodsede Søens Farer, uden nogen særlig Opfordring dertil, men naar saa hans Pleiemoder foreslog ham at tage Hyre, havde han altid

tusinde Udslugter paa rede Haand, igjennem hvilke der stedse fremskinnede den store Frygt, han nærede for alslags Tvang og Afhængighed.

Fra det første Øieblik af, at Fædder Thamsen havde sat Foden indenfor sit nye Hjem, udviklede der sig imellem ham og Knud en gjensidig Modvillie, som snart opblussede til et uforsonligt Had. Der kunde i Sandhed heller ikke tænkes to Personligheder, som i Udvortes og Indvortes vare hinanden mere modsatte end disse. Den Ene betænksom, sat, forstandig i al sin Gjøren og Laden, fra det Vigtigste til det Ubetydeligste; den Anden kaad, vild og ubesindig, hvad enten det gjaldt en Velfærdssag eller en Bagatel, Alvor eller Spøg; — Hiin treven i sine Bevægelser, langsom i sin Tale, seen til sit Arbeide, men sikker og grundig i Alt, hvad han foretog sig; Denne livlig, raptunget og ufortrøden, naar en flygtig Lyst drev ham til en eller anden Anstrengelse. Medens Fædder Thamsens stygge, karrikerede Udvortes endmere fremhæves ved det grove og gammeldags Snit af hans Klæder, syntes Knuds slanke, smidige Væxt ligesom at adle den simple Dragt, som med en vis yndig Skjødesløshed indhyllede hans velskabte Lemmer. Og naar den Førstes modbydelige Ansigtstræk, vanzirede ved et Par smaa, dybtliggende Øine, hvis Blik det var en Umulighed at opfange, og ved en Næse, saa stor som en Rødbede og saa rød, som om den var dyppet i denne Røds Saft, — frastødte Enhver, indtil man lærte at glemme hans Grimhed over hans gode og agtværdige Charakteer, indtog derimod Knud med sine store, mørkeblaae Øine strax Enhver til sin Fordeel, om man end maatte sige sig selv, at det var Skade, at et saa vakkert Ydre ikke var parret med de tilsvarende Hjertets Egenskaber.

(Fortsættes.)

En Digters Flytning.

Der er i Paris en meget yndet Digter, som har den besynderlige Sædvane, regelmæssigt hver tredie Maaned at flytte til en anden Leilighed. Denne Foranderlighed er begrundet i en mægtig Angest for Tjenesten i Nationalgarden. Intet forekommer ham mere forhadt, end at staae Skildvagt og at patrouillere. Hvor Folk dog kunne være forunderlige! Vagttjenestens ubetydelige Ubeqvemmeligheder regner han høiere end alle øvrige menneskelige Lidelser. Hvert Fjerdingaar skifter han derfor Qvarteer, og bringer saaledes Sergeanten paa falsk Spor. Det samme Arrondissement tæller ham aldrig to Qvartaler itræk iblandt sine Beboere. Han skifter Logis, gaaer over Broer og Barrierer og transporterer sine Huusguder fra den ene Ende af Paris til den anden med ligesaa stor Lethed, som om det kun gjaldt en simpel Tour i en Omnibus. Det er umuligt, at vise en større Foragt for det gamle Ordsprog: tre Flytninger ere ligesaa gode som een Ildebrand.

Denne hyppige Forandring af Opholdssted vilde lægge Beslag paa Ens hele Tid, naar man vilde vælge sit Logis med Omhyggelighed og indrette sig der med Beqvemmelighed; men desuagtet er vor Digter en af de mest productive Forfattere, som baade skriver Romaner og lyriske Digte, der læses af Pu-

blicum med Fornøielse. For nu ikke at spilde for megen Tid med sine Omflytninger, har han gjort sig det til Regel kun at anvende een Dag derpaa — en eneste Dag, til at sammenpakke sine Sager, søge et andet Logis, leie det og indrette sig deri, og ved lang Øvelse har han saaet megen Færdighed i denne Methode.

Sidste Flyttedag lod nu denne Særling hente en Lastvogn og belæssede den med sine elegante, om end ikke talrige Meubler: en Seng af Palisandertræ, et Skrivebord og et Bogskab, en Divan, to Lænestole, en Kamin-indretning af forgyldt Bronze, tre til fire Malerier af Værdi og endeel Smaating. I to Timer var dette Arbeide tilendebragt, og nu satte vor Digter sig i Bevægelse tillige-med Vognen, der bar hans Mobiliarrigdom. Saasnart han befandt sig i behørig Afstand fra sin forrige Bopæl, traadte han ind i det første det bedste Huus, hvorpaa der hang en Leie-tavle. Men denne Bolig var for stor, en anden var for lille, en tredie for mørk, en fjerde for dyr ... stedse fremad, Paris er stor og der er endnu længe til Aften.

Han gik altsaa som sædvanligt op ad den ene Gade og ned ad den anden, hvorhen Tilfældet førte ham. Aldrig havde han brugt saa lang Tid til at bestemme sig. Men han havde ligesom Cortez opbrændt sine Skibe, og maatte derfor absolut see til at komme under Tag før Natten. Kl. 5 altsaa, da det allerede begyndte at mørknes, bestemte han sig endelig for et Logis, som ikke var bedre end alle de Øvrige, og medens han lod sine Meubler bringe op, klædte han sig skyndsomst paa, da han havde modtaget en Indbydelse til at spise til Middag hos en Mand, der ikke tog det godt op, at man lod vente paa sig. Dineren stod hos et Medlem af Academiet, og vor Digter turde saameget mindre forsømme den, som han allerede selv speculerede paa at optages og derfor ikke burde forskjertse nogen Enkelts Gunst.

Efter Bordet tog den Udødelige ham tilside, og, til Løn for den Virak, vor Digter havde ødslet paa ham under Maaltidet, lod han ham forstaae med, at han inden et Par Aar sikkert vilde blive Medlem af Academiet.

Fortryllet af dette smigrende Løfte, med Hovedet noget omtaaget af de Dunster, som pleie at følge efter et godt Maaltid, forlod vor Digter sin høie Velynder omtrent Klokken 11 om Aftenen. Uvilkaarligt slog han ind paa Veien til sin forrige Bolig; men pludselig besindede han sig. Det var idag Flyttedag, han var selv flyttet. Saa meget erindrede han sig, men længer strakte Hukommelsen heller ikke til. „Hvor Pokker mon mit nye Logis er?" udbrød han midt paa Gaden, — men han fik intet Svar. Forgjæves stræbte han at ordne sine Erindringer; et uordentligt Chaos, hvori han aldeles ikke kunde hitte Rede, opfyldte hans Phantasie. Han havde forladt sit nye Logis, uden saameget som at see sig tilbage, og det var ham nu plat umuligt at komme paa det rette Spor.

Hvad var at gjøre i denne Forlegenhed? Han gik hen til en god Ven, tilstod ham sin besynderlige Stilling og bad om et Asyl. Vennen troede, at han havde været altfor ivrig i at bringe Bacchus sin Hylding og at han havde ladet sig den academiske Falerner smage altfor godt. Men Vennen gjorde ham Uret.

Da Digteren den næste Morgen stod op, befandt han sig endnu stedse i den samme

Forlegenhed. Hukommelsen negtede ganske at staae ham bi. Hans forrige Portner havde, til Transporteringen af hans Sager, skaffet ham en Vogn, som han tilfældigt havde truffet paa Gaden, og som nu vilde være mere vanskelig at finde, end Boligen selv. Aspiranten til Academiet blev nødt til, ledet af ubestemte Reminiscenser, at gaae fra Dør til Dør i det Qvarteer, hvor han Dagen iforveien troede at have endt sin Streiftour, for at spørge om sin egen Adresse. Uden at have naaet Maalet og af Mange anseet for ikke at være ved sine fulde Fem, tyede han endelig til Politiet, som ogsaa efter et Par Dages Forløb skaffede ham at vide, hvor han boede.

Han drog da ind i sit nye Logis, men ak! en Ulykke kommer sjelden alene. Her ventede ham en Vagtbillet: Skjæbnen havde i Huusverten ladet ham træffe en Capitain ved Nationalgarden, som skyndte sig at sætte ham paa Listen i sit eget Compagnie.

THEATER, MUSIK, LITERATUR OG KUNST.

— **Thorvaldsen's** Død er endnu det daglige Conversationsthema i alle Cirkler og vil uden Tvivl i lang Tid vedblive at være det. Sorgen over hans pludselige Bortgang midt i en kraftfuld Livsperiode, og just som hans Genius forberedede nye og forbausende Værker, opfriskes daglig ved Journalernes Beretninger og Digternes Sange. Det Skjønne og Ophøiede i, at han, der har levet sit hele Liv ligesom for Europas Øine, ogsaa maatte døe i Kunstens Tempel og i Folkets Paasyn, har allerede „Fædrelandet“ udtalt; men hvad der maaskee er mindre bekjendt, er, at en anden stor Kunstner i Oldtiden, den græske Lyriker **Pindar**, fik en lignende Død, saa at han ikke blot ved sin storartede plastiske Kraft i Poesien, men ogsaa ved sit Livs Udgang danner en interessant Parallel til Nutidens største Kunstner. Følgende smukke Sonet af Grev **Platen-Hallermünde**, der behandler dette Thema, vil derfor sagtens i disse Dage læses med en fornyet Interesse:

Ich möchte, wenn ich sterbe, wie die lichten
Gestirne schnell und unbewußt erbleichen,
Erliegen möcht' ich einst des Todes Streichen,
Wie Sagen uns vom Pindaros berichten.

Ich will ja nicht im Leben oder Dichten
Den großen Unerreichlichen erreichen,
Ich möcht', o Freund, ihm nur im Tode gleichen;
Doch höre nun die schönste der Geschichten:

Er saß im Schauspiel, vom Gesang bewegt,
Und hatte, der Ermüdete, die Wangen
Auf seines Lieblings schönes Knie gelegt:

Als nun der Chöre Melodien verklangen,
Will wecken ihn, der ihn so sanft geheget,
Doch zu den Göttern war er heimgegangen.

— I Torsdags Morges vendte Hr. **G. Carstensen** tilbage fra sin Reise i Udlandet. Han har besøgt Tydskland, hvor han navnlig i Wien har gjort et længere og for Tivoli uden Tvivl frugtbringende Ophold, gik derfra over Alperne ind i Italien, over Venedig, Florents til Rom og Neapel og vendte igjen over Milano tilbage til Hjemmet. Paa Udreisen stødte han sammen med **Gade** i Leipzig, hvor denne unge Musiker har vundet en stor Celebritet, faaet en Mængde Bestillinger paa Qvartetter etc. fra tydske og engelske Musikhandlere, der rives om hans Compositioner, og bliver af alle Kunstforstandige betragtet som et ganske overordentligt musikalsk Talent. I December Maaned havde han isinde at følge Hr. **Carstensen** til Rom, men for at kunne overvære Conservatoriets Concerter i Paris forandrede han sin Beslutning og gik til Frankrig, hvorfra han over Marseille vilde gaae til Italien, for at indtræffe i Rom i den stille Uge. Fra Wien bringer Hr. **G. C.** os Efterretninger fra Kunstneren **Blunck**, som

opholder sig der allerede paa tredie Aar, og hvis store Maleri: De fire Menneskealdre, om hvilket vi i et følgende Nummer skulle levere en mere detailleret Beretning, nærmer sig sin Fuldendelse. Foruden dette større Maleri har han fuldendt en Række af Billeder, der ikke mindre end hans brave Charakteer og elskværdige Personlighed har vundet ham Hengivenhed og Agtelse hos Alle. I Florents gav Jfr. **Laura Hafs**, der ufortrødent studerer den italienske Musik, en Concert under Hr. **Carstensen's** Ophold der. Til Rom ankom han netop i de sidste Carnevalsdage, hvis brogede Liv og lystige Virvar han neppe vil undlade at reproducere for Kjøbenhavnerne. Af danske Kunstnere opholde sig for Dieblikket i Rom: **Küchler, Gurlitt, Lunde, Raadsig, Lehmann, Friedländer, Holbech, Jerichau, Petersen,** Architekten **Møller** og Elfenbeensskæreren **Winther. Küchler** har fornylig hjemsendt et stort Billede forestillende en romersk Gadescene (Bønder, der tage Afsked) og som vil blive udstillet om faa Dage paa Charlottenborg. Af **Gurlitt** kunne vi vente hertil et Par fortræffelige Billeder, hvortil Motiverne ere tagne fra Golfen ved Neapel. Billedhuggeren **Holbech** har næsten fuldendt Monumentet over Frederik den Sjette til Skanderborg efter **Thorvaldsen's** Compositioner, og har desuden hugget en lille Bacchus i Marmor efter Bestilling. **Jerichau's** Celebritet vorer bestandig, og Mangfoldigheden af de Arbeider, han foretager, vidner ligesaa hæderligt om hans productive Genie som om hans ualmindelige Dygtighed. Et Arbeide af ham, der for Tiden vækker almindelig Beundring, er en qvindelig Statue i Legemsstørrelse: „Penelope, der spinder.“ I Neapel fik Hr. **Carstensen** Leilighed til igjen at høre Md. **Bishop**, der tilligemed Hr. **Bochsa** har tilbragt Vinteren i denne Hovedstad; Mdm. **Bishop's** Stemme har udviklet sig overordentlig, dog gjorde den større Virkning i Theatret del fondo end i det store San Carlo, hvorved hun var engageret for Carnevalstiden. Paa Tilbagereisen traf han i Mailand Jfr. **Grahn** og Hr. **Hoppe**. Den Sidste har vundet særdeles Bifald og blev bestandig seet med Fornøielse; men den Første havde i den Grad fortryllet Milaneserne, at den hele By kun syntes deelt imellem to Partier: det Elslerske og det Grahnske; hver af hendes Optrædelser paa la Scala var en Triumph, hvor hun Snese Gange fremkaldtes og Snese Gange overøstes med Blomster. Naturligviis blev da den samme Ære regelmæssigt næste Aften Elsler tildeel, hvoraf det Grahnske Parti ligesaa regelmæssigt tog Anledning til næste Aften at begaae endnu større Overdrivelser, saameget mere som Directeurens chicaneuse Opførsel mod Jfr. **Grahn**, idet han nemlig kun lod hende optræde i pas de deux, medens det ene brillante Parti efter det andet tildeeltes **Elsler**, havde fremkaldt almindelig Indignation og Uvillie hos Publicum. Hendes private Yttringer syntes at tyde hen paa, at hun for Dieblikket stod i Underhandlinger med Theaterdirectionen i Kjøbenhavn om at optræde her som Gjest i en Suite af Forestillinger.

— Som Introduction til en Jubelforestilling af **Holberg's**. „Den politiske Kandestøber“, der med det Første skal opføres for hundrede Gang paa vor Scene, har Hr. **Henrik Hertz** skrevet et lille Forspil: „En Aften i Aaret 1722“, der er antaget af Theaterdirectionen.

— Som man vil erindre, kunde **Donizetti's** tragiske Opera, „Anna Bolena“, ved sin første Opførelse paa Hoftheatret, ikke glæde sig ved nogen betydelig Deeltagelse fra Publicums Side. Grunden hertil maa imidlertid ingenlunde søges i Operaen selv, der hører til de bedste, **Donizetti** har skrevet, men alene i den uheldige Besætning af de qvindelige Roller. Md. **Marziali** gjorde sin Ret til Anna Bolena's Parti gjældende, og som en Følge heraf vilde ingen af de to andre Primadonnaer beqvemme sig til at overtage Lady Seymours næsten ligesaa betydelige Parti, hvilket blev udført af Mslle **Sori**, og Operaens Skjæbne var afgjort. Efter Md. **Marziali's** Bortgang er „Anna Bolena“ paany bleven indstuderet med en forandret Besætning af de qvindelige Roller, og nu har den hele Opera faaet et ganske andet Udseende, nu først er man istand til at fatte de mange musikalske Skjønheder, den er saa rig paa, og der er vel saaledes ingen Tvivl om, at Publicum nu ogsaa vil skjænke den en varmere Deeltagelse end før. Titelrollen, der udføres af Md. **Forconi**, ligger vel for en stor Deel over denne Sangerindes Kræfter, idet hun navnlig mangler det fornødne Omfang i Stemmen, men paa den anden Side er hendes Foredrag saa fortræffeligt, hendes Spil saa skjønt og sandt, at man næsten bringes til at overhøre de musikalske Mangler. Lady Seymours Parti kan man neppe kjende igjen, efter at Md. **Secci-Corsi** har overtaget det; hendes herlige og kraftige Stemme er især i de combinerede Num-

mere (f. Ex. med Henrik i første Act) af en ypperlig Virkning. Som Henrik VIII. er Hr. **Torre** ganske paa sin Plads, og vi troe, ubetinget at kunne kalde hans Fremstilling af denne Rolle for det Bedste, han endnu har præsteret; hans Holdning er majestætisk og imponerende, hans Foredrag fuldt af Liv og Kraft. Hr. **Rossi** har i „Anna Bolena" bestandig sunget fortræffeligt og aldeles været fri for de hyppige Indispositioner, der tidligere hjemsøgte ham, og, naar **Rossi** er ved Stemme, er der Faa eller Ingen, der kan synge som han. Hr. **Forconi** er en meget uheldig og i en ualmindelig høi Grad keitet Person, der, hvor han er med, efter Evne gjør Sit til at forstyrre Ensemblet. Vi ville haabe, forinden Saisonens nærforestaaende Slutning, den 20de dennes, endnu engang at faae Leilighed til at høre „Anna Bolena".

— Paa det lille beskedne Morskabstheater paa Vesterbro have Brødrene **Price** gjennem en lang Række af Aar forstaaet at vedligeholde en usvækket Interesse hos Publicum for deres Forestillinger, som de stedse have bestræbt sig for at give saa megen Afvexling og Underholdning, som muligt, ved for kortere eller længere Tid at engagere en Mængde Kunstnere af forskjelligt Slags. I den senere Tid have Brødrene **Price** saaledes associeret sig med Hr. Skuespildirecteur **Anholdt**, der ved sine smagfulde Arrangements af Tablauer, smaa Børnepantomimer, (der udføres fortræffeligt af den lille elskværdige Familie **Price**) Maskerader, osv., har forstaaet at meddele Selskabets Forestillinger en fornyet og forøget Interesse. Vi tillade os at henvende Publicums Opmærksomhed paa en ny, af Hr. **Anholdt** arrangeret Pantomime, „Askepot", der efterat være forberedet i længere Tid vil blive opført for første Gang i Morgen, anden Paaskedag. Den Smag, Hr. **Anholdt** har lagt for Dagen ved sine tidligere Arrangements, er Borgen for, at han ogsaa her vil have vidst at anvende Selskabets ikke ubetydelige Kræfter paa bedste Maade.

Det kgl. Theaters Repertoire.

Tirsdag: **Hakon Jarl.**

Rollebesætning:

Olaf.................Hr. Holst.
Hakon .... — Instr. Nielsen.
Erling .... Axel Fredstrup.
Thorer Klake ....Hr. Pætges.
Carlshoved .... — Ferslew.
Jostein .... — Hultmann.
Einar Tambeskjælver... — Gundersen.
Bergthor .... — Kragh.
Gudurn ....Mdm. Holst.
Astrid .... — Larcher.
Orm ....Hr. Waltz.
Thorvald .... — Petersen.
Thora ....Md. Nielsen.
Tangbrand ....Hr. Winsløw.
Grib .... — Wiehe.
Karker .... — Holm.
Stein .... — Schneider.
Leif .... — Knudsen.
Et Bud .... — Hvid.
Inger ....Mdm. Faaborg.

Onsdag: **Romeo e Giulietta. Brama og Bayaderen.** (Uden Abonn.).

Torsdag: **Capriciosa.**

Fredag: **Kongen drømmer. Brama og Bayaderen.**

Løverdag: **Hakon Jarl.**

Søndag: **Undine.**

Em. Bærentzen & Co. lith. Inst.

A. W. v. HAUCH.

Ny Portefeuille 1844.

Em. Bærentzen & C° lith. Inst.

CHARLES DICKENS.

Ny Portefeuille 1844.

Primula Veris.

Jeg har seet Lærken sig svinge mod Sky,
Længe den flagrede stille og bange;
Nu har jeg hørt den istemme paany
Sine fortryllende, kjærkomne Sange.
Trykkende Tanker da fyldte mit Bryst,
Atter jeg drømte om Barndommens Lyst;
Men til mit Savn kom den mægtige Trøst:
Vaaren er kommen tilbage!

Jeg har seet Stæren paa Gjenboens Tag,
Hørt dens ukunstlede, fløitende Toner
Om hvad den skued, mens Vingernes Slag
Løfted den hid fra de mildere Zoner.
Fjernt er den draget fra Sydsolens Brand,
Ud over Havet den speided mod Land,
Bragte det Bud til vor grønnende Strand:
Vaaren er kommen tilbage!

Jeg har seet Solen, den rødmende, staae
Op over Hav med sin straalende Lue,
Varmende mildt og oplivende gaae
Frem paa den blanke og udstrakte Bue.
Vær mig da hilset, foryngede Sol!
Send dine Pile fra Pol og til Pol!
Vaarguden synger paa Bjergkongens Stol:
Vaaren er kommen tilbage!

Jeg har seet Snekken forlade sin Havn,
Kløve den krusede, zittrende Bølge.
Hvo der paa trodsige, gyngende Stavn
Kunde med dig, du hendragende, følge!
Vimpelen vajed saa stolt og saa prud,
Afsked forkyndte de dundrende Skud.
Lykke paa Reisen! Du drage med Gud!
Vaaren er kommen tilbage!

Jeg har seet Engene grønnes paany,
Trindtom bekrandse den sølverne Flade,
Hvori sig speiled den flygtige Sky,
Og hvori Fiskene sprellede glade.
Rolig og langsom gled Strømningen hen,
Længselfuldt fulgte mit Øie med den;
Tankerne hviskede stille igjen:
Vaaren er kommen tilbage!

Jeg har seet Gjækken i Buskenes Hegn
Grønstilken hæve og Hylsteret bryde,
Een har jeg brudt, som paa Vaaren et Tegn
Vover jeg her den med Hilsen at byde.
Bly og beskeden den kjærkommen er,
Skjøndt uden Pragt udi Søstrenes Hær,
Thi den det venlige Budskab frembær:
Vaaren er kommen tilbage!

Immanuel.

Charles Dickens.

Denne mest udmærkede af Englands nulevende humoristiske Skribenter, er født den 7de Februar 1812 i Søstaden Portsmouth, som er berygtet for sin Smudsighed og sine Matroser. Hans Fader, som beklædte et Embede i Marinen, maatte oftere skifte Opholdssted, hvilket udøvede stor Indflydelse paa Sønnens Opdragelse og hans levende Aand. I sit andet Aar kom han til London og sex Aar senere til Søhavnen Chatam, hvor han af en engelsk Geistlig fik en tarvelig Underviisning, der dog siden udvidedes i en god Skole i London, hvorhen Faderen havde trukket sig tilbage med sine sex Børn. Charles udmærkede sig allerede som Dreng meget fordeelag-

tigt; han læste meget tidligt de bedste engelske Romaner, hvoriblandt de humoristiske især tiltrak ham; han skrev Sorgespil og lod dem opføre af sine Legekammerater. Nødt til selv at være betænkt paa at erhverve sit Livsophold, gik han i Tjeneste hos en Advocat, og fik derved Leilighed til at skærpe sin Jagttagelsesevne paa de morsomste Scener af Folkelivet i de lavere Stænder. Men hans Aand, der stræbte efter en ædlere Næring, drev ham til det brittiske Museum, hvor han i to Aar hengav sig til et ivrigt Studium af Literaturen og tillige øvede sig i Stenographien, for at begynde sin literaire Løbebane som Reporter for Journalerne. Denne Classe af Literati, som er overordentlig talrig i London, indtager en eiendommelig Stilling i England, og deres Forretning udfordrer, foruden en Mangfoldighed af Kundskaber, den inderligste Fortrolighed med det hele nationale Liv. Af denne Skole ere Englands første Retslærde udgangne og mange udmærkede Skribenter have under denne Beskæftigelse gjort deres literaire Forstudier. Ogsaa Dickens udmærkede sig snart som Reporter for de geistlige Retter i den Grad, at han blev optagen som Medredacteur af „Parlamentspeilet", der leverer de bedste Meddelelser af Parlamentsdebatterne. Senere tog „Morning chronicle", det forrige melbournefte Whig-Ministeriums Hovedorgan, hans Kræfter udelukkende i Virksomhed, og aabnede sine Spalter for hans korte Skizzer af Hovedstadens brogede Liv, som han vidste at skildre med kjække og skarpe Omrids. Disse Skizzer optoges med et saadant Bifald, at de snart udkom særskilte i to Bind, ledsagede af Tegninger af den aandsbeslægtede G. Cruikshank. Den overordentlige Affætning, som strax derpaa de første Hefter af hans, under Navnet Boz udgivne „Pickwick-Papers" fandt i England og Nordamerika, drog ham ud af en Reporters afhængige Stilling og satte ham i Række med de uafhængige Skribenter. Denne Roman, som vi maae ansee bekjendt for største Delen af vore Læsere, hører til en ganske ny Genre, som Dickens har skabt for England. Det fineste Kjendskab til Livet og Menneskene, Alvor og Pathos, Komiken igjennem alle Trin, lige fra den gemytlige indtil den herligste Jean Paulske Humor, udgjøre denne Skribents glimrende Egenskaber; hans uudtømmelige Productionskraft og hans hurtige Fremskridt til kunstnerisk Afsluttethed have hævet ham til en af de høieste Pladser i vore Dages engelske Literatur. Hans Romaner, hvilke man rettest kan charakterisere som ægte Folkeromaner, saaledes som England endnu aldrig har eiet Mage til, tilbyde ikke alene den behageligste Underholdning, men ogsaa en virkelig Belæring; de have allerede udøvet en stor moralsk Indflydelse paa alle Stænder. Dickens forstaaer mesterligt, ikke alene umiddelbart at gribe og fremstille de glimrende Sider af sit Folks og sin Samtids rige Liv, men ogsaa at drage de svage Sider frem for Lyset og gjøre dem til Gjenstand for en Spot, som altid formildes af en elskværdig Humor. Ogsaa hans Udtryksmaade er frisk og simpel og altid ny, uden at savne den høiere Fuldendelse og den poetiske Duft. Han lader sine Personer ofte med en stor drastisk Virkning tale de lavere Stænders Sprog, men overskrider aldrig Skjønhedslinien, et Fortrin, hvorfor baade Bulwer og Marryat, ja selv Walter Scott kunne misunde ham. Dickens, som i sine nyeste Romaner gaaer

i Smollets, Fieldings og Goldsmiths Fodspor, overtræffer dem alle ved den ægte Folkelighed i hans Stof, hans Fremstilling og hans Sprog. Cruikshank og den pseudonyme Phiz bidrage ved deres originale Illustrationer til hans Romaners overordentlige Udbredelse, saa at disse i 100,000 Aftryk circulere i England og Nordamerika. Dickens's Fodvandringer igjennem England, Skotland, Irland og en Deel af Frankrig have beriget hans Meneskekundskab; vant til, med aabne Øine at betragte Alt, har han paa disse Reiser giort Studierne til sine Romaner. Allerede i flere Aar har han havt stadig Bopæl i London, hvor han lever som en lykkelig Fader og Ægtefælle i fortrolig Omgang med de fleste derværende Skribenter. Med sin allerede nationale Berømmelse forbinder han et behageligt Ydre, en høist elskværdig Personlighed, og i det selskabelige Liv staaer den samme Humor, der sprudler i hans Skrifter, ogsaa til hans Raadighed. I hans nyere Romaner, Oliver Twist, or the parish boys progress og Nicholas Nickleby, findes Afsnit, som med Hensyn til deres ædle Følsomhed, deres Humor og Komik kunne sættes ved Siden af det mest Fuldendte i denne Genre, der udmærker den engelske Literatur ligefra Chaucer indtil vore Dage.

Skagens Mysterier.

Af Peder Madsen, Byens Vægter.

III.

Skagens Fyr.

(Fortsættelse.)

Den gode Fædder blev strax en velkommen Skive for Knuds idelige Drillerier og Spilopper. Snart bragte Denne Uorden i hans Regnskabsføring, ved at udstryge en Kridtstreg paa et Sted og tilføie en lignende paa et andet; snart puttede han Krudt i Lysesaxen, som laa paa Disken, saa at Krambodsvenden, naar han vilde pudse Lyset, for ret at lade sine Varer skinne i deres fulde Glands, maatte tabe Saxen af Forskrækkelse over Krudtets Antændelse og derpaa stod i Bælmørke med sin Kunde og sine Varer. Engang tappede han Brændevinen ud af det anstukne Anker, som laa i Boden til daglig Udskjenkning, og fyldte i Spiritussens Sted en Deel Vand deri, og da nu Fædder vilde vederqvæge en tørstig Fisker med en styrkende Snaps, spyttede denne ham med en droi Eed Vædsken i Ansigtet i den Tanke, at man vilde gjøre Nar af ham. En anden Gang fyldte Knegten den ene af sin Fjendes Træskoe med Sirup og den anden med Tjære; dog Eiermanden mærkede Uraad itide, men i sin Ærgrelse glemte han at undersøge, hvad den anden Træsko indeholdt, slog begges Ladning i Sirupstønden, og fordærvede derved dennes hele Indhold. Og saaledes gik det i det Uendelige. Men Fædder Thamsen forglemte aldrig at indberette ethvert Skarnsstykke til sin Madmoder, og

deraf blev den naturlige Følge, at han steg ligesaa meget i hendes Gunst, som Knud sank.

Dog, alt Dette kunde endnu have gaaet for hvad det var, men endelig indtraf en Begivenhed, som bevirkede, at Kjøbmandsenken aldeles slog Haanden af sin Pleieson, og ved den samme Leilighed var det, at vor gode Fædder allerførst fik det Øgenavn, som vi ovenfor have anført, og som han siden stedse beholdt i Handel og Vandel.

I det første Decennium af dette Aarhundrede traf det sig ikke sjeldent, at de mindre af vore Krigsfartøier ankrede op i Skagens Bugt, enten for at proviantere i Byen eller for at afvente en gunstig Vind til at fortsætte deres Seilads. Saaledes laa der da ogsaa engang en lille Kanonschaluppe herudenfor, og om Søndagen vare nogle af Mandskabet komne iland, Gud veed i hvad Hensigt. Disse raae, forsorne Ulke havde mødt Knud paa Stranden og forlokket den unge Knøs til at deeltage i et Svîregilde, som de ved høilys Formiddag havde holdt inde i en Brændeviinsbod. Efter at have slukket deres Tørst, kom de nu Allesammen op ad Gaden, under Støien og Skrigen, thi de vare i en temmelig høi Grad „besværede", som man siger. I Spidsen saae man Knud som Veiviser for Troppen med en Matros under hver Arm og slingrende fra den ene Side af Gaden til den anden. Et saadant Optog kunde ikke andet end vække almindelig Opmærksomhed i vor ellers saa stille og fredelige By, og Vinduer, Døre og Forstuer fyldtes derfor snart med nysgjerrige Tilskuere. Blandt disse var ogsaa vor Ven, Fædder Thamsen. Fortroppen nærmede sig til Kramboden, hvor han stod i Døren med fremrakt Næse, ligesom han indbildte sig, at den skulde kunne standse Toget. — „Gale i mig," udbrød den ene af Gasterne, „om jeg ellers veed, hvordan Landet ligger; her gaaer vi og trasker i Sand til Knæerne, og naaer dog aldrig vores Jolle." — „Ja, det var et sandt Ord, min Broer," svarede den Anden hikkende, „jeg troer — rive mine Dienstene — at vi er raget paa en Sandbanke — eller saadant noget Tøieri." — „Naar jeg bare havde mit Compas," gjentog den Første, idet han ragede i sine Buxelommer, som om han ventede at finde det der, „saa skulde jeg tage en Peiling af Landet, og saa vare vi alle vel farne." — „Ja, det har Du Ret i Broer, for Du er jo saa drukken, at Du ikke kan see en Flue paa Væggen," gjensvarede hans Kammerat, og lod i det samme sine stive Øine glide henover Husene ved Siden. Pludseligt standsede de ved Fædder Thamsens Person eller rettere sagt ved hans glødende Næse og et Glimt af Forundring syntes et Øieblik at opklare Iagttagernes Ansigt. — „Funtus", udbrød han derpaa og svingede sin blanke Hat, „der staaer jo Skagens Fyr, nu skal vi nok klare Grundene." — „Hurra for Skagens Fyr!" brølede den hele Trop, som var standset udenfor Kramboden, men medens den Person, hvem Udraabet egentlig gjaldt, i sin Angest smuttede ind og skjulte sig bag Disken, fortsatte Matroserne deres Gang under Latter og Hurraraab, og rev Knud med sig, som neppe længer havde nogen tydelig Forestilling om hvad der foregik.

Denne Dag blev et Vendepunkt i Knuds Liv, og det i en dobbelt Henseende. — Efter at have udsovet Rusen ombord i Fartøiet, hvorhen han havde ledsaget sine Svirebrødre, blev han sat iland henimod Aften, og begav

sig nu nygtern og skamfuld til sit Hjem. Men her ventede ham intet Godt. Hans Pleiemoder der af sin tro Krambodsvend var indviet i det Passerede, modtog ham med en saadan Salut af Bebreidelser og Vredesudtryk, at det surrede den stakkels Knos for Ørene og han kunde ikke faae et Ord indført til sit Forsvar. Udgangen paa den rigtignok med Rette opbragte Kones Straffepræken var, at hun forjog ham af sit Huus, forbød ham nogensinde at sætte sine Been indenfor hendes Dørtærskel oftere, og gav ham det venskabelige Raad med paa Veien, at forblive i det liderlige Selskab, som han selv havde udkaaret sig. Næsten bedøvet af dette uventede Slag af Skjæbnen, og med en dunkel Følelse af, at hans Straf var altfor haard i Forhold til hans Forseelse, tog Knud sin Søndagsklædning og sit Linned, hvilket Pleiemoderen havde sammenpakket iforveien, under Armen, gav i Forbigaaende vor Ven Fædder Thamsen et Knips paa Næsen, i den Tanke, at det især var hans Insinuationer, han skyldte denne strenge Behandling, og smuttede efter dette „Tak for sidst" ud igjennem Krambodderen. Der stod han ene midt paa Gaden med al sin Eiendom. Hans Forældre vare døde, og selv om de havde levet, vilde han ikke have fundet nogen Hjælp hos dem. Hvad skulde han nu gribe til? I sin Uvished slæntrede han ned ad Stranden til. Der mødtes hans triste Øie af et smukt og livligt Skue, og i samme Øieblik steg en nyfødt Tanke op i hans Sjæl og farvede hans Kinder med en luende Purpurrødme. Et Bøsseskud fra Strandbredden laa Kanonschaluppen med sit smukke, regelrette Skrog, sagte vuggende sig paa de i Aftenens Stilhed næsten hendøende Vover. Pleiemoderens sidste Ord randt ham i Hu; han besluttede at følge hendes Raad. Den nedgaaende Aftensol viste ham det Maal, hvortil han stundede, i en saa venlig, forførerisk Belysning, at enhver Tanke om Orlogstjenestens Tvang og Besværligheder blev qvalt, inden den ret opstod i hans Indre. Hans levende, letbevægelige Phantasie udmalede ham i et Nu et tiltrækkende Billede af al den Ære og Berømmelse, han kunde tilkæmpe sig under Dannebrogs blodrøde Flige. Hans Lod var kastet. — Krigsfartøiets Commandeur modtog med Glæde en saa vakker Frivillig. Det Følgende skal vise, hvorvidt Knud ved at vælge denne Vei var kommen paa sin rette Hylde.

Naar jeg her sætter en Streg i min Fortælling, saa skal denne Streg betyde saameget som, at der er hengaaet en halv Snees Aar, om hvilket jeg ikke gider fortælle Læseren Noget. Denne Methode er ganske nem baade for Forfatteren og hans Læsere; dog troer jeg, oprigtigt talt, at disse Sidste i Almindelighed profitere mest derved. Det Eneste, jeg for min Part frygter for, er, at man skal ønske, at jeg havde fattet mig ligesaa kort med alt det Øvrige.

Idet jeg nu atter opruller Tæppet for Tilskuerne, ville de finde ikke blot den samme Scene som sidst, men endogsaa de samme Personer og omtrent de samme stridende Conflicter imellem disse. Men ti Aar kunne dog gjøre en Pokkers Forskjel i Et og Andet: Had kan være forvandlet til Kjærlighed, eller omvendt; Døgenigten kan være bleven et flink og agtværdigt Menneske, og Den, til hvem man knyttede store Forhaabninger, kan være

bleven en Dogenigt; den Servile kan være bleven Ultraliberal, og den Liberale Stokservil, — ja til alle disse Metamorphoser behøves der ikke nær saa lang en Tid — mindst til den Sidste. Men hvad der absolut behøves ti Aar til, og hverken mere eller mindre, det er til at frembringe en sextenaarig Mø af en Glut paa sex Aar. Denne Forandring var der foregaaet med den lille Anne. Men ti Aar ere et mægtigt Afsnit af en Piges Liv. Man sammenligner saa ofte Pigerne med Blomster, at man neppe kan gjøre det længer uden at beskyldes for Trivialitet; men det er det Samme, jeg er alligevel ikke bange for at fremkomme med en saadan Lignelse; thi den indeholder ikke blot megen Sandhed — og dette er alt en stor Fordeel, da Ordsproget dog ellers siger, at enhver Lignelse halter — men den skjuler tillige i sin Simpelhed en dyb Philosophie, som jeg dog ikke agter her nærmere at forklare, men som jeg hellere vil overlade mine Læsere selv at udfinde. Hvad jeg her vilde sige, er kun det, at Qvinden i sin Udviklingsperiode repræsenterer de tre vigtigste Stadier af Blomstens ephemere Liv i tre tilsvarende Epocher, som have omtrent ti Aar imellem sig. Barnet, det er den spirende Knop, — ti Aar efter have vi den udsprungne Blomst, — ti Aar endnu, og Blomsten er gaaet i Frø, eller er dog stærkt i Begreb dermed.

Altsaa, hvad nu vor lille Anne angaaer, som vi i det Foregaaende kun løseligt have nævnet, da er hun bleven en voxen Pige, der gaaer i sit syttende Aar, og som nok er værd at tages noget nærmere i Øiesyn. At hun er smuk, det forstaaer sig af sig selv, thi den Forfatter er nok ikke født endnu, der har gjort et Uglebillede til Heltinde i sin [...]ling, denne være nu sand eller opdigtet. [...] i denne Henseende turde derfor jeg i min Ringhed ingenlunde bryde nogen ny Bane. Men at beskrive, hvorledes hun egentlig saae ud, det er nu saa sin egen Sag. Jeg kunde gjerne til Punkt og Prikke fortælle, hvad for Øine, Haar, Næse etc. etc. hun besad, men deraf vilde man dog ikke kunne danne sig noget tro Billede af hendes Physiognomie. Tingen er denne, at Udtrykket i hendes Ansigt var saa hyppigt vexlende, at hun aldrig til en Tid var ganske som til en anden. Af Naturen begavet med en dyb, skjøndt letbevægelig Følelse, laante hendes Miner stedse deres Præg af den Stemning, der for Øieblikket beherskede hende. Jeg har aldrig seet noget Ansigt, som til den Grad af Troskab udtrykte, hvad der bevægede sig i det Indre. Det blev saaledes næsten i Ordets egentlige Forstand et Speil, ikke blot for hendes Følelser, men ogsaa for hendes Tanker og Attraaer. Hun var, med eet Ord sagt, et Naturbarn, men ikke et af det Slags, der undertiden præsenteres af en forfængelig Moder som en Mærkværdighed, og som i Almindelighed ikke er andet end en affecteret, forskruet Dukke, uden sund Sands, uden sunde Følelser, men med en god Portion Uvidenhed og en ikke ringere Portion Indbildskhed; — nei, Anne var af et mere luttret Stof. Sandt nok, hun havde hverken læst Romaner eller Digte, hun kunde hverken Fransk eller Tydsk, hun var hverken øvet i Dands eller i Voltigering; men, var hendes Læsning kun ringe, var hendes Sprog end kun simpelt, godt Jydsk, saa besad hun til Gjengjæld et uhildet Omdømme, et ufordærvet Hjerte og en fri, naturlig Legemsholdning,

der ikke var uden Ynde, kort sagt: en sund Sjæl i et sundt Legeme, — o, gid man kunde sige det om alle unge Piger!

Vor Ven Fædder Thamsen, eller „Skagens Fyr", som han stedse var bleven kaldet siden hiin Dag, da saamange af Byens Folk havde været Vidner til det Passerede, havde i dette lange Tidsrum just ikke undergaaet nogen stor Forandring i det Ydre. Sandt nok, at hans vældige Næse syntes at have afstaaet en Deel af sit Purpur til de tilgrændsende Kinder og i dets Sted at spille mere i det Violette; dog var denne Omskiftning vanskelig at bemærke for dem, der saae ham dagligt, thi den var altfor meget afhængig af tilfældige atmosphæriske Forhold, nemlig Temperatur og Vind. Men i en anden Henseende var han bleven et ganske nyt Menneske. I Løbet af det sidste Aar var han nemlig ved stadig Eftertanke kommen til en klar Erkjendelse af den bibelske Sandhed, at det er ikke godt, at Mennesket er alene. Dog Den, der havde mest Skyld i, at dette Lys var gaaet op for ham, det var den nysselige Glut, som bestandigt vimsede omkring ham, og som med en forbausende Hurtighed havde udviklet sig til en mandvoxen Pige. Endnu for et Aar siden havde han spøgende baaret hende paa sine Arme, og hun, fra Barndommen af vant til hans stygge Physiognomie, havde ligeledes spøgende, nemlig ved i ungdommelig Kaadhed at dreie hans Næse tilhøire og tilvenstre, paa en praktisk Maade bibragt ham Overbeviisningen om, at Ingen kunde være mere skikket til hans Fremtids Ledsagerinde end netop hun. Med Pigens Confirmation i hendes femtende Aar ophørte rigtignok disse uskyldige Øvelser af sig selv, men deres Virkning ophørte ikke. Det var ligesom om den Ild, der luede i hans Ansigt, var slaaet ind og havde antændt hans Hjerte: vist nok er det, at dette gløde de af en næsten „harpiret Elskovsbrand," som ingen anden end hans Madmoders Datter var i Stand til at slukke.

Man venter nu formodentlig, at „Skagens Fyr", som omtrent var bleven sine 30 Aar gammel og altsaa nok kunde siges at være kommen til Skjels Aar og Alder, ikke forsømte at tolke sine ømme Følelser for den elskede Gjenstand, som han daglig havde om sig. Men deri tager man dog feil. Han lod sig en Tidlang nøie med at lægge sin Elskov for Dagen ved disse forføreriske Smaaopmærksomheder og Galanterier, som i saa høi en Grad hjælpe til Erobringen af det svage, qvindelige Hjerte. I denne Retning udfoldede han et naturligt Talent, som man skulde have været langtfra at tiltroe ham. Naar Anne for Exempel kom ud i Kramboden i et eller andet Ærinde, saa fulgte hans Øine hendes ranke, syldige Skabning, saalænge hun tøvede der, og da hun var den Sidste, der skulde have ham mistænkt for en saadan udelicat Stirren, hvilken hun havde hørt omtale som et charakteristisk Særkjende for de kjøbenhavnske Lapse, saa kunde han ustraffet svælge i denne tause Nydelse. Men undertiden tog han Mod til sig og, liig Slangen i Paradiis, rakte han hende Syndens listige Frugt i Form af et Kræmmerhuus med Rosiner eller Svedsker. Hver eneste Morgen fandt hun sine høihælede Trætøfler — en Fodbedækning, der i Forbigaaende sagt flatterer en Piges Fod ganske særdeles — rene og blankt pudsede udenfor sin Kammerdør; og hvem skyldte hun denne fine, opoffrende Artighed? — Hvem andre,

end hendes Ven Fædder Thamsen. Men den Dag, da hun fyldte sit sextende Aar, var der ret beredet hende en udsøgt Overraskelse, og det af det samme kløgtige Hoved. Da hun efter Sædvane tidligt om Morgenen, i dybeste Negligee aabnede sin Dør paa Klem, fandt hun sine Tøfler paa deres Plads; behændigt udstrakte hun en nøgen, rund og fyldig Arm, hvis Hvidhed dannede en yndig Modsætning til den Rødme, der ellers farvede hendes Hænder især i Kulden, og bragte saaledes Tøflerne indenfor Døren, som hastig igjen blev tillaaset. Men ved at stikke sine jomfruelige Fødder ind i Læderhylsteret paa Taa-Enderne, mødte hun i den venstre Tøffel en ringe Modstand. Utaalmodigt stødte hun Foden indimod Væggen, saa at en mægtig Hob Sand faldt ned i Øinene paa Fædder, der, Gud veed hvorfor, stod lige nedenunder i Kramboden og rakte Halsen iveiret, tilsyneladende i spændt Forventning. Dog, Intet hjalp, Foden vilde ikke ind. Harmfuld over en saadan Hindring, bøier hun sig ned, og løfter den gjenstridige Tøffel op for at undersøge den nærmere. See, da henter hun ved Hjælp af Pegefingeren og Tommelfingeren et med megen Omhu sammenrullet Stykke Papir ud af det Mørke, hvori det laa begravet. „Himmel,“ tænker hun ved sig selv og rødmer dybt ved denne smigrende Tanke, „dersom det var et Frierbrev — eller et Geburtsdags-Ønske — nei det var dog allerkjæreste“, og et Par Øieblikke holder hun det endnu fast med de samme to Fingre og vender og betragter det paa alle Kanter, næsten skjælvende over denne uventede Glæde. Endelig fatter hun sig; med famlende Hænder aabner hun Papiret; det sortner næsten for hendes smukke Øine, og ikke uden Møie læser hun følgende Linier, skrevne under kjendelig Omhu med store, kantede Bogstaver, som af en syvaarig Skoledreng:

„I Jesu Navn gaaer jeg ud, gaaer
„jeg ind. Herren er med mig paa alle
„mine Veie. Fri er jeg Anne Jens-
„datter, for Trolddom, Forgjørelse, Co-
„lika, Mave-Moer, onde Vinde, og alt Ondt,
„baade indvortes og udvortes, ja alt Spø-
„geri og Fandens List, — min Frelser er
„Jesus Christ.

Amen. Amen. Amen.

Si Deus pro nobis, opis Coutianos.“

Man tænke sig Pigebarnets Forbauselse, medens hun langsomt udfandt Meningen af denne selsomme Epistel. Hun blev afvexlende rød og bleg under dens Læsning, men hun havde aldeles ingen Forestilling om, hvad den skulde betyde. Ei heller fik hun dette nogensinde at vide, thi i den øieblikkelige Ærgrelse, der gjerne er en Følge af skuffet Forventning, rev hun Papiret i hundrede Stykker, puttede disse omhyggeligt ind i Kakkelovnen og omtalte aldrig denne Begivenhed med et eneste Ord, i den Tanke, at En eller Anden havde tænkt at have hende tilbedste.

Men mine høitærede Læsere skylder jeg en Forklaring i denne Henseende, og giver den saameget hellere, som jeg derved faaer sat min Helts ædle Charakteer og opoffrende Kjærlighed i et endnu klarere Lys.

Anne led, som saamange andre unge Piger, i sin Udviklingsperiode ofte af et ringe Ildebefindende, som dog aldrig udøvede nogen blivende Virkning paa hendes Helbredstilstand. Men hvad baade hun selv og hendes erfarne Moder betragtede med temmelig Ligegyldighed,

det blev for den ømtfølende Fædder en hyppig Kilde til Uro og Sorg. Forgjæves grublede han paa Midler til at lindre den unge Jomfrues efter hans Mening ei ubetydelige Lidelser, me: da kom Tilfældet ham til Hjælp, og det var ikke ringere end overnaturlige Kræfter, han vilde sætte i Bevægelse for at frembringe et gunstigt Resultat. For en Tid siden havde han lidt en utaalelig Pine af en fordærvet Tand: i sin Vaande henvendte han sig til en saakaldet klog Kone — thi dengang var der endnu ingen Læge i Skagen — og hun havde givet ham det probate Raad, tre Morgener i Rad paa fastende Hjerte at spytte mod den opgaaende Sol. Skjøndt det nu forekom den agtbare Fædder, som om dette Raad smagte noget af Gudsbespottelse, tvang Pinen ham dog til at følge det, og see — det hjalp; jeg mener da egentlig kun, at han kom sig derefter. Men ved en saare naturlig Slutningsfølge kom han til det Resultat, at Den, der kunde forjage det ene Onde, ogsaa maatte vide Raad for andre. Han gik igjen hen til Kærlingen, skildrede hende efter bedste Evne Symptomerne af Jomfru Annes Sygdom og bød hende tre Mark for et virksomt Hjælpemiddel derimod, skjøndt han selv var bleven hjulpen mod en Godtgjørelse af en Rigsort. Med et polidsk Grin hørte den kloge Kone paa hans naive Fortælling, og overlod ham derpaa for den anførte Betaling en Recept, som hun selv dicterede ham i Pennen, og som efter hendes Forsikkring ufeilbarligt vilde hjælpe, naar han kun sørgede for, at spille den hemmeligt eller stiltiende i Vedkommendes Hænder. Triumpherende under Bevidstheden om en god Gjerning vendte han tilbage og benyttede sig af den ovenomtalte Fremgangsmaade til at udføre sit Forehavende, hvilket som vi have seet lykkedes fortræffeligt.

Ifølge alt Dette vil man vist indrømme, at „Skagens Fyr" havde grundet Krav paa Jomfruens Gjenkjærlighed; men ak, kun sjeldent her i Verden paaskjønnes Dyden, som den fortjener det, og vor Ven Fædder gjorde ingen Undtagelse fra denne almeengyldige, men nedslaaende Sandhed. Med alle hans Hjertes gode Egenskaber var han dog ikke det Ideal, der foresvævede Anne i hendes uskyldige Drømme; dog Held ham, saalænge han kun havde flygtige Skabninger af en ungdommelig, fyrig Phantasie til Medbeilere! — Men dette varede desværre ikke længe.

En smuk Foraarsdag i Aaret 1813 krydsede sig en let, vel tiltaklet Skonnert Syd fra op i Skagens Bugt. Ankommen omtrent i et Par Kabellængders Afstand fra Byen, bleve dens Seil med en beundringsværdig Nøiagtighed givne op eller firede ned, Ankerkjættingen foer raslende ud af det Bagbords Klyds; det syntes altsaa, som om Vedkommende derude i Skonnerten havde isinde at gjæste vor ringe By. Denne Formodning af de ørkesløse Tilskuere ved Strandbredden blev snart til Vished, idet man saae den vakkre Hækjolle blive sat i Vandet, hvorpaa fire Mand med djærve, orlogsmæssige Aaretag bragte den ind imod Land. Agter i Baaden sad en Mand skjødesløst læner tilbage paa Toften, som var bedækket med et stort dansk Flag, hvis Flige hang udenbords ned i Vandet. Han lod til at være velbekjendt med Farvandet, thi han styrede Baadens Cours lige mod det beqvemmeste Landingssted; her sprang han iland, gav Matroserne i en kort og myndig Tone sine Befalinger og gik derpaa op imod Husene, fulgt af en ung Svabergast, som bar en velspækket Vadsæk: de Øvrige vendte tilbage med Jollen til Skonnerten.

(Fortsættes.)

THEATER, MUSIK, LITERATUR OG KUNST.

Kunstudstillingen.

Det er ikke med de sædvanlige Følelser, at vi iaar betræde de Sale, hvori den danske Kunstskoles nyeste Præstationer ere udstillede. **Thorvaldsen** er død; den Mand, der i Billedhuggerkunsten var saa antiromansk, som **Eckersberg** er det i Malerkunsten, hans Büster staae florbehængte, og ved at see Malerierne, hvoriblandt en Deel hører med til den Arv, han efterlod os, mindes vi levende om Kunstudstillingen ifjor, der skyldte ham største Delen af sin Glands. Det er ikke her Stedet til at gaae ind paa den Forevigedes Fortjenester, ikke engang til at udvikle hans Betydning for en selvstændig national Kunsts Udvikling: Rummet tillader os det ikke, og det er hovedsagelig de udstillede Malerier, der ville blive Gjenstanden for nærværende Overblik. Men bemærkes bør det dog, at **Thorvaldsen's** Herkules, den sidste Figur, der blev færdig i hans Levetid, staaer der i ungdommelig Fylde og Kraft, som et Symbol paa dens Mesters egen, Alt overvindende, evig unge og evig lige kraftige Sjæl, — den skjønneste Figur, man kan tænke sig.

Christian den Fjerdes Statue i Bronce er ypperligt udført af **Dalhoff**; men hverken denne Statue eller Herkules kunne vi betragte med den ublandede Glæde, som ifald den Henfarne havde været her. Og dog — han har ikke aldeles forladt os; vi see et Gjenskin af hans Aand i **Conradsen's** og **Kolberg's** Arbeider for Guldmedaillen: „Ruth og Boas", af hvilke den Førstes vandt den lille, den Sidstes den store Guldmedaille. Især **Kolberg's** Arbeide fortjener Anerkjendelse, da det er næsten som født af **Thorvaldsen's** Aand, og røber at Kunstneren maa være gjennemtrængt af den mest levende Beundring for og Kjærlighed til sin Mester.

Vende vi Blikket paa Landskabsmalerierne, og disses nærmeste Forløbere, Blomstermalerierne, da have vi i denne Sphære et Talent at hilse, som mange Aar ikke have budet os Magen til. Det er **Ottesen**, vi mene. Uden at ville indlade os paa Spaadomme om denne Kunstners Fremtid, tør vi dristig paastaae, at han, ifald han vedbliver i Aaretal at gjøre saadanne Fremskridt, som de han har gjort fra ifjor til iaar, vil ende med at give det danske Blomstermaleri samme Berømthed, som det hollandske i sin Tid havde. Der er en Sandhed i hans Arbeider, der desværre savnes i de andre Blomstermaleres Arbeider, selv i Prof. **Jensen's**; idetmindste have Dennes Arbeider ikke den pretentionsløse Naturlighed som **Ottesen's**. **Jensen** giver sine Blomster Effect ved sin Kunst; **Ottesen** giver sin Kunst Effect ved sine Blomster; Frugterne paa Glasskaalen, Stil-Lebensmaleriet og Vasen med Blomsterne (Nr. 210, 211 og 208) have fortrinsviis tiltalt os; man betragte, for blot at nævne en enkelt, i sig ubetydelig Ting, kun en af de Vanddraaber, **O.** i disse Arbeider har malet, og spørge sig da selv, om disse Draaber virkelig ere malede eller om det overhovedet er muligt ved Synet at adskille dem fra virkelige Draaber! Saa sandt skal et Maleri være; en saadan Høide skal Illusionen naae, naar Kunstneren skal siges at have frembragt noget Fortræffeligt.

Iblandt de mange Landskaber ere ikke faa af mere end sædvanligt Værd. Af **Buntzen's** nævne vi især hans Billede af Nyso, fordi vi der see **Thorvaldsen** ved Canalen foran sit Atelier at fodre Svanerne med Brød; hans Figur, givet med faa, lette Penselstrøg, kan ikke miskjendes, hvor lille den end er. I alle de tre af **Buntzen** udstillede Malerier gjenfinde vi hans bløde Pensel, hans kjærlige Studium af Træformerne og hans levende Opfatning af Landskabers Charakteer.

Skovgaard's Landskaber fortjene iaar fortrinlig Opmærksomhed; der er i dem alle noget saa Dansk, at de neppe ville forfeile deres Indtryk paa nogensomhelst Beskuer. I hans „Parti ved Gurresø" føler man, at det nylig har regnet, og jo mere man betragter det, desto mere føler man sig forfrisket, som Planterne efter Regnen; man seer, at Luften bliver lettere, at alle Farver ere livligere og saftigere, og man faaer en Følelse af frisk Sommerglæde, naar man faaer Øie paa Ænderne, der lystig pladske i Søen. Partiet „af Sjællands Nordkyst ved Dronningmøllen" og samme Kunstners „Parti ved Rougeleie" bære begge det samme Virkelighedens Præg, som det nysomtalte. Især er Sommerdagens Varme fortræffeligt udtrykt i Partiet ved Rougeleie. Vi ville senere komme tilbage til denne talentfulde unge Kunstner, i Anledning af hans udstillede „Portrait".

(Fortsættes.)

— Mindefesten for **Thorvaldsen** paa det kongelige Theater aabnedes i Tirsdags med en Prolog af Prof. **Heiberg**. Til Ære for det Gode antage vi, at dette Digt allerede har faaet en stor Udbredelse udenfor den snevrere Kreds, der hiin Aften havde det dobbelte Held at høre et ypperligt Digt ypperligt gjengivet. Det var en smuk Idee af Theaterdirektionen, til Mindefesten for **Thorvaldsen** at knytte dette grandiose Digterværk, Hakon Jarl, der i uopnaaet Skjønhed endnu bestandig staaer som den danske Scenes og den danske Poesies Stolthed. Mindre syntes derimod Theatrets Publicum hiin Aften at have opfattet det Betydningsfulde i denne Sammenstilling og det Smukke i den Tankeforbindelse: **Thorvaldsen** er død for os, men **Oehlenschlæger** lever endnu. At Publicum med alvorlig Taushed modtog Prologen var naturligt og smukt; men hvorfor fortsætte denne Dødsstilhed ud over Prologens Grændser? Et begeistrende Digterværk kræver ogsaa sin Ret, og hvis man med Grund havde kunnet antage, at Publicums Stemning maatte gjøre det uimodtageligt for enhver paafølgende Nydelse denne Aften, saa burde det slet ikke have været givet. Men at hysse paa dem, der følte sig henrevne af Poesiens og Fremstillingens Magt, — saaledes som Tilfældet var paa denne Aften — er et ligefremt Snerperi af det samme tvetydige Slags, som vort kjøbenhavnske Publicum kun altfor jevnlig giver Prøver paa. Efter en følgende Fremstilling skulle vi nærmere omtale Udførelsen af dette Mesterværk, hvori Hr. **Nielsen** udførte Hovedrollen til en saa høi Grad af Fuldendthed, at han maaskee aldrig i nogen tragisk Helterolle har viist sig mere stor og beundringsværdig end netop i denne, og hvori en af vor Scenes yngre Kunstnere, Hr. **Wiehe**, som Grib, lagde for Dagen en Stræben efter Sandhed og Natur, som vi hos ham paaskjønne saameget mere, som det netop er disse Egenskaber, Skuespilkunstens Alpha og Omega, som vi hos denne lovende Begynder hyppigst have følt Savnet af, hvormeget Priisværdigt der end forresten kan være i hans Stræben.

— I Torsdags Aftes holdt Hr. **Ernst Mahner** sin første saakaldte Forelæsning i Hotel d'Angleterre for et temmelig stærkt Auditorium. Themaet var naturligviis Ur-Kraft, Ur-Gesundheit, Ur-Hygieine, Ur-Panacee og al den øvrige Ur-Galskab, som denne Ur-Mager er første Opfinder af. Hans første Optræden med en Urskov af Skjæg og Haar og en Urbas, som ikke hører til de almindelige, var lagt an paa at imponere; men da han lod sine ærede Tilhørere vide, at de, som ikke havde Respekt for den tre Gange hellige Panacee, vilde blive kastede paa Døren, blev denne Yttring temmelig ilde optagen, og han betraadte Cathedret under en uheldvarslende Hyssen. I et Foredrag, der vrimlede af „blühender Unsinn“, begyndte han nu at fortælle, at han var Nutidens Profet, kaldet til at prædike das „Urgesetz des Lebens“ og „die Inthronisation der Urinstinkte“; de, som antoge hans Lære, skulde „see deres Navne opskrevne i Historiens Tempel med gyldne Bogstaver“, men de, som foragtede den, maatte selv tage Skade for Hjemgjeld. Han anførte Exempler paa Flere, der allerede havde antaget Læren, og hvis Navn saaledes vare opskrevne med gyldne Bogstaver: saaledes havde en Pige i Magdeburg skrevet ham til, at hun, efter at have hørt hans Forelæsning, havde fastet i to Dage, og en Jomfru paa Helgoland har forsikkret ham, at hun, efter at have gjort hans Bekjendtskab, har aflagt sit Snørliv, og at hun intet ønsker mere, end at det ogsaa maa lykkes ham at hjælpe paa endnu mange flere af hendes „indeklemte Søstre“. Overhovedet var det nødvendigt, tilføiede Profeten in parenthesi, at der næste Gang var mange flere Fruer og Jomfruer tilstede, thi til det store Reformationsværk var det ikke nok, at Mandfolkene alene viste sig villige, og at de tiltoge i Sundhed og Kraft — „Fruentimmerne maatte ogsaa komme med, hvis de ikke vilde udsætte sig for at føde svagelige Børn — og hvis vor saa Skylden? i Sandhed ikke **Ernst Mahners**.“ Endeel „verirrte Leute“ havde rigtignok beskyldt ham for at være Charlatan, navnlig for hans lange Skjægs og hans blomstrende Tales Skyld (det første har sin Rigtighed, det Andet mærkede man Intet til); men var det ikke naturligt, spurgte han, at han prædikede sin Lære i saa guddommelige Udtryk som muligt? Klæder man da en Konge i Pjalter? Eller indfatter man en Ædelsteen i Bly? Men en saadan Konge, en saadan Ædelsteen var netop hans Lære, — nu kunde man selv vælge! Rigtignok havde Universitetet i Leipzig begaaet den Dumhed at forbyde ham at docere den der, men „de berømteste Haderslevs-Læger“ havde eenstemmig erklæret, at der laa stor Sandhed i den — og hvem skulde man da helst troe? Naturligviis var det dobbelt høihjertet og stort af de haderslevske berømte Læger at gjøre en saadan Tilstaaelse, thi hans Lære gik jo netop ud paa at ruinere alle Læger og gjøre dem fuldkommen overflødige, og fra nu af skulde der ikke mere være Tale om at studere Medicin, men kun om at studere Hygieine! Hvorledes dette Studium

skulde gaae for sig?? Ja, kjære Læser! her maa Du tilgive os, at vi blive Dig Svaret skyldig — akkurat ligesom Hr. **Mahner**. Men maaskee vil han næste Gang, naar han for vore to Mark meddeler os hvad Guddommen indgiver ham i samme Time — thi han forbereder sig ikke til sine Forelæsninger, det maa man lade ham — maaskee vil han da næste Gang afsløre os denne store Hemmelighed, og vi skulle da ikke glemme at meddele Dig det Altsammen, for at Du ret kan blive urkräftig og urgesund, og, for at Du for de Penge, som Du ellers giver ud til Doctor og Medicin, kan kjøbe Dig „Frugter af Livets Træ“ d. v. s. Appelsiner, Posteier og Karbonade og „Lædskedrik af Livets Kilde“ d. v. s. Baiersk Øl og Hindbær-Limonade.

— Paa C. A. Reitzel's Forlag er udkommet det første Hefte: „Prospecter af danske Herregaarde,“ Tegningerne af **C. Richard**, Texten af **T. A. Becker**. Denne første Levering, der indeholder de tre Herregaarde: Gisselfeld, Gyldensteen og Hvidkilde, anbefaler sig saavel ved de velvalgte og smagfuldt udførte Vuer, som ved de yderst interessante historiske Skildringer, der ledsage dem. Navnlig ere vi overbeviste om, at Beskrivelsen af Gyldensteen og de ypperlige Sagn, der knytte sig til denne Bygning, ville tiltale Alle. Fru Sophie Daa's langvarige Fængsling og Mishandling, Dommen over Holger Rosenkrands, der havde tilladt sig en og anden Tvivl om den bestaaende Regjeringsforms Fortrinlighed, og endelig Banquieren Huguetans Flugt og Befrielse ved den danske Soldat ere allesammen piquante og ypperligt fortalte Smaahistorier, som **T. Becker** har havt den Fortjeneste at skaffe en udbredt Publicitet og frelse fra Forglemmelse. Vi ønske, at dette priisbillige Værk maa faae saa god en Afsætning, som det fortjener. Tidens fortærende Tand tilintetgjør bestandig meer og meer de Steder, hvortil saamange af vore skjønneste Fortids-Erindringer knytte sig, og med Stederne taber sig ogsaa Traditionen. Det eneste Middel til at modarbeide Tilintetgjørelsen: ved smukke Afbildninger og livlige Skildringer at forplante Erindringerne, have Udgiverne her gjort et heldigt Forsøg med — det kommer nu an paa, om Publikum i Gjerningen vil paaskjønne disse Bestræbelser og vurdere det Fortjenstlige i dem.

— Et af **C. Richard** componeret Mindeblad over **Thorvaldsen** vil om kort Tid udkomme hos Reitzel. Kunstneren har havt den heldige Idee at fremstille af **Thorvaldsens** Liv: den sidste Dag i hans Atelier, hvorved han har faaet Leilighed til at anbringe den store Mester selv midt iblandt sine navnkundigste Værker: Gratierne, Hercules, Hyrdedrengen, Juleglæde, Mars, Venus o fl. a. Han selv læner sig til Løven, og foran ham staaer Luthers Büste paa Piedestallen. I Hjørnerne ere anbragte de fire Thorvaldsenske Medaillons: Poesien, Musiken, Maler- og Billedhuggerkunsten. Det Hele er omgivet af en let Ramme med sindrige Attributer.

Det kgl. Theaters Repertoire.

Mandag: **Enten elskes eller døe. Erasmus Montanus.**
Moses (paa Hofftheatret.)
Tirsdag: **Griseldis.**
Onsdag: **Hugenotterne.** (Uden Abonn.)
Torsdag: **Romeo e Giulietta. Brama og Bayaderen.**
Fredag: **Hakon Jarl.** (Einar Tambeskjælver Hr. Wiehe junior.)
Løverdag: **Amanda**, Lystspil i 4 Acter af Henrik Hertz (Første Gang).

Rollebesætning:

Prinds Julian	Hr. Wiehe.
Oscar, Kammerherre	— Gundersen.
Greven af Sallenche	— Phister.
Amanda	Fru Heiberg.
Heloise } Hofdamer	Jfr. Petersen.
Chlotilde } Hofdamer	Md. Hansen.
Seraphine, Amandas Duenna	Jfr. Rosenkilde.
Baptiste } i Grevens Tjeneste	Hr. Rosenkilde.
Mathieu } i Grevens Tjeneste	— Knudsen.
Colin } i Grevens Tjeneste	— Ravnkilde.

Søndag: **Brama og Bayaderen. Skatten.** (Lucile Md. Rung, Lisette Jfr. Liebert.)

Nygræske Folkepoesier*),

frit fordanskede

af

P. W. Christensen,

Cand. theol.

„Τὰ γέλια-μὲ τὰ κλάμματα, ἡ χαρὰ μὲ τὴν πίκαν,
Εἰς μίαν ὥραν σπάρθηκαν, μαζὴ ἐγεννηθῆκαν."

[Smiil og Graad og Sorg og Gammen
Saaes og voxe op tilsammen.]

II.

Arete.

„O Moder, hvortil det bedrøvede Sind?
Hvi rinder saa strid din Taarestrøm
Ustandselig ned over blegen Kind?
Du gjør mig om Hjertet saa øm, saa øm!
Er Moderglæden nu reent forbi,
Blot for Arete mon drage bort?
Tænk dog, at Skilsmissen er kun kort,
Og at du endnu jo har Sønner ni!
Skal ene jeg vandre til Babylon hen,
Til Aretes Brudgom med tomme Hænder?
Arete finder jo der sin Ven,
Naar bort hun drager fra Huus og Frænder!"

Saa taled' til Moderen Konstantin,
Og trøstede hende som kjærlig Søn,
Thi han saae det jo godt ved Maanens Skin,
At Taare paa Taare hun fælded' iløn;
Han mærkede det jo tydeligt nok,
Imens hendes skjælvende Hænder famled'
I den unge Datters lysende Lok,
Og i rige Fletninger Haaret samled',
Og snørte hendes Midie smal,
Og kasted' om Skuldren et Reiseshawl —
At Sukke mangfoldige Brystet hæved'
Og paa de dirrende Læber bæved'.

Ham Moderen svared' med hulkende Røst:
„Kun lidt mig baader, o Søn, din Trost;
Om Fryd eller Sorrig jeg haver ivente,
Hvo vil min Datter hjem til mig hente?"

Og Konstantin loved' med Eed paastand:
„Jeg, jeg vil drage til fremmede Land;
Om Fryd eller Sorrig du haver ivente,
Jeg vil Arete hjem til dig hente!"

Den arme Moder var stædt i Nød.
Grumt rased' mod Sønnerne haarden Død,
Og knækkede hele det blomstrende Kuld,
Selv niende Konstantin laa under Muld.
Sig Moderen vaanded' paa Sønnens Grav:
„Ha! mindes du Løftet, du mig gav?
Om Fryd eller Sorrig jeg havde ivente,
Arete du vilde hjem til mig hente?" ——

Og det var i tause Midienat,
Sig Dødningen reiste af Graven brat;
Og det var i klareste Maaneskin,
Arete mon stande paa Tærsklens Trin.

„Følg med, Arete! kom, Søsterlil!
Jeg til vor Moder dig bringe vil!" —

„Du her, min Broder? Ved Nattetide?
Hvad er paafærde? Fryd eller Kvide?
Thi om der i Hjemmet er festlig Glæde,
Da vil jeg i Høitidsdragt mig klæde,
Men om vort Huus er i Vaande stædt,
Da følger jeg med, som nu jeg er klædt." —

„Ei er der i Hjemmet festlig Fryd,
Thi lade du ligge din Høitidspryd;
Og ei vort Huus er i Vaande stædt,
Thi følge du med, som nu du er klædt!" —

*) Efter: Fauriel, Chants populaires de la Grèce moderne, og W. Müllers tydske Bearbeidelse af samme.

Og rask det gik, over Mark og Sti,
Og mangt et Træ de fore forbi.
I Træernes Grene Smaafugle sad;
Saa underligt de Smaafugle kvad:
„See, see! der rider den Mø saa fiin,
Og bag hende Dødningen, svøbt i Liin!“ —

„Min Broder, og hører du Fuglenes Sang?
Den gjør mig om Hjertet saa trang, saa trang!“ —

„Aa hvad! lad kviddre de Fugle smaae!“ —
Og atter fremad det monne gaae. —

„Ak, ak! min Broder, jeg er saa beklemt;
Af Virak lugter din Klædning slemt!“ —

„I Johannes-Capellet jeg nylig var;
Der Præsten stod med et Røgelsekar.“

Og fremad gik det i fuld Gallop.
„Vaagn, Moder, skynd dig, luk op, luk op!
Din Datter Arete jeg bringer dig nu;
Fuldtvel mit Løfte jeg kommer ihu!“ —

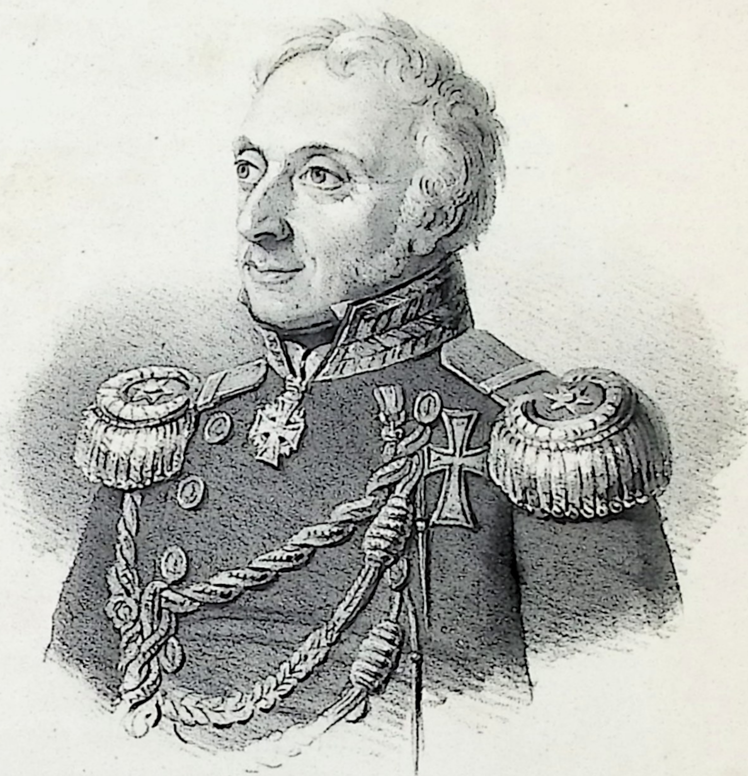
„Ak, est du en Aand, saa drag afsted!
Mig arme Kvinde du lade i Fred!
Arete drog jo til fremmede Land,
Og der hun viedes til sin Mand.“ —

„Nei, her er Arete, af Reisen træt;
Thi ikke mit Løfte jeg haver forgjæt.“ —

Nu Moderen frygtsom Døren oplod;
Død laa Arete for hendes Fod.

Peter Fredrik Wulff.

Peter Fredrik Wulff er født paa Petersgaard ved Kallehauge den 26de Nov. 1774. Hans Fader var Commandeur i Sø-Etaten og døde 1812 som Indrollerings-Chef i Aarhuus; hans Moder var ældste Datter af en rig Bonde, der havde bygget og eiet den herlige Herregaard Petersgaard, der dengang var et meget betydeligt Gods. Han nød en meget forsømt Opdragelse i sin Barndom, og tilligemed to andre Brødre — Christian Wulff, der døde efter Peter W. som Contre-Admiral og General-Adjutant og Nicolai W., der faldt den 2den April 1801 — var han aldeles overladt en Gouvernante, der atter overlod de vilde Drenge til dem selv. Han var bestemt til at studere Theologie. Men en Dag, da han stod og gyngede paa et Bræt i Baggaarden (egentlig paa en Mødding, hvilken det altid senere var ham en stor Fornøielse at gjensee, og som opvakte mange levende Erindringer hos ham), blev han kaldt op til sin Fader. Da dette skete sjeldent, og i Almindelighed kun for at faae Skjend, blev han meget forundret ved at modtages høitideligt af sine Forældre, der forkyndte ham, at han den næste Dag skulde kjøre til Kjøbenhavn for at blive Søcadet. Han hørte det dog med temmelig Ligegyldighed og var glad ved, atter at komme ned til sit Bræt for at lege, men han var ogsaa dengang kun ti Aar gammel. Næste Morgen blev han pakket ind, sat paa en Kalvevogn og kjørt til Byen. Han har tidt senere fortalt, at da han om Aftenen kjørte ind ad Porten, vilde han tælle Lygterne,

Em. Bærentzen & C° lith. Inst.

PETER FREDRIK WULFF.

Ny Portefeuille 1844.

indtil det løb sur for ham. Han kom i Huset hos Lieut. Lorents Fisker, hvor han havde det meget godt; han blev Cadet, og sin academiske Løbebane gjennemgik han temmelig jevnt. Fliden trykkede ham vel aldrig, men hans gode Hoved hjalp ham frem. Han blev Officeer den 21 Februar 1794, og i sin første Lieutenantstid begyndte han vel neppe at samle den Masse Kundskaber, der siden udmærkede ham, og som det var hans Fryd og Glæde lige til hans Dødsdag at forøge. Han gjorde en Tour til Vestindien i Aarene 1796 og 97, og skjøndt han viste store practiske Egenskaber og megen Dygtighed og Conduite, kan man dog antage, at han ikke kom mere kundskabsrig hjem end han gik ud. Det var først under Admiral v. Dockums — denne Napoleons Yndlings — Commando, at hans Aandighed fik et stort Opsving, og i de tre Aar, han var med denne dygtige Officeer i Middelhavet, har han været meget flittig, især med Sprog; det var i Særdeleshed Engelsk, som han ikke havde lært paa Academiet (i hans Tid lærte Cadetterne kun eet Sprog, Fransk eller Engelsk), der senere blev hans Yndlingssprog; han har vist havt sine nydelsesrigeste Timer i Selskab med Shakespeare og Byron. Men ligesom v. Dockum paa dette tre Aars lange Togt blev hans Mønster som Sømand og Skibschef, saaledes vandt W. ogsaa v. Dockums hele Tillid og Agtelse, og blev altid brugt af ham ved overordentlige Leiligheder og Sendelser. I 1803 blev han ansat ved Søcadetacademiet, for hvilken Institution han levede og virkede i 38 Aar (indtil 1841 da han afgik derfra). I samme Aar ægtede han Henriette Weinholdt, med hvem han levede det lykkeligste og kjærligste Liv i 33 Aar. Hans Kjærlighed til hende var af den ædle og rene, der ligesaa meget var grundet paa gjensidig Agtelse som paa Tilbøielighed. Hun var ogsaa den Eneste, der havde en uindskrænket Magt over ham, og han lod hende saameget hellere have denne, som han var overbeviist om, at hun aldrig vilde misbruge den, men kun bruge den til det Ædleste og Bedste. Hun skuffede heller aldrig denne hans Tillid, hvilket Vidnesbyrd Enhver, der har kjendt hende, vil give. Hun var af de lykkeligt begavede Naturer, der med et lyst Hoved, klar Forstand og et ædeltfølende Hjerte forenede en stor Kraft i Villien, og som desuden indgød Alle, der kom hende nær, ligesaa stor Ærbødighed, som Velvillie og Kjærlighed. W. vidste ogsaa at skjønne paa alle disse Egenskaber, og hun har vist havt en særdeles god Indflydelse paa ham, i tidligere Tid ved at opmuntre ham til at uddanne Aand og Hjerte, og i den senere Tid ved ofte at dæmpe et vel hidsigt Sind, der undertiden bemægtigede sig ham, men som dog aldrig efterlod Vrede eller Uforsonlighed. Hun skjænkede ham fire Børn, der alle overleve dem. I 1804 begyndte han sin lange Bane som Skibschef for Cadetskibet, der næsten uafbrudt vedvarede til 1826, som var det sidste Aar han var tilsøes. I 1808 udmærkede han sig tillige som Søkriger. Ved Krigens Udbrud i 1807 var han Chef for Cadetskibet, Briggen Lougen; men Cadetterne bleve sendte iland, og han vedblev at krydse med Briggen i de norske Farvande. Den 14 Marts 1808 traf han sammen med den engelske Orlogsbrig Childers, med hvilken han havde en heftig Fægtning fra Kl. 7 til 11 om Aftenen. Lougen udmærkede sig ved Wulffs velrettede Manoeuvrer, ved hvilke

den kom til at give sin Fjende et glat Lag ret forind, i det Dieblik denne, sikker paa Seieren, havde Massen af sine Folk opstillede paa Bougsprydet for at være klar til at entre Lougen. Dette havde til Følge, at den øieblikkelig holdt af og forsvandt i Nattens Mørke. Wulff fik et stort Renommee som Sømand og Søkriger ved denne Affaire, der endnu mere forøgedes ved en Kamp, han den 19 Juni samme Aar havde med den engelske Orlogsbrig Seagull, som han efter et Par Timers levende Fægtning tvang til at stryge, og som var saa forskudt, at den maatte bugseres ind til Flækkerø ved Christianssand, hvor den strax sank. Tre Uger efter blev den atter bragt op fra Havets Bund, og Wulff tog der ombord en udmærket Kikkert, som han tilligemed det Sværd, den engelske Chef overrakte ham, bestandig bevarede, og som endnu opbevares af hans Børn som sande Reliqvier. Wulff blev for disse to hæderlige Affairer benaadet med Dannebrogsordenens Ridderkors, der blev ham høitideligt overrakt paa Torvet i Christianssand af daværende Stiftamtmand Thygesen, og han lagde megen Vægt paa, at han var en af de Første, der efter denne Ordens Udvidelse og nye Organisation, bleve udnævnte til Riddere. Derefter commanderede han i nogle Aar Kanonbaadene ved Lolland og ved Nyborg. Her sluttede han et inderligt og varigt Venskab med Stamhuset Juelsbergs ædle Eiere, og her var det, at hans egentlige Sands for Poesie blev vakt, og at han først begyndte at forsøge sig deri. Tydsk har han aldrig været Mester i (det sidste Aar, han levede, tog han endogsaa Information deri) men han anede Schillers Skjønheder, og han sagde bestandig, at han var nødt til at oversætte hans Digte, for at forstaae dem. Allerede tidligere havde Oehlenschlæger electriseret ham med sine Mesterværker, og hjemkommen til Kjøbenhavn gjorde han snart Bekjendtskab med den store Digterkonge, ved sin Kones Hjælp, der sendte Oehlenschlæger nogle af sin Mands Digte; Bekjendtskabet blev hurtigt gjort, og snart forandrede det sig til Venskab, der varede lige til Wulffs Død. Han havde ikke mange intime Venner; men foruden de Omtalte bør man nævne Geheime-Etatsraad Adler, der meget tidligt var en daglig Omgangsven i W.'s Huus, og hos hvem han altid søgte Raad i vanskelige Tilfælde. I hans Huus saae man jevnlig endeel udmærkede Mænd, dog især i den literaire og kunstneriske Retning. Alt Aandigt gjorde et dybt Indtryk paa ham; han følte varmt for Kunsten og forstod at vurdere dens fineste Nuancer. Han var en lidenskabelig Elsker af Musik; han rørtes dybt af Schultz's simple Melodier, og Weyses betydningsfulde Phantasier henrev ham ofte til Taarer; dog yndede han ogsaa den nyere Musik. I 1818 udgav han en liden Samling Digte, der dengang blev meget godt optagen, og ved sal. Foersoms Død fortsatte han dennes begyndte Oversættelse af Shakespeare og oversatte saaledes de fire sidste Acter af Henrik den Sjettes anden Deel, Henrik den Sjettes tredie Deel, Richard den Tredie, Othello, Coriolanus, Kong Johan, Henrik den Ottende, Cymbeline, og „Som det behager Eder." Senere oversatte han Byrons Manfred, og „Himlen og Jorden", Thomas Moores Paradis og Peri og flere Smaating, og skrev en stor Mængde andre Digte og Sange ved forskjellige Leiligheder, hvoraf en lille Deel i

disse Dage er udkommen. Ved den aarlige Fest ved hans Majestæts Ankomst paa Søcadetacademiet holdt han oftere Taler, der bestandigt gjorde dybt Indtryk paa Tilhørerne. I det Hele havde han den Gave at finde, hvad der var passende til given Leilighed og at udtrykke det i et flydende og let Sprog. Ved Kammerherre Uldals Død i 1839 blev W. Generaladjutant for Sø-Etaten hos Kong Fredrik den Sjette, men dengang var det kun en Hofpost; først vor nuregjerende Konge hævede denne Post til den Betydenhed, der tilkommer den, og derved fik altsaa W. en betydelig Indflydelse paa Sø-Etatens Bestyrelse. — Den 5te September 1836 bragte hans trofaste Hustrus Død Sorg og Tomhed i hans Huus. Halvsjette Aar derefter, den 2den Februar 1842 blev han atter forenet med hende, og hans afsjælede Legeme nedlagt ved Siden af hendes paa Sø-Etatens Kirkegaard, hvor en simpel Mindesteen betegner den Savnedes Hvilested.

Skagens Mysterier.

Af **Peder Madsen**, Byens Vægter.

III.

Skagens Fyr.

(Fortsættelse.)

Denne Mand er en gammel Bekjendt af os, kjære Læser, og jeg haaber, at Du snart skal komme til at fatte større Godhed for ham, end Du rimeligviis havde, da vi sidst skiltes ved ham. Hans Navn er Knud Jensen, den afdøde Kjøbmand Jensens og hans efterladte Hustrus uvorne Pleiesøn, som nu har faaet Skæg paa Hagen og er bleven hverken mere eller mindre end en dygtig Kapercapitain. — Dog jeg vil ikke blive mine Læsere nogen Oplysning skyldig og derfor strax berette, hvorlunde Knud i saa faa Aar havde svunget sig op til en i hine urolige Tider saare indbringende og hæderlig Stilling.

Vi forlode ham sidst ombord i den Kanonschaluppe, hvis Mandskab egentlig var Skyld i hans første grove Udskeielse. Man skulde troe, at han her var kommen i slet Selskab, men det var ikke saa. Man maa nemlig vel gjøre Forskjel paa Sømanden tilsøes og Sømanden tillands, thi disse ere ofte to høist uligeartede Væsener; vilde man derfor fra den Sidste danne sig nogen Dom om den Første, saa vilde man i Almindelighed gjøre ham Uret. Det er en temmelig almeengyldig Regel, at det, som man fornemmeligt maa have for Øie, naar man retteligen vil bedømme en Gjenstand, det er: at betragte den i det Medium, der er en Betingelse for dens Liv og dens Virksomhed, eller for dens Egenskaber og Forhold, thi Regelen gjælder ligesaavel om levende, som om livløse Gjenstande. Det vilde føre mig for vidt at oplyse denne Sag med Exempler. Jeg har gjort hiin Bemærkning, for at kunne vise Regelens Anvendelse ogsaa paa Sømanden. Hans Charakteer, hans Evner kunne ikke bedømmes efter nogle enkeltstaaende Livsyttringer under et tilfældigt Ophold paa Landjorden; nei, man maa beskue hans Liv i dets Totalitet, ude paa det Element, hvortil hans Virksomhed er knyttet; man maa see ham kæmpe mod Farer og Besværligheder, see ham døie Ondt og alleslags Affavn, følge ham paa det vildene Hav, imellem Grunde og Skær, i Storm saavelsom i

Havblik — først da bliver man i Stand til at danne sig et rigtigt Begreb om, hvad Sømanden er og hvad han formaaer.

Knud fandt i Schaluppens Besætning et Mandskab, ret af den ægte Stok, rigtignok meget tilbøieligt til at slaae en Sviir af paa en Fridag, men iøvrigt flinke Folk, ivrige og paapasselige i Kongens Tjeneste og allerede oftere prøvede i Kampens Farer. Han fandt i Chefen, der fra en underordnet Stilling i Etaten havde tjent sig op til Maanedslieutenant, en Mand af en jævn og brav Charakteer, et besindigt Mod og en jernfast, ubøielig Villie. Denne Mand blev ikke uvidende om Anledningen til Knuds Indtrædelse i Tjenesten, men han nævnte denne Sag aldrig med et eneste Ord, han vidste ved en velberegnet Tillid at anspore Knuds ualmindelige Æresfølelse og at gjøre hans gode Evner frugtbringende i gavnlig og hæderlig Daad. Orlogstjenesten under denne Chefs Veiledning blev en herlig Skole for Knud at gjennemgaae; med Lyst og Iver opfyldte han sine Pligter, og inden et Par Aar vare omme, var han ombord anseet for den dygtigste, flinkeste og mest uforfærdede Karl, der nogensinde havde sat Foden paa et Skibsdæk. Krigstider føre dog altid det Gode med sig, at Mod og Dygtighed da bedst ere i Stand til at bryde deres Bane. Knud avancerede rask. Han gjorde siden Tjeneste som Qvarteermester paa større Krigsskibe, endelig som Overkanoneer. I denne Stilling var han ombord i Linieskibet Prinds Christian, under dets heltemodige Kamp mod en overlegen engelsk Magt ved Nordkysten af Sjælland. Man kjender Udfaldet af denne Kamp, som, skjøndt uheldig for os Danske, dog snoede Hæderens Palmer om den kjække Jessens Tindinger. Knud havde sin Post paa øverste Batteri; henimod Slagets Slutning stod han ene tilbage ved sin Kanon, men skjøndt Døden i sin mest rædselfulde Skikkelse omringede ham paa alle Sider, luede endnu hans vilde Kampmod gjennem den Sværte af Kruddamp og Røg, der bedækkede hans Kinder. Kanonen var ladt; endnu engang skulde dens malmfulde Røst klinge med i Stridens bedøvende Bulder, og derpaa forstumme for stedse. Han hævede Luntestokken, lagde Ilden til Fænghullet, Skuddet gik af: i samme Øieblik sprang Skytset, der havde været brændende hedt af den lange, uafbrudte Kamp. — Knud slap efter Omstændighederne heldigt derfra; en knækket Arm var det Eneste, der mindede ham om Katastrophen, da han atter vaagnede op af sin Bedøvelse; men ak! som en fri Mand var han segnet omkuld, — han vaagnede som Fange. Fjenden havde imidlertid betraadt Dækket; Prinds Christian, den sidste Rest af Dannemarks herlige Bolværker, var givet Engelskmanden i Vold; det tiloversblevne Mandskab blev gjort til Krigsfanger.

Iblandt de Saarede, som bleve udvexlede et Par Maaneder senere, befandt sig ogsaa Knud. Han kom ned til Kjøbenhavn og en af Hovedstadens duelige Læger kurerede snart hans syge Arm, som var bleven forqvaklet under Fangenskabet. Imidlertid tildeeltes ham en hæderlig Afsked af Orlogstjenesten, men da han atter var kommen til Kræfter, fandt han sin Uvirksomhedstilstand saa utaalelig, at han nær var gaaet i Kongens Tjeneste igjen, dersom der ikke i det samme havde tilbudet sig en anden Leilighed til at tjene sit Fødeland, og det med større Frihed og Fordeel for ham

selv. Nogle Interessenter havde i Fællesskab udrustet en Kaper, ikke just af Had mod Engelskmændene, ligesaalidt af nogen særdeles Fædrelandskjærlighed, men alene for, rigtignok med Vove, at udbringe flere Procenter af deres Penge, end ad de almindelige Veie. Knuds gamle Chef, der kjendte sin Mand fra Kanonschaluppen og som med Opmærksomhed havde fulgt sin Lærlings senere Færd, anbefalede ham til Rhederiet som Fører for Skonnerten; han blev uden Vægring antagen, og inden et Par Aar havde han retfærdiggjort sin gamle Læremesters Ros, ved at opbringe saamange Priser, at baade Skonnertens Værdi og dens Eqviperings-Omkostninger vare komne tifold igjen. Men som Fartøiets Capitain havde han selv sine Procenter af Priispengene, og havde han været begavet med den Borgermesterdyd, der kaldes Sparsommelighed, saa kunde han allerede have samlet sig en kjøn Capital. Men Hvo, der kjender en Smule til hine Tider, vil ogsaa vide, at hiin Dyd skulde være noget saa nær den sidste, der kunde findes hos en Kaper. I Almindelighed bortødsledes Pengene ligesaa let, som de fortjentes; enkelte Kapercapitainer gjorde sig endog latterlige ved at udfolde en næsten fyrstelig Pragt, naar de efter endt Togt udhvilede sig i Hovedstaden. Vor Knud, der var uden nære Slægtninge, fulgte heri saa temmelig Strømmen, men da han var begavet med Ungdom, Munterhed og et smukt, mandigt Udvortes, klædte hans Udskeielser i Pragt og Ødselhed ham langt bedre, end Tilfældet var med de fleste Andre af samme Klasse. Endelig førte Vinden ham, paa et af hans Togter, op i Nærheden af Skagen. Alle gamle Minder, som havde slumret i Livets mangehaande Adspredelser, vaagnede pludseligt op i hans Sjæl; de dreve ham med en forunderlig, næsten ubetvingelig Magt til den Beslutning, at aflægge sit gamle Hjem et kort Besøg, og altsom den lille Kjøbstads beskedne Huse udfoldede sig med større og større Tydelighed for hans gjennem Kikkerten speidende Øie, blev hans Hjerte grebet af en mægtig Længsel efter at gjensee den strenge, men dog i hans Ungdom mod ham saa godgjørende Pleiemoder, den lille lysøiede Anne, ja selv — „Skagens Fyr", hans aldeles forglemte Arvefjende.

Vi forlode Knud paa Stranden i Færd med at begive sig op i Byen. Det var aabenbart hans Hensigt at tilbringe nogle Dage i sin Pleiemoders Huus; derom vidnede det Forraad af Klæder og Linned, han havde taget iland med sig i sin Vadsæk. Men han kunde have sparet sig denne Uleilighed. Han naaede hendes velbekjendte Huus; med en taus Smilen gik han igjennem Kramboden forbi den studsende Fædder Thamsen, hvis udtryksfulde Physiognomie frembød det aldrig tilforn bemærkede Phænomen, at Næsetippen et Øieblik blev guul som ubleget Vox; med Frimodighed og Forsonlighed i Hjertet traadte han ind til sin Pleiemoder, som ikke strax gjenkjendte ham og gjorde store Øine ved det uventede Besøg. Men den Modtagelse, som han fandt hos hende, kølnede snart hans glade Forventning. Aarene havde forøget hendes Charakteers Strenghed og Mangel paa Overbærelse. Hun saae i Knud endnu stedse den vanartige Dreng, der havde lønnet hendes Velgjerninger med Utaknemmelighed; hun følte sig i sin Indskrænkethed ubehageligt berørt af hans verdenskloge Tale og af den tillidsfulde Tone, hvormed han udviklede sine Omstændig-

heder og sine Planer for Fremtiden; hun blev stødt over at bemærke, at han, istedetfor at nærme sig hende i Sønderknuselse, som en angergiven Synder, tværtimod lod hende forstaae, at hun ikke havde handlet saa ganske rigtigt i, at jage en uopdragen Dreng ud i Verden for en eneste Ungdomsforseelses Skyld, og endelig vare Knuds pragtfulde Klæder en slem Torn i Øinene paa den simple, til den største Tarvelighed vante Kone, der umuligt kunde sympathisere med en ung Mands Luner og Tilbøieligheder, hvis Tilfredsstillelse blev gjort saa let baade ved hans Overflødighed paa Penge og hans Foragt for deres Værdi.

Efter et Par Timers Ophold i sin Barndoms Hjem, forlod han det igjen med et tungt Hjerte, uden at have vexlet et Ord, hverken med den smukke Anne, som i sit stille Sind havde dadlet Moderens Uforsonlighed, eller med den forbausede Fædder Thamsen, hvis skelende Blik ledsagede ham lige til Døren. Han kom samme Aften igjen ombord i sit Fartøi, gav øieblikkeligt Ordre til at lette, og fjernede sig hastigt fra et Sted, hvor han havde mødt Kulde istedetfor Deeltagelse og Kjærlighed. Med rynket Pande og mørkladent Blik vandrede han en stor Deel af Natten op og ned ad Dækket, men da endelig Oprøret i hans Indre begyndte at lægge sig, dukkede der et hidtil upaaagtet venligt Minde op i hans Sjæl, og han gik tilkøis i den glade Bevidsthed, at dog et Par klare Øine havde sendt ham et kjærligt forsonende Blik, da han trak Døren i Pleiemoderens ugjæstmilde Huus til efter sig.

Efter dette kortvarige Besøg var Jomfru Anne ikke længer den samme som før. Hendes Tanker, som tilforn havde bevæget sig i et Chaos af forvirrede, ubestemte Billeder, fæstede sig nu til en levende Personlighed, som nok var i Stand til ganske at udfylde dem. Med oprigtig Deeltagelse og Medlidenhed havde hun været Vidne til sin smukke Pleiebroders haarde og uretfærdige Behandling. Det gjorde hendes gode Hjerte ondt, at hun ikke havde faaet Leilighed til med et eneste Ord at formilde den Bitterhed, som hun følte at Knud med Rette maatte gjennemtrænges af. Men i en ungdommelig, følelsesfuld Piges Sjæl er der i Almindelighed kun et kort Skridt fra Deeltagelse til Kjærlighed. Jeg vil nu just ikke sige, at hun allerede nærede denne mægtige Følelse for den unge Mand, som var bleven saa uretfærdigt behandlet, nei, hun havde kun en ubestemt Forestilling om, at Den, hun nogensinde kunde elske, maatte ligne ham — videre gik hendes Tanker før det første ikke. Men naar en ung Piges Interesse, som forhen i hendes umiddelbare Uskyldighedstilstand har deelt sig imellem tusinde Smaating — ligesom Bien, der flagrer rastløst om fra Blomst til Blomst for at søge sin Honning, — pludseligt concentrerer hele sin Styrke i een eneste Gjenstand, saa lider hun en væsentlig Forandring, som maaskee fremfor enhver anden kan ansees for det egentlige Ophør af den barnlige Alder, saa træder hun ind i Reflexionens Sphære, og en ny Verden oplader sig for hendes Øine, rigere, skjønnere, yppigere end den, hvori hun hidtil bevægede sig, men tillige med større Savn, dybere Længseler og mere nagende Smerter. Og den reflecterende Tanke afspeiler sig i det drømmende

Blik, aabenbarer sig i Øiets alvorlige Stirren og i den lette Rynke, som furer en Pande, der forhen var glat og reen som Foraarshimlen; Barndommens sorgløse Letsind er bortflygtet; dybe, tunge Suk hæve stundom en Barm, som tilforn kun slog for Livets flygtige Glæder, — og Pigen har lige med Eet gjort et mægtigt Fremskridt i sin Udvikling.

(Fortsættes.)

THEATER, MUSIK, LITERATUR OG KUNST.

— **Bluncks store Maleri.** I et tidligere Nr. lovede vi at meddele vore Læsere en Beskrivelse af det store allegoriske Maleri, „de fire Livsaldre", hvormed vor Landsmand **Blunck** allerede i et Par Aar har sysselsat sig i Wien, og som nu nærmer sig sin Fuldendelse. Maleriet, der er bestilt af Hs. Majestæt Kongen og, saavidt vi vide, bestemt for Christiansborg Slot, er ved det christelige Kors inddeelt i fire Billeder, og i Midten af Korset seer man Personificationerne af Troen, Haabet og Kjærligheden, de tre Genier, der ledsage Mennesket fra Vuggen til Graven, og ved hvilke Livet fremstaaer, opholdes og faaer sin Betydning. Kjærligheden spiller Hovedrollen; men den christelige Kjærlighed har to Fremtrædelsesformer: Kjærlighed til det Skabte og Kjærlighed mellem Mand og Qvinde. Derfor har Kjærlighedsfiguren paa Billedet som Symbol et Crucifix, for at antyde den høieste Kjærlighed til sine Medskabninger: Christus, der døde paa Korset, og en Fakkel med en Myrthekrands, som Hentydning til den kydske Kjærlighed mellem Mand og Hustru.

I det første Billede seer man Moderen med det spæde Barn ved Brystet, besjælet af disse tre Genier, at styre Livets Fartøi ud i Oceanet. I Baaden slumrer Menneskets gode og onde Genius — thi Begge ere allerede tilstede i Barnets Gemyt, men endnu ere de uvirksomme Begge. Baaden udgaaer fra Livskildens Udspring ved et Egetræ og en Rosenbusk: Landskabets snævre og begrændsede Udstrækning tyder hen paa Barnets lille Verden; Baaden forlader Barndommens blomsterklædte Strandbred; Sivet omkring Baaden antyder de smaa Sorger og den ringe Modgang, som Barnelivet kjender, og Baaden selv er i Forstavnen smykket med en Sommerfuglelarve, for at antyde det Uudviklede i Barnet, og paa Siden udpyntet med Legetøi (Drage, Tøndebaand og Kjephest), Børnenes kjæreste Syssel. — I den Arm af Korset, som staaer i Forbindelse med dette Billede, ere anbragte i Arabesker tre Momenter af Barnelivet. Ligesom Blomsten slumrer i Frøkornet, ligesom Rosen i Knoppen, saaledes ligger allerede i Barnet en Spire til det, hvortil det engang skal udvikle sig. Dette er antydet i tre Billeder: Phantasie: Drengen tegner med Kridt paa Væggen Billedet af en Konge. Kraft: Drengen leger Soldat. Alderdomssvaghed: Drengen bygger en Sneemand paa en Liigsteen.

Ihvorvel alle tre Genier ledsage Mennesket gjennem hele Livet, saa ere de dog tilsyneladende adskilte i de forskjellige Aldre. Saaledes er det i det andet Billede Kjærligheden, der er den fremtrædende og overveiende. Ynglingen styrer ud i Livets vidtstrakte Ocean, og han udbreder Armene, som for at omfavne den hele Verden. Af de tvende Genier slumrer i dette Billede den onde, thi hvor Kjærligheden boer i et Menneskebryst, kan det Onde ikke komme til Udbrud. Han selv og Alt omkring ham er bekrandset med Blomster, som et Sindbillede paa, hvorledes Alting smiler om den, hos hvem Kjærligheden har opslaaet sin Bolig. Ogsaa Baadens Forziringer: Lyra, Thyrsus og Krands, tyde hen paa det Samme. I Baadens Forstavn er anbragt en Sommerfugl, Billedet paa det lette Sind, hvormed Ungdommen sværmer fra en Blomst til en anden; Himlen er reen og skyfri som Ynglingens Sjæl; en Trækfuglskare i den klare Luft antyder hans høitflyvende Planer og hans urolige Higen. Baaden gaaer høit — Havfladen er rolig og solblank. — I den Arm af Korset, der staaer i Forbindelse med dette Billede er der ligeledes anbragt i Arabesker tre Hovedmomenter af Ynglingens Liv: Han finder sin Elskede. Styrket og beaandet af denne Kjærlighed uddanner han sin Aand. For at tilkæmpe sig den Elskede drager han bort fra den fædrene Arne. —

I det tredie Billede er det Troen paa en høiere Styrelse, der fører Mandens Skib gjennem Bølgerne. Himlen er mørk og skyfuld, men en smal Lysstribe smiler Mennesket trøstende imøde, thi Troen med sin Olickrands er tilstede. Havet er i Oprør; Seilene ere forrevne af Stormen, et Billede paa Lidenskabernes Magt og de Offre, som de kræve. Begge Genierne ere nu i fuld Virksomhed: den onde Genius, hvis Vinger ere vorede, omvifter Mennesket med dem og sønderbryder den Stav, hvormed han vil frelse sit Skib, et Symbol paa, hvor let det onde Princip tilintetgjør selv vore skjønneste Forsætter; men den gode Genius søger at rebe Seilene og at frelse, hvad der endnu er tilbage at frelse. Forstavnen af Skibet, der næsten synes begravet af Bølgerne, er udsmykt med et Ørnehoved — Mandens høitstræbende Kraft; og paa Siden er anbragt Sværd, Landse og Skjold — hans Angrebs- og Forsvarsvaaben i Lidenskabernes vilde Kamp. — De tre Billeder, der ogsaa her i Arabesker ere anbragte, angive de væsentligste Momenter i Manddomsalderen: Manden, der vies til sin Hustru, Manden, der bygger sit Huus, og Manden, der forsvarer sin Arne.

Vi komme nu til det fjerde Billede, der, i det mindste hvad det Dybsindige og Poetiske i Compositionen angaaer, er det skjønneste af dem alle. I Oldingsalderen er Haabet den Ledsagerinde, der fører Mennesket sin Bestemmelse imøde. Paa Skibet er Masttræet knækket, — et Billede paa Menneskets Kamp med det Onde, hvori altid Noget gaaer tilgrunde; men det gode Princip har dog seiret i Kampen og bundet det onde til Masten. Oldingen seiler baglænds Livets Meta imøde, — thi Mennesket veed ikke, naar Enden er der; idet Solen daler i Vesten, stiger Erindringens Maane op over Metastøtten. Paa denne hænger en Krands af Evighedsblomster, ophængt af den taknemmelige Efterslægt. Haabet, med en Krands af Anemoner i Haaret, er ifærd med at lade Ankeret synke. Baaden gaaer dybt, og i Stavnen antyder en Snegl Alderdommens Hjælpeløshed; paa Siden sees opslaaet Livets Bog, hvori han har læst paa sin Vandring. — Under Billedet ere i Armen af Korset de tre Hovedmomenter i Oldingens Tilværelse anbragte i Arabesker: Oldingen tager Afsked med sin bortreisende Søn; de tvende Gamle læse Brevet fra deres fraværende Barn, og endelig: Oldingen paa Dødsleiet, omringet af Børn og Børneborn.

I de fire Hjørner af Rammen, der omgiver Maleriet ville de fire Hoveddyder blive anbragte: hos Barnet Lydigheden, forklaret ved Abrahams Offer; hos Ynglingen Beskedenheden: Saul, der undslaaer sig for at modtage Juda's Krone, som Samuel tilbyder ham; hos Manden Kraften: Samson, der sønderriver Løven; hos Oldingen Viisdommen: Salomons Dom.

Naar vi i Forbindelse med denne dybe Digtning tænke os **Blunck's** mesterlige Tegning og udmærkede Technik, kunne vi ikke andet end glæde os over, at vort Fædreland vil komme til at eie et Kunstværk, der uden Tvivl vil blive regnet iblandt det Ypperste og Betydningsfuldeste, den nyere Tid har frembragt i Malerkunsten.

Kunstudstillingen.

(Fortsættelse.)

Af Grev **Baudissin** er udhængt et „Parti i det bayerske Tyrol“, som staaer langt over Sammes to Partier „ved Gardasøen“, der udmærke sig ved umulige Vandflader. Det førstnævnte Arbeide derimod, med Vertshuset i Midten, udmærker sig ved en saftig Colorit, og en Natursandhed, man kun enkelte Gange tilforn har seet i Grev **B.'s** Arbeider; den samme Fortjeneste har hans „Parti ved Bistrupmose“, som forsaavidt staaer over Tyrolerpartiet, som det kjendelig røber et omhyggeligere Studium af den danske Naturs Former.

Dreyer's Parti af Brandsø staaer langt tilbage for hans Parti fra samme Sted ifjor; Pladsen, — det maleriske Terrain, — er daarligt disponeret; Træerne og Græsset udgjøre et uheldigt fortonet Grønt i Grønt; det Hele efterlader intet Indtryk. Om hans Fremstilling af den imponerende Bovbjerg Klint i Jylland ville vi for **Dreyers** Skyld helst tie; men vi kunne dog ikke undlade at lægge den unge Kunstner paa Hjerte, at han ikke tør tillade sig at indslumre, førend han er bleven en Homer; de Forhaabninger, **Dreyer** har vakt, ere langtfra ikke opfyldte, og kun ved uafbrudt, indtrængende og kjærligt Studium ville de kunne opfyldes.

Træde vi ind i den følgende Sal, da tiltrækkes Øiet uvilkaarligt af **Melbye's** store Maleri, der fremstiller „Linieskibet Christian den Ottende i en Storm i Atlanterhavet“. Da der imidlertid i et foregaaende Hefte af nærværende Ugeblad har været meddeelt en Bedømmelse deraf, hvilken idethele stemmer overeens med vor Anskuelse, ville vi her kun henvise til det omtalte Hefte*). **Mel-**

*) 4de Binds 8de Hefte for 1843.

byes øvrige Malerier ligne ham alle: hans klare, tynde Farver, blode Pensel, raske Tegning i Bølgerne betegner ham fordeelagtigt; hans „Dampskib i Storm“ er et kjækt Foster af en aandrig og selv de raskt forbifarende Momenter hurtigfattende Beskuelse af Søen. At han ogsaa veed at fremstille Havet i Hvile, sees af det Maleri, hvori han har gjengivet Kronprindsens og Kronprindsessens Afgang fra Linieskibet her paa Rheden d. 22de Juni 1841; og det er med Glæde at vi bemærke, at **Melbye** herved har viist, at han endnu ikke er fængslet til en eensidig Maneer.

Eckersberg's to Søstykker høre til de Arbeider, der saalænge de ere til, ville vidne i Kunsthistorien om deres Mesters elskelige Aand, hans rolige og udtømmende Studium af og inderlige Kjærlighed til Naturen. Disse Malerier ere ægte danske; disse smaa, eensformige Bølger kjende vi; disse hesteskoformede, „krappe“ og korte Bølgelinier, denne lyseblaa Farve, den lille Skum-Kam paa Søerne — Alle kjende vi disse Motiver, og have maaskee ofte følt os trættede ved dem, men de ere sande, og de blive skjønne under **Eckersberg's** Pensel. I technisk Henseende afgive disse Malerier fuldendte Forbilleder for Kunstnerne; Skibene ere tegnede og malede med en saadan Fuldkommenhed, at de ingensinde ville ophøre at være Vidne om, at **Eckersberg** var en Mester, og — **vedblev** at være det, trods sin ligesaa let som skjævt bedømmende Samtids Miskjendelse.

At **Kloss** ikke formaaer at gjengive Naturskjønheden med Virkelighedens Præg, er bekjendt. Imidlertid ere dog de af hans iaar udstillede Arbeider, som have en rolig Sø, sandere og naturligere, end hans Malerier ellers pleie at være; hans Farvesands vildleder ham stadig; Naturens Farvespil er hans Pensel fremmed, fordi hans Øie ikke kan opfatte eller ikke fastholde det, og hans Arbeider vise sig derfor som Abstraktioner, Virkeligheden ikke kjender sig ved, som Mindeblade af en svag Phantasie. Hans Fremstilling af „Strædet ved Gibraltar“ er iaar det af alle hans Arbeider, som bærer stærkest Vidnesbyrd om, at hans Stræben vel gaaer ud paa Natursandhed, gaaer ud paa at overvinde hans Indbildningskrafts falske Impulser, men tillige, at denne Stræben ikkun tildeels har naaet dette sit Maal. **Kloss'** Technik er desuden ufuldkommen, eller, for at tale reent ud, negligent i en Grad, som ikke kan tilgives en Kunstner, helst naar han er Medlem af Academiet i Kjøbenhavn; Raskhed er noget ganske Andet end grove Penselstrøg, Lethed noget ganske Andet end Nonchalance, og Skizzering noget ganske Andet end et Anlæg. Selv i det nævnte Maleri er Søen behandlet paa en Maade, som berettiger os til at minde den gamle Kunstner om disse første Distinctioner i Kunstens Praktik.

Af de øvrige Marinemalerier bør kun **Prömmel's** Fregat nævnes som et Mønster paa raa Opfatning, haandværksmæssig Copiering og ideal Tomhed, medens **Thomming's** „Thunfiskeri ved Kysten af Neapel“ viser, hvorledes selv en dygtig Kunstner med levende Sands for Naturens Poesi kan fordærve sit Arbeides Virkning ved at ringeagte enkelte Dele af det, f. Ex. — som just her — behandle Forgrunden som et Menneske, der i otte Dage har ført Penselen, medens den dygtige Kunstner viser sig i de øvrige Partier.

Kjerschou's to udstillede Malerier „Udsigt gjennem et Skovparti i det baierske Tyrol“ og „Slottet Landeck under et overtrækkende Tordenvejr“ vidne begge om Kunstnerens Modtagelighed for Naturskjønhed, — dog hovedsagelig i en enkelt, temmelig begrændset Retning. Men hans Colorit er levende og saftig, hans Tegning, skjøndt ikke udmærket ved Naturtroskab, er dog ikke uden Naturlighed; saa man betragter stedse **Kjærschou's** Arbeider med en vis Grad af Velbehag, disse, iaar udstillede endog med Glæde; thi de udmærke sig fremfor de fleste os bekjendte af **Kjærschou's** Arbeider. Solskinnet i det førstnævnte Arbeide staaer fortræffeligt mod Skyggen, og, naar man stiller sig i nogenlunde stor Distance, gjør det Hele et harmonisk og sandt Totalindtryk.

Af **Sonne** er udstillet et Maleri, som forestiller „en gammel Fisker, der om Aftenen sætter sit Garn ud.“ Baaden, hvori den gamle Fisker befinder sig, ligger ved nogle Siv; en Skov tilvenstre i Mellemgrunden, en Landtoning i Baggrunden og en blikstille Sø med klar Himmel. Klarheden, der egentlig er Udtrykket for dette Arbeides Poesi, er fortrinlig lykket; men Skoven ligner Pinier meer end Bøgetræer, og dens Contuurers Blødhed er outreret i høi Grad; Menneskene og Sivene samt det Heles Totalindtryk vidner om, at **Sonne** her har slaaet ind i en Retning, der langt mere stemmer overeens med hans Genius, end de italienske, gule, afsvedne Egne, som han udenfor Danmark lærte at sværme for.

(Fortsættes)

— Vor poetiske Literatur er i disse Dage bleven forøget med en ny Digtsamling: Contreadmiral **Peter Fredrik Wulff's** poetiske Arbeider, udgivne efter hans Død. For den Afdødes mange Venner vil denne Samling uden Tvivl

ikke være uden Interesse; mindre vil den derimod kunne tiltale et større Publicum, der ikke kan gaae til den med de samme Sympathier. Det Ephemere, Leilighedsagtige i Indholdet, de mange, maaskee altfor mange, Gratulations-Carmina til Prindser, Prindsesser og andre kongelige Personer, have ved første Oiekast noget Afskrækkende ved sig, og vi forudsee, at ikke Faa virkelig ville gaae af Veien for dette første Indtryk. Betragter man derimod Samlingen med en Smule Kjærlighed og Taalmodighed, vil man snart finde, at der selv imellem de sidstnævnte Digte er ikke faa, der ere virkelig smukke, at de næsten alle ere behandlede med en ikke ringe Virtuositet, og at det kun lidet indholdsrige Stof er ikke sjelden fortræffeligt varieret. I et Par af de elegiske Digte f. Ex. i Mindedigtene „George Lütken“ og „Cornelius Wleugel“ udtaler der sig en sand og inderlig Følelse igjennem simple og naturlige Udtryk. Ogsaa indeholder det beskrivende Digt: „Den første Mai“ ikke faa poetiske Skjønheder, ihvorvel det smager endeel efter Tonen i den descriptive engelske Poesie fra Slutningen af det forrige Aarhundrede, en Skole, hvorefter **Wulff** navnlig synes at have dannet sig. Dette vil man ogsaa spore i Sproget, der, ihvorvel det er reent og flydende, har meget mindre af Baggesens Fiinhed og Elegants eller Oehlenschlægers fuldtonende Klang, end af hine engelske Forfatteres eiendommelige Brede. Et Par af Digtene i denne Samling, der vanzires af Uqvemsord, havde vi hellere seet aldeles udeladte. Dertil hører Riimbrevet Pag. 202 til Cabinetssecretair Adler, hvor fornemmelig den sidste Linie gjør en yderst uheldig Virkning. Hvad vi derimod kunde have ønsket optaget til Erstatning, er Indskrifterne paa Frederik den Sjettes Sarkophag, saameget mere som disse Smaavers baade i sig selv ere smukke og desuden have faaet historisk Betydning. — Bogen, der er 260 Pag. stor, er udkommen paa Boghandler Philipsen's Forlag, er smukt udstyret, og vil, som vi formode, hos ikke Faa være en velkommen Erindring om en Mand, der har erhvervet sig et tredobbelt Krav paa at erindres: som brav og hæderlig Officeer, Shakespears Oversætter og talentfuld Dyrker af Poesien.

— Paa A. F. Høst's Forlag er udkommet 2det Oplag af Pastor **C. L. Strøm's** naturhistoriske Læsebog for Menigmand, indeholdende Pattedyrenes Naturhistorie, med nogle smaa Rettelser og Tillæg til første Udgave, der bekostedes af Selskabet for Trykkefrihedens rette Brug. Allerede den Omstændighed, at det første Oplag paa over 5000 Exemplarer er udsolgt, taler for Bogens Brugbarhed, og det maa derfor glæde enhver Ven af Folkeoplysning, at der er sørget for forøget Udbredelse af en Bog, som, skjøndt nærmest skreven for Almuen, dog tillige afgiver en livlig og belærende Underholdning for Enhver, der maa beklage en mangelfuld Ungdoms-Underviisning i en saa interessant og aandsberigende Videnskab, som Naturhistorien.

— Førstkommende Torsdag agter Hr. Violoncellist **Andreas Gehrmann** at give en Concert paa Hoftheatret med velvillig Understøttelse af Md. **Stage** og DHr. **Faaborg**, **Hansen**, **Schram** og **Ferslew**. Iblandt de Nummere, som Concertgiveren selv vil udføre, nævne vi: Grand Concert i H moll af **B. Romberg**, Phantasie over **Beethoven's** Længselsvals af **C. Romberg**, Capriccio over svenske Folkemelodier af **B. Romberg**. — Det er at vente, at Publicum ikke vil forsømme denne Leilighed til at høre en Tonekunstner, hvem store legemlige Lidelser, der have fængslet ham til Sygeleiet i største Delen af den forløbne Vinter, ikke afholde fra at behandle sit vanskelige Instrument med en i Sandhed sjelden Virtuositet; hvilket Hr. **Gehrmann** tilfulde lagde for Dagen, da han for en Maaneds Tid siden lod sig høre paa det kongelige Theater.

Det kgl. Theaters Repertoire.

Mandag: **En Lænke.**
Tirsdag: **Den Stundesløse. Skatten.**
Torsdag: **Amanda.**
Fredag: **Alferne. Den nye Jordegodseier.**
(Babet Jfr. Bjerregaard, Frontin Hr. Waltz.
Løverdag: **Griseldis.**
Søndag: **Doctor Robin. Faust.**

Nygræske Folkepoesier,

frit fordanskede

af

P. W. Christensen,
Cand. theol.

II.

Bortførelsen.

Ved Marmordisken hiin brede
Mit Suul jeg tæred' i Mag;
Da vrindskede Hingsten i Vrede,
Da klirrede Sværdet med Brag.

Fuldtvel jeg Meningen gjætted':
Din Mø det gjælder, dit Liv!
Hendes Brudekrands de fletted',
Hun vorder en andens Viv!

Jeg gik mig udi de Stalde
Til Gangerne syvti fem;
I Hast jeg monne fremkalde
De Gangere syvti fem:

„Hør mig, I Gangere sorte!
Hvo blandt Jer iler nu rap
Fra Morgenrødens Porte
Mod Vest med Lynet omkap?" —

De Vrindskere brat forstummed',
Og Blod de spildte som Vand;
De drægtige Hopper sig krummed',
Af Skræk de foled' paa Stand!

Dog end blandt Krysternes Vrimmel
Der fandtes udi den Stald
En gammel modig Skimmel,
Som fulgte sin Herres Kald.

„Fast monne jeg knuges af Elde,
Og skæmmes af mangt et Ar;
Dog hvor det min Frue mon gjælde,
Vist aldrig treven jeg var."

„Af hendes Klædemons Folde
Saa tidt min Havre jeg fik;
Saa tidt hun monne fremholde
I hule Haand en Drik!"

Saa flink nu Sadlen han kasted'
Op paa den Gangers Ryg;
Saa flink i Sadlen han hasted',
Der kneiser han stolt og tryg.

Den Skimmel tog til at løbe:
„Nu varlig, o Herre min!
Dit Hoved du omsvøbe
Med alenlange Liin!"

„For Alting brug ei Sporen
Imod mig gamle Krik!
Du vist monne være forloren,
Hvis Ungdomsnykker jeg fik."

„Og om blot Pidsken smælded'
— Det vil jeg sige forsand —
Langs hen ad Jorden udvælded'
Din Hjernes Marv paastand!" —

Den Herre dog Pidsken lod knalde,
Fløi fiirti Mile frem;
Han atter Pidsken lod knalde,
Fløi Mile fiirti fem!

Og alt mens Gangeren snøfted'
Og strakte Lemmerne ud,
Den Herre from opløfted'
Sit Sind i en Bøn til Gud:

„Du til min Fader mig lede!
I Viingaarden hist — o Gud! —
Med Kniven han stande rede
At kappe de vilde Skud!"

Som Christen monne han bede;
Som Helgen han hørtes af Gud:
Med Kniven hans Fader stod rede
At kappe de vilde Skud.

„Gud hjælp, min Gubbe! Hvo eier
Dog denne Viingaard fiin?" —
„Ak, Sorgen og Graaden den eier,
Min Søn han kalder den sin!"

„Min stakkels Jannes — han savner
Sin Fæstemø, sit Liv;
En fremmed Mand hende favner,
Idag hun vorder hans Viv!" —

„Ha Rædsel! Men siig mig, min Gubbe,
Kan jeg sprænge paa Skimmelen graa
Over Stok, over Steen, over Stubbe,
Og end ved Gildet dem naae?" —

„Er Skimmelen af de Flinke,
Da kan du ved Gildet dem naae,
Og er din Skimmel en Sinke,
Da seer du for Altret dem staae!" —

Den Herre flux Pidsken lod knalde,
Fløi fiirti Mile frem,
Han atter Pidsken lod knalde,
Fløi Mile fiirti fem.

Og alt mens Gangeren snøfted',
Og strakte Lemmerne ud,
Den Herre fromt opløfted'
Sit Sind i en Bøn til Gud:

„Du til min Moder mig lede!
I Urtegaarden — o Gud! —
Med Kanden hun stande rede
At vande de unge Skud!" —

Som Christen monne han bede,
Som Helgen han hørtes af Gud:
Med Kanden hans Moder stod rede
At vande de unge Skud.

„Gud hjælp, min Frue! Hvo eier
Den Urtegaard saa fiin?" —
„Ak! Sorgen og Graaden den eier,
Min Søn han kalder den sin!"

„Min Jannes — og ak! han savner
Sin Mø, det Lillieskud,
En fremmed Mand hende favner,
Snart vies de sammen for Gud!"

„End siig mig, min ædle Frue!
Kan jeg sprænge paa Skimmelen graa
Over Stok, over Steen, over Tue
Og end ved Gildet dem naae?“

„Er Skimmelen af de Flinke,
Da kan du ved Gildet dem naae,
Og er din Skimmel en Sinke,
Da seer du for Altret dem staae!“ —

Den Herre flux Pidsken lod knalde,
Fløi fiirti Mile frem;
Han atter Pidsken lod knalde,
Fløi Mile fiirti fem.

Nu vrindskede Dyret. Fortrolig
Med Nosten fløi Pigen fra Bænk.
„Min Glut, hvad gjør dig urolig?“ —
„Han kommer — med Festens Skjænk!“ —

„Hvem, hvem?“ — „Min Broder“ — „Saa kvæge
Du ham med en Velkomstskaal;
Men er det din Beiler, jeg spæge
Ham skal med min Landses Staal!“

Guldbægret hun griber og iler
Af Høieloftssalen ud;
Den Brudgom fra Gangeren smiler
Saa skjælmsk til sin unge Brud:

„Hid, Glut! Ved min høire Side
Du skjænke med venstre Haand;
Den Skik jeg bedst monne lide —“
Sig nærmed' den Lillievaand;

Sit Knæ den Skimmel mon bøie,
Flux Pigen sig svang paa dens Ryg.
I Salen de Tyrker støie,
I Saddelen Pigen var tryg.

Afsted nu med Bøsserne hasted'
De Tyrker paa Gangere sorte;
Vist Ingen de Gangere lasted',
Men Pigen — hun var borte.

Hvis Ganger var af de Flinke,
Han Støvet af Skimmelen saae,
Og var hans Ganger en Sinke,
End ikke Støvet han saae.

Skagens Mysterier.

Af **Peder Madsen**, Byens Vægter.

III.

Skagens Fyr.

(Fortsættelse.)

Dette var Tilfældet med vor lille Kjøbstadjomfru. Hendes fordum saa letbevægelige Aand havde pludselig antaget en temmelig Grad af Stadighed; hun skiftede ikke nær saa ofte Humeur som tilforn, idet hendes Sindsstemning meer og meer tog en veemodig, længselsfuld Retning; hun kunde sidde hele Timer og stirre hen for sig, idet hun med blussende Kinder og et Bryst, der bankede uroligt under sin Bedækning, forfulgte en Tankegang, som jeg vel skal vogte mig for at aabenbare; hun fandt endelig heller ikke længer Behag i, hvad der tidligere havde moret hende, ikke engang i hendes trofaste Ven, Fædder Thamsen.

Men Flammen i „Skagens Fyr" blussede stedse høiere og høiere iveiret. Trods hans medfødte Naturfeil havde han dog et temmelig skarpt Blik paa, hvad der foregik omkring ham. Han bemærkede saaledes snart, hvorledes hans i Taushed elskede Pige meget ofte saa bleg og lidende ud, hvorledes hun ofte søgte Eensomheden for at sukke og gruble, og af disse iøinefaldende Mærker uddrog han den for ham saare smigrende Slutning, at han var Skyld i al denne Vaande, at det var ham, som Pigen i Løndom gik og sukkede for. Det er, i Forbigaaende sagt, ikke nogen Sjeldenhed, at de Mennesker, hvis personlige Egenskaber ere allermindst skikkede til at vække det smukke Kjøns Interesse, ere mest indbildske af den Lykke, de troe at gjøre hos Damerne. Hvorom Alting er, vor Ven Fædder eftertænkte denne Sag en Uges Tid hver Aften, inden han stak Næsen under Dynen for at vugge sig i Søvnens Arme, og kom endelig som et medlidende, christeligt Gemyt til den Erkjendelse, at det var Synd, at Pigen skulde gaae længer og lide for hans Skyld. Han havde jo dog, meente han, engang afhjulpet hendes legemlige Onder ved et ringe Offer, og det stod nu i hans Magt ogsaa at lindre hendes sjælelige Qvaler ved at bringe hende et rigtignok uendelig mange Gange større Offer, nemlig hans egen Person. Han besluttede da, ved den første gunstige Leilighed, der maatte tilbyde sig, — ikke at frie til Pigen, thi ved den blotte Tanke herom følte han tydelige Symptomer af det krampagtige Tilfælde som kaldes Mundklemme, — men paa en fornuftig og adstadig Maade at aabne sit Hjerte for Moderen; det Øvrige vilde da nok give sig af sig selv.

En Dag derfor, da han vidste at Anne netop var gaaet i Besøg til en Veninde, og da ingen Kunder fordrede hans Nærværelse i Kramboden, skød han betænksomt Træskoene af Fødderne og traadte paa Hosesokker ind i Dagligstuen til sin Madmoder. Denne, der som en gudsfrygtig, gammeldags Kone just var i færd med at læse Jeremiæ Begrædelsers Bog i en stor messingbeslagen Bibel, der altid laa opslaaet paa hendes Bord, blev noget forundret over sin Yndlings høitidelige Optrædelse. Forsigtigt tog hun sine store, runde Glarøine af Næsen, lagde dem som et Mærke i Bogen, og tiltalte ham derpaa i et Sprog, som jeg, af Mangel paa Øvelse i at skrive det Jydske, vil gjengive saa temmelig paa almindeligt Dansk.

„Naa Fædder," begyndte hun, „hvad har Han nu paa sin Samvittighed, siden Han kommer saa jont [1]) ind til mig."

„Aa, jeg vilde blot have mig en bitte Kone," svarede den Tiltalte ligesaa kort som aabenhjertigt.

„Ei ei," udbrød den Gamle, „ja jeg har længe nok mærket Ham det af, at Han gik og pynkede [2]) med noget, men Han er nu altid saa sømm [3]). Hvem er det ellers, Han tænker paa?" spurgte hun derpaa med et listigt Sideblik.

„Aa, Mutter veed Skam nok, at jeg aldrig vil trøves [4]), naar jeg ikke faaer Hendes Datter."

„Min Anne? den hiamske [5]) og spielsomme [6]) Tøs? — Han er mig miserel [7]) den Nette! — Troer Han ogsaa, at hun vil passe sig for Ham?"

---

[1]) sagte. [2]) lavede til Barsel. [3]) ærbar. [4]) trives. [5]) flygtig. [6]) munter. [7]) min Sandten.

„Hvorfor ikke? Naar hun holder af mig, og det er jeg sikker nok paa."

„Ja saa, det var en anden Sag. Jeg skal nu genster [1]) sige Ham min Mening. Han er en fim [2]) og knev [3]) Karl, der har seet ærligt paa min Fordeel, mens Han har tjent mig. Han har ogsaa Noget til Bedste. Hvor stor er nu hans Capital med Renter og Alt?"

„6549 Rdl. 4 ℔ 8 ß" svarede Fædder med største Punktlighed og en vis Stolthed i sin Holdning.

„Hille Den, er hun voxet saadan op. Ja, seer Han, det er nu ikke min Hu, at give Anne bort til en Fjolter [4]), som vel kan være gild [5]) og pransk [6]) i sine Klæder, men forresten ikke har en Degneluus [7]) i sin Lomme."

„Men jeg har jo over 6000 Daler," indvendte Fædder noget fortrydelig.

„Godt, min Søn, men lad mig tale ud først. Jeg siger, at jeg vil aldrig give min Datter til en seger Kumpen [8]), som ingenting eier; men med Ham er det en anden Sag, og naarenstid Han vil sætte sin Capital ind i min Handel og saa drive den til vórt fælles Bedste, saa vil jeg ikke være mere hæsk [9]) end Pigebarnet, men nok tage Ham til min Svigersøn."

„Top Mutter!" udbrød Fædder, og hans smaa Øine syntes at skyde Funker af Glæde over, at denne vigtige Sag var bragt paa det Rene; „Lad mig saa see, Hun siger Anne Besked, naar hun kommer hjem. Til Efteraaret tænker jeg, vi kunne gifte os, thi hvorfor skulde vi gaae længer og sukke for hinanden?"

„Ja, nok," svarede den Gamle, „hendes

[1]) strax. [2]) flink. [3]) duelig. [4]) Stakkel. [5]) pyntet, [6]) strunk. [7]) Skilling. [8]) doven Person. [9]) kræsen.

Udstyr har allerede længe ligget parat i Dragkisten. Kom herhid", vedblev hun og trak ham fortroligt i Armen, „her skal Han see, at Han vil faae en Kone, som ikke blot er strag [1]) i Huden, men som ogsaa har Noget paa Kistebunden at skjule sin Nøgenhed i."

Og med disse Ord drog hun, ikke uden Hjælp af Fædder, en Skuffe ud, som var fuldpakket lige til Randen med forskjellige Slags Gangklæder, og for endydermere at udfolde sin Velstand for den tilkommende Svigersøn, fremtog hun et enkelt Stykke Linned, som efter den Tids sparsommelige Maade var syet af to Slags Lat (Lærred), nemlig den nedre Halvdeel af grovt, og den øvre Halvdeel, eller den saakaldte Oplod, af finere Lærred; fri for alt Snerperi opfordrede hun Fædder til med sine egne kunstererfarne Fingre at undersøge Lærredets Bonitet, idet hun dog behændigt søgte at unddrage den grovere Halvdeel af Stykket for hans prøvede Kjenderblik; men hun kunde have sparet sig denne Uleilighed, thi „Skagens Fyr" var saa besippet over dette uventede Indblik i sin tilkommende Bruds Hemmeligheder, at det løb rundt for hans Øine og det propre, tre Gange blegede Lærred syntes ham ligesaa sort som Kakkelovnen.

Imedens denne Handel, som vi nylig have meddeelt, gik for sig, var den stakkels unge Pige paa Veien til sit Hjem, uden at ane noget Ondt. Hun slap endog heldigt igjennem Kramboden, uden at forstaae, hvad det særegne Griin, hvormed Fædder hilste hende, havde at betyde. Men hvor forundret blev hun ikke, da Moderen strax satte hende i Kundskab om det Passerede, og hvor meget mere forundret blev ikke „Skagens Fyr", da han, benyttende

[1]) smuk, fiin.

sig af sit nære Forhold til Familien, lyttede udenfor Stuedøren og saaledes blev Ørevidne til, med hvilken kraftig Modvillie hun protesterede mod ethvert Forslag om at tage ham til Ægtemand. Dog, alle Forestillinger alle Bønner, alle Taarer vare til ingen Nytte hos den strenge, ubøielige Moder, som meente, at hun bedst maatte vide, hvad der var hendes og Datterens sande Fordeel; og denne Aften gik den ulykkelige Pige tilsengs med en aldrig tilforn saa levende Erkjendelse af, at den vakkre og dristige Kapercapitain besad hendes hele Hjerte, medens Fædder Thamsen begravede sig i Dynerne, slukøret over sin feilslagne Forventning, men ikke desto mindre med det Haab, at Sagen nok vilde jævne sig til hans Fordeel.

Og det gjorde den da ogsaa — paa en Maade. Man siger nok, at nuomstunder, i vore civiliserede Tider, tvinges ikke længer Nogen til at ægte en Mand imod sin Villie: saadant fant kun Sted i gamle Dage, langt op i Riddertiden. Men Fy over Civilisationen i denne Henseende, som i saamange andre! Sandt nok, at man nutildags ikke driver en Pige til Alteret med Dolk eller Gift eller Trusler med evig Indespærring i underjordisk Fængsel o. s. v. — saadanne Tvangsmidler sætte vore ypperlige Love og vort endnu ypperligere Politi en Pind for. Men der gives en moralsk Tvang, som Forældre ustraffet kunne udøve i Pligtens hellige, men misbrugte Navn, en Tvang, som bestaaer i Bebreidelser, hvassere end Dolkestik, Overtalelser, sødligt-bittre som den forræderiske Gift, rørende Bønner, der, forsaavidt de bruges i Egennyttens Tjeneste, ere endog et værre Tvangsmiddel end Trusler. — Alle disse Midler bleve af den villiefaste Moder i rigt Maal anvendte mod den stakkels svage Pige. Hvad Under derfor, at hun, blottet for enhver Støtte, ethvert Haab om Fremtiden, tilsidst gav efter og i sløv Følesløshed lod Bryllupsdagen bestemme til en af de sidste Dage i August Maaned. Til Ære for Fædder Thamsen maa jeg dog sige, at han, skjøndt ikke aldeles uvidende om hvad der foregik, dog i det Hele forholdt sig passiv, at han med en oprigtig Glæde modtog Budskabet om Pigebarnets endelige Samtykke, og at han i de i dette Tilfælde temmelig uegentlig saakaldte Forlovelsesdage stedse holdt sig i en ærbødig, sømmelig Afstand fra sin tilkommende Brud, under taalig Forventning af, at Ægtestanden vel vilde bringe ham bedre Dage.

Den høitidsfulde Dag kom. Augustsolen hævede sig i sin Pragt op over den østlige Horizont, og — for at bruge en gammel Floskel — dens Straaler forgyldte de omliggende høie og sneehvide Sandmilers Toppe. Men blandt andre Gjenstande, som de forgyldte, befandt sig ogsaa een, der mindst af alle trængte til en saadan Forskjønnelse, jeg mener: den Næse, som tilhørte vor Ven Fædder Thamsen. Han laa endnu hensunken i salige Drømme, da den usædvanlige Varme paa hans fremragende Lugteorgan, som kastede en mægtig Slagskygge hen over Hovedpuden, pirrede det til en Nysen, hvoraf han vaagnede. „Prosit", sagde han smilende til sig selv, „det var et lykkeligt Varsel paa min Bryllupsdag!"

Vielsen skulde gaae for sig om Formiddagen. Han sprang derfor snart ud af Sengen, for itide at være færdig med sit Toilette, da der senere let kunde komme Forsinkelser. Tillad mig, gunstige Læser, endnu en liden Stund at dvæle ved vor Helt, inden den gru-

somme Skjæbne river ham fra os. Lad mig skildre ham i hans Hoitidsdragt, for at han ret kan efterlade et gunstigt Indtryk i vor Hukommelse. Tag din Phantasie til Hjælp, medens jeg giver en kort Skildring af hans Person, thi ellers vil Billedet blive altfor ufuldkomment. For nu at begynde fra neden af og saaledes efterhaanden svinge os op i en hoiere Sphære, da havde hans sædvanlige Fodbeklædning, Træskoene, givet Plads for et Par blankvixede Ankelskoe, hvis Hæle vare prydede med polerede Sinker, som gave hans Gang en vis militairisk Klang, der gjorde en ypperlig Effect. Et Par Bomuldsstrømper, hvide som nyfalden Snee, dannede en yndig Contrast til de sorte Permissioner, der naaede ham til lidt ovenfor Anklerne. Hans Mave syntes at bugne af Stolthed over at bære et vældigt Bundt Sølvsigneter og dito Uhrnøgler, som ved et bredt rødspraglet Baand var forbundet med det suffisante trekassede Uhr, der beskedent skjulte sig i hans Lomme. Medens en grøn- og bruuntærnet, ulden Vest ved sine lyse, afstikkende Farver smagte stærkt af denne Verdens Forfængelighed, lagdes derimod hans hoitidelige Alvor tilstrækkeligt for Dagen af den sorte Spidskjole, hvis lange Skjøder ved hvert af hans Skridt slog an paa de Steder, hvor andre skikkelige Folk pleie at bære deres Lægge. Halsen indhylledes af et hvidt Halstørklæde, bundet i en malerisk dobbelt Sløife, Hænderne af et Par gule Hjortelæders Handsker, Hovedet af en smalskygget sort Filtehat med hoirødt Foer og et Caricaturbillede af Dronningen i Pullen. Saaledes var vor Helt smykket paa denne mindeværdige Dag; men ak! saaledes skulde vi aldrig see ham mere!

Klokken var bleven elleve om Formiddagen. Brudgommen havde for sidste Gang blottet sine Hænder for at tildele en over al Maade nysgjerrig Kunde en Spegesild, dryppende af den salte Lage, og iforte sig nu atter sine propre Handsker. Bruden havde under Suk og Graad ved tjenstagtige Veninders Hjælp faaet Shawlet lagt i de rette Folder om sine smukke, hvide Skuldre, som det ellers var Synd at tilhylle saa omhyggeligt; hun var i sin simple hvide Dragt et yndigt Billede paa Sorgen og lod i følesløs Apathie foretage Alt med sig, hvad man vilde. Hendes Moder, der var temmelig foerladen, struttede ud til alle Sider, i sin gammeldags Atlaskeskjole, saa man havde ondt ved at komme forbi hende. Præsten havde netop læst 13de Gang over paa den Tale, som han havde lovet Madame Jensen at improvisere ved Vielsen. En Mængde Nysgjerrige havde forsamlet sig udenfor Huset for at see Toget drage til Kirken. Kort sagt, Alt var færdigt til Fuldbyrdelsen af den hoitidelige Ceremonie.

Da opstod der med Eet en forvirret Larm udenfor imellem de Tilstedeværende. Man hørte adskillige af dem give knubbede Ord, idet de vege tilside for en hoi robust Sømand, som med Hænder og Fødder banede sig Vei igjennem den tætte Sværm, og trængte sig aandepustende ind i Kramboden. Fædder Thamsen, som fra Stuen af bemærkede den Indtrædende igjennem Glasruden paa Døren, kom ærgerlig i Hovedet ud til ham, og spurgte i en træven Tone:

„Naa, hvad er der nu paafærde, Skipper, siden man ikke engang kan have et DieblikS Ro til at gifte sig i?"

„Hvad der er paafærde?" gjentog den Adspurgte med et ravnorsk Tonefald, „det skal

jeg Pinedød sige Ham, Hr. Thamsen. Inden vi kan vende Glasset, har vi Vinden paa en Nordvest, veed Han det."

„Hvad Pokker rager det mig," udbrød Brudgommen med en i hans Stilling saare undskyldelig Heftighed, „enten Vinden blæser af Nordvest eller af Nordost, det er mig ligemeget."

„Saa?" gjensvarede Skipperen med uforstilt Forbauselse, „ja, kan det være Ham ligemeget at tabe 400 Tdr. Korn, saa kan det, splitte min Stormast, ikke være mig det samme, om jeg sætter mit Fartøi til paa disse forbandede Sandbanker."

„Hvad siger Han, Skipper, er der Fare for Ladningen? Sætter det op med at blæse derude?" spurgte Fædder Thamsen ængsteligt.

„Om det gjør; ja det skal jeg love for. Som jeg sagde nu nyssens, saa har vi en ordentlig Dravat, inden Sol gaaer ned. Men det kunde være lige fedt, naar vi bare havde vor Ladning inde og kunde fortrække itide. Men der er nu den fordømte Hundetamp af en Kjøbmandskarl derude, han siger, at han kun har Ordre paa at udlevere mig 300 Tdr. idag, og han har tre Gange svoret sig Pokker i Vold paa, at jeg ikke faaer en Tønde mere, førend hans Huusbond selv kommer derud og siger ham Besked. See, derfor har jeg sat alle Klude til, Hr. Thamsen, for at bringe Ham selv med tilbage, at Han kan sørge for sit eget Tarv, thi jeg vil være en Skjelm, om jeg sætter Skib og Gods i Fare ved at blive liggende længer end to Timer til paa den Ankerplads."

For tilfulde at forstaae, hvad denne Samtale havde at betyde, maa man betænke, at min Fortælling netop spiller i Krigsaarene, da Norge hentede en stor Deel af sit Kornforbrug directe fra de jydske Kjøbstæder. Flere af disse opnaaede derfor ogsaa i hiin Tid en Velstand, som efter Krigens Ophør desværre altfor snart tabte sig igjen. Dette var ogsaa Tilfældet med Skagen, og her var Kjøbmand Jensens Enke eller rettere sagt hendes troe og ufortrødne Krambodsvend, der i de sidste Maaneder var bleven hendes Handelscompagnon, den, der udfoldede den største Virksomhed i Kornudskibningen, hvorved han ikke lidet forøgede deres fælles Formue. Men det er endvidere nødvendigt at berette Læserne, da neppe Alle vide Besked derom, at Skagens Kjøbstad egentlig bestaaer af tre Dele, af hvilke de to, Vester- og Østerbyen, ligge paa den østlige Side af Skagens Odde, altsaa ved Kattegattet, hvorimod den tredie, Gammel-Skagen eller „Høien", ligger omtrent en Fjerdingvei mod Vest, altsaa ud til Vesterhavet eller rettere til det saakaldte Skagerak. Skjøndt nu Besværlighederne med Ladningen af Skibene vare ulige større her, end paa den østlige Side, saa pleiede Normændene dog, naar Veir og Vind nogenlunde tillode det, at ankre op udenfor „Høien", fordi de derfra lettere kunde benytte en gunstig Leilighed til at smutte hjem til deres betrængte Fødeland, da de derimod, naar de havde søgt Land i Skagens Bugt paa Østsiden, havde det farlige Rev at passere og desuden maatte gjøre en lang og mislig Omvei. Men hiin Ankerplads ved „Høien" kunde kun benyttes i Magsveir. Som en aldeles aaben Rhed var den i høieste Grad farlig, saasnart det kulede op med en Paalands Vind, især en Norvest; den eneste Udvei, Skibene da havde til deres Frelse, det var,

at flygte bort itide og snarest see til at vinde rum Sø.

Efter disse Forklaringer, troer jeg, vil man tydeligt indsee Vigtigheden af den Efterretning, som den norske Skipper bragte Brudgommen i et saa ubeleiligt Dieblik, og man vil ikke mindre tydeligt begribe Nodvendigheden af, at han personligt begav sig til Stedet for at paaskynde Ladningen.

(Fortsættes.)

THEATER, MUSIK, LITERATUR OG KUNST.

Kunstudstillingen.

(Fortsættelse.)

Sodring's „sjællandske Skovparti" er trods alle dets Feil ikke uden Virkning; dog er det meget ukunstnerisk behandlet; det mangler især Farve; det er monotont og tungt.

Af **J. P. Moller's** Landskaber maa især nævnes hans „Parti i Nærheden af Berchtesgaden med Udsigt til Sneefjeldet, „der Steinberg" ved Aftenbelysning. Der er megen Poesi i dette Maleri; Aftensolen kaster en let Guldtone over Landskabet; Vandet i Forgrunden er saa klart og let, at det Intet efterlader at ønske; Penselen er blød og saftig; Tegningen i Træerne er dets svageste Side. Af **Moller's** danske Partier nævne vi hans Udsigt til Svendborg, for at sige at det er tomt og indholdsløst; det staaer langt under „Udsigten over Svendborgsund med Taasinge i Baggrunden"; her er dog Baggrund, her er Sommerfølelse og en frisk Naturbetragtning. Ogsaa Vandmøllen ved Lykkesholm er vakkert fremstillet; kun Træerne ere for spidst udførte, og røbe, — mærkeligt nok, — Mangel paa Routine.

Dahl's norske Egn contrasterer ypperligt mod **Lund's** danske; uhyre Kraft, Kjækhed og Dristighed charakteriserer det; Troskab og indtrængende Blik har her forenet sig med en kraftig poetisk Følelse, for at frembringe et Maleri, der ikke mangler Andet end Letheb. Her kan **Lund** lære, at Poesien ligger i noget ganske Andet, end i en blød, spids, slikket Pensel.

Af Landskaberne paa Udstillingen er maaskee intet bedre end **Norbye's** mesterlige „Morgen paa piazza marina i Palermo"; Kirken Sanla Maria della calena ligger tilhøire; en Procession gaaer netop ned ad Trappen; og en Munk staaer ivrig gestikulerende paa Prædikestolen under aaben Himmel og taler til det forsamlede Folk, medens Grønthandlere med deres Frugter uforstyrret sidde i Nærheden, og Folk, som ikke ere stemte til Munkeandagt, roligt spadsere forbi. Det varme Solskin paa Pladsen danner en ypperlig Modsætning til den kølige Skygge under Kirkens Portal. I Mellemgrunden ligger Havnen med det lette, vinkende, luftige Hav, og i Baggrunden hæver sig Monle pelegrino i den varme Morgensols Glands. Havets blaa Farve forener sig med Solvirkningen paa Bjerget til at frembringe et høist vedergvægende Indtryk. Dette Maleri er et af Udstillingens bedste, og neppe har **Norbye** selv nogensinde malet noget Bedre.

Ogsaa **Kobke's** Parti af Capri er fremstillet i Morgenbelysning. Klipperne paa Kysten staae som skabte af Vorherre; Vandet derimod kan man nok see, at **Kobke** har lavet. Og naar vi hertil sige, at den Skjodesløshed, hvormed Vandet er behandlet, dog ikke i den Grad har skadet Maleriet, at det tilintetgjør Virkningen, skjøndt den unegtelig forstyrrer Totalindtrykket, saa er ogsaa Alt sagt; thi Maleriet er med alt Dette dog et saa godt Arbeide, at det staaer høit over det Almindelige.

Boesen har den Fortjeneste, at lære de Danske at kjende Norge. Vel have andre danske Malere før ham sendt en Syndflod af norske Prospecter over os; men — det var en Syndflod. **Boesen** har med Fl d og en øiensynlig Lyst sat sig ind i den norske Natur; og han er i technisk Henseende gaaet meget betydeligt fremad. Det Bedste, vi have seet af ham, er hans „Udsigt over den vestlige Deel af Romsdalen." Dybde, vakker Fortoning og Blodhed charakteriserer det. Ogsaa hans to andre Malerier „Parti af Romsdalen

med Romsdalshornene og Vingetinderne, og hans „Parti af Nærøefiorden i Bergens Stift" ere meget respectable Arbeider. Sidsinævnte er et Maaneskinstykke, og Det, hvorpaa det egentlig kommer an i en saa mat og umalerisk Belysning, nemlig Lysets Fortoning og Tegningen af Gjenstandenes Omrids, er lykkedes ham.

Da **Brendstrup's** Arbeider høre til det meget Almindelige, ville vi her ikke videre gaae ind paa dem. Det synes som om han er tilfreds med det Standpunkt, hvorpaa han stod for to Aar siden, og at han altsaa har opgivet Bestræbelsen for sin videre Udvikling.

Bünsow's „Parti ved Tillingsted i Dithmarsken" viser derimod en i fuld Udvikling værende Kunstner; dog synes han mere at have henvendt sin Opmærksomhed paa Farverne end paa Formerne i Naturen, og disse sidste tør ikke forsømmes.

Carmiencke's Landskaber røbe en større Omhu end ellers; de ere friskere, sandere og naturligere. Især hans Billed fra Sarco-Dalen bør fremhæves som heldigt.

Et maadeligt Maleri er som oftest meget kjedeligt; og **Boe, S. Henriques, N. Henriques, C. F. Larsen, P. J. Larsen, Rademacher, Richardt** o. s. v. o. s. v. give i Masse Exempler derpaa. Imidlertid har dog Udstillingen eet Maleri, som er ligesaa morsomt som maadeligt, og det er **Fabers** „Beltbaade, som efter endt Sildefangst søge Havn." Katalogen underretter os om, at det er Morgenbelysning; men man søger forgjæves efter Morgenen i Maleriet, — ja endog efter Belysningen. Der er i alt Fald ingen anden Belysning end fra den Phantasiens Lygtemand, for hvem **Faber** har holdt Lyset. Katalogen underretter os om, at det er en halv Storm med Østenvind; man faaer saaledes vel at vide, hvordan man er vendt; men forunderligt er det, at man slet ikke sporer Stormen i Bølgerne; thi disse Bølger staae tilforladeligt ganske stille; om det er en Særegenhed hos Bølgerne ved Kjerteminde, skulle vi lade være uafgjort; men vist er det, at man behøver kun at male et Hakkebræt under dem, for at have et livagtigt Billede af grovthakket Grønkaal, som Kokkepigen med alle fem Fingre har rodet omkring i. Man kan da ikke undre sig over, at Baadene ligge stille i saadan en Sø, omendskjøndt det blæser en halv Storm. Det er virkelig en morsom Sø, den ved Kjerteminde; havde den ikke været det, skulde vi stiltiende have forbigaaet dette Billede af den.

Juuel's vakkre Smaalandskaber og **Kyhn's** bornholmske Partier røbe vel Begyndere, men dog Begyndere med en heldig Stræben. **Libert's** Fremstilling af en Kyst i Røsogn paa Bornholm er noget af det Bedste, denne unge Mand har udført; men vi ville lægge ham paa Hjerte, at hans Solskin har en Usandhed, som maaskee nærmest er at søge deri, at det er for svagt i Forhold til Skyggen; det staaer ikke kraftigt nok. — I **Lundbye's** Udsigt over Arresø er det ganske anderledes; Himlen er mørk overtrukken; men paa et enkelt Sted i Mellemgrunden og allerlængst ude i Baggrunden falder gjennem Skyerne en klar Solstraale paa Græsset, **Libert** skulde prøve engang at løse den Opgave, at give Solskinnet tilstrækkelig Kraft i Baggrunden, uden at det springer frem i Forgrunden; det vilde skærpe hans Blik for det rette Farveforhold. **Lundbye's** Arbeide er saa beskedent, at det vel neppe vil blive bemærket af Mange; men vi opfordre Alle til at betragte det: det er et af de faa, der have deres kraftige Virkning alene ved deres slaaende Sandhed.

(Fortsættes)

Det kongelige Theater.

— Det har ofte nok været udtalt af Critiken, at der til den yngre Kunstnerslægt ved vort Theater ikke just lader sig knytte store Forhaabninger. Man har alvorlig advaret imod denne forunderlige Manie, at overfylde Theatret med en Cohort af unge Mennesker, der medbringe et tvivlsomt Talent men utvivlsomme Pretentioner, der rives ud af Forhold, i hvilke de maaskee kunde blevet til noget Nyttigt, for i deres bedste Aar at efterjage et glimrende Phantom, som de hverken have Evner eller Udholdenhed til at naae, og som da tilsidst — naar Ungdommen er forbi, naar Livskraften er svækket, naar Modet til at tage fat paa noget Nyt og Alvorligt er gaaet tabt under disse blode og leflende Kunstner-Phantasier — komme til den sørgelige Vished, at de have omfavnet en Sky istedetfor en Himmeldronning, nubem pro Iunone. Have vi ikke netop i vore Dage et advarende Exempel paa en Kunstnerbane, der, under mange Aars Selvbedrag og Illusioner, tog sit Udspring fra Underfogedens Contoir, og endte ved „Toldvæsnets Forretninger"? En saadan Lod er dog langtfra ikke den beklageligste; thi det vil ikke altid være Tilfældet, at den, der er uskikket til at være Vogter ved Thalias Tempelhegn, kan finde en Plads ved en af Hovedstadens Porte, endnu mindre at han er istand til at udfylde den.

Som ofteſt er baade Sjæl og Legeme forqvaklet under Experimentet, og det forfængelige Jeg, der ſaalænge ſelvbehagelig har tumlet ſig ſom Phaeton i ſin Solvogn, har ikke engang Villiekraft nok til at ſtige ned fra ſin indbildte Høide. Der hører desuden et viſt borgerligt Mod til at ombytte det forføreriſke Kunſtnernavns lokkende Bjældeklang mod en proſaiſk Portcontrolleur-Titel, og et ſaadant Mod vil man forgjæves ſøge hos de Fleſte. Hellere vedblive de ſom Vandbier at tære paa Theatrets Kræfter, hellere vedblive de at lyve for ſig ſelv og for Andre, men Uſſelheden og Intetheden ſtikker frem igjennem Sminken og den paakliſtrede Flitter, og naar da Døden endelig overraſker dem, hvad er der da igjen af den indbildte Kunſtnerherlighed? Hvad tage de med, og hvad lade de tilbage?

Det er dog langtfra ikke dem ſelv alene, der bære Skylden. At unge Mennesker, der bæres frem paa Haabets og Phantaſiens Vinger, der ſværme for det Skjønne og det Skjønnes Sandſeliggjørelſe paa Scenen, let kunne falde paa at miſtyde den ubeſtemte Higen og de Længsler, der gjære i ethvert ungdommeligt Hjerte, ſom et ubedrageligt Kunſtnerkald, er ſaare naturligt og bør ikke lægges dem til Laſt, thi Ungdommen er Illuſionernes Tid, og der er Intet, ſom den ikke tiltroer ſig Kraft til at opnaae. Men Skylden er fornemmelig Publicums, Critikens og Theaterdirektionens. Hvis Publicum kunde bringes til at indſee, at det er ligefrem ſyndigt imod ſaamange unge Menneſkers Fremtid, af en taabelig Medlidenhedsfølelſe at beklappe, hvad der ikke fortjener Bifald og taale, hvad der ikke bør admitteres; hvis Critiken vilde føle, at det er uværdigt for den, at gjøre ſig til et Echo af Publicum og at ſætte høiere Henſyn tilſide for perſonlige Sympathier; hvis endelig Direktionen, iſtedetfor beſtandig at ſanke til Banke, vilde tage ſin Indſigt til Hjælp og anſtille en alvorlig Renſelſesfeſt, inden det bliver for ſilde: ſaa vilde det være bedre for Theatret, bedre for Kunſten og til Frelſe for Meget, der nu ſandſynligviis gaaer tilgrunde. En høiſt ſkadelig Indflydelſe udøver ogſaa denne Cumuleren af Individer paa de Faa, der ere virkelig begavede, hvem de ikke alene ſtaae i Veien, men hvem de endogſaa til virkeligt Tab for Kunſten tidt holde borte. Skueſpillet, ſom en gjenfremſtillende Kunſt, kræver ikke blot et Talent, men et Talent, ſom man maa give Leilighed til gjennem Øvelſe at udvikle og regulere. Hvor ubehagelig en Virkning frembringer ikke blot en mangelſuld Diction og en ſlingrende Holdning, ſelv der, hvor Talentet virkelig er tilſtede. Hvor megen Øvelſe behøves der ikke, førend en Skueſpiller med Sandhed kan ſige, at han har underkaſtet ſig ſit Legeme, at han fuldkommen behersker det, at han har gjort det til et beqvemt og villigt Organ for det ideale Indhold, der er i ham ſelv, eller i de Charakterer, han ſkal gjengive. Et ſlaaende Exempel herpaa frembyder Hr. **Wiehe**, hvem man aldrig har villet afdiſputere Talent, men ſom dog nu førſt ſynes lykkelig at have vundet denne Seier. Man har tidligere med Grund bebreidet Hr. **W.** en vis cavaleeragtig Læſpen i Dictionen, der navnlig i ſaadanne Roller, der kræve et ædlere Udtryk, ikke kunde andet end vanzire hans ellers talentfulde Spil. Der hører en faſt Villie, en ſtor Udholdenhed og Aarvaagenhed paa ſig ſelv til at bekæmpe denne Feil, og det er ogſaa i den ſidſte Tid lykkedes ham at bringe det dertil; men hvo indſeer ikke, at dette vilde være ſkeet langt tidligere, hvis man blot havde brugt ham mere og ikke fordeelt paa en Mængde, hvad Een vilde være ſtærk nok til at bære. En ſaadan Diction ſom Hr. **Wiehe's** i „Amanda“ er en fuldkommen Metamorphoſe; den er ligeſaa mærkværdig hos Hr. **W.**, ſom den overhovedet er ſjelden paa vor Scene; og vort ſkjønne Modersmaal, der desværre langtfra ikke altid ſkeer ſin Ret der, har i Hr. **W.** fundet en ny Talsmand, ſom vi villig yde vor Beundring. Det er disſe ſkjønne og følelſesfulde Accenter, disſe klare, reent articulerede, bløde og dog mandige Toner, vi ville høre fra Scenen; thi det er igjennem dem, og kun igjennem dem, at vi ſkue ind i Digterens Sjæl. —

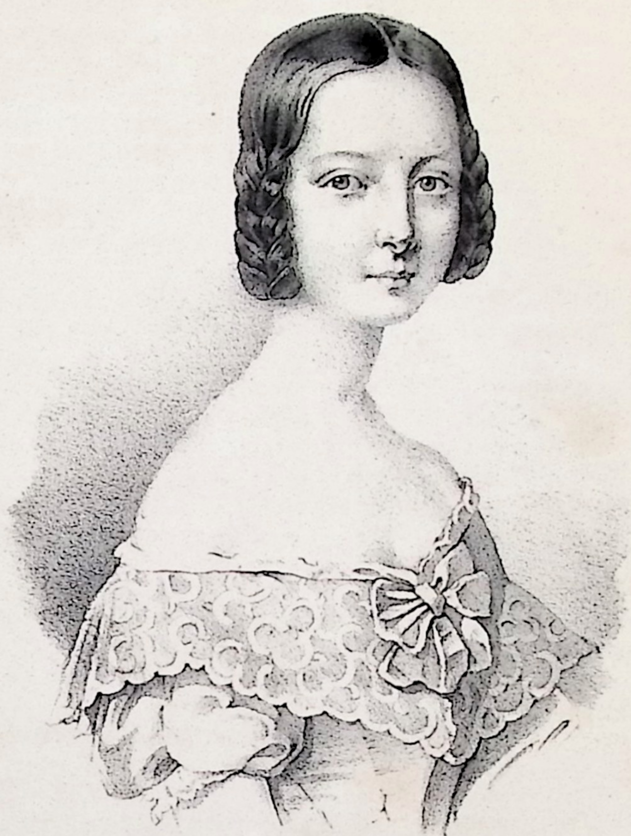
Men ligeſom denne henſynsløſe Cumuleren af uberettigede Individer ſkader Kunſten, fordi disſe ſtaae de Talentfulde i Veien, ſaaledes ſkader den endnu mere derved, at den bidrager til at holde de virkelig Begavede borte fra Scenen. Vi have fornylig i eet af vore Blade læſt, i Anledning af Jfr. **Liebert's** Debut ſom Liſette i „Skatten“, at Jfr. **L.** har freqventeret Muſikconſervatoriet og Theatrets Syngeſkole, men hidtil ſom „talentløs“ er bleven holdt borte fra Scenen. Men efter hvilke Love bedømmes da Talentet? og hvorledes ſtaaer det ſig med Inſtructionsvæsnet ved vort Theater, naar vi i den ſidſte Tid have ſeet en Jfr. **Rantzau**, en Jfr. **Bjerregaard** og en Jfr. **Auguſta Peterſen** fremtrukne paa Scenen, medens Jfr. **Liebert** — den Eneſte af dem Alle, der har forraadt et fremtrædende Talent og et uimodſigeligt Kald — er holdt borte ſom talentløs? Vi ville ikke engang fremhæve, at Jfr. **Lie-**

bert's Ydre, hendes Vært, hendes Minespil, hendes Blik og Bevægelser, ere som skabte for Theatret og for ethvert uhildet Blik maae vise sig saaledes, men hører da en Charakteeropfatning som Jfr. **L.**'s af Lisette til det Dagligdags paa vor Scene, og navnlig mellem vore Sangerinder?

Overskue vi det allerede Sagte, saa indlyser det af sig selv, at de yngre Skuespilleres Stilling ved vort Theater kun er lidet misundelsesværdig, og at den maa blive værre og værre, saalænge man vedbliver med det hidtil fulgte System. Ligesom Publicum er i sin Ret, naar den fordrer det Talentløse bortviist fra Scenen, saaledes har Talentet en Ret, der er ikke mindre hellig, og det er Retten til at fremtræde paa den. Skal der derfor for Kunstens yngre og begavede Dyrkere blive bedre Vilkaar paa vor Scene: da er det ikke nok, at de ikke fortrædiges og forulempes af dem, der ikke have noget Krav paa at concurrere med dem, men da maa der ogsaa gives dem Leilighed til at ove deres Kræfter. Men herimod er det netop, at vort Theatervæsens forkeerte og forqvaklede Indretning optaarner et næsten uoverkommeligt Bjerg, og det er hvad **Rötscher** med et meget betegnende Udtryk kalder: Rolle-Monopolet. Kunsten er fri; derfor bør den ogsaa udøves i al sin Frihed, og derfor er der intet Sted, hvor Monopolet er mindre paa sin Plads, end netop i Kunsten. At etablere Monopoler der, er at overføre de jordiske Forkeertheder i de himmelske Regioner. Men denne Forkeerthed, der er charakteristisk for vort Theater maaskee fremfor noget andet, er det just, der hæmmer de yngre Talenter i deres Udvikling og tidt lader dem gaae tilgrunde i Uvirksomhed. I Sandhed, vi troe ikke, at nogen Grundbesidder i Danmark kan være sikkrere paa sin Eiendom, end en kongelig dansk Skuespiller er det paa den Rolle, der er bleven ham tildeelt. Den er hans, hans for bestandig, den tilhører ham paa samme Maade som hans Hat, hans Uhr, og hans Handsker, og vee den Formastelige, der vilde vove paa at gjøre Indgreb i denne hans lovlige Ret. Det nytter ikke, at han voxer fra denne Rolle, eller at han maaskee aldrig har været den voxen, den vedbliver at tilhøre ham, og han kan gjerne til sit Navn føie: Herre af den og den Rolle, og det med langt større Ret end mangen en Adelig hertillands benævner sig efter sine Godser. Først naar der bliver gjort en Ende paa dette Uvæsen, der er ligesaa latterligt som forargeligt, først naar den talentfulde Yngre ikke længer skal tiltrygle sig som en Naade, hvad han kan forlange som en Ret, først da vil den dramatiske Kunst frit og lykkeligt kunne udvikle sig hos os. Men, vil man maaskee indvende os, vil det da ikke stundom blive Tilfældet, at den Yngre af Ubekjendtskab til sine egne Kræfter, vil fremkomme med saadanne Fordringer, som ikke kunne, og som heller ikke bør tages tilfølge? Dem ville vi svare med **Rötscher**: „at i saadanne Tilfælde, hvor Fordringen indeholder i sig en aabenbar Haan imod Publicum eller Digteren, beholder Forstanden dog altid sit Veto, men at selv om enkelte aldeles forfeilede og Skuespillerens Kræfter modstridende Præstationer skulde blive Følgen af den frie Concurrens, saa vilde det dog ligesaa lidt komme i Betragtning mod Opretholdelsen af Principet, som nogle enkelte Misbrug af Pressen ere istand til at tilintetgjøre Pressefrihedens Princip, der er al aandelig Livligheds og Bevægeligheds Kilde."

Det kgl. Theaters Repertoire.

Mandag: **Amanda.**
Tirsdag: **Skatten. Faust.**
Onsdag: **Hugenotterne.** (Uden Abonnement.)
Løverdag: **Hakon Jarl.**
Søndag: **Misforstaaelse paa Misforstaaelse. Waldemar.**

Em. Bærentzen & Co. lith. Inst.

ALEXANDRA NICOLAJEWNA.

Ny Portefeuille 1844.

Nygræske Folkepoesier,

frit fordanskede

af

P. W. Christensen,
Cand. theol.

III.

Manuel og Janitscharen.

„Heisa, Manuel! raske Gut!
Vær dog lystig, du Nar!
Tænk paa din Hustru, den søde Glut“...
„Hvad siger du, Janitschar?“

„Har du da seet hende?“ — „Hvem? din Mø?
Seet hende? mænd har jeg saa!
Deilig er hun — aa bitterknø!
Lige fra Top og til Taa!“ —

„Siig mig, fordømte Janitschar!
I hvad Dragt du hende har mødt?“ —
„Skinnende hvid var Kjolen, hun bar,
Og Huetøiet var rødt.“ —

Manuel sad ved det fyldte Kruus,
Saa hedt var hans unge Blod;
Hjemad tumled' han til sit Huus,
Dræbte sin Hustru god.

Næste Morgen han ædru var.
Død laa hans unge Viv.
Liget han væded' med Taare klar;
„Reis dig, o du mit Liv!“

„Reis dig og gak i det kjølige Bad,
Klæd dig i feireste Pryd,
Dandsen at træde i smykkede Rad,
O du Festernes Fryd!“

„Bleg da vorder af Harm hver Kind
I Pallikarernes Flok;
Dog du smiler — mit glade Sind,
Trofaste Viv, er dig nok!“

IV.

Den raadvilde Jægerske.

Der stod en Kvinde ved Flodens Bred,
Sørgekvad hun istemmed';
Broens Planker de brast derved,
Bølgen sin Strømning hemmed'.

Flodguden dukked' af Dybet frem,
Taled' til klagende Kvinde:
„Før dog en lystig Sang istem,
Med Klagemaalet hold inde!“ —

„Gud naade mig Arme for lystig Sang,
Du byder mig at istemme!
Jeg vandrer saa tung, saa mødig en Gang;
Min Mand ligger syg derhjemme;

„Mig han plager for Lægedom,
For Mælk af flygtige Hare;
Kun forgjæves jeg vanker om
At fange den i min Snare!“

V.
Vevros og hans Ganger.

Ved Vardari, ved Vardari,
Ved Vardaris flakke Bredder
Vevros spænder Sværd fra Belte,
Hviler sig paa Græssets Bolstre.
Sorte Ganger ham forkynder:
„Reis dig Herre, reis dig Herre!
Bort herfra vi nu maae drage,
Thi nu drager bort vor Skare." —

„Sorte Ganger, sorte Ganger!
Ei din Herre meer sig reiser;
Bort herfra jeg ei kan drage,
Ak! thi Døden vil mig gjæste.
Grav en Grav med dine Jernskoe,
Grav med dine Sølvernagler,
Løft mig saa med dine Tænder,
At jeg stædes kan til Jorde.
Denne Rustning skal du tage,
Og hjembringe den til Mine;
Denne Halsklud skal du tage,
Bring den til min elskte Pige,
Kjendes vil hun ved sin Gave,
Græde vil hun bittre Taarer!"

VI.
Alle gode Ting ere tre.

Eet Kys jeg fik — da blev jeg syg;
Med nok et Kys du mig helbrede!
Et tredie Kys du mig tilstede:
For Døden selv jeg vorder tryg!

VII.
I fremmed Land.

1.

Fremmed Mand paa fremmed Sted
Flyver om som Fugl i Luften,
Trives, ret som Blomst i Bed,
Ak, men Eet ham fattes: Duften!

2.

Forbandet vær, du fremmed Land med alle dine Skatte!
Din Lidelse jeg ei forstaaer, din Fryd jeg ei kan fatte.

VIII.
Den selsomme Kamp.

Hvo saae vel slig en Ledingsfærd
Imellem Blik og Blik,
Hvor uden Dolk og uden Sværd
Der vanked' Hug og Stik?

IX.
Trusel.

Jeg elsked' dig, da du var ganske liden;
Nu, du er stor, jeg tør ei paa dig tænke;
Maaskee du dog med Tiden
Kan blive min — som Enke.

X.
Løfte.

Kun et Haar af dine Lokker — bind med det mit Øie til,
Og for hver en Kvindes Ynde evig blind jeg være vil!

Skagens Mysterier.

Af **Peder Madsen**, Byens Vægter.

III.

Skagens Fyr.

(Sluttet.)

Saa ubehagelig denne Opsættelse nu end var for vor utaalmodige Brudgom, saa indsaae han dog nok, at han maatte afsted. Han trøstede da baade sig selv og de Andre med, at et Par Timer dog snart vilde være til Ende, og saa kunde man jo indhente det Forsømte. Han puttede omhyggeligt sine rene Bryllupshandsker i Kjolelommen, og begav sig i fuld Puds, som han gik og stod, paa Veien til Ankerpladsen, ledsaget af den norske Skipper, som med ængstelig Opmærksomhed speidede Veirets Tilstand. — Den Eneste, som glædede sig over denne uventede Opsættelse, det var Anne: det var dog saa mange Timer vundne, inden hun skulde smedes i det forhadte Aag!

Ankommen i „Høien" drev Fædder Thamsen af al Magt paa Ladningens Tileadebringelse. Efter at have givet den Krambodkarl, som Husets udvidede Forretninger havde nødt ham til at antage, sine Befalinger med Hensyn til Udleveringen af de resterende 100 Tdr. Sæd, gik han selv ombord i Jagten for at paasee Ladningens rigtige Modtagelse, og Alle havde nu fuldt op at bestille med at maale, udføre og kaste Sæden i Fartøiet.

Men imidlertid lagde man ikke Mærke til Veiret, førend det næsten var for silde. Vinden tiltog jævnt i Styrke; Havet bruste stedse lydeligere og Brændingerne paa Kysten reiste sig høiere og høiere iveiret, saa at det kun var med Nød, at Jagtens Baad kunde bringe de sidste Sække Korn ud ombord. Endnu vare Papirerne at bringe i Orden, hvilket Skipperen og Afladeren af Sæden tilendebragte nede i Kahytten; men medens dette stod paa, steg Blæsten i Voldsomhed til en halv Storm, saa at den Første, da de atter kom op paa Dækket, erklærede, at det var ham umuligt at sende Baaden iland endnu engang: han maatte øieblikkeligt lette Anker og gaae tilsøes. Den fortvivlede Brudgoms Bønner, Forestillinger og Trusler fandt kun døve Øren hos den norske Skipper. Fra Kysten saae man Jagten tage sin Baad op under Agterspeilet, lette sit Anker og knibe sig op imod Vinden med alle de Seil, den kunde føre, for at rede sig ud af sin farlige Stilling. Aftenens indbrydende Mørke hindrede Jagttagerne i at faae Vished om, hvorvidt disse Anstrengelser lykkedes eller ikke.

„Skagens Fyr" var forsvunden, og efter lang Venten opgav man aldeles Haabet om, nogensinde at see ham igjen, saameget mere, som man efter nogen Tids Forløb ude paa Skagens Odde fandt Brudstykkerne af en Baad, der med fuldkommen Sikkerhed erkjendtes for at have tilhørt den norske Jagt, som havde bortført Brudgommen. Man maa ikke dømme Jomfru Anne altfor haardt, naar jeg fortæller, at hun, lige indtil dette indtraf, havde gaaet i en høist piinlig Uro, ligesom svævende imellem Liv og Død, men at hun, da hun fik Vished om sin Skjæbne, fandt sig deri med meer end christelig Taalmodighed og

hurtigt gjenvandt sit gode Humeur og sine Kinders Roser, der i den sidste Tid vare stærkt afblegede. Jeg er overbeviist om, at hvis den gode Fædder Thamsen ikke havde været andet for hende, end hendes Moders tro Svend og Handelsfælle, da vilde hun have lagt en oprigtig Deeltagelse for Dagen ved et saa sørgeligt og pludseligt Tab; men saaledes som Sagerne nu stode, fik Glæden over paa engang at see sig fri for en forhadt Forbindelse, der vilde have dræbt hendes hele Fremtid, Overhaand over hendes medfødte Medlidenhedsfølelse, og jeg for min Deel finder det saare undskyldeligt, idet jeg troer, at det Samme vilde have været Tilfældet med enhver anden ung Pige i en lignende Stilling.

Denne i Skagens Annaler mærkelige Begivenhed var endnu i Alles Munde, da den stakkels unge Pige led et nyt Tab af en ganske anden Betydenhed end det første. Hendes Moder, maaskee det eneste Væsen, der tilfulde havde vidst at vurdere Fædder Thamsens gode Egenskaber, saae ved hans pludselige Forsvinden sit kjæreste Haab tilintetgjort. Frygten for at efterlade sin Datter uden nogen Beskytter i hine urolige Tider, i Forbindelse med Smerten over Tabet af en Svigersøn og en fuld Ladning Korn, af hvilke Dele ingen var assureret, gav hendes Helbred et Knæk, som den overordentlig strenge Vinter imellem 1813 og 1814 gjorde endnu farligere. Efter at have skrantet i nogle Maaneders Tid, indgik hun til den evige Hvile, og hendes Datter stod saaledes ene i Verden i en Alder, hvor hun netop kunde behøve en kraftig Støtte for at opretholde hendes synkende Mod.

Havde Moderen end med Strenghed og Haardnakkethed forfulgt en Plan, som nødvendigviis vilde have gjort Datteren ulykkelig, og derved afpresset denne mangen en bitter Taare, saa havde nu Døden draget sit formildende Slør over hendes Feil, og i sin dybe Smerte over et Tab, som aldrig erstattes her paa Jorden, erkjendte Datteren, at det ikke tilkom hende at dømme sin Moder. Hun begræd hendes Død, som det sømmer sig et kjærligt Barn, der kun mindes det Gode, Forældrene have ødslet paa det; — Vee Den, der tænker anderledes ved en Faders eller en Moders Grav!

Dog, Tiden indeholder en Lægedom, usynlig, men kraftig i sine Yttringer især paa et ungdommeligt Gemyt. Ovenpaa en langvarig Vinter kom et yndigt Foraar; som ved et Trylleslag levede Naturen op paany efter sin lange Dvale; Græs og Urter skød atter frem af den moderlige Jord, der ligesom med Begjærlighed indsugede Foraarssolens varmende Straaler; — Haab og Fortrøstning skød atter frem i de Menneskers Sjæle, som sørgede, og af Naturens rige Kilde inddrak de fornyet Mod til at træde i Kampen mod Livets Gjenvordigheder.

Men til hiin Tid sørgede hele Danmark. Freden var sluttet i Kiel — hiin Fred, som kostede saa mangen en Fædrelandsven en blodig Taare. O, jeg mindes endnu hine bittre Dage! Det var som om Alles personlige Sorger havde opløst sig i en fælles, dyb, uendelig Smerte. Norge var tabt, og da vi fik fuldkommen Vished for de tvende Broderrigers Adskillelse, da var det ligesom Enhver pludselig havde mistet et Lem af sig selv — i Forstningen Bedøvelse, siden piinlige Smerter.

Krigens Ophør gjorde en Ende paa Kapervæsenet. Tildeels beladte med rigt Bytte ilede de flinke, velseilende Fartøier tilbage fra

Nordsøen for at søge deres hjemlige Havne og siden gjøre Tjeneste i fredelige Hensigter, forsaavidt Landets næsten aldeles ødelagte Handel paany kunde sætte dem i Virksomhed. Fra Skagens Odde saae man jævnligt dette Slags Skibe seile forbi, og de vare let kjendelige paa deres særegne Rigning og deres som oftest stærkt tilbagehældende Master. Men Flere af dem kom aldrig til at pløie Søen mere. I en af disse pludselige og kortvarige, men netop derfor særdeles voldsomme Storme, som hyppigt ledsage Foraaret, bleve i een eneste Nat adskillige af dem standsede, grebne og knuste af den rovgjærrige Klo, som Jyllands Halvø strækker ud i Havet mod Nord.

Kun eet Skib, som samtidigt var i Faren, undgik denne og slap lykkeligt ind i Kattegat. Paa dette Skib commanderede vor Ven Knud. I Følge med flere andre Fartøier stod han en Aftenstund for en stiv Kuling af Norvest ind ad Skagerak. Strømmen havde sat dem alle for sydligt i Farvandet; dog befandt hans Skonnert sig nærmest til Vinden. Altsom de kom tættere til Landet, der endnu ikke var synligt, løb Vinden mere nordligt, og han skulde ligesom de Andre være gaaet sin visse Undergang imøde, hvis han ikke, ved efter Sædvane at dvæle en Stund paa Dækket i stille Eftertanke, endnu itide havde opdaget Skagens Fyr og saaledes var bleven i Stand til at undgaae Faren. Med Nød og Neppe kunde han klare Revet, det indsaae han strax af sin Beliggenhed og af Vindens Retning, som skrallede meer og meer. Men at gjøre et Par Slag for at bringe sig høiere op imod Vinden, det turde han ikke vove, af Frygt for, at Strømmen skulde forsætte ham endnu sydligere, saa at han altsaa vilde tabe snarere end at vinde ved et saadant Forsøg. Han maatte altsaa lade staae til og rolig afvente sin Skjæbne, der syntes saameget mere betænkelig, som Blæsten pludseligt var steget til en rasende Storm og Søen gik frygtelig høit. Med Øinene stadigt fæstede paa det desværre altfor nære Fyr, gjorde han som en dygtig og koldblodig Sømand Alt, hvad der stod i hans Magt. Ved i en Hast at tage en Peiling af Fyret, overbeviste han sig om, at det Øieblik var nær, da det maatte aabenbares, om Fartøiet skulde gaae frit af Revet eller sætte til. Det sidste Tilfælde vilde, paa Grund af Stormen og den store Afstand fra Land, medføre Besætningens øieblikkelige Død i Bølgerne. De djærve, kjække Matroser, som saa ofte uden at ræddes havde seet Døden under Øine, følte, hvorledes Hjertet næsten ophørte at slaae; ogsaa deres Blik var ufravendt fæstet paa det klare, rolige Blus i Horizonten. Skibet krængede voldsomt under Stormens Paavirkning; den Styrbords Side laa næsten ganske under Vandet, og gjennem Søens Brusen foran Bougen og Vindens Hylen i Tougværket lød ligesom dybe, skjælvende Suk fra Skroget, der gav sig under sine forcerede Anstrengelser. En mægtig Bølge løftede Fartøiet paa sin brede Ryg og slyngede det derpaa ned i Dybden, medens dens fraadende Top brød sig over dets Skandse, — i samme Øieblik rystede et let Stød det lille skrøbelige Skrog, men i næste Øieblik hævedes det op paa Toppen af en ny Bølge og denne bar det i Sikkerhed over det frygtede Rev. — Faren var overstaaet; Skibet havde passeret Steenrevet saa yderligt, at det aldrig vilde have stødt, dersom Søen havde været rolig, men den samme Omstændighed, der var Skyld i, at

det grundstødte et Øieblik, medvirkede ogsaa til, ligesaa hastigt at bringe det ud af Faren.

Imidlertid viste Pumperne snart, at Skibet havde faaet en Læk, og om denne end ikke endnu lod til at være betydelig, saa var det dog under en saadan Storm altfor farligt, længer at holde Søen. Knud nødtes altsaa at søge et Tilflugtssted snarest muligt, og da der ingen nærmere Ankerplads frembød sig end Skagens, satte han Cours derefter, skjøndt han meer end een Gang havde svoret for sig selv, at han aldrig oftere vilde lade sig see der.

I to Dage laa han udenfor Byen, uden at have nogen Communication med samme. Imidlertid havde Veiret bedaget sig; Lækkagen havde viist sig at være af ringe Betydenhed, og Intet var saaledes til Hinder for hans Reises Fortsættelse, og dog gav han ikke Ordre til at lette. Sagen er, at to modsatte Magter kæmpede i hans Indre og endnu var ingen af dem gaaet af med Seieren. „Reis", sagde Stolthedsdjævelen, „vil Du atter udsætte Dig for en haanlig Behandling, som Du ikke har fortjent?" — „Bliv", sagde Fredens og Forsonlighedens Engel, „gaa iland, ydmyg Dig atter for din Madmoder; din Ære lider ingen Forkrænkelse ved at bøie sig for en Qvinde; prøv dette Skridt, og maaskee vil Du høste endnu en anden Løn foruden den, som en ædel Gjerning altid har i Følge med sig." Og dog skulde vist Stoltheden have faaet Overhaand, dersom ikke Forsonlighedens Engel var fremtraadt for hans Phantasie i Skikkelse af en yndig Pige, hvis milde, kjærlige Øine syntes at have en paafaldende Lighed med Jomfru Annes. Saasnart han havde gjort denne interessante Opdagelse, var al Betænkelighed forsvunden.

Han kom iland og søgte strax hen til det Huus, der havde været Vidne til hans Barndoms forvildede Streger. Men, hvor forandret var nu ikke Alt! Hun, som havde dømt ham saa strengt, var nu stedet for den evige Dommer, hvis Mildhed vi stedse burde tage til Mønster; — Fædder Thamsen, hans fordums Modstander, var total forsvunden, og han opdagede nu, at han igrunden havde holdt ret meget af denne sin Arvefiende; — men Anne, den blide, vennehulde Pige, forekom ham tusinde Gange yndigere i sin lette beskedne Sørgedragt, end da han sidst havde seet hende.

Ligestemte Sjæle nærme sig snart til hinanden; hvor Pigen er fri for Snerperi og ikke befængt med noget Slags kokette Nykker, hvor Manden er jævn, frimodig, virkelig forelsket og — Kapercapitain, der gjøres ikke mange Omstændigheder, inden man kommer til et Resultat. Knud lod Styrmanden føre Fartøiet til Kjøbenhavn; han friede til Anne; Pigen gav ham sit Ja, og da Tiden var knap, fordi Forretninger kaldte Knud til Hovedstaden, blev Brylluppet fastsat til en smuk Sommerdag.

Kapercapitainen blev med sin Brud enig om, at han nu skulde opgive Søfarten og slaae sig til Ro i sin Fødeby, hvor han kunde fortsætte Handelen efter sin Madmoder. Ved sit nødvendige Besøg i Kjøbenhavn, kunde han knytte nye Handelsforbindelser, og da han havde en ret anseelig Sum tilgode for sine sidste Togter og desuden Anne medbragte ham en anstændig Medgift, vilde de ikke komme til at aabne Kramboden med tomme Hylder eller tomme Hænder. Som det gjerne er Tilfældet med en vordende Brudgom, var Knud rasende utaalmodig efter Bryllups-

dagen; han havde besluttet at gjøre et Gilde, som kunde give hans Byesbørn Nok at tale om for lang Tid.

Endelig kom den med Længsel ventede Festdag. Præsten holdt en fortræffelig Tale, netop den samme, han havde skrevet for et Aar siden, kun med nogle Forandringer med Hensyn til den nye Brudgoms Navn og Stand. Om Aftenen vare alle Byens Honoratiores indbudne; Selskabet var forsamlet i Storstuen, som vendte ud imod Nord, saaledes at Blusset fra det nære Fyr blandede sig med Skinnet af de mange Voxkjerter, hvormed den overdaadige Ægtemand havde opfyldt Værelset. Men herovre, saavelsom i de fleste andre jydske Kjøbstæder, har man for Skik, at lade Almuen være Vidne til Bryllupsfesten, ved at aabne Vinduerne ud til Gaden eller i det mindste trække Gardinerne tilside. Den nysgjerrige Mængde strømmer da til udenfor og glor ind ad Vinduerne, og denne Fornøielse kaldes: at være til Skuebryllup, en kummerlig Levning fra hine gode, gamle Tider, da rige Folk ved lignende Høitider ogsaa bød Fattigmand til deres gjæstfrie Bord, for at han en føie Stund kunde glæde sig med de Glade. Nu er man bleven saa karrig og klog, at man kun under Almuen den nøgterne Fornøielse, at see paa, hvad der spises og drikkes. Herregud! Krummer ere ogsaa Brød — vilde jeg have sagt, dersom det ikke endog var upassende, at anvende dette Ordsprog i et Tilfælde, hvor den Fattige ikke engang faaer Krummerne fra den rige Mands Bord.

Gjæsterne vare høirøstede og glade, og Munterheden derinde forplantede sig endog ud til den gabende Hob, hvis Ansigter viste sig i Vinduerne, det ene tætpakket ovenpaa det andet. Da slog Brudgommen med Ryggen af Kniven mod sin Tallerken; med et fyldt Viinglas i sin høire Haand reiste han sig op fra Sædet for Enden af Bordet, og hans kraftige Stemme lød til de forsamlede Gjæster omtrent i følgende Ord, hvortil de udenfor Staaende ogsaa lyttede i sømmelig Taushed:

„Mine Herrer og Damer! De maae nu ikke vente af mig, at jeg skal holde saadan en velklingende Tale, som den, vi nylig hørte af vores gode Præst, for det er nu hans Bestilling, at føie Ordene saa kunstig sammen, at man ordentlig bliver baade angest og bange for, at han ikke vil kunne bringe en fornuftig Mening ud af det Hele; men min Bestilling har det altid været at pløie Søen, og der lærer man snarere at holde sin Mund end at holde Taler. Men, — hvad det nu var, jeg vilde sige, — De kjender alle mit Liv og Levnet, og jeg behøver da ikke at repetere den Sag her; De veed vistnok ogsaa, at jeg for nu saa vel et Aar siden gjorde, hvad man kalder en fransk Visit her i Byen; men hvad De ikke veed, det er, at jeg svor en drøi Eed paa, at det aldrig skulde skee mere i mine Levedage. See, havde jeg holdt denne Eed, saa havde jeg ikke været saa lykkelig, som jeg er nu i dette Øieblik og fremdeles haaber at blive, saa havde jeg neppe faaet saa god og elskelig en Kone, som hende, der nu sidder og rødmer ved Siden af mig. Det maa derfor ikke forundre Dem, at jeg beder Dem, Alle tilsammen, at tømme et Glas — et rigtig topmaalt Glas — for den Gjenstand, der er Skyld i denne min Lykke, idet den friede mig saagodtsom lige ud af Dødens Strube, som man siger, og næsten tvang mig til at søge min Havn her, hvor jeg Gudskee-

tak ogsaa har fundet en Ankerbund, som kan holde. Men da jeg nu kan læse Nysgjerrigheden paa Alles Ansigter, saa skal jeg ret strax sige Dem, hvad jeg sigtede til; jeg vil nemlig slutte denne min Tale — den længste, jeg har holdt i mit Liv — med at proponere en Skaal for Skagens Fyr, som titter ind til os igjennem Vinduet."

Med disse Ord vendte han sig mod Vinduet, og Alles Øine fulgte Bevægelsen, men i samme Nu tabte han Glasset ud af Haanden og Alle udraabte som med een Mund: „Skagens Fyr!" medens Bruden sank bleg som et Liig tilbage i sit Hoisæde.

Naar man pludselig faaer Øie paa en Person, som man troede baade død og borte for længe siden, saa har man god Grund til at forbauses, men naar man ovenikjøbet, saaledes som Kapercapitainens unge Brud, har været lige paa Nippet til at ægtevies til samme Person, saa er der al mulig Aarsag til at falde i Besvimelse. Men dette Qvindens Non-plus-ultra af Nervetilfælde var dengang endnu ikke i almindelig Brug blandt simple Borgerfolk, idetmindste ikke her paa Skagen. Vor unge, nygifte Veninde besvimede derfor ikke, skjøndt hun saae sin forrige Forlovede, Fædder Thamsen, lyslevende for sine Øine. Efterat den første Overraskelse var ovre, besindede hun sig, og deeltog med en oprigtig Glæde i de Lykønskninger, som fra alle Sider overvældede den saa uventet tilstedekomne Fædder. Den stakkels Fyr stod endnu udenfor Huset, omringet af den tætte Sværm af Nysgjerrige og uden at mæle et Ord. Gjæsterne havde alle reist sig fra Bordet og opfyldte nu Vinduerne ud til Gaden, men da Brudgommen mærkede, at denne Forstyrrelse ikke vilde faae Ende, med mindre han kjækt lagde sig derimellem, gik han udenfor, brød med Magt igjennem den forsamlede Mængde, trak Fædder Thamsen ind i Stuen og placerede ham ved Bordet paa sin venstre Side. Derpaa opfordrede han sine Gjæster til atter at tage Plads og sin nye Bordgjæst til at meddele, hvad der var hændet ham, paa en fornuftig og sammenhængende Maade, saa at Alle kunde have godt deraf.

Nu — det er ikke min Agt, at udtrække denne Fortælling længer; jeg har holdt, hvad jeg i Begyndelsen lovede, ja endog mere endnu, og vil derfor indskrænke mig til, i største Korthed at meddele Hovedindholdet af Fædder Thamsens lange og udtværede Tale.

Vi forlode ham ombord i det norske Fartøi, hvor han, som man vel kan begribe, spillede en høist bedrøvelig Rolle; — det Samme vilde uden Tvivl kunne siges om enhver Anden i lignende Omstændigheder. Men snart fik han Andet at tænke paa, end sin forstyrrede Bryllupsglæde. Fartøiet befandt sig i en høist truende Stilling, med en Lægerval tæt om Læ under en heftig Storm, og i et Mørke, der fordulgte Faren paa samme Tid, det forøgede den. Dog, Jagten var en fortræffelig Seiler, alt Redskab var stærkt og forsvarligt, og Normændene vare som sædvanligt dygtige Søgutter, der forstode tilgavns at regjere deres Skude. — Da Morgendæmringens første svage Lysning afløste den sorte Nat, havde Jagten ved kloge Maneuvrer arbeidet sig saa langt ud fra Land, at al Fare var forsvunden — fra denne Kant. Men en ny Ulykke

truede den i Skikkelse af en engelsk armeret Skonnert, som for fulde Seil holdt ned paa Normanden og lod til ikke at have noget Godt isinde. Det er bekjendt nok, at Engelskmanden i Krigens Tid for det meste saae igjennem Fingre med Coffardifarten, forsaavidt den gik ud paa at forsyne Norge med Korn. Kun enkelte fjendtlige Skibschefer lagde en mere ufortroden Tjeneste-Iver, eller rettere en større Begjærlighed efter Priisgods for Dagen. Dette var uheldigviis Tilfældet med Chefen for den nysnævnte engelske Skonnert. Han saae strax, hvad det var for en Flue, Natte-stormen havdeført i hans Væv, og da den stakkels Normand gjorde et afmægtigt Forsøg paa at undslippe, skjøndt et skarpt Skud gjennem Storseilet havde opfordret ham til Underkastelse, løb Engelskmanden i sit Overmod saa tæt agter om Jagten, at han knuste dens Hækjolle i Splinter og knækkede dens Storseilsbom, og udsendte med det Samme igjennem Raaberen Befaling til at lægge bi, hvis man ikke vilde oppebie en Overseiling paa næste Bougt. Normanden fandt sig i Billighed; og inden fem Minuter blev han bordet af en Jolle fra Skonnerten. En engelsk Lieutenant betraadte Dækket, forlangte at see Skibspapirerne, og da disse ikke syntes at finde Naade for hans Øine, erklærede han Jagten for god Prise og lod en Baadsmand og to Matroser tilbage, da han forlod den. Baadsmanden gik uden at sige et Ord hen og skød Styrmanden fra Rorpinden, hvilken han derpaa med den ligegyldigste Mine af Verden lagde ned om Læ. Fartøiet gik over Stag og satte derpaa Cours efter England, som det efter et Par Dages Seilads lykkeligt naaede. De ombord værende Normænd, saavelsom den ufrivillige Passageer Fæder Thamsen, kom saaledes, hvad man paa den Tid kaldte, i engelsk Prison, skjøndt man ligesaa godt kunde have sagt Krigsfangenskab. Men da Freden var sluttet omtrent 5 Maaneder derefter, bleve de atter satte i Frihed og Enhver søgte da saa hastigt som muligt at naae sin Hjemstavn. Vor Ven fra Skagen var saa heldig, hos en i London værende Landsmand at faae laant en liden Sum Penge paa sit ærlige Ansigt; herved sattes han i Stand til at gaae tilsøes til Hamborg, hvorfra han paa sin Fod var vandret heelt op igjennem den jydske Halvø. Dennes yderste Punkt, hans Fødeby Skagen, naaede han, med tomme Lommer og luvslidte Klæder, netop tidsnok for at blive Gjæst ved sin Forlovedes Bryllupsfest — en Skjæbne, hvori han dog fandt sig med beundringsværdig Resignation.

Den næste Dag indtog han, efter sin lykkelige Medbeilers Anmodning, den gamle Plads bag Disken i Kramboden, og i denne beskedne Stilling forblev han til sin Død, som indtraf for en halv Snees Aar siden. Efter dette ene mislykkede Forsøg paa at indtræde gjennem Ægtestandens himmelske Porte, faldt han aldrig oftere paa slige daarlige Tanker; med sædvanlig Orden og Troskab styrede han Smaahandelen for den rørige, levelystne Kaper-Capitain, der fandt større Behag i at færdes paa Jagt eller foretage Lystseiladser; hans i Handelen indestaaende Capital forøgedes jævnt, skjøndt ikke saa hurtigt som i de forrige, mere gunstige Tider; han efterlod den ved Testament til Deling imellem sin fordums Forlovedes fire Børn, dog saaledes at Broderparten tilfaldt det ældste, en flink og opvakt Dreng, som syntes at have arvet Moderens Barndoms-Tilbøielighed til at manipulere hans

mærkværdige Næse. — Da endelig den troe Svend fra en utrættelig og samvittighedsfuld Virksomhed gik ind til den evige Hvile, efterlod han et kjærligt Minde og et dybt Savn i den Familie, for hvis Velfærd han havde offret al sin Idræt; **Knud**, hans unge Dages bittre Fjende, modtog nu det sidste Tryk af den Døendes matte Haand, og **Anne**, hun, som engang næsten havde afskyet ham, hun, som saa ofte i deres Forlovelsesdage havde ønsket ham mange Mile bort, — hun fældede nu Angerens og Medlidenhedens Taarer over hans friske Grav.

THEATER, MUSIK, LITERATUR OG KUNST.

Kunstudstillingen.

(Fortsættelse.)

Blandt Landskaberne ville vi endnu gjøre opmærksom paa det af **Rohde** udstillede Arbeide „Landskab, Motivet taget i Forbjergene ved Verona." Der hviler en varm Aftentone over det hele Landskab; Solen er lige ved at gaae ned; Maanen er alt opstegen; en Hyrde er paa Hjemveien med sin Faareflok; men greben af Naturens Poesie har han vendt sig, og betragter, støttet til sin Stok, den i det Fjerne nedgaaende Sol. Den bløde saftige Pensel, hvormed det Hele er udført, gjør et meget behageligt Indtryk; men medrette studser man over, hvorledes det kan gaae til, at den Skrænt, som ligger imellem Faarene og Solen, ikke faaer Sollys, medens dog Faarenes Ryggе, der i Maleriet staae lavere end Skrænten, blive stærkt belyste.

Vi vende os nu til Betragtningen af de faa gode **Portraiter**, som Udstillingen viser, og maae da først nævne **Gertner's** ypperlige Portrait af Baron Nicolai; hvis en levende Opfatning, en plastisk og anskuelig Fremstilling, en detailleret Udførelse og en fuldendt Penselføring kan gjøre et Portrait mesterligt, da er dette et Mesterværk. Undtage vi alene **Marstrands** Portrait af G. Carstensen, der udmærker sig ved en fortræffelig Opfatning, da har Udstillingen intet Portrait at opvise, der kan stilles ved Siden. Ogsaa **Gertners** Tegninger maae nævnes som aldeles mønsterværdige; de have en Runding, en Fylde, en Blødhed, der aldeles svarer til den Sjælens Anskuelighed, som et godt Portrait ikke kan undvære. Om **Aumonts** frygtelige Arbeider ville vi Intet sige; Skade at vi maae nævne dem i samme Aandedræt, som vor for tidlig bortgangne **Adam Müllers**. Disse vidne Alle om den elskelige Kunstners dybe Kjærlighed til sin Gjenstand, om hans Respect for alle kunstneriske Hensyn, om hans rolige, simple, sande Fremstilling. Der er en Blødhed i Alt, hvad **Müller** gjorde, eller maaskee rettere en Blidhed, en Sjælens Forklarelse, som giver dem et særeget behageligt Præg.

Roeds Portrait af Drevsen udmærker sig just ikke ved nogen heldig Opfatning, men staaer dog ved sin Udførelse høit blandt de udstillede Portraiter. Vi ville endnu blandt de bedre Arbeider i dette Fag nævne enkelte blandt **Holms**, det vakkre Dameportrait af **Honæus**, samt Portraitet af en gammel Israelit af **Rump**. Dog førend vi forlade dette Kunstfag, maae vi ikke glemme, iblandt de særdeles vellykkede Portraiter at nævne Hetsch's og Heibergs Portraiter af **Monies**. De udmærke sig ved en for **Monies's** sildigere Kunstnerperiode fremmed Sandhed og Naturlighed i Coloriten, ved en Livsuldhed, en Dygtighed i Tegning og Modulation, som fortjener særdeles megen Paaskjønnelse.

Blandt de historiske Malerier og Genrebillederne er **Eckersbergs** Fremstilling af Scenen i Joh. Ev. 2, 2—11 opfattet og gjengivet med al den historiske Sandhed, Naturlighed og Ligefremhed, som er denne Kunstner eiendommelig. De forskjellige Udtryk paa Pharisæernes, paa Qvindernes, paa Disciplenes Ansigter ere vel motiverede og klart fremstillede. Derimod troe vi ikke, at Jesu Ansigt er saa aandigt, som det burde være; man seer vel Mennesket i ham, men ikke Gud. At **Eckersberg** maaskee i forstemt Lune har ringeagtet at corrigere Tegningen i den ene af de Kummer, som staae i Templets Forgaard, er

os mere overraskende, end at han har fremstillet Templet i en Stiil, der mere minder om den ægyptiske Bygningskunst, end om den græsk-orientalske. Meget maa det bifaldes, at **Eckersberg** lader de jødiske Physiognomier skinne igjennem baade i Jesus og Disciplene; hvad skulle vi Protestanter, hvad skulle dog jydske Bønder tænke sig, ved at see en Christus malet lige ud af den catholske Himmel, ikke ifort de Former, som efter vore Begreber ere skjønne, men derimod aldeles beregnet paa en catholsk Menighed, paa Italienere, der knæle for et af Kirken som helligt stemplet Billede, — hvad ville de jydske Bønder sige, naar de see **Eddeliens** rødhaarede Christus? vi vædde ti mod en, at de antage, at Kunstneren har forvexlet Judas med Christus og troet, at det var Judas, der velsignede de smaae Børn. Male da Kunstnerne for at forrykke Folks Hjerne? eller skal Folket virkelig fornegte sin egen sunde Sands og tage Hatten af for et saadant Phantasterie, for en saa ilde anvendt Efteraben af fremmede Folks, af italienske Kunstneres Phantasiebilleder!

Andersens to Billeder, „den barmhjertige Samaritan", samt „Christian den Anden og Dyveke" ville vi her forbigaae; havde Kunstneren efterlignet Samaritanen i Barmhjertighed, da havde han beholdt disse Arbeider i sin Stue. — **Baasch** har udstillet et Stykke, som alle Mennesker antage for en Frierscene; Kataloget underretter os imidlertid om, at det er en Skjendescene. — Lader os forlade disse kjedelige Malerier og kaste et Blik paa **Marstrands** fortræffelige Fremstilling af vor Holbergs Erasmus Montanus. Stykket er for velbekjendt, til at vi her vidtløftig skulle udbrede os over dets Indhold; men Alle ere vel enige om, at vore første Comikere paa Skuepladsen ikke have opfattet de holbergske Charakterer med større psychologisk Sandhed og Dybde end Maleren har gjort. Peer Degn og Ironikeren Jacob ere Figurer, som ville beholde deres Værd, saalænge der endnu er en Pensel i Verden. Det hele Billede er et ægte dansk nationalt Kunstværk. Vi ville kun ønske, at **Marstrand** vilde levere os mange lignende Scener af vort Folkeliv, og at Mange vilde gjøre som han.

(Sluttes i næste Hefte.)

Dansk Pantheon,

et Portraitgallerie for Samtiden.

Efterat ovennævnte Værk har leveret 18 Portraiter, som vi smigre os med, saavel i Henseende til Liighed, som til Udførelse, have fundet Bifald hos Publicum, ledsagede af en Række Biographier, hvis tiltagne Fuldstændighed og Omfang har mødt en ikke mindre skjønsom Anerkjendelse, endelig efterat dette Værk har erholdt en efter vore Forhold ikke ringe Udbredelse, vilde det maaskee være tilstrækkeligt blot at gjøre opmærksom paa den nye Suite af Portraiter med tilhørende Biographier, hvis Udgivelse i disse Dage er paabegyndt med **H. C. Ørsted**, og forøvrigt at henholde os til vort i sin Tid udstædte Program. Da det imidlertid kan antages, at Mange endnu ikke have havt Leilighed til at gjøre sig bekjendt med Værket, saa tillade vi os efter ommeldte Program, atter at bringe den her angivne Plan i Erindring:

En stor Mængde Portraiter af den senere Tids betydeligste og interessanteste Personligheder i vort Fødeland ere alt udkomne, snart enkeltviis, snart ledsagende andre forskjelligartede Arbeider; men idet hine tildeels ere meget dyre, disse sædvanligviis ikke kunne erholdes uden i Forbindelse med de tilhørende Værker, og endelig mange slet ikke ere at faae i Handelen, troe vi at have mødt et almindeligt Ønske, og fremdeles at kunne gjøre Regning paa Publicums velvillige Deeltagelse, ved under ovenstaaende Titel at levere en fortløbende Række lignende og smukt udførte Portraiter af Nutidens mærkelige danske Mænd og Qvinder. I dette Gallerie vil saaledes Ingen, som i Literaturens, Kunstens eller Videnskabens Rige har erhvervet sig noget Navn eller Adkomst til offentlig Opmærksomhed, være udelukket og altsaa successive vore Digtere, Kunstnere og Kunstnerinder, Prædikanter og Læger, Videnskabsmænd og Skribenter, Stænderdeputerede, udmærkede Embedsmænd, o. A., være Gjenstande for vort Valg, saaledes at der med Hensyn til Følgen kun sørges for størst mulig Afvexling. Idet vi have til Formaal, at fastholde de betydningsfuldeste Momenter af det Liv, der rører sig om os, ville ogsaa Portraiter af enkelte Afdøde, der dog staae os saa nær, at de endnu kunne siges at tilhøre os, og hvis Virksomhed har været af virkelig Betydning for Nutiden,

stundom optages. Iligemaade vil dette undtagelsesviis være Tilfældet med Fremmede, der ved deres Ophold her ligesom ere rykkede os nærmere og have vundet et Slags Borgerret.

De Portraiter, som i de følgende Leveringer snarest kunne ventes udgivne, ville, saavidt Omstændighederne tillade det, blive valgte imellem efternævnte: **H. C. Andersen, Bissen, Steen Blicher, Bournonville, Brondsted, Collin, Drewsen, Eckersberg, Forchhammer, Frydendahl,** Jfr. **Grahn, Grundtvig, Hartmann, Hauch, Heiberg,** Frøken **Herbst,** Prof. **Hetsch, H. P. Holst, Ingemann, Kuhlau, Lehmann, Lindgreen, P. H. Lorentzen, Adam Müller, Madvig, Molbech, Paludan-Müller, Ernst Meyer, Oehlenschlæger, Phister,** Jfr **Ryge, Sibbern, Siboni,** Md. **Simonsen, Lauritz Skau, Tryde, Werlauff, Willmers, Wilster, A. S. Ørsted.**

Udstyrelsen vil fremdeles blive aldeles uforandret, og Størrelsen er, som man vil see, valgt saaledes, at de enkelte Portraiter ikke ere for store til at indbindes sammen, som et Album, og dog ogsaa kunne afgive en passende Væggeforziring. At vi, ligesom forhen, saavidt muligt, lade følge en Facsimile, kan maaskee bidrage til at forøge Interessen for Samlingen. Prisen er sat saa lavt som muligt: et fiint lithographeret Portrait i stort Quartformat, trykt paa fiint Tonepapiir, ledsaget med en Biographie, og i couleurt Omslag, leveres Subscribenterne for 40 Skilling. Subscriptionen er kun bindende for en Suite af 18 Portraiter.

Enhver tiltrædende Subscribent er selvfølgelig aldeles ikke forpligtet til at modtage Noget af det allerede Udkomne; men man vil forøvrigt, naar det maatte ønskes, kunne erholde samme successive i et eller flere Hefter ad Gangen, ved Udgivelsen af hvert nyt Portrait, hvorved Anskaffelsen formeentligen vil lettes betydeligt. Man tegner sig i samtlige Boglader, og hos Udgiverne.

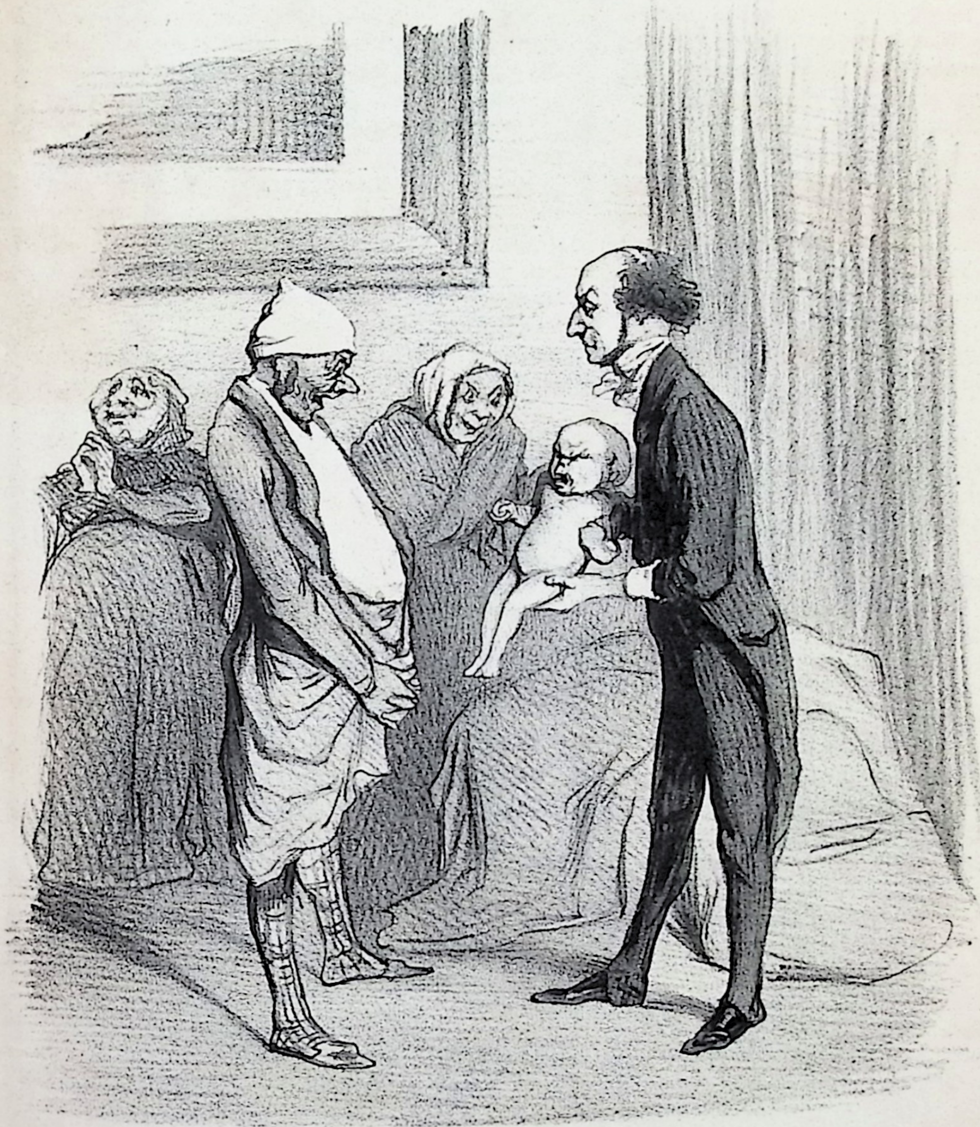
Kjøbenhavn i April 1844.

Em. Bærentzen & Co.,
Vimmelskaftet 137, 1ste Sal.

— Havde vi ikke Andet at takke den nu forstummede italienske Opera for, end at den havde aabnet vore Øren for Sydens smeltende Toner og mangen en Aften ladet os beruse os i disse henrivende Melodier, som i lige Grad mægte at opvække og at neddæmpe Lidenskabernes Storme, — saa var Dette dog altid Noget. Men foruden disse flygtige Nydelser skylde vi det italienske Operaselskabs Besøg hos os en mere blivende Virkning, idet Mange deraf have taget Anledning til at studere Italiensk, et Sprog, hvis Prosa lyder som Poesie og hvis Poesie klinger som Musik — og Dette er endnu Mere. Dog, inden man kan blive deelagtig i de rige Skatte, som den italienske Literatur gjemmer i sit Skjød, maa man, som ved Studiet af ethvert andet Sprog, skjænke Grammatiken et flittigt og omhyggeligt Studium. Det fortjener derfor Paaskjønnelse, at denne Forberedelse, hvorpaa mangen en mindre alvorlig Iver strander i Begyndelsen, er gjort os lettere ved den af DHr. **Dalgas og Tuxen,** udtrykkeligt til Brug for Danske, udarbeidede italienske Sproglære, som i disse Dage er udkommen paa Universitetsboghandler A. F. Høst's Forlag.

Det kgl. Theaters Repertoire.

Mandag: **Griseldis.**
Tirsdag: **Amanda.**
Torsdag: **Misforstaaelse paa Misforstaaelse. Valdemar.**
Fredag: **Figaros Bryllup.**
Løverdag: **Hakon Jarl.**
Søndag: **Nei. Valdemar.**

Efter "le Charivari." *Em. Bærentzen & Co lith. Inst.*

"Naa, der er da endelig En, ſom ligner mig!"

Ny Portefeuille 1844.

De Esler! — Jeg, som indtager en respectabel Stilling i Samfundet,
mig have de ladet falde igjennem for en — en Hosekræmmer!

Ny Portefeuille 1843.

Hilsen til Blomsterne.

Velkommen atter, I kjære Smaae!
Fremdukked' af Vinterens Taager graae,
I smile saa mildt og yndigt;
I have os aabnet den Guddomsbog,
Der taler til Hjertet Naturens Sprog
Saa trøsteligt og saa fyndigt.

Naar man har savnet en elsket Ven,
Som reiste til fremmede Egne hen,
Henover den brusende Bølge, —
En Ven, som deelte vor Smerte og Lyst,
En Ven, hvis Billed, som staaer i vort Bryst,
Ei Tid og Rummet kan dølge:

Og han da kommer fra fjerne Land,
Og sætter sin Fod paa Hjemmets Strand,
Og trykker os broderligt Haanden:
Da svinder Savnet, dets Nat er endt;
Da kaster en Straale, fra Himlen sendt,
Sit Lys, sin Varme i Aanden.

Et Speil af dette var nys vort Savn,
Da Blomsten slumred' i Jordens Favn
Og Bølgen var lænkebundet. —
For Sløret, som over Engen var,
For Rudens Iisblomst vi atter har
En duftende Rigdom vundet!

Saa vær da hilset, o stolte Chor!
Hos Eder veed vi, at Glæden boer,
Naar trykkende bliver os Byen!
Dog, spirer ei blot for Glæden frem —
Som Alfer smaae fra et bedre Hjem
I løfte vort Haab mod Skyen!

Enhver, som sørger i stille Sind,
Og er for Foraarets Skjønhed blind,
Selv midt iblandt Blomstervrimlen,
Han har sin Tillid til Gud ei sat;
Hans Tankes Klarhed er liig en Nat,
Hvor Skyer bedække Himlen.

Men, naar han kommer i Eders Hjem,
O, lok da venlige Tanker frem,
Hvor Mismod har Bolig inde!
Omduft, som Trøstens Engle, hans Fod,
Gyd Haab i Barmen og styrk hans Mod,
At Sjælens Fred han kan vinde!

Og hver en Tvivler, som ikke troer,
At Fromhed, Troskab og Ret paa Jord
Bag Stjernerne skal belønnes —
Lær ham: at ligesom I opstaae,
Skal ogsaa han til et Foraar gaae,
Hvor Palmerne evig grønnes!

H. W. Bille.

Fyrst Pückler-Muskau.

Hermann Fyrste af Pückler-Muskau, født den 30te October 1785 i Muskau i Lausitz, erholdt sin tidligste Opdragelse deels der, deels i Dresden, hvor hans Fader var kursachsisk virkelig Geheimeraad. Fra sit 7de til sit 11te Aar befandt han sig i den herrnhutiske Læreanstalt i Uhyst, modtog derpaa høiere Uddannelse paa Pædagogiet i Halle og senere i Dessau under Ledning af en Hovmester. I Aaret 1800 kom han til Universitetet i Leipzig, hvor han i halvtredie Aar helligede sig til Retsvidenskabens Studium, men heller ikke forsømte andre Veie til en grundig Dannelse. Dog ombyttede han snart denne Løbebane med Krigstjenesten, og indtraadte i Dresden som Lieutenant under Liv-Garden. Her udmærkede han sig især i ridderlige Øvelser, og vakte, ved mange Eventyr- og Vovestykker, især som duelig og uforfærdet Rytter, Opsigt og Beundring i sin Kreds. Denne Færd kunde dog ikke længe tilfredsstille hans urolige, efter noget Høiere stræbende Aand; han søgte sin Afsked, fik den som Ritmester og tiltraadte en stor Reise. Først besøgte han Wien, derpaa det sydlige Frankrig, saa Paris og reiste herfra til Italien, hvor han især opholdt sig i Neapel i længere Tid. Da han i mange Henseender ikke stemte overeens med sin Fader, kom han i den ubehagelige Stilling at maatte renoncere paa alle Hjælpekilder fra Hjemmet; men med trodsigt Mod fortsatte han desuagtet sine Reiser, ofte indskrænket til det Allernødvendigste, og netop derfor tidligt indviet og prøvet i Livets mangehaande Conflicter, som sædvanligviis ellers blive ganske ubekjendte for Personer af hans Stand, til deres største Skade. Han var vendt tilbage til Tydskland og befandt sig netop i Berlin, da hans Faders Død satte ham i Besiddelse af det anseelige Herskab Muskau og en tilsvarende Formue. Strax henvendte han sin Opmærksomhed paa at hæve og forskjønne sit Stamgods; den geniale Bygmester Schinkel, og med ham den aandrige Digter Clemens Brentano, fulgte hans Indbydelse til Muskau, hvor Slottet ved nye Tilbygninger erholdt et værdigt og storartet Udseende. De politiske Tidsomstændigheders Tryk saavelsom de vedblivende truende Udsigter til Krig hindrede imidlertid Udførelsen af større Planer, som kun bleve udkastede og deelviis indledte. I denne Tid falder ogsaa Fremtrædelsen af et Bind Digte, som hvis Udgiver han nævnte sig og hvis eiendommelige Fortrin foranledigede, at han blev anseet for deres Forfatter; men denne var den senere saa berømte Leopold Schefer, en født Muskauer, og der hans daglige Omgangsven. Da Russerne i Aaret 1813 rykkede ind i Berlin, havde Pückler allerede sluttet sig til Feldttogets Fortsættelse, men faldt i en svær og langvarig Sygdom, som først i October tillod ham at tage Deel i Krigsbegivenhederne; han traadte som Major i russisk Tjeneste og blev Adjutant hos Hertugen af Sachsen-Weimar. Fremrykket til Nederlandene, udmærkede han sig der i Vaabendaad og anden kraftig og modig Virksomhed. Under det Bülowske Armee-Corps fægtede han i flere hidsige Træfninger ved Antwerpen, blandt Englænderne var han med ved Stormen paa Merxen, med Russerne drog han under General Geismar imod Cassel; han fratog Fienden flere

Em. Bærentzen & Cº lith. Inst.

PÜKLER MUSKOW.

som Reisende i Afrika.

Ny Portefeuille 1844.

Kanoner, red en fransk Husarofficeer imøde, som var kommen langt frem foran Fronten, optog i det rolige Paasyn af begge Troppecorps Tvekampen med ham, og huggede ham endelig ned efter en lang Fægtning. For sine mangfoldige Udmærkelser modtog han flere Ordener og Udnævnelsen til Oberstlieutenant. I den nærmeste Tid beskæftigede han sig med Oprettelsen af et Jægerregiment og bestred i Brügge en Militair- og Civilgouverneurs Embede. Efter Freden 1814 sendte Hertugen af Sachsen Weimar ham som Coureer til Paris til Keiser Alexander, hvorpaa han atter traadte tilbage i Privatlivets Otium, og først besøgte England, hvor han blev over et Aar og gjorde sig grundigt bekjendt med Landets Fortrin, med dets Sæder, Skikke og Indretninger. I 1816 vendte han tilbage til Muskau, og begyndte nu der, efter selvudtænkte, storartede Planer, sine Parkanlæg, hvilke han i de følgende Aar fortsatte med ufortrøden Vedholdenhed og modig Selvanstrengelse. Med Rette opvække disse Frembringelser enhver Beskuers Beundring; en stor Strækning Land er omskabt til et fortryllende Paradiis, og det Heles Værd er endnu forhøiet derved, at mineralske Kilder af overordentlig Lægekraft muliggjorde Anlæget af en fuldstændig Badeanstalt, der har opnaaet fortjent Berømmelse. I Mellemtiderne under hans skabende Virksomhed befandt Pückler sig afverlende i Dresden og i Berlin, og paa det sidstnævnte Sted var det, at han i 1817, af gammel Tilbøielighed til vovelige Eventyr, greb Leiligheden til at gjøre en Luftfart med Luftskipperskeu Reichard: den løb ret lykkeligt af og gav ham et Slags Celebritet. Statskantsleren, Fyrsten af Hardenberg, søgte dengang at tage alle daadkraftige Talenter i Virksomhed for Staten og havde i denne Henseende allerede længe udmærket Pückler. Men snart traadte denne ogsaa i Slægtskabets Forbindelse med ham, idet han formælede sig med hans Datter, den forhenværende Rigsgrevinde af Pappenheim. Han ledsagede derpaa Statskantsleren til Congressen i Aachen, og reiste herfra til Paris, hvor han opholdt sig i nogen Tid med sin Gemalinde. Statskantsleren tiltænkte ham i 1820 Gesandtskabsposten i Constantinopel og agtede derpaa at ansætte ham i sin Nærhed til en høi, særegen Virksomhed; men begge disse Forehavender kom ikke til Udførelse. Saavel formedelst personlig Udmærkelse, som især til Erstatning for mange Rettigheder og Fortrin, hvoraf Pückler ved Lausitz's Forening med Preussen var gaaet glip, blev han af Kongen af Preussen i 1822 ophøiet i Fyrstestanden. Altid paany hentrukken til sin skjønne og store Virksomhed i Muskau, vedblev han at medvirke personligt her, ved at udvide og fuldkommengjøre sine herlige Anlæg. Hertil fandt han en ny Reise til England nødvendig, tiltraadte samme i 1828 og tøvede der og i Frankrig over et Aar. Efter Tilbagekomsten drev han Forskjønnelsen af Muskau med ny Iver efter en forstørret Maalestok, saa at dette Værk blev givet en genial Fuldendelse. Men foruden denne Berømmelse har Rygtet imidlertid tillagt ham en anden i et ganske forskjelligt Gebeet. Det forekom nemlig strax de fleste Læsere sandsynligt, og udgaves senere af den almindelige Stemme i Tydskland og England for vist, at den berømte Bog: Briefe eines Verstorbenen, ikke havde nogen Anden til Forfatter end Pückler-Muskau. Men den største Opsigt har han dog

gjort i den nyere Tid ved sine Reiser i de sydlige Lande. Efter nemlig at have bestaaet en Duel, i Anledning af en dristig Yttring i hans store Værk: Tutti-Frutti, drog han fra Paris til Algier og opholdt sig senere i Ægypten, Grækenland og Constantinopel. Imidlertid skrev han: Semilassos vorletzter Weltgang, Jugendwanderungen, og efter Tilbagekomsten: Der Vorläufer, hvori man, som i alle hans øvrige Skrifter, iblandt mange skjæve og bestikkende Anskuelser og Fordomme, imod hvilke man saameget mere maa være paa sin Post, som de fremsættes med en vis gratiøs Bestemthed, — finder meget interessante og med Hensyn til det græske Folk og Land og den græske Forvaltning lærerige Afsnit. Han viser sig aldeles utilfreds med den græske Forvaltning, medens han sværmer for den ægyptiske paa Candia. Trods sine aristocratiske Principer besidder han en vis Sands for simple og naturlige Forhold, selv for Standslighed, om man end ikke tør antage, at han nogensinde vilde indføre den i sin Hjemstavn, og heraf kan det forklares, hvorfor han fandt større Behag i den simple ægyptiske Regjering paa Candia end i den bayerske i Grækenland, der, efter hans Mening, vilde have Fingrene med i Spillet overalt og ikke vilde tillade Almeenaanden og Nationalfølelsen nogen fri Udvikling. Hertil kommer endvidere den de østerlandske Administratorer egne diplomatiske Hoflighed, som ogsaa godtgjorde sig i Forhold til ham og vandt ham for den ægyptiske Interesse. Paafaldende er det, naar han udkaster et overdrevent venligt Billede af Øen Santorin, hvis Indvaanere modtoge ham en masse, under Klokkernes Lyd, og bade ham, at omtale dem i sine Skrifter, imedens han ellers fremstiller de græske Øer og Landskaber som nedsunkne i det dybeste Forfald, men vel ofte efter en kun overfladisk Betragtning eller blot efter Høresagn. Paa samme Maade er han vel ogsaa bleven forsat i en henrykt Stemning ved den glimrende Modtagelse, som han, idetmindste i Begyndelsen, fandt hos Mehemed Ali. Paschaen af Ægypten behandlede ham, som han fortæller med megen Selvbehagelighed, paa en vis Maade som sin Ligemand. Ved hans Ankomst til Alexandrien, gjorde en Majorgeneral af den ægyptiske Flaade ham sin Opvartning og stillede Eqvipage, Rideheste og en Æresvagt til hans Disposition; dog undslog han sig for at modtage den sidste. Ved sit Besøg paa Flaaden blev han hilset ligesaa artigt, som ved Malta og Candia, med 15 Kanonskud. Ikke mindre udmærket var hans Modtagelse i Cairo, hvor han havde en mindeværdig Sammenkomst med Mehemed Ali. Han skulde ansee Palads og Tjenerskab som sin Eiendom, var den Sidstes venskabelige Tilbud. Dog, vi kunne ikke følge ham Skridt for Skridt paa hans Reise, men ville dog ikke forbigaae, at han opholdt sig hele 8 Dage hos Lady Stanhope, denne Ørkenens Dronning, der staaer ham saa nær i Originalitet og Smag for Eventyr. — Over Ungarn vendte han igjen tilbage til Tydskland, hvor han snart vidste at pirre og vedligeholde Publicums Nysgjerrighed ved allehaande Besynderligheder, f. Ex. hans abyssiniske Slavinde m. m. De forskjelligste Rygter udbredte sig om hans Reiser og hans fremtidige Planer; men det ligger ganske i hans Natur eller i hans Politik ikke at give nogen bestemt Forklaring herover; thi han vil gjerne være i Publicums Omtale. Saaledes tillader han

aldrig, at Folks Interesse for ham ganske sover ind, og han er endnu Mand for, ved en eller anden uventet Evolution, i sin firedobbelte Egenskab: som Fyrste, Menneske, Tourist og Skribent, paany at vække sin Samtids Opmærksomhed.

Duellen.

(Efter: „Mittheilungen aus dem Leben eines Richters").

Det var den 25de November i Aaret 1813, ikke langt fra Midnat; en bidende kold Vind peb igjennem de øde Gader; Skildvagten udenfor den russiske Oberst's Huus indhyllede sig i sin Mantel og trak sig tilbage i sit Skilderhuus. Den forrige Dags Aften var en Bataillon Russere, for største Delen bestaaende af Kurlændere, tilligemed vort 2det lette Dragonregiment rykket herind, for at holde Rastdag paa Marschen. Den 16de skulde det russiske Corps igjen rykke ud. Dets Bestemmelse var, at slutte sig til den Armee, som under Kronprindsen af Sverrigs Befaling concentrerede sig i Pommern og Mecklenburg for at angribe Nordarmeen under Marschal Davoust's Commando. Vort Dragonregiment, som efter Slaget ved Leipzig havde fulgt de franske Faner indtil Hanau, og først her paa en æresuld Maade havde forladt sine forhenværende Medkæmperes Rækker, var vendt tilbage, for igjen at udfylde Hullerne i sine oprevne Esquadroner og derpaa at afvente, hvorhen den endnu langtfra ikke tilendebragte Kamp vilde kalde det. I nogle Dage havde disse Tropper gjort lige Marscher og havt samme Cantonnements; imellem Officererne var der opstaaet gode Kammeratskaber og lette Bekjendtskaber, Frugter af Krigens verlende Forhold, som hurtigt blive et Rov for Forglemmelsen, liig de glimrende Sæbebobler, som dannes i en Hast og igjen briste i en Hast. Det er en Øieblikkets Trang, der befordrer Tilnærmelsen imellem Standsfæller, som hverken sympathisere med Hensyn til Dannelse eller til Charakteer; det er Soldatens Philosophie, at opsamle Livets Nydelser, hvorsomhelst de maatte findes adspredte paa Veien, selv om de skyldes en Forbindelse, som under andre Omstændigheder aldrig vilde være kommen i Stand, en Forbindelse, der knyttes af saa løse Baand, at den sagteste raa Berøring er tilstrækkelig til at sønderrive den.

Tæt indhyllet i sin vide Rytterkappe skred i denne mørke Nat en høi Skikkelse nedad Gaden; ved Siden gik en mindre Mand, hvis klare, lydelige Stemme man alt i Frastand kunde kjende.

„Det er en guddommelig Spas," raabte han, „de Karle have allerede 30 Flasker Champagne i Livet og i Hovedet. Vær stille et Øieblik! — Du kan her allerede høre dem brøle deres Sang."

„Jeg skal være stille? — Jeg siger jo ikke et Ord," svarede den Anden; „men Du kunde nok være en Smule mindre høirøstet, naar ikke den hele Gade skal vækkes af sin første Søvn."

„Lad de gamle Philistre brumme og igjen stikke Næsen under Dynen. Jeg er „kreuzfidel", det maa for mig gjerne den hele ærværdige Magistrat og Natvægtercorpset og Hvo, der ellers har Lyst, faae at høre. Du gaaer der ogsaa i din tykke Mantel som en gammel Nathue. Mener Du, fordi jeg er kommen i

Livkjole, at den indvendige Hede kan fordrive denne kolde Nordost?"

„Hvilken Taabelighed at hente mig ud af Sengen til Eders gale Drikkegilde," sagde den Høie med Alvor. „I veed, jeg passer ikke til Sligt. At drikke er ikke min Sag og desuden har Regiments-Chirurgen strengt forbudet mig det. Jeg gjør bedst i at vende om igjen. God Nat, kjære Anken!"

„Du kommer ikke ud af Stedet," skreg den Nævnte, „skulde jeg end holde Dig ved din anskudte Vinge. Du vilde være den Eneste, som blev borte fra Afskedsfêten? Og det endog nu, da jeg har meddeelt Dig, hvorledes Alle, Russere og Tydske, længes efter Dig, hvorledes 30 Struber paa eengang istemte: Braunthal maa ikke mangle, hid med Braunthal! — Jeg var strax ved Haanden. Skal jeg hente ham? spurgte jeg. Ja, tordnede de, Hurra, hid med ham! — Jeg faaer fat i min Hat og afsted, — men det er fordømt koldt, til at staae stille her paa Gaden."

„Jeg har virkelig ingen Lyst at gaae derhen."

„Hvad skal jeg da sige Majoren? — Hvorledes var det nu, han tilraabte mig? — Ja, rigtig! — Siig De ham, ifald han ikke vil, at han beviser mig en stor Artighed ved at komme, — og med det samme brummede han noget under Snurrbarten om at holde i Orden."

„Hm, jeg maa da vel til det. Men jeg aner intet Godt. Min Arm smerter mig. Denne Nattesviir vil den ikke have godt af."

„Derfor kan Du være ganske rolig. Længe vil Historien ikke vare meer. De Fleste have allerede Nok og Russerne skulle marschere imorgen tidlig Kl. 4. Det er desuden endnu ganske tidligt."

„Jeg veed ikke, hvad Du kalder tidligt; det er allerede over Midnat."

„Kan gjerne være! Heida, Kammerat! hvad er Klokken?" spurgte han Posten, som den lydelige Tale havde lokket ud af Skilderhuset.

„Nix versteh," var Svaret.

De to Skikkelser gik videre og traadte ind i et klart oplyst Huus, fra hvilket det forvirrede Bulder af et støiende Selskab lød dem imøde. Begges Navne, nogle utydelige Omrids af deres Charakteer og Personlighed have vi alt lært at kjende af den ovenstaaende Samtale og ville i det Følgende blive endnu nøiere bekjendte med dem. Der behøves derfor kun nogle korte Antydninger om deres Forhold.

Anken havde siden Aaret 1810 boet her paa Stedet som Advocat, men var ikke saa lykkelig at erholde nogen betydelig Praxis, hvilket heller ikke syntes at ligge ham meget paa Hjerte. Han besad en middelmaadig Formue, af hvis Renter han mageligt kunde leve, saalænge han forblev i den ugifte Stand. Men Hovedgrunden til, at Antallet af hans Clienter snarere var i Aftagende end i Tiltagende, maatte man søge i hans Burschikositet, som endnu bestandig klæbede ved ham fra hans Studenteraar af. Det fine Selskab slog Kroller paa Næsen ad ham, fordi han kun altfor hyppigt fornærmede Øret med Studenterudtryk, og han rynkede Næse ad Philisterne, fordi de toge Anstød af, hvad der behagede ham. Saaledes var det da begribeligt, at han nærmest sluttede sig til det her garnisonerende Militair og næsten alene endnu havde Omgang med Dragon-Officererne, der ligesom han fandt

Behag i Ubundenhed og Frihed for indskrænkende Conveniens. Han var en munter og spøgefuld Selskabsbroder, som gjerne uddeelte en Snert og ligesaa villigt taalte en igjen, naar den kun tjente til fælles Opmuntring. Han kunde derfor tillade sig mangt et Ord, som Officeren neppe vilde have taalt af en anden Bekjendt uden en Tilretteviisning, thi Enhver vidste, at han ikke havde til Hensigt at fornærme. Regimentet havde i det andet Decennium af det nittende Aarhundrede deeltaget i Napoleons Feldttog og Batailler. Den Dag, det kom tilbage, var en Glædesdag for Anken. De gamle Bekjendtskaber bleve fornyede og, som man vel kan begribe, turde han ikke mangle ved den omtalte Afskedsfest.

En saadan Personlighed, som den nys skildrede, træffer man ingenlunde sjeldent, og for det meste vil man bemærke en paafaldende Lighed imellem disse Charakterer. Deres Grundtypus er en ligestor Dosis af Svaghed og Energie, saaledes at ingen af disse formaaer at vinde nogen Overvægt over den anden. Svagheden yttrer sig i Udygtighed eller Ulyst til at bære den borgerlige Ærbarheds Lænker, til at lade sig indpine i Conveniensens og de nedarvede Hverdagsformers Tvangstrøie — endelig i Mangelen paa Mod til at fatte og gjennemføre den Beslutning, at ville blive sat og selvstændig. Energien derimod viser sig umiskjendelig i Trods og Modstræben mod de hævdede Sædvaner, i Ligegyldighed mod den store Hobs Dom, i Bestræbelse for at vedligeholde en vis ungdommelig Frihed, som desværre har Intet tilfælles med den sande Frihed, men tværtimod er nærmere beslægtet med Ubundenhed og Tøilesløshed. Derfor er det ogsaa saa let forklarligt, at slige Personligheder i Livets kritiske Stillinger savne et fast, indre Holdepunkt. Ligesaalidt, som man kan forekaste dem Feighed, tør man tilskrive dem sandt Mod. Kunne de ikke undgaae Faren, saa styrte de sig, uden just at zittre for den, blindthen deri, med Tiltro til deres gode Lykke. Det er et Mod, som har en Indblanding af Poltroneri. Men aldrig holder sig en saadan heterogen Blanding i Længden. Epicuræismen kan vel forblive fremherskende, men de raae Kanter blive efterhaanden afstødte i Livets Storme eller afslebne ved Berøring med det smukke Kjøn.

Braunthal var aldeles en Modsætning til Anken, mod hvem han formedelst et mangeaarigt Ungdomsbekjendtskab stedse blev gunstig stemt, omendskjøndt han ikke fandt Behag i hans Omgang, som Tilfældet var med flere af hans mere raae Kammerater. Braunthal havde ikke nydt nogen anden Dannelse end Militairskolens. I sit 16de Aar blev han Officeer og udmærkede sig stedse ved Punktlighed i Tjenesten, Tapperhed og et koldt, besindigt Mod, hvorfor han stod i den høieste Agtelse hos det hele Regiment. Han steg under Feldttoget rask op til Ritmester; en Orden smykkede hans Bryst. I Slaget ved Leipzig havde han den Ulykke, at en Kardætschkugle sønderslog hans høire Arm. Efter at have tilbragt 3 Uger i Lazarettet, reiste han tilvogns efter sit Regiment og ankom samtidigt med dette i Standqvarteret. Lægerne havde vel ikke tvivlet paa Muligheden af, igjen at forskaffe ham Brugen af sin Arm, som han bar i et Bind, men havde heller ikke udtalt synderligt Haab. Inden faa Uger skulde det afgjøres, om han som Invalid maatte opgive sin militaire Løbebane eller ikke. Den Spæn-

ding, hvori denne Uvished holdt ham, saavelsom Folgerne af hans Lemlæstelse havde fremkaldt en usædvanlig Slappelse og til sine Tider igjen en Pirrelighed, som ellers var hans Charakteer aldeles fremmed. Iblandt sine Kammerater gjaldt han for en Hædersmand, for en Fjende af Klammerier og især af Uretfærdighed. De larmende Glæder elskede han ikke; gik det kun an, uden at vække Anstød, saa trak han sig tilbage fra dem, og beskæftigede sig enten med Krigskunstens Literatur eller med Maleri, i hvilket han havde opnaaet en betydelig Færdighed. Kun een Ven havde han, men ved denne hang han ogsaa med sin hele Sjæl. Dette var Major, Baron von Stockitz, som lignede ham ganske i Charakteer og Elskværdighed, men kun var noget meve hengiven til Livets Glæder. At Majoren var den Magnet, som trak den Modstræbende hen til det natlige Gilde, og ikke Anken, har Læseren allerede erfaret.

Braunthal og Anken vare ankomne i Vertshuset „Falken". Advocaten stormede, i utaalmodig Iver efter at indhente det Forsømte, op ad Trappen; den Anden steg betænksomt op bag efter ham. Anken opfordrede ham til at skynde sig, men bevirkede derved kun, at hans Skridt bleve endnu langsommere, næsten nølende, da han havde naaet de sidste Trin og Indtrædelsen i Salen forestod. Det var ikke den af Sygdommen foraarsagede Legemssvaghed, der virkede hæmmende. Maaskee var det den ubegribelige Paavirkning af det aandige Princip, hvilket vi kalde Anelse, eller en uforklarlig Frygt for en Fare, hvis Tilstedeværelse endnu ikke er os bekjendt. Maaskee var det ogsaa hans Ulyst til Orgier overhovedet, der standsede hans Skridt, ligesom for at han endnu engang kunde drage Aande til det nødvendige, raske Tilløb og for, befriet fra Indflydelsen af ydre Ting, uafhængig af Trediemands Villie og Handlinger, at concentrere Kraften, som skal være beredt til at virke derhen, hvor Omstændighederne fordre det. Endnu engang foer han med Haanden over sit ædle Ansigt, ligesom for at udglatte Folderne, hvormed Misfornøielsen havde furet det; derpaa traadte han rask ind i den klart oplyste, men af Tobaksdamp opfyldte Sal. Omkring det lange Bord sade russiske og tydske Officerer blandede med hverandre. Batterier af tomme Flasker bare Vidnesbyrd om en heed Træfning.

„Her bringer jeg Marodeuren igjen tilbage til hans Fane," raabte Anken ved Indtrædelsen; „men det har kostet mig mange Kunster."

„Hurra, Braunthal leve!" drønede det i Salen, og en tom Flaske foer ud igjennem Vinduesruden.

„Bravo, nu kan Dampen trække ud," brølede en Lieutenant, som alt havde sunget sig ganske hæs.

„Giv ham sin Salut!" skreg en Anden i det Samme. Tre Champagneflasker sloge deres Proppe imod Loftet. To russiske Officerer kom ham imøde med fyldte Glas.

„Kammerater," sagde Braunthal, med klar, fuldtonende Stemme, „jeg kommer herhid et Øieblik blot for at bevise, at jeg tager Deel i Eders Glæde. Drikke med Eder tør jeg desværre ikke, men Eders Hilsen vil jeg besvare paa sædvanlig Maade, om jeg ogsaa kun nipper til Glasset. Et Hurra for alle her forsamlede Tappre!"

„Braunthal!" raabte Major Sto-

ckitz, „der er endnu Plads ved Siden af mig; kom herhen. — Hør," tilhviskede han ham, da han havde fulgt Opfordringen, „Du sagde, Du vilde kun blive her et Dieblik. Det bliver der Intet af; jeg kan ikke undvære Dig; Vinen spøger i alle Hoveder og, trods al den Hjertelighed, som tilsyneladende hersker i Salen, begynde allerede de unge Bruushoveder af og til at rage uklar med hverandre. Commandeurerne ere viseligt blevne hjemme, men jeg, som Major, frygter for ikke at besidde Autoritet nok, til at holde de Ubændigste i Tømme. Jeg behøver Succurs, og Du er den Eneste, for hvem de endnu have nogen Respect."

„Heida, I derovre," raabte den russiske Adjutant von Tolck, en født Kurlænder; „imorgen tidlig, naar Parolen uddeles paa Vagtparaden, kunne I hviske hinanden i Ørerne. Udbring heller en ordentlig Skaal, Major!"

„Lad det nu være godt, Tolck. Jeg tænkte, vi skulde snart bryde op."

„Er det her Skik, at Verterne bryde op førend Gjæsterne?" spurgte hiin med Haan. „De vil ingen Skaal udbringe? Saa vil jeg. — Mine Herrer! — Stille! — Rolighed, i Djævlens Navn! — Mine Herrer! Gid begge Corps i Forening ret snart faae Leilighed til at give de forbandede Franskmænd paa Hovedet! Hurra!"

„Hurra!" gjenlød i Salen.

„Hvad? De drikker ikke med, Braunthal?" spurgte Russeren.

„Min Læge har forbudet mig at drikke Viin."

„Nu saa klink idetmindste med os."

„Ikke paa denne Skaal," svarede Ritmesteren med Rolighed.

(Fortsættes.)

THEATER, MUSIK, LITERATUR OG KUNST.

Kunstudstillingen.

(Sluttet.)

Ernst Meyer's to Genrebilleder, „En romersk Pige, som dicterer en offentlig Skriver et Brev til sin Kjæreste" og „Svaret paa Brevet, hvilket hun lader oplæse af en anden Skriver", ere lige ypperlige Arbeider. I dem begge straaler hendes Ansigt af Skjælmeri og Elskov; men medens hun under Dictatet dybsindig lægger Fingeren paa Næsen, og funderer paa, hvorledes hun bedst skal indklæde sit Ønske — maaskee om et Stævnemøde, maaskee om snarligt Bryllup, — saa lytter hun derimod i det andet med spændt Opmærksomhed, men dog skjælmsk smilende, til den gamle Skriver, som med tilbagetrængt Latter i sit godmodige Ansigt oplæser Brevet. Skriveren i det første har ogsaa Udtrykket af en qvalt, men jovial-godmodig Latter. Det er bestemt to fornøielige Breve, baade det, hun dicterer, og det, hun modtager. Udførelsen er kjæk og dristig, sand og besindig; var her i Opfatningen et eneste Gran af Overdrivelse eller falsk Sentimentalitet, da maatte denne Penselføring have ledet til Absurditet, den vilde synes fuldkommen ukunstnerisk og jasket; nu derimod gjør den en mageløs, sund og kraftig Virkning; nu sees det, at Udførelsen, der netop leverer, hvad den skal, og hverken Meer eller Mindre, er ligesaa genial, som Opfattelsen er psychologisk sand.

Dalgas's „Dreng, som vogter Faar" ville vi nævne som et Billed, der vækker grundede Forventninger om denne unge Kunstners fremtidige Præstationer.

Kjellerup's Gemser og Løs ville vi ikke gjøre os lystige over, da det lader til, at han en-

delig er bleven kjed af som Los at jage efter de arme Gemser; men vi ville rigtignok heller ikke see paa dem. I sin Hjortejagt synes han at være ved at slutte Accord med Kunsten om de taaleligste Vilkaar for sin kunstneriske Fallit; desto værre! han giver kun smaa Procenter. Dette Stykke er en Forening af Jaskeri, Urimeligheder og Reminiscenser fra Andre; han har ikke engang skaffet sig Kundskab om, hvorledes det gaaer til ved en Parforce-Jagt; han bruger Grævlingehunde til at bede Hjorte med. Uheldigt for **Kjellerup**, at Frøken **Herbst** netop har udstillet sin nydelige lille Gruppe: „den døende Hjort“; thi ved Simpelheden og Sandheden i denne slaaes endog Hovedpointen i **Kjellerup's** Maleri ihjel.

Lundbye's Kostald vide vi sandelig ikke Andet at sige om, end at den er noget af det Største paa Udstillingen, hvor lille den endog er. Dette Stykke Lærred gjør akkurat det samme Indtryk som — en Kostald: man faaer den samme Lugt i Næsen, man føler Varmen slaae sig imøde, man hører Dyrene gumle i deres ensformige Takt, man hører Svalen qviddre paa Hanebaandet og Hønen kagle i Døren. See dog paa det, Læser! og naar Du om ti Aar har glemt Udstillingens fleste Arbeider, vil Du endnu blandt de to, tre Stykker, Du mindes, levende erindre **Lundbye's** Kostald. Den er et Genremaleri, hvori lutter Dyr ere de handlende Figurer.

Plum's „Afsked fra Mesteren“ er ikke uden Fortjeneste; det Komiske deri skjuler sig imidlertid for Beskueren. Bedre og kraftigere Virkning gjør det Stykke, hvori Læredrengen grædende tager Afsked med sin rørte formanende Mester. Det er maaskee lidt outreret; men denne Feil er ogsaa lettere tilgivelig i den lavkomiske Sphære.

Schleisner har vogtet sig for denne Overdrivelse i fine „Kortspillere“; han har, — og dette er Kunstnerens egentlige Opgave, — alene fremhævet det psychologisk-sande Moment. I Udførelsen staaer dog **Plums** Arbeide ikke lidet over **Schleisner's**, der lider baade af Glathed og Fladhed, hvorimod **Plum** har arbeidet med fede, saftige Farver og har ført sin Pensel med Kraft og Kjækhed.

Storch har hjemsendt et Billede af Venus, der efter Badet paaklædes af Gratierne. Det er slemt nok, at **Storch** ikke har havt Venus til at staae Model for sig, men dog værre, at Gratierne ikke have besøgt ham; og dette er aabenbart nok; thi de Billeder, han her har viist os af dem, ere lange, ranglede, labansagtige Kammerpiger; Venus har rimeligviis her Paryk paa, thi det er usandsynligt, at hendes ravnsorte Lokker — trods hendes høie Alder — ere blevne gule, som en moden Rugmark. Der skal forresten ikke hermed negtes, at det er et kjønt Fruentimmer, denne Venus; og Herre Gud — hvad gjør saa Navnet til Sagen! vi kunne jo forandre Stykkets Titel, og kalde det: en kjøn Herremandskone, som sidder nøgen ved en Vandpyt, og lader sig paaklæde af tre Stuepiger. Men uafhængigt af, hvad Scenen forestiller, er det uheldigt, at det i Sentimentalitet overtræffer Lafontaines sletteste Romaner; der gaaer et sygeligt Phantasteri igjennem det Hele, som neppe er curabelt.

Af Fremmedes hidsendte Malerier ville vi her kun nævne **Volkhart's** to Scener af Maria Stuarts Liv; de have en meget blød Kolorit, føre en behagelig Pensel, og fremtræde overhovedet med det samme velgjørende Præg, som de fleste Malerier, der udgaae fra den Düsseldorfer Skole. Men der findes mange Fortegninger, megen Usandhed i Opfatningen, og begge Stykker have en svag Composition.

Nyere æsthetiske Productioner.

Vor Literatur har ved Juletid sin bestemte Periode; i hvilken den bringer sine Produkter til Marked, og paa hvilken de Kjøbelystne synes at indfinde sig talrigere end sædvanligt; men iaar er den falden ud af sin tilvante Gang, og Foraaret, der ellers kun pleier at bringe os Naturens Gaver, undertiden sparsomt nok tilmaalte, har denne Gang overrasket os med en sand Overflødighed af Literaturens, for ligesom derved at bøde paa den andens mulige Fattigdom. Den værdifuldeste af disse Productioner er unegtelig **Paludan-Müller's** dramatiske, maaskee rigtigere: mythologiske, Digtning: Tithon. Den samme fuldendte Versification, der findes i denne Digters tidligere Arbeider og navnlig i „Amor og Psyche“ udmærker ogsaa dette Digt, og i den Henseende er det langt fra, at dette Arbeide er et Tilbageskridt. At det i Ideefylde skulde staae tilbage for hiint tidligere, forekommer os en temmelig ubegrundet Paastand; deels er nemlig Mythen om „Amor og Psyche“ langt righoldigere i sig selv, deels er den saa ofte bearbeidet, at det ikke længer er let at sige, hvad der her er **Paludan-Müller's**, og hvad han skylder tidligere baade ældre og nyere Digte. Derimod er Mythen om „Tithon“, saaledes som den her er opfattet og

gjengivet, en aldeles selvstændig Digtning, fuld af Følelse og Dybde. Ved disse Egenskaber er det nemlig at „Tithon“ danner en Overgang i **Paludan-Müller's** Digterliv; thi medens han næsten bestandig tidligere ligesom undveg Lidenskabernes Storm og Følelsernes kraftfulde Bølgeslag, eller lod dem døe hen i klingende Sprogphantasier, er der paa ikke faa Steder i „Tithon“ en Energi og Inderlighed i Følelsen, en Dybde og Styrke i at udtrykke den, der synes at tyde hen paa, at et mere kraftigt og gedigent Liv begynder at røre sig hos ham, at han har vundet Erfaring i Livets Skole, og at han forstaaer at drage Frugter af sin Erfaring. Navnlig er det Tithons Tilbagekomst i tredie Akt, og Skildringen af Menestos, der forvisse os om, at Forfatteren er paa et saadant Overgangspunkt, og hans efterfølgende Værker ville uden Tvivl bære fornyet Vidnesbyrd om, at han lykkeligt har lagt det tilbage. Hvad vi derimod gjerne havde seet borte, er Kjærlighedshistorien mellem Zephyr og Flora, thi deels griber den slet ikke ind i Digtet, deels er den i sig selv ubetydelig og Dictionen desuden plettet med adskillige Udtryk, der smage vel kjøbenhavnske, og som man her har dobbelt ondt ved at forsone sig med.

Under Titelen: „Poesie og Prosa, udgivet af **P. N. Jørgensen**“, er der udkommet et smukt lille Skrift, hvortil de Bedste af vore Digtere have leveret Bidrag. Saadanne Samlinger have i Almindelighed kun ringe æsthetisk Betydning, hvad der allerede fremgaaer af de forskjelligartede Elementer, hvoraf de ere sammensatte. Endnu mere pleier dette at være Tilfældet, hvor Udgiveren selv, saaledes som her, ikke kan have nogen afgjort Indflydelse paa Bogens Værd og dens Indhold, men forresten maa overlade det til Skjebnen, hvorvidt der vil komme til at hvile en lykkelig Stjerne over den, eller ikke. Dette Held har imidlertid Hr. **Jørgensen** havt, thi hans Bog har ikke blot en Mængde gode Navne at paradere med, men den har et virkeligt Indhold. Foruden en humoristisk lille Skizze af Udgiveren selv: „En Forstyrrelse i et Bogtrykker-Contoir“, der ikke er uden et vist Talent til at gribe det Comiske i Flugten og fremstille det vel pointeret, findes der endnu en Artikel i Prosa: „Om Holbergs Skrifter af **A. E. Boye**“, der læses med Interesse, og en stor Mængde Digte, af hvilke ikke faa have meer end et ephemert Værd og nogle endogsaa en høi poetisk Betydning. Som en Prøve meddele vi efterfølgende Gravsang af **Fr. Paludan-Müller**, der har til Overskrift: Hertha Holstein:

Stands et Dieblik, du hulde Skygge!
Dvæl, o dvæl endnu paa Gravens Rand!
Vore Taarer vil vi undertrykke,
At dit sidste Smiil os fryde kan.
O, lad vore Bønner dig beseire!
Hvorfor i din Ungdom vil du døe?
Snart din Fødselsdag vi skulde feire,
Skal nu Blomster paa din Grav vi strøe?

Bliv hos os! Det er jo midt i Vaaren,
Dybt og fuldt er Livet som dit Sind:
Liljen af sit Bæger ryster Taaren,
Rosen blusser rød, som nys din Kind.
Styrk dit Hjerte ved Naturens Hjerte!
Den er mild imod dig, har du grædt,
Den har Lægedom, hvis du har Smerte,
Den har Hvile for dig, er du træt.

Bliv hos os! hvem skal vi Krandsen række,
Dersom du gaaer bort i Skjønheds Vaar?
Paa din Gravhøi ned vi maae den lægge,
Og den mørke Død vor Glæde faaer.
Bliv hos os, du Yndige, du Milde!
Rene Mø, med Hjertet høit og ømt!
Bliv hos os! og vi indhente ville,
Hvad i Kjærlighed der er forsømt.

Dog, du ryster kun det blege Hoved,
Seer omkring dig med alvorligt Blik —
Er til andet Selskab bort du lovet,
Var der Andre, som dit Tilsagn fik?
Har du større Herlighed ivente,
End vi her at byde dig formaae?
Gaaer du bort, den rige Skat at hente,
Som i Vuggen du fik Løfte paa?

Ei du svarer — bort du brat dig vender,
Hyller dig i Nattens sorte Slør;
Stjernen paa din Vei sin Fakkel tænder,
Til et Lys for os, hvis Haab nu døer.
Kort — kun kort dig følge kan vor Klage!
For dit Øre snart den taber sig —
Elskede! Dit Billed bli'er tilbage,
Vore Hjerter tager Du med dig!

Vi komme nu til en Poesisamling, der har en mindre fredelig Charakteer end den, der aander i disse Stropher. Det er **Christian Juul's** Digte, udkomne hos Høst. Fem og tyve Ark Poesier af en optrædende Poet, udkomne for

næsten en Maaned siden, og endnu neppe løseligt omtalte af Critiken! En saadan Taushed er næsten fabelagtig og kunde let indeholde et daarligt Omen for Forfatteren. Imidlertid vilde det være altfor letsindigt, at fortolke denne Taushed i Disfaveur af Digtene, som om der om dem var slet Intet at sige. Tværtimod forekommer den os, i det mindste hos endeel af Bladene, saare forklarlig, thi Forfatteren er en ung Liberal, og som saadan udtaler han sig næsten paa hver Side i Bogen. Den politiske Digtning synes imidlertid ikke at behage synderligt hos os og har kun fundet ringe Opmuntring hos Publicum, hvor ivrigt end den journalistiske Presse har anraabt om dens Assistance. At Hr. **Juul** ikke har været døv for disse Opraab, er tydeligt i mangfoldige af hans Digte; imidlertid troe vi, at disse vilde have gjort mere Virkning ved engang imellem som Øieblikkets Børn at dukke leilighedsviis op, snart eet og snart igjen et andet, end ved at opmarchere en masse. At Forfatteren har et frit og freidigt Sind, der undertiden bringer ham til i ungdommeligt Overmod at tumle sig noget vel lystigt, er ligesaa vist som, at han har et smukt Versificationstalent, og en os sonans et rolundum, der undertiden siger Noget, som baade er klang- og gehaltfuldt. Men hvorvidt den siger nok til at trænge igjennem, og hvorvidt den virkelig vil trænge igjennem, — ja det skulle vi ikke indlade os paa at bedømme. — Af. Hr. **Fr. Hammerich**, der, saavidt os er bekjendt, ligeledes første Gang optræder i Literaturen, er der udkommet: „Billeder af Thorvaldsens Kunstnerliv", en upoetisk Omskrivning paa Vers af **Thiele's** smukke prosaiske Biographie, og et større Digt: „Gustav II. Adolph i Tydskland", af hvis Fortale det er tydeligt, at Forfatteren har villet ikke saa lidet. Endelig har Digteren **Henrik Hertz** leveret et dramatisk Arbeide: „Amanda", der ved sin første Fremkomst vakte Mishag, men senere har tilkæmpet sig en bedre Modtagelse paa Scenen. Ligesom vort Publicum nemlig er overordentlig mildt imod fremmede Arbeider, de kunne forresten være saa daarlige, som de ville, saaledes er det overordentlig strengt imod de faa originale Forfattere, der arbeide for Scenen, og ethvert nyt Værk af disse modtage de med en Mistænkelighed, der ikke sjelden grændser til det Latterlige. Er nu et saadant Arbeide ikke tilskaaret efter den Maalestok, som disse Stemmegivende medbringe, eller er der noget deri, som kjeder eller trætter dem, saa have de ikke alene Dommen over det øieblikkelig færdig — hvad der til Nød er menneskeligt — men de genere sig ikke for paa en uværdig Maade at bryde Staven derover, — uden at det blot et Øieblik falder dem ind, at det dog er muligt, at de kunne have opfattet ikke blot Enkeltheder, men Totaliteten feilagtigt, ja at de maaskee endogsaa ved en Gjentagelse af Stykket ville glæde sig over meget, som de ved den første Opførelse fandt kjedsommeligt. Navnlig have **Hertz's** dramatiske Arbeider allerede oftere havt denne Skjebne, og allerede denne Erfaring, der flere Gange har stadfæstet sig, burde dog have belært Publicum om, at der i denne tænksomme Digters Arbeider er et vist Noget, som man maa gjøre sig fortrolig med, og som maaskee langsomt, men derfor desto mere blivende skaffer sig Indpas, medens saameget Andet af hvad der hurtigt overrasker og blænder, ligesaa hurtigt og sporløst forsvinder. Hermed ville vi ikke sige, at vi ubetinget glæde os over „Amanda"; tværtimod, vi ere ikke blinde for dets Mangler, vi regne det selv blandt denne Digters svagere Arbeider, men glemme derfor ikke, at det har Fortrin, der burde sikkre det mod en hensynsløs og uskaansom Behandling.

Det kgl. Theaters Repertoire.

Mandag: **Hugenotterne.**

Tirsdag: **Solo for Violin** af Hr. **Semler. Waldemar.**

Fredag: **En Aften 1722**, Forspil til „Den politiske Kandestøbers Jubilæum" af **Henrik Hertz.** (Første Gang.)

Rollebesætning:

Mr. Vegner, Acteur	Hr. Phister.
Mademoiselle Sophie Hjorth, Actrise	Fru Heiberg.
En Officeer	Hr. Instr. Nielsen.
Mr. Joachimus Pauli	— Rosenkilde.
En ung Cavaleer	— Wiehe.
En Bogtrykkerdreng	— Møller.
Minerva	Fru Heiberg.

og: **Den politiske Kandestøber** (100de Gang.)

Løverdag: **Misforstaaelse paa Misforstaaelse. Napoli.**

Søndag: **En Aften 1722. Den politiske Kandestøber.**

Nygræske Folkepoesier,

frit fordanskede

af

P. W. Christensen,
Cand. theol.

XI.

Nytaars-Vers.

Fra Cæsarea stamper
Den hellige Basil;
I klingre Skoe han tramper,
Har i sit Blik et Smiil.

„Siig os, hvorfra du kommer,
Fortæl: hvor skal du hen?“ —
„Jeg fra min Lærer kommer,
Skal til min Moder hen.“ —

„Du kommer fra din Lærer?
Fra Skolen? Ei! lad see,
Hvad Lærdom du hjembærer;
Læs os dit A B C!“ —

Sin Pegepind han tager,
En Stav heel frisk og grøn;
Med Sølverløv saa fager
Den skød en Kvist fuldskjøn.

Duellen.

(Efter: „Mittheilungen aus dem Leben eines Richters“).

„Hvad Djævlen!“ udbrød Tolck.

„Min Grund vil tilfredsstille Dem,“ svarede Braunthal; „jeg vil ikke fornærme med min Vægring. Det er vel kun altfor vist, at jeg maa tage min Afsked; derfor kan jeg for min Deel ikke drikke paa denne Skaal. Og,“ vedblev han med en større Varme, „omendskjøndt jeg med Liv og Sjæl er Tydsk, vilde det dog gjøre mig ondt, i denne Krig at drage Sabelen mod en Nation, iblandt hvis Nækker jeg har fægtet endnu for faa Uger siden. Hos mig forvandler Venskabet sig ikke saa hastigt til Had og Fjendskab.“

„Næsten kunde jeg have Lyst til at indtræde som Frivillig,“ faldt Anken ind, „mine Fingre kløe ordentlig, naar jeg tænker paa, hvilken Fryd det maatte være, at jage de Blodsugere ud af Landet.“

„Naar det blot ikke er Champagnen, der kriller Dig i Hovedet,“ sagde Braunthal leende. „Dig behøve vi just ikke, for at jage dem ud af Landet; man bliver vel færdig dermed uden Dig. Iøvrigt er der Plads nok i min Esquadron; jeg aftræder Dig endog min egen.“

„Deres Enthousiasme kommer noget for seent,“ tilraabte Tolck den af Vinen ophidsede Advocat. „Otte Uger tilforn havde den været til rette Tid; da havde De kunnet tilfredsstille Deres Jagtlyst ved Leipzig.“

„Jeg vilde have givet min lille Finger til, at jeg havde været med der og bidraget

næsten en Maaned siden, og endnu neppe løseligt omtalte af Critiken! En saadan Taushed er næsten fabelagtig og kunde let indeholde et daarlig Omen for Forfatteren. Imidlertid vilde det være altfor letsindigt, at fortolke denne Taushed i Disfaveur af Digtene, som om der om dem var slet Intet at sige. Tværtimod forekommer den os, i det mindste hos endeel af Bladene, saare forklarlig, thi Forfatteren er en ung Liberal, og som saadan udtaler han sig næsten paa hver Side i Bogen. Den politiske Digtning synes imidlertid ikke at behage synderligt hos os og har kun fundet ringe Opmuntring hos Publicum, hvor ivrigt end den journalistiske Presse har anraabt om dens Assistance. At Hr. **Juul** ikke har været døv for disse Opraab, er tydeligt i mangfoldige af hans Digte; imidlertid troe vi, at disse vilde have gjort mere Virkning ved engang imellem som Øieblikkets Børn at dukke leilighedsviis op, snart eet og snart igjen et andet, end ved at opmarchere en masse. At Forfatteren har et frit og freidigt Sind, der undertiden bringer ham til i ungdommeligt Overmod at tumle sig noget vel lystigt, er ligesaa vist som, at han har et smukt Versificationstalent, og en os sonans et rotundum, der undertiden siger Noget, som baade er klang- og gehaltfuldt. Men hvorvidt den siger nok til at trænge igjennem, og hvorvidt den virkelig vil trænge igjennem, — ja det skulle vi ikke indlade os paa at bedømme. — Af. Hr. **Fr. Hammerich**, der, saavidt os er bekjendt, ligeledes første Gang optræder i Literaturen, er der udkommet: „Billeder af Thorvaldsens Kunstnerliv“, en upoetisk Omskrivning paa Vers af **Thiele's** smukke prosaiske Biographie, og et større Digt: „Gustav II. Adolph i Tydskland“, af hvis Fortale det er tydeligt, at Forfatteren har villet ikke saa lidet. Endelig har Digteren **Henrik Hertz** leveret et dramatisk Arbeide: „Amanda“, der ved sin første Fremkomst vakte Mishag, men senere har tilkæmpet sig en bedre Modtagelse paa Scenen. Ligesom vort Publicum nemlig er overordentlig mildt imod fremmede Arbeider, de kunne forresten være saa daarlige, som de ville, saaledes er det overordentlig strengt imod de faa originale Forfattere, der arbeide for Scenen, og ethvert nyt Værk af disse modtage de med en Mistænkelighed, der ikke sjelden grændser til det Latterlige. Er nu et saadant Arbeide ikke tilskaaret efter den Maalestok, som disse Stemmegivende medbringe, eller er der noget deri, som kjeder eller trætter dem, saa have de ikke alene Dommen over det øieblikkelig færdig — hvad der til Nød er menneskeligt — men de genere sig ikke for paa en uværdig Maade at bryde Staven derover, — uden at det blot et Øieblik falder dem ind, at det dog er muligt, at de kunne have opfattet ikke blot Enkeltheder, men Totaliteten feilagtigt, ja at de maaskee endogsaa ved en Gjentagelse af Stykket ville glæde sig over meget, som de ved den første Opførelse fandt kjedsommeligt. Navnlig have **Hertz's** dramatiske Arbeider allerede oftere havt denne Skjebne, og allerede denne Erfaring, der flere Gange har stadfæstet sig, burde dog have belært Publicum om, at der i denne tænksomme Digters Arbeider er et vist Noget, som man maa gjøre sig fortrolig med, og som maaskee langsomt, men derfor desto mere blivende skaffer sig Indpas, medens saameget Andet af hvad der hurtigt overrasker og blænder, ligesaa hurtigt og sporløst forsvinder. Hermed ville vi ikke sige, at vi ubetinget glæde os over „Amanda“; tværtimod, vi ere ikke blinde for dets Mangler, vi regne det selv blandt denne Digters svagere Arbeider, men glemme derfor ikke, at det har Fortrin, der burde sikkre det mod en hensynsløs og uskaansom Behandling.

Det kgl. Theaters Repertoire.

Mandag: **Hugenotterne.**

Tirsdag: **Solo for Violin** af Hr. **Semler. Waldemar.**

Fredag: **En Aften 1722,** Forspil til „Den politiske Kandestøbers Jubilæum“ af **Henrik Hertz.** (Første Gang.)

Rollebesætning:

Mr. Vegner, Acteur...... Hr. Phister.
Mademoiselle Sophie Hjorth, Actrise .... Fru Heiberg.
En Officeer .... Hr. Instr. Nielsen.
Mr. Joachimus Pauli .... — Rosenkilde.
En ung Cavaleer .... — Wiehe.
En Bogtrykkerdreng ...... — Møller.
Minerva .... Fru Heiberg.

og: **Den politiske Kandestøber** (100de Gang.)

Løverdag: **Misforstaaelse paa Misforstaaelse. Napoli.**

Søndag: **En Aften 1722. Den politiske Kandestøber.**

Ungræske Folkepoesier,

frit fordanskede

af

P. W. Christensen,
Cand. theol.

XI.

Nytaars-Vers.

Fra Cæsarea stamper
Den hellige Basil;
I klingre Skoe han tramper,
Har i sit Blik et Smiil.

„Siig os, hvorfra du kommer,
Fortæl: hvor skal du hen?" —
„Jeg fra min Lærer kommer,
Skal til min Moder hen." —

„Du kommer fra din Lærer?
Fra Skolen? Ei! lad see,
Hvad Lærdom du hjembærer;
Læs os dit A B C!" —

Sin Pegepind han tager,
En Stav heel frisk og grøn;
Med Sølverlov saa fager
Den skød en Kvist fuldskjøn.

Duellen.

(Efter: „Mittheilungen aus dem Leben eines Richters").

„Hvad Djævlen!" udbrød Tolck.

„Min Grund vil tilfredsstille Dem," svarede Braunthal; „jeg vil ikke fornærme med min Vægring. Det er vel kun altfor vist, at jeg maa tage min Afsked; derfor kan jeg for min Deel ikke drikke paa denne Skaal. Og," vedblev han med en større Varme, „omendskjøndt jeg med Liv og Sjæl er Tydsk, vilde det dog gjøre mig ondt, i denne Krig at drage Sabelen mod en Nation, iblandt hvis Nækker jeg har fægtet endnu for faa Uger siden. Hos mig forvandler Venskabet sig ikke saa hastigt til Had og Fjendskab."

„Næsten kunde jeg have Lyst til at indtræde som Frivillig," faldt Anken ind, „mine Fingre kløe ordentlig, naar jeg tænker paa, hvilken Fryd det maatte være, at jage de Blodsugere ud af Landet."

„Naar det blot ikke er Champagnen, der kriller Dig i Hovedet," sagde Braunthal leende. „Dig behøve vi just ikke, for at jage dem ud af Landet; man bliver vel færdig dermed uden Dig. Iøvrigt er der Plads nok i min Esquadron; jeg aftræder Dig endog min egen."

„Deres Enthousiasme kommer noget for seent," tilraabte Tolck den af Vinen ophidsede Advocat. „Otte Uger tilforn havde den været til rette Tid; da havde De kunnet tilfredsstille Deres Jagtlyst ved Leipzig."

„Jeg vilde have givet min lille Finger til, at jeg havde været med der og bidraget

kun den ringeste Deel til denne den tydske Nations store Seiersdag."

„Og den Russiskes ikke at forglemme," bemærkede Tolck.

„Mig kostede denne Dag noget mere end en Finger," sagde Braunthal henvendt mod Anken. „Iøvrigt finder jeg det ikke ganske passende, at Du i dette Selskab omtaler et Slag, i hvilket ogsaa vort Regiment blev slaaet. Men saa store Aarsager til at prale have I da i Sandhed heller ikke. 300,000 Mand imod 200,000, hvoraf næsten Halvdelen endnu var Børn, kunde vel tilkæmpe sig Seieren, især da midt under Slaget 20,000 Allierede gik over til Fjenden. En smuk Lighed mellem Stridskræfterne! — Men rigtignok opveier den store Keisers Feldtherre-Talent de 100,000 Mand."

„De er en Ven af Franskmændene," skreg Tolck.

„Nei", sagde Braunthal rolig, „jeg er kun retfærdig imod dem."

Netop vilde Tolck, at dømme efter hans Ansigtstræk, tirret ved Braunthals Ord, gjøre en sandsynligviis ikke meget rolig Modbemærkning, da der lød et frygteligt, Alt overdøvende Skrig fra den anden Ende af Bordet:

„Vi ere ikke Venner af Franskmændene; vi ville bukke begge Ender sammen paa dem. Op med en Bank; Tolck, Du maa lægge Bank. Væk med Bordene; hid med Kort! — En Bolle Punsch! — Nei, 6 Boller Punsch!"

„Det er ret," udbrød Tolck, „lad en kongelig Pharao gjøre en værdig Ende paa det Hele. En Halunk, hvem der gaaer tilsengs i denne Nat, inden vi ere udmarscherede. Flink, Marqueur, ryk Bordene sammen!"

„Nu opstod et Chaos uden Lige i Salen. Ikke et Bord, ikke en Stol blev paa sin Plads; Lamper og Lys bares frem og tilbage; hist rev En et gammelt Spil Kort ud af Hænderne paa Kjældermesteren, for at danne Bøger deraf; her trængte en Gruppe med tomme Glas sig om en dampende Punschebolle. Tolck udbredte Indholdet af en velspækket Guldbørs paa Bordet som en Lokkemad og indtog som Banquier gravitetisk den midterste Plads. Efterhaanden vendte dog et Slags Orden tilbage i denne forvirrede Færd. Modspillerne toge Plads, hvor de bedst kunde, begyndte ivrigt at blande deres Bøger og lagde større eller mindre Pengesummer hen foran sig. Stockitz og Braunthal stillede sig bag ved Spillerne. Paa Spørgsmaalet, om de ikke vilde tage Deel i Spillet, erklærede de, at de aldrig spillede Pharao.

„Tout va!" raabte Tolck; „mettez haut; dame en bas; jeu fait. Six et six; plié."

„En deilig Begyndelse," skjændte en ung russisk Lieutenant.

Banken havde Lykke. En Times Tid gik Alt i en taalelig Orden og Eendrægtighed. Man hørte vel af og til en kraftig Eed eller saae en øieblikkelig Opbrusning af Uvillie over skuffede Forhaabninger. Men den i rigelig Mængde udskjenkede Punsch skyllede Ærgrelsen ned igjen og ansporede kun til at vove med større Dristighed. Ogsaa Anken var en af dem, der ikke begunstigedes af Lykken. I Førstningen pointerede han med en Ducat en couche; snart blev han hidsigere og satte først en enkelt, siden en dobbelt Louisd'or. Hans Ansigt glødede af Ophidselse og spirituøse Drikke.

„Jeg har da ogsaa en skiden Lykke i denne Nat," raabte han.

„Tag Jer iagt for at røre ved ham," sagde en Kurlænder leende, „efter hvad han selv har tilstaaet."

„Nu, hvem der vil tage fat paa mig, vil i Sandhed ikke smudse sig til," svarede Anken hidsig.

„Croupier!" raabte Tolck, „pas mig paa den lille Franzosenhader, om han bøier rigtigt om."

„Pas hellere paa Russerne," svarede Anken overlydt, „thi de fleste kunne neppe længer holde sig paa deres Stole."

Denne Yttring satte ondt Blod. Der opstod en lille Ordverel, som først ophørte, da Braunthal med fuldtonende Stemme raabte: „Rolig, Anken. Beviis mig den Godhed og drik ikke Mere."

„Bryd Dem blot ikke om Deres Hovmester, men drik og spil De kun rask væk," sagde Tolck, for at ophidse den Tabende endnu mere.

Braunthal lod som om han ikke hørte denne Spidse. — Nu begyndte Banken at tabe, hvori Banquieren ikke syntes at finde synderligt Behag; Gulddyngen smeltede kjendeligt ind ved hver Taille, omendskjøndt han dog endnu stedse havde vundet betydeligt. Kun Anken sad i vedvarende Uheld. Nu fløi hans sidste Dukat i Banken; nedslaaet kastede han sine Kort under Bordet og sagde:

„Et saa fordømt Svineheld, som denne Bank har, har jeg endnu ikke seet i mine Levedage."

Tolck, som ikke kjendte hiint Udtryk, der er synonymt med en overordentlig Lykke, henførte dette Epitheton til sin egen Person og foer rasende iveiret:

„Du infame Hund, der har Du Noget for dit Svineheld!" og dermed kastede han den ligeoverfor Siddende hele Talonen af Kortene i Ansigtet. Anken, mere forbauset og indigneret over dette saa ganske uventede Angreb, end egentlig bestyrtet, hævnede sig paa Stedet med et andet Kasteskyts. Indholdet af et fyldt Punscheglas susede hen over Gulddyngerne paa Adjutanten, ledsaget af en ikke meget forbindtlig Talemaade. Almindelig Tumult, Opstand, Oprør.

„Jeg udfordrer Dem," raaber Tolck.

„Jeg modtager Udfordringen," svarer Anken.

„Paa Pistoler, otte Skridt, Barriere."

„For mig gjerne, paa to Skridt."

„Og nu strax i dette Minut."

„Mig lige fedt."

„Dembitzkoi, Du secunderer mig."

„Du, Braunthal, mig."

„Hvem kan i en Hast skaffe Pistoler? — Firks, De logerer her i Huset. Gaa hen og lad dem, og bring os dem herhid."

„Holla, I Herrer," raabte Braunthal derimellem, „saa rask gaaer det ikke til. Her er først en Forklaring nødvendig; jeg kan forsikkre, at Anken —"

„Ingen Forklaring," afbrød Tolck ham; „vi ere alle paa Pletten, Vaabnene ere ved Haanden, og desuden to Regimentsfeldtskærere, hvis En skulde have det Uheld, ikke strax at blive paa Pletten." Dette Slags Praleri syntes at mishage Anken. Haanligt sagde han:

„Blot en Pope mangler, for at uddele Dødssacramentet. Gjør blot ingen Omstændigheder, Braunthal. Det bliver en lystig Historie."

„Du har Noget i Hovedet," tilhviskede Denne ham. „Drik et Glas koldt Vand, om Du vil lyde et godt Raad."

Firks kom nu med de ladte Pistoler og foreslog, at afgjøre Sagen i Vertshusets fuldkommen afsluttede Gaardsrum. Begge Kæmpere vare enige derom, og Secundanterne havde intet andet Valg, end at gjøre de fornødne Forberedelser. Den hele Hob stormede nu ned ad den brede Trappe til Gaarden, hvor de stolprede om i Mørket, dog uden at gjøre Larm, fordi Forventningen om, hvad der forestod, spændte deres Opmærksomhed. Der blev hidbragt to brændende Staldlygter, da en skærende Trækvind øieblikkeligt havde udslukket to Lys, som man havde taget ned ovenfra. I Mangel af Barrierer bleve Remmene af et Seletøi bundne sammen to og to og hver Ende af samme holdt af en Officeer. for at Kuglerne kunde gaae derimellem. Kæmperne erholdt hver sit Skydevaaben trykket i Haanden af Vidnerne, og enhver af Laternerne blev holdt saaledes, at dens fulde Skin faldt paa en af Duellanterne. En nederlandsk Maler havde kunnet benytte denne selsomme Natscene som en fortræffelig Gjenstand til Fremstillingen af kraftige Lyseffecter. Her saae man et fuldkommen beskygget Ansigt, neppe kjendeligt; kun en lys Plet paa Panden var synlig, og liig en Stjerne funklede en af en Sølv-Epaulet opfanget Lysstraale. Saasnart et Hoved i Gruppen vendte sig, saasnart der gjordes et Skridt fremad eller tilbage, for bedre at see, hvad der foresaldt, forandrede Scenen sig som ved et Trylleslag. Kun de to Hovedfigurer vare i deres fulde Størrelse skarpt betegnede, i Forhold til den omgivende Dunkelhed, men alligevel kunde de i denne slette Belysning ikke sees tydeligt nok, til at iagttage Udtrykket i deres Miner. Dembitzkoi talte nogle Ord sagte med Braunthal.

„De har Ret," svarede Denne høit. „Anken, din sorte Dragt gjør, at man ikke ordentligt kan skjelne dine Omrids. Træk hellere Kjolen af og maaskee ogsaa Vesten. Saa; nu er det bedre."

„Braunthal", raabte Stockitz. — Da denne traadte ham nærmere, tilhviskede han ham: „Du vil dog vel ikke lade det komme til det Yderste."

„Gud bevares. Bliv blot ved, at tale noget med mig, hvad Du vil. Imidlertid bliver Heden meer og meer kølnet i den kolde Natteluft."

De hviskede endnu nogen Tid med hinanden. Derpaa tog Braunthal igjen Ordet. „En Bemærkning af min Ven tør jeg heller ikke lade upaaagtet, og maa derfor gjøre min Hr. Medsecundant opmærksom paa, om det med Hensyn til Kampens Lighed ikke vilde være rigtigere, at ogsaa Hr. von Tolck trak sin Kjole af." — Det skete.

„Tillad mig endnu eet Spørgsmaal. Kjender De, Hr. von Tolck, den egentlige Betydning af Ordet „Svineheld", som det hyppigt bruges i Studentersproget?" sagde Braunthal.

„Det er mig ligemeget. Nok er det, at det indeholder en Beskæmmelse."

„Men naar jeg nu siger Dem, at min Ven dermed ikke meente Andet, end at Banken havde et sjeldent stort Held, vil de da ogsaa ansee Dem for fornærmet? — Kammerater, er det ikke saaledes? Have I ikke ofte hørt dette Ord af Anken i den samme Betydning?"

„Jo vist," lød det iblandt de Omstaaende.

„Men hvorledes har det sig da med den Fornærmelse, at han smed et Glas Punsch over mig?“ spurgte Tolck. „Er det kanskee ogsaa en Studentermode?“

„Det var kun til Revanche for Kortene, som De kastede ham i Dinene,“ svarede Ritmesteren. „Erklærer Du Anken, at Du med hiint Udtryk ikke har villet fornærme Tolck?“

„Ja, vistnok,“ svarede den Adspurgte, hvis Tænder næsten klapprede af Kulde.

„Og er Nogen her tilstede, som ikke troer, at denne Æressag herved er fuldkommen afgjort?“ En bifaldende Mumlen var Svaret.

„Er De tilfredsstillet ved disse Förklaringer, Hr. von Tolck.

„For mig gjerne,“ raabte Tolck.

„Naa, saa slutter Forlig; giver hinanden Haanden. Saaledes er det Ret.“

Arm i Arm gik Modstanderne efter Forsoningen igjen op i Salen. Firks fulgte efter med de ladte Pistoler og lagde dem paa et Bord ved Siden. Russere og Dragoner fyldte igjen Værelset. Huset gjenlød af et almindeligt Raab efter varm Punsch, for paany at opvarme de stivnede Lemmer og befugte de tørre Struber. Man satte sig igjen ved Bordet, fra hvilket de hist og her adspredte Kort uden videre bleve revne ned. Opvarteren kom med friske Drikkevarer, som frembragte ny Varme og nyt Liv efter Afkolingen under det natlige Intermezzo. Tolck og Anken, som ved at have staaet næsten et Qvarteerstid i Kulden vare blevne meget blege og næsten ædrue, nedstyrtede i en Hast nogle Glas og drak med hinanden paa godt Venskab. Efter faa Minutter glødede Begge igjen i Ansigtet, saa at man paa dem kunde anvende Falstaffs Bemærkninger om sin af Canariesect illuminerede Ven. Men Virkningen var høist forskjellig. Tolck syntes at være en af dem, der kunne drikke saa meget, som de ville, uden at overskride en vis Grændse af Drukkenskab, nemlig den første Grad, som man sædvanligt pleier at betegne med Benævnelsen: Ruus. Den Anden derimod blev meget stærkere ophidset; han vidste rigtignok, hvad han gjorde og sagde, men Selvbeherskelsen havde han tabt.

„Her er dog bedre end nede i den kolde Gaard,“ raabte han fornøiet. „Varmt foruden og Varmt forinden, det kan jeg lide.“

„De syntes at fryse saa temmeligt derude,“ sagde Tolck i en noget fornærmelig Tone og med et Sideblik til Dembitzkoi.

„De forekom mig ogsaa noget bleg,“ svarede hiin.

„Hvorledes mener De det?“

„Hm — De havde jo ogsaa maattet trække ud.“

„Har De ellers tilforn skudt en Pistol af?“

„O ja; jeg kan nok træffe en Træstamme, der er endnu tyndere end De.“

Tolck blev synligt ærgerlig over disse raske, noget spidse Svar, men opgav endnu ikke Ordstriden.

„Troer De, at man sigter ligesaa sikkert paa et levende Menneske, som paa et tørt Stykke Brænde, der ikke skyder igjen?“ spurgte han.

„Hvorfor ikke. Skjælvede Deres Haand maaskee stærkere, da De stod ligeoverfor mig?“

„Skjælve?“ skreg Tolck, „det er et Ord, som jeg ikke kjender.“

„Jeg heller ikke,“ svarede Anken, som stedse blev hidsigere.

„Troer De, jeg havde gjort mig nogen

Samvittighed af at skyde Dem ned paa Stedet?"

„Det var jeg ikke synderlig bange for. Dertil vilde De slet ikke havt Courage."

Neppe var dette Ord undsluppet Ankens Læber, neppe havde Braunthal havt Tid til at staae op fra den anden Ende af Bordet, fordi han mærkede, at Fiendtlighederne paany toge deres Begyndelse, forend Tolck sprang op i Raseri, fløi i eet Sæt hen til Sidebordet, greb en af de der liggende Pistoler, spændte Hanen, lagde an paa Anken og trykkede løs med de Ord: „der skal De faae at see, at jeg har Courage til at skyde Dem ned." Skuddet gav et drønende Knald i den store Sal, Vinduesruderne sprang, en Røgsky tilhyllede for et Øieblik de to Personer, som vare Gjenstanden for en almindelig Bestyrtelse. Man saae Anken springe op fra Stolen og styrte til Jorden. Der opstod en Tumult iblandt Gjæsterne, som om en Bombe var falden ned i Salen. Men nu styrtede Braunthal, som en tirret Løve, løs paa sit Bytte, og greb Tolck med den venstre Haand i Epauletten. „Nederdrægtige, fordømte Snigmorder," tordnede han, „Du fortjener ikke at bære et saa hæderligt Tegn, som paa Din Skulder kun beskæmmer vor Stand." Med eet Ryk rev han Adjutanten Epaulet og Krampe af Skulderen, og kastede dem for hans Fødder. Mechanisk greb Russeren efter den anden Pistol, men Stockitz havde allerede bemægtiget sig den. I dette Øieblik hævede sig ganske uventet Advocatens Skikkelse op fra Gulvet. Den flammende Rødme i hans Ansigt havde givet Plads for en Liigbleghed. Halvdelen af Gruppen, nemlig Dragonerne, trængte sig om ham; den anden Halvdeel, Russerne, samlede sig om deres beskæmmede Kammerat. Anken var ikke saaret. Kuglen var gaaet igjennem Rygstødet paa hans Stol. Han var sprungen op af Skræk, var, Gud veed hvorledes, kommen i Uorden med sine Been, som vel just ikke stode i det bedste Ligevægtsforhold til Hovedet, og styrtede derfor omkuld. En Glædesstraale over at dette Angreb saa uformodet var faldet ud uden Blodsudgydelse, opklarede de Tilstedeværendes Miner; Dragonofficererne toge Anken, der pludseligt var bleven nøgtern, i deres Midte og udtalte lydeligt deres Deeltagelse for ham. Men efterhaanden opstod en dump Taushed, som snart gik over i en uforstaaelig Mumlen. Hver Gruppe havde aabenbar Sager af Vigtighed at afgjøre indbyrdes: Man gik fra den Ene til den Anden, man hviskede; Dragonerne saae forventningsfuldt over til Russerne. Dembitzkoi traadte frem og gik hen til Braunthal.

„Adjutanten, Hr. von Tolck lader Dem ved mig udfordre paa Pistoler."

„Det maa han vel," sagde Braunthal roligt; „det lod sig forudsee."

„Og det paa bestemt Skud, indtil den Ene bliver paa Pletten."

„Meget vel."

„Vi skulle afmarschere om en Time; Sagen kunde derfor behageligst afgjøres strax."

„Fuldkommen rigtig; jeg er til Tjeneste."

„Det bliver der Intet af," tog Stockitz med Kraft og Alvor Ordet. „Jeg taaler ikke, at min Ven, som nylig er kommen ud af Hospitalet, indstiller sig med en forskudt, ubrugelig Arm. Saasnart han er cureret eller naar hans venstre Arm har opnaaet nogen Færdighed, kan Tvekampen gaae for sig. Men før heller ikke."

„Men betænk dog, Hr. Major," svarede Dembitzkoi, „at vi snart marschere bort og rykke mod Fienden. Tolck kunde falde, inden hans Æressag blev afgjort."

„Nu, saa falder han paa Ærens Mark, og Ingen vil vove, bagtalerisk at skjænde hans Minde."

„Men da Ritmester Braunthal har antaget Udfordringen, saa maa jeg vedblive min Paastand, at —"

„Stockitz, opgiv dine Betænkeligheder, jeg beder Dig derom," faldt Braunthal ind. „Min venstre Arm er stærk nok til at føre Vaaben."

„Mine Herrer," raabte Stockitz, saa det gienlød i Salen, „det bliver ved min Erklæring, og hvo der troer, at min Ven eller jeg af vanærende Grunde ikke gaaer ind paa Duellen i dette Øieblik, han behage at træde frem, for strax at forsøge en Gang med mig. Min høire Arm er ikke forskudt."

„Ogsaa med mig, ogsaa med mig," raabte flere Dragonofficerer. Dembitzkoi trak sig tilbage til sine Kammerater. Efter en lang Samtale var han netop i Begreb med at begive sig hen til den anden Gruppe, da Døren aabnede sig og en russisk Ordonnans traadte ind.

„Jeg har at melde," rapporterede han, „at Compagnierne ere færdige til at rykke paa Samlingspladsen." Han saluterede og fiernede sig igjen. Endnu en kort Raadslagning, derpaa gik Dembitzkoi hen til Braunthal og sagde:

„Saasnart Campagnen er til Ende, eller Hr. von Tolck faaer Permission, vil han lade Dem vide Tid og Sted."

„Naar det behager ham," svarede Braunthal med en forbindtlig Hilsen til Carteldrageren.

Russerne forlode Salen i Taushed. Dragonerne bleve tilbage. Et Qvarteerstid efter pustede Marqueuren det sidste Lys ud. Klokken var fire om Morgenen. Strax derpaa hørte man Tactskridtene af et marscherende Corps og Trampen af enkelte Heste derimellem. Russerne trak ud. Den samme Dags Aften var denne natlige Orgie med alle her anførte Details Gjenstand for almindelig Omtale i Staden. Den forestaaende Duel blev en offentlig Hemmelighed.

(Fortsættes.)

En Idyl.

Under denne Overskrift fortæller Berlioz i Gazette musicale følgende Historie:

I Aaret 1822 boede jeg i det latinske Qvarteer, hvor jeg ikke studerede Jura, som en af mine fortræffelige Biographer paastaaer, men derimod Medicin. Jeg var meget ulykkelig, det kan jeg forsikkre Dem, jeg afskyede Chaussier og Bichat og tilbad af min hele Sjæl Gluck og Weber, trods Slægtninge, Venner og alle „fornuftige" Mennesker, som vilde unddrage mig fra Dyrkelsen af disse falske Guder.

Medens Forestillingerne af „Der Freischütz" fandt Sted under Titelen „Robin des Bois", pleiede jeg van at høre dette Webers Mesterværk hver Aften. En af mine Medstuderende, som siden er bleven en af Hovedstadens mest søgte Læger, nemlig Hr. Dubouchet, ledsagede mig gierne i Theatret og deelte min musikalske Fanatisme. Ved den

sjette eller syvende Forestilling fik en lang Bengel det Indfald, at udpibe Agathes Arie i anden Act, idet han paastod, at det var en barok Musik og at der i den hele Opera Intet duede, undtagen Valtsen og Jægerchoret. Af samme Anskuelse var iøvrigt dengang ogsaa Professorerne i Contrapunkten. Fyren blev i en Hast expederet ud af Døren, det forstod sig af sig selv efter vor da brugelige Maade at discutere paa. Dubouchet sagde, idet han rettede paa sit Halsbind, som var kommet noget i Ulave: „Det undrer mig ikke; jeg kjender ham; det er en Kræmmerdreng fra Gaden St. Jacques." Parterret lo høit.

Et halvt Aar efter skaffer Kræmmerdrengen sig, ved sin Principals Bryllup, en Ufordøielighed paa Halsen og lader sig indlægge i Hospitalet la pitié. Man pleier ham; han døer, men bliver ikke begravet. I denne Tilstand kommer den unge Mand min Ven Dubouchet for Øie og gjenkjendes af ham. Den ubarmhjertige Hospitals-Candidat, istedetfor at hellige en beseiret Fjende en Taare, skynder sig at kjøbe Liget og overgiver det til Opvarteren ved Amphitheatret (Høresalen) med de Ord: „François, der har Du en tør Præparation at fuldføre; besørg mig det ordentligt, det er en Bekjendt af mig."

Femten Aar forløbe. Theater-Directeuren betroer mig at udføre Recitativerne i „Der Freyschütz" og overdrager mig at sætte Værket i Scene. Duponchel befattede sig endnu dengang med Costumet. Jeg gaaer hen til ham, for at høre, hvorledes han vilde have det indrettet med Scenen i Ulvesvælget. „Vi maae have et Dødningehoved for Samiels Besværgelse," sagde jeg til ham, „og et Skelet til Synet; jeg haaber, at De ikke vil give os et Dødningehoved af Pap eller et Skelet af malet Lærred, som i Don Juan?" — „Bedste Ven, paa anden Maade lader det sig ikke gjøre; det er den eneste bekjendte Fremgangsmaade." — „Hvad siger De nu, dersom jeg forskaffer Dem Noget in natura, noget Solidt, et virkeligt Menneske, vel uden Kjød, men med alle behørige Knokler?" — „Jeg siger, det er fortræffeligt, og jeg finder Deres Forslag beundringsværdigt." — „Nu vel, De kan gjøre Regning paa mig." — Jeg tager en Cabriolet og kjører hen til Dr. Vidal, en anden af mine gamle Kammerater fra Høresalen. Ogsaa han har gjort Lykke. — „Kan Du laane mig et Skelet?" — „Nei, men der er et ganske godt Cranium, der, som man siger, har tilhørt en tydsk Doctor, som døde af Sult; spoleer mig det ikke; jeg sætter megen Priis derpaa." — „Vær kun rolig; jeg indestaaer derfor." — Jeg tager Dødningehovedet med i min Hat og gaaer videre.

Som jeg gaaer over Boulevarden, fører Tilfældet mig min Ven Dubouchet imøde, hvem jeg ganske havde forglemt; men ved Synet af ham faaer jeg en sublim Idee. „Godmorgen, godmorgen!" — „Tak! Hør, siig mig engang, hvorledes staaer det sig med vor Criticus? — „Hvilken Criticus? — „Ei, Kræmmerdrengen, som vi kastede paa Døren i Odéon, fordi han peb Weber ud; han, som er saa smukt præpareret af François?" — „Ah, nu forstaaer jeg det; jo, han befinder sig vel. Han er nok saa pæn og proper; han paraderer i mit Cabinet og synes nok saa stolt af at være saa smukt artikuleret og stivet. Der mangler ikke en Knokkel. Et sandt Me-

sterstykke! Kun Hovedet er en Smule beskadiget." — „Nu, saa maa De anbetroe mig ham; han maa i Operaen; i det nyeste Stykke, der skal gives, har jeg en Rolle for ham." — „Hvad er det for en?" — „De vil nok faae det at see." — „Nu, det er en Theater-Hemmelighed, mærker jeg; jeg vil vel snart erfare den. Jeg skal sende Dem Fyren."

Uden Tidsspilde transporteres Skelettet hen i Operaen; men Kassen, hvori han skulde opstilles var meget for kort. Jeg kalder en Theatertjener: „Gattins!" — „Min Herre?" — „Seer I denne unge Herre?" — „Ja vel!" — „Imorgen debuterer han i Operaen. Lav ham en smuk Loge tilrette, hvor han kan faae Plads til at udstrække Benene." — „Meget vel, min Herre!" — „Til hans Costume tager I en Jernstang, den stikker I ham ned langsmed Hvirvelbenene, saa at han kommer til at staae lige, som Hr. Petipa, naar han laver sig til en Pirouette." — „Meget vel, Herre!" — „Derpaa sammenbinder I fire Voxlys, som I tænder an og giver ham i den høire Haand; han kjender det godt; han har været Urtekræmmer." — „Meget vel!" — „Men da hans Hoved er en Smule beskadiget, saa kan I ombytte det mod dette." — „Meget vel, min Herre!" — „Det har tilhørt en Lærd, som er død af Hunger, men ligemeget, — den anden døde af en Ufordøielighed; paa hans Hoved gjør I et Indsnit, lige oveni — bryd Dem ikke derom, der kommer Intet ud deraf — for at Hr. Bouché i Besværgelses-Scenen kan stikke sin Kaarde derind." — „Meget vel, Herre!"

Saaledes skete det da. Og siden den Tid viser sig vor Urtekræmmerdreng ved hver Forestilling af „Der Freyschütz" i det Dieblik Tordenen ruller, et Træ slaaes i Splinter og Samiel raaber: „Her er jeg;" — ved den røde Flamme af den bengalske Ild viser han sig og farer fuld af Begeistring igjennem Luften med sin brændende Fakkel."

Hvo skulde nu have anet denne Kammeraats dramatiske Kald? Hvo skulde have tænkt, at han netop vilde debutere i denne Opera? Han har nu et bedre Hoved og giver sig ikke af med at pibe. — Men det bedste ved den hele Spas er, at Vidal derved er bleven Læge ved den store Opera.

THEATER, MUSIK, LITERATUR OG KUNST.

(Meddeelt.)

I det sidste Nr. af dette Blad har en Anmelder meddeelt et Referat om de literaire Productioner, der i den senere Tid ere komne for Lyset, og deriblandt ogsaa omtalt **Paludan-Müllers** „Tithon", hvilket han udhæver ikke blot som det bedste af disse, men ogsaa som det betydningsfuldeste af de Arbeider, Hr. **Paludan-Müller** endnu har skjenket os. Hvor enig jeg end er med ham i den første Paastand, er der dog et Par Yttringer i dette Referat, som man neppe ubetinget vil give Medhold. Anmelderen anfører nemlig til Fordeel for „Tithon", at der i dette Digt aabenbarer sig et langt større Compositionstalent end i **Paludan-Müllers** tidligere Arbeider, og at der paa ikke faa Steder i det udfolder sig en Energi og Inderlighed i Følelsen, en Dybde og Styrke i at udtrykke den, der synes at tyde hen paa, at et mere kraftigt og gedigent Liv begynder at røre sig hos ham, ligesom ogsaa Anmelderen

antager, at denne Digters efterfølgende Arbeider ville godtgjøre det Samme. Hvad nu den større Selvstændighed i Compositionen angaaer, da vil jeg ikke her nærmere gaae ind paa at drøfte Forskjellen mellem Selvstændighed og Frihed paa den ene Side og den blotte Vilkaarlighed paa den anden Side, en Undersøgelse, hvortil Digterens Afvigelse fra Mythen forresten kunde give indbydende Stof; men jeg vil blot gjenkalde i Erindring, da det synes utilbørlig gaaet i Glemme, at Prof. **Heiberg** allerede i 1817 udgav et mythologisk Skuespil: „Psyches Indvielse", der er den egentlige Moder saavel til „Amor og Psyche", som til „Venus", „Tithon" og det nylig udkomne: „Dryadens Bryllup", kun med den Forskjel, at hiint Digt endnu bestandig er mater filia pulchrior, thi intet af disse **Paludan-Müllerske** Dramer kommer det **Heibergske** Skuespil nær, hverken i Skjønhed eller Opfattelse af det Antike. I dette Skuespil har **Heiberg** banet Veien for **Paludan-Müller** ikke blot ved det romantiske Slør, hvormed han drapperer de antike Gestalter, og ved den Dristighed, hvormed han gjennem sydlige og moderne Versformer ligesom rykker os Oldtiden nærmere for Øie, men han har endog givet **Paludan-Müller** en Typus for ikke faa af de Hovedpersoner, der idelig og idelig komme igjen i disse Dramaer f. Ex. Pan, Phantasus, Zephyr ikke at tale om den hele Legion af Najader, Dryader og Oreader, der nu udgyde deres lyriske Overflødighed over disse Arbeider. En anden Sag er det derimod, at **Paludan-Müller** langtfra ikke altid har været heldig i at holde fast paa denne Typus: saaledes er den store Pan, saaledes som **Heiberg** har fremstillet ham i det nævnte Skuespil og i en Mængde af sine tidligere lyriske Digte, en ganske anden majestætisk og imponerende Figur end den elskovssyge, smægtende Pan, der gaaer igjen i „Amor og Psyche" eller den godmodigskikkelige Ditto, der pusler om i „Dryadens Bryllup"; saaledes er den **Heibergske** Phantasus i „Syvsoverdagen" ligesaa fuld af sprudlende Lune som hans Gjenganger hos **Paludan-Müller** er blottet derfor; saaledes er endelig Zephyr hos **Heiberg**, og endnu mere hos **Oehlenschlæger** i „Aladdin", ligesaa elskelig og naiv, som han i „Tithon" forekommer os skjantet og affekteret. At derimod Anmelderen har Ret, naar han i „Tithon" og navnlig i den 3die Act, finder en større Energi, Inderlighed og Dybde, end vi ellers ere vante til at see hos denne Digter, indrømmer jeg gjerne, dog turde det nok være, at han paa disse Præmisser bygger en altfor rask Conclusion, naar han udtaler det som en fast Overbeviisning, at dette Digt danner en Overgang i **Paludan-Müllers** Digterliv, og at hans efterfølgende Arbeider selv ville bære Vidnesbyrd derom. Desværre har Digteren selv allerede ført Beviis for det Modsatte ved Udgivelsen af sit nyeste Product: „Dryadens Bryllup", der er udkommet i denne Uge. Hvor vil den ærede Anmelder i dette Digt finde Spor af disse Egenskaber? Hvor viser sig deri dette „kraftigere Liv", denne „i Livets Skole tilkæmpede Erfaring" og dens synlige Frugter? Det er igjen Pan, Phantasus, Bjergnympher, Dryader, gamle Kildenympher og unge, i Forbindelse med hele dette musikalske Lirumlarum af Chor og Vexelsange, som vi allerede ere saa vante til, men hvor er den dybere Idee, hvor den aandelige Gehalt, der skulde paatrykke al denne klingende Mynt sit Præg og sit Værd, hvor den sondrende Kritik, der skulde slaae sit „Falsk" paa Alt, hvad der blot klinger og lyver med sin Klang? Digtets Indhold er i Korthed dette. Forstødt fra Himlen vandrer Apollo som en ringe Hyrde, vogtende Kong Admets Hjorde, omkring paa Jorden, hvor han finder sig veltilfreds, savner hverken Himlen eller sin straalende Solvogn, eller den Sang, der rører Guder og Mennesker, men fordriver sin Tid ganske behagelig med at forelske sig i en Dryade, et af disse Væsner, som Pan, der dog skulde have lidt Fadergodhed for dem, thi Blodet er jo aldrig saa tyndt o. s. v., charakteriserer paa følgende lidet smigrende Maade:

Thi aldrig udenfor min Skov de kom.
For Lud og koldt Vand(!) her de voxe op;
De tage sig fast intet Andet for,
End lege, synge, gaae omkring og drive(!)

Og da Guden har aabenbaret „den vise" Pan sin Kjærlighed til Nymphen, føler denne sig i Begyndelsen lidt krænket, fordi han troede, at Digterguden havde søgt ham i Skoven og ikke Dryaden, men slaaer sig dog snart tilfreds, lover at protegere deres Kjærlighed og forlader Apollo med den meer end platte Paamindelse:

„Nu, lad mig see, Du handler godt med hende,
Hun er saa dog mit Barn!"

Hvo kommer ikke her til at tænke paa en grand seigneur, der forlader Hoffets Circler og Assembleer, for at tage ud paa Landet, hvor han til behagelig passetemps forliber sig i en Bondepige, en af disse enfoldige Stakler, der gaae omkring for Lud og koldt Vand, medens Fruen paa Herregaarden, der i Begyndelsen er fortørnet, fordi hun betragter det som et Indgreb i sine Rettig-

beder, efterhaanden lader sig formilde og tilsidst beder den fornemme Herre om at handle godt med den Lille, ikke gjøre hende Fortred osv., thi hun er jo altid eet af Godsets Børn. Endnu mere udarter disse Beskrivelser til det Platte, hvor Forfatteren lader Dryaden, der ikke ret kan komme efter at spille og synge, beklage sig for Apollo over Pomona:

„Hun kalder ad mig, byder mig staae stille,
Og altid ved min Dragt hun har at pille,
Snart hedder det: Du maa Dig holde rank!
Og snart: „Du maa saa høit ei Panden hæve!
Og snart igjen: Naar man som Du er slank,
Man maa ei løbe, man kun let maa svæve,
Og naar man vandrer, gaae med korte Skridt.
Mit Væsen, siger hun, er altfor frit;
Desuden paastaaer hun, at mine Klæder
Er stridende mod Smag og gode Sæder osv.

Hvo skulde i denne gamle, hæslige, vrantne Gouvernante gjenkjende hiin skjønne, ungdommelige Jomfru, som de romerske Forfattere have skildret os som et Indbegreb af Elskværdighed, og til hvem alle Markens Guddomme beilede forgjeves, indtil det endelig lykkedes Vertumnus at beseire hendes Stolthed? I Sandhed man skulde have ondt ved til denne Beskrivelse at tænke sig den nøgne, yppige Skikkelse, saaledes som Romerne afbildede hende, lænet til et Træ og med en Krands af Frugter i de yppige Lokker; hun behøver blot at træde op hos **Paludan-Müller** og tale i sine stive, afmaalte Alexandrinere, for at man strax tænker paa Pocher og Fiskebeensskjørter, Pudderparyk og Skjønhedsplastre. — Nu træder Hermes frem og fortæller Pan, at han er sendt af Jupiter for at byde ham omhugge det Træ, til hvis Tilværelse den unge Dryade er knyttet; Pan beder for Træet og Dryaden, men Hermes erklærer, at Jupiters Villie er uigjenkaldelig; thi:

„I hendes Net er Digterguden fangen,
Og her det Ringe bøder for det Høie.“

Imidlertid har Phantasus og en Skare af Genier opført et Rosentempel, hvori Apollo og Dryaden skulle holde Bryllup. Vandnympher, Havnympher, Kildenympher udgyde sig nu i et Hav af vandet Lyrik over Dryadens Lykke; Apollo skjenker hende en Lyra og svinger en Pocal med Nectar for at drikke sin Bruds Skaal; Nymphen griber derpaa Pocalen og vil ligeledes drikke sin Brudgoms Skaal; men i det samme falder Bægeret hende ud af Haanden og hun udbryder tre Gange: Vee mig! thi Pan omhugger Træet i dette Øieblik. Nympherne bære Dryaden hen til det omhuggede Træ, hvor hun forgjeves beder Apollo om at skjenke hende tilbage til Livet, hvis han virkelig er en Guddom; men da denne erklærer, at han ikke kan, griber hun fortvivlet i Lyren, som sin sidste Tilflugt, og synger til Forundring ikke blot for Apollo, men ogsaa for Bogens Læsere, et virkelig smukt Qvad, der gjennemstrømmes af en Friskhed, Varme og Begeistring, som man intet andet Sted i Digtet finder Spor af. Hun udaander syngende sin Sjæl, Apollo raser et Øieblik imod Pan, men erklærer derpaa, at han var en Daare, at han kunde binde sig til den forgængelige Slægt, istedetfor at kjøre Solens Vogn, hyllet i sin Purpurkappe, med Diademet om sin Tinding, Lyren om sin Skulder og „gaaer bort med stærke Skridt“ efter at have varslet Pan Død og Undergang — og kun Dryaderne klage over Tabet af deres Søster.

See det er Indholdet af det nyeste Værk af **Paludan-Müller**, der, efter den ærede Anmelders Propheti, skulde bære Vidnesbyrd om, at der med „Tithon“ var indtraadt et glædeligt Vendepunkt i **Paludan-Müllers** Digterliv; ærligt talt, vi have ikke fundet et saadant — i det mindste ikke her; langt snarere vilde vi fristes til at betragte **Adam Homo** som et saadant Vendepunkt — men hvorfor giver Forf. os ikke Fortsættelsen af et Digt, der, hvad man end kan have at indvende mod Enkeltheder deri, dog absolut er et af de interessanteste Phænomener i den nyere danske Poesi? 6. 9. x

— **Bournonvilles** geniale Bestræbelser for at hæve Balletten paa den danske Scene have som bekjendt ført til et saa glimrende Resultat, at Balletten ikke længer blot kan concurrere med Operaen og Skuespillene, men snarere maa ansees som en farlig Medbeiler, der i Almindelighed gaaer af med Seieren. Den Taknemmelighed, som Publicum naturligviis maa føle mod Hr. B. herfor, vil der snart gives det en, som vi haabe, velkommen Leilighed til i Gjerningen at lægge for Dagen, thi Balletten „Waldemars“ halvtredsindstyvende Opførelse er bestemt til en Benefice for Hr. B. den 3die Juni, og Balletmesteren har i denne Anledning tillige componeret et nyt Divertissement: „Polskdandsen i Gronalund“, hvortil Motivet er taget af en Bellmansk Sang og af **Marstrands** interessante Composition: Bellmans Apotheose. Man vil i dette Divertissement see optræde flere af den bellmanske Muses velbekjendte Figurer: Ulla Vinblad, Corporal Mollberg, Fader Mowitz og Flere; **Bournonville** selv fremstiller Bellmann. Natur-

ligviis ere de bellmanske Sange benyttede som Fundament for Musiken, der arrangeres af Hr. Capelmusicus **Paulli.**

— I Fredags Aftes holdt den politiske Kandestøber sit Jubilæum, ledsaget af et Forspil af **H. Hertz**: En Aften 1722. Ligesom Hr. **Hertz** ved sin poetiske Debut „Gjengangerbrevene“ viste, hvor fortræffeligt han forstod at sætte sig ind i en Digters Individualitet og gjengive hans Eiendommeligheder indtil de fineste Nuancer, saaledes har han i dette Forspil givet et fornyet Beviis paa det Samme. Imidlertid er det langtfra ikke hans eneste Fortjeneste, at han med en næsten mageløs Troskab i dette Forspil gjengiver os Holbergs Tone og Udtryk, men hvad der har langt mere at betyde er, at dette lille Arbeide ligesom er digtet i Holbergs Aand, og idet Digteren paa den ene Side vækker det nuværende Publicums Interesse ved paa en rask og genial Maade at oprulle et Billede for det af den Misere, den første danske Comedie har havt at kæmpe med paa den første danske Skueplads, har han tillige med en kostelig Ironi og træffende Satire revset, under en uskyldig Maske, den Misere, der truer den endnu ved daarlige Kritikeres Uforstandighed, ved fornemme Ignoranters Ringeagt og en affekteret Modetone, der troer sig forpligtet til at lade sig henrive af det Udenlandske og at give en tilløiet Begeistring Luft paa en Maade, der Gud være lovet idetmindste ikke er indenlandsk. At Publicum optog dette Arbeide med al den Varme, det fortjener, er dobbelt glædeligt, da det skriver sig fra en Forfatter, der meer end de Fleste har Grund til at beklage sig over Publicums Vankelmod og Utaknemmelighed.

— Af „Londons Mysterier“, en Roman af Pseudonymen **Francis Trolopp**, oversat af **A. C.**, (Boghandler H. C. Kleins Forlag) er i disse Dage udkommet 2den Deels første Hefte. Kunne vi end ikke tilkjende dette Værk andre Fortjenester, saa ere vi dog villige til at indrømme, at det i en høi Grad vedligeholder Læserens Spænding, et Fortrin, hvorpaa det i Almindelighed brøster vor Literaturs originale Producter i denne Retning. Sproget er livligt og piquant, Handlingen rig paa dramatiske Situationer, Personerne tegnede med skarpe, marquerede Træk, skjøndt ofte med vel overdrevne og grelle Farver. Disse Egenskaber stille „Londons Mysterier“ utvivlsomt paa en særdeles høi Plads i det Interessantes Kategorie, og i denne Sphære er det netop, at det til stærke og rystende Pirremidler vante Publicum, for hvilket Bogen nærmest er skreven, bedst føler sig hjemme. Men hvorvidt dette Værk i sin Heelhed fortiener Ros, hvorvidt det er i Besiddelse af saadanne Egenskaber, som formaae at tiltrække Læsere, hvis Smag ikke er fordærvet, der ikke kunne finde Hvile i en Aandsspænding, som er fremkaldt paa Sandhedens og Naturlighedens Bekostning, men i en Roman søge en bedre, høiere og ædlere Nydelse, — hvorvidt det endelig maa ansees for nogen Gevinst for vor Literatur, at dette Værk er omplantet paa dansk Grund, — disse Spørgsmaals Besvarelse ville vi opsætte idetmindste saalænge, indtil Arbeidet foreligger os fuldt færdigt fra Oversætterens Haand.

— Skjøndt Alt, hvad der hører til Alen og Bismer, ligger udenfor denne Journals Virksomhed, og skjøndt vi ikke ere uden Frygt for at beskyldes for at falde den berlingske Tidende i Forretningerne, tillade vi os dog — i Henhold til et Tilknytningspunkt, der griber ind i alle Interesser, nemlig Mynten — at gjøre opmærksom paa den af **Haldur Grüner** udarbeidede Comptoirtabel, som i en letanskuelig Oversigt udviser Forholdet imellem fremmed og dansk Mynt, Maal og Vægt. Smukt udført i Bianco Lunos Trykkeri, faaes denne practisk-nyttige Tabel hos Forlæggeren A. F. Høst, for den billige Priis 36 ß.

Det kgl. Theaters Repertoire.

Mandag: **Regiments-Børnene**, Comedie i 2 Acter af **Bayard** og **Biéville**. (1ste Gang.) Rollebesætning: Oberst Douville, Hr. Instr. Nielsen; Nadeje, hans Datter, Fru Heiberg; Capitain de Sevélas Hr. Mantzius; Lieutenant Louis Briand, Hr. Wiehe; Flamberg, Regimentstambour, Hr. Stage; Jomfru Lodoiska, Modehandlerinde, Jfr. Rosenkilde; Titiné, Syjomfru, Jfr. A. Petersen; Henriette, Kammerjomfru hos Nadeje, Mdm. Larcher; Trim, Soldat, Hr. Hultmann; og **Et Reise-Eventyr.**

Tirsdag: **Griseldis.**

Torsdag: **Tordenskiold i Dynekilen**, Syngestykke i 3 Acter af **J. P. Lyser**, omarbeidet af **H. Hertz**, Musiken af **Siegfried Saloman.** (Første Gang.) Rollebesætning: Tordenskiold, Commandeur over en Flotille i Nordsøen, Hr. Faaborg; Lieutenant Grib, Hr. Ferslew; Asmus Knudsen, Baadsmand, Hr. Hansen; Lieutenant Lagerhjelm, Batterichef og Kystbefalingsmand ved Dynekilen, Hr. Schram; Jakob Leja, Gjestgiver, Hr. Schneider; Anna, hans Datter, Jfr. Ranzau; Gitta, hans Broderdatter, Jfr. Liebert; Jeremias Arvidson, rig Kjøbmand, Hr. Phister; Niels Peterson, en ung Landmand, Hr. Lindberg; En Underofficeer, Hr. Foersom; En Kone fra Fiskerleiet, Jfr. Fonseca.

Fredag: **Regiments-Børnene. Bødkeren.**

Em. Bærentzen & Co lith. Inst.

J. S. v. MÖSTING.

Ny Portefeuille 1844

Nygræske Folkepoesier,

frit fordanskede
af

P. W. Christensen,
Cand. theol.

XII.

Bortreisen.

Nu Maien til os smiler,
Og Duggen venlig blinker;
Dog fremmed Gjæst bortiler,
Ham Længslen hjemad vinker.

Han sadler op sin Ganger
Saa seent ved Nattetide;
Dens Skoe og Bidsel pranger
Med Perler sølverhvide.

Og ved hans Side stander
En Mø med tændte Kjerte;
Hun Vinen for ham blander,
Hun fange gad hans Hjerte.

For hver Gang, hun iskjænker
Af Druens Saft, den klare,
Hun spørger: „Herre, tænker
Du mig at lade fare?"

„O tag mig med" — saa beder
Den Pigelil med Blide —
„Din Mad, din Seng jeg reder
Og min — tæt ved din Side!" —

„Min Glut, hvor jeg henfarer
Sig ingen Mø tør nærme;
Der ikkun Pallikarer
Henflagre i vilde Sværme!" —

„Velan! jeg tager tiltakke:
Svøb mig i Mandfolkefrakke,
Giv mig en statelig Ganger,
Som med Guldknappe=Sadel ganger!"

„Saa farer med dig jeg vide
Til Frankiens fremmede Steder.
O tag mig med" — saa beder
Den Pigelil med Blide.

XIII.

Vuggevise.

Sov, min lille søde Dreng,
Hvil dig i din bløde Seng;
Smukke Sager dig Moder gie'r,
Om du sover og stille tier:
Kairo faaer du til Kage sød,
Alexandrien til Sukkerbrød;
Saa Konstantinopel du faaer,
Sultan at være tre hele Aar,
Saa du faaer tre Klostere smaae,
Hver en Søndag i Messen at gaae;
Saa du faaer en grønnende Eng,
Der spadserer min lille Dreng;
Saa igjen tre Klostere smaae,
Hver en Søndag i Messen at gaae!

Carl Spindler.

Carl Spindler, en bekjendt og yndet Romanforfatter, er født 1795 i Breslau, men opdragen i Strasburg, hvor hans Fader, med hvem han i Aaret 1814 besøgte Paris, levede som Tonekunstner. Om hans Livsforhold er kun Lidet bekjendt; han selv synes at skye Publicitet, han lever og skriver i en nydelsesrig Indgetogenhed, efter Sydtydskernes Maade. Man veed dog, at han længe harført et rastløst Vandringslevnet, tildeels som Skuespiller, og at han, efterat han havde maattet forlade Strasburg, tilbragte nogen Tid i Hanau i en meget fortrykt Stilling. I de senere Aar har han levet i Baden-Baden. Ligesom dreven af en mægtig vegetativ Trang, har Spindler i kort Tid udviklet en forbausende Productivitet. Paa hans Roman: „Eugen v. Kronstein oder des Lebens und der Liebe Masken", som kun maa ansees for et umodent, om end talentfuldt Forsøg, fulgte den romantiske Fortælling „Blümlein Wunderhold", et temmelig mat Product, derpaa det romantiske Maleri fra det 14de Aarhundrede: „Freund Pilgram" og derefter: „Der Bastard", en Skildring af Sæderne i Kaiser Rudolph den Andens Tidsalder, — det første af hans Værker, som gjorde mere almindelig Lykke. Endnu bedre lykkedes ham Romanen „Der Jude", som afmaler tydske Sæder i den første Halvdeel af det 15de Aarhundrede; ogsaa „Der Jesuit", der fremstiller sig som et Charakteermaleri fra den første Fjerdedeel af det 18de Aarhundrede, opnaaede stor Berømmelse, omendskjøndt den er noget svagere i Plan og Udførelse. Med „Joden" hævede Spindler sig paa sin Berømmelses Høidepunkt, med „Jesuiten" balancerede han endnu, med Romanen: „Der Invalide" begyndte han allerede at dale i et Publicums Kjærlighed, som altid har meer eller mindre tilfælles med Veirhanen. Fra nu af adspredte og misbrugte Spindler sit Talent altid mere, deels for Fordelens deels for Beqvemmelighedens Skyld, og leverede derefter meget middelmaadigt Gods, om end hans Talent i Et og Andet dog viste sig glimrende nok. Under forskjellige tildeels søgte og forslidte Titler, saasom: „Kettenglieder", „Lenzblüthen", „Tag und Nacht", „Regenbogenstrahlen" o. fl., samlede han sine mindre Noveller og Fortællinger, iblandt hvilke findes mange gode, men ligesaa mange ubetydelige. Af hans større Arbeider i den senere Periode gjorde „Die Nonne von Gnadenzell", atter en Roman, der spiller i Middelalderen, den største Lykke; Romanen: „Der König von Zion" hører til hans bedre, men synes ikke at have fundet de tidligeres almindelige Bifald, sandsynligviis fordi Publicum er blevet overmæt af Spindlers Maneer, og Nyhedens Tillokkelse er forsvunden. Imellem begge ligger en Mellemtid, i hvilken Spindler gav efter for den ulyksalige Indflydelse af den franske Marter-Romantik og skrev sin Roman: „Boa Constrictor", hvori Begivenhederne ikke saa særdeles hastigt styrte over hverandre, som i det Hele er udarbeidet temmelig planmæssigt og besindigt, men som dog spiller i altfor mørke Farver og hvis Skildringer ikke sjeldent grændse til Unatur. En Tidlang udgav han med meget Bifald den paa novellistisk Underholdning beregnede Journal „Damenzeitung", som indtil 1830 udkom i Stuttgart,

Em. Bærentzen & Co lith. Inst.

C. SPINDLER.

Ny Portefeuille 1844.

og i 1831 blev fortsat i München under Titelen „Zeitspiegel", og i 1832 i Karlsruhe, men derpaa ophørte. Hans Lommebog: „Vergißmeinnicht", stiftet 1830, indeholder kun Noveller af hans egen Pen. — Ogsaa i det dramatiske Fag har Spindler forsøgt sig; han skrev et fædrelandsk Lystspil: „Gott bescheert über Nacht" og det historiske Skuespil: „Hans Waldmann", som anbefaler sig ved et simpelt, kraftigt Sprog, men vidner mere om Forfatterens romantiske Opfindelsesevne end om hans dramatiske Dygtighed. — Spindler har, i Almindelighed betragtet, et meget betydeligt Fortæller-Talent, ja, for at blive Tydsklands Walter Scott, mangler han kun den nationale Omgivelse og Opdragelse, som Walter Scott nød, og et større Maal af kunstnerisk Bevidsthed og lærd Dannelse. I Naturgaver staaer han endog paa lige Trin med Walter Scott og overgaaer ham i Bevægelighed, Opfindelsesrigdom og i den Kunst at indvikle Handlingen, og iforveien at spænde Læsernes Interesse. Men Alt gaaer hos Spindler op i den blotte haandgribelige Virkelighed, i Opfindelsen og i Charakteertegningen; paa Tanke-Combinationer, paa philosophisk og historisk Dybde mangler det ham ganske; Reflexioner skyer han, eller de ere i høieste Grad matte og hverdagslige. Alt er hos Spindler Kjød og Blod, Marv og Been; hans Charakterer have Form, Fasthed og Liv; han veed at sætte sine Læsere midt ind i Begivenhedernes Gang og i den fuldkomneste Grad at lade dem lide og leve med sine Helte. I Særdeleshed er han hjemme i Middelalderens Tilstande, jo mere han fjerner sig herfra, desto mere svagt og utilstrækkeligt viser sig hans Talent. Selv iblandt hans mindre Fortællinger, hvor svage og ubetydelige mange af dem end kunne være, finder man dog smaa Mesterstykker i Charakteertegningen, især hvor han skildrer provindsielle Eiendommeligheder. Nu og da maler Spindler med altfor grelle og skrækkelige Farver, men Menzels Beskyldning, at han ogsaa er usædelig, hvorimod Spindler har vidst at forsvare sig i offentlige Journaler, beroer paa en feilagtig kritisk Synsmaade. Spindlers vigtigste Værker have ogsaa i Udlandet fundet Indgang og Bifald, skjøndt deres Periode nu kan siges saagodtsom at være forbi.

Duellen.

(Fortsættelse.)

I Mai Maaned i Aaret 1814 sad Braunthal, der havde faaet en hæderlig Afsked som Major, fordi hans Arm var bleven stiv, i sit Værelse, hvorfra han nød en herlig Udsigt over en Række af Haver. Foran ham paa Bordet stod en liden Pult, som dannede en Art Staffelie, der var indrettet meget hensigtsmæssigt for hans ubrugelige Arm, hvis Haand dog var forbleven bevægelig. Her laa en lille Træramme, bespændt med Lærred, hvorpaa der fremtraadte et næsten fuldendt Maleri, udført med den Dresdener Fabriks kraftige Oliefarver. Man saae Billedet af en smuk, ung Pige. Et yndigt Hoved, omgivet af blonde Lokker, en blendende hvid Hals, smykket med en simpel Coralsnor, en rund Arm støttet til Ryggen af en Lænestol, — disse Dele vare alt færdige. Det røde, endnu kun underlagte Gardin i det aabne Vindue og det blaat an-

lagte Gevandt skulde være Gjenstande for hans Studium. Det saae man paa alle de med Zinnober, Kraplak og Ultramarin fyldte Glas, som stode paa Bordet. Braunthal bøiede sig ned over Billedet, afskrabede med en Kniv Forhøiningerne i Grundfarven, tog derpaa Rammen i Haanden, satte den opreist paa et Bord i Nærheden af Vinduet, saaledes at det fulde Dagslys faldt paa det fra Siden af, og beskuede nu dette sit Product med et velbehageligt, men tillige sværmerisk Blik. Var dette Billede originalt, et af Kunstnerens Skjønhedssands og hans formende Phantasie udsprunget Ideal, eller var det en Copie? — Copie af et andet Maleri eller af en levende Skabning? Og hvor var da Originalen? — Han kom nu noget Kraplak paa Glaspladen, gød nogle Draaber Nødde-Olie dertil, tog Løberen i sin venstre Haand og begyndte at rive Farven. Men snart lod han den af det uvante Arbeide trættede Haand synke, traadte nu hen til det aabne Vindue, stirrede længe og eftertænksomt paa Blomstersuccen nedenfor, og sagde derpaa til sig selv:

„Her staaer jeg, allerede udmattet af det ringe Arbeide, som min høire Arm for et halvt Aar siden vilde have udført med Lethed og uden at hvile. Øvelse og Anstrengelse, siger man, skulle styrke Aand og Legeme. Men jeg seer, at ogsaa dertil udfordres lang Tid, en Concentration af Kræfterne, medens Maalet beholdes stadigt for Øie. Af Halvhed kan man ogsaa kun vente et halvt Resultat. Fordi jeg af Sædvane endnu bestandigt bruger den høire Haand til lette Arbeider, berøves derved den venstre Haand den Lethed, som den behøver. Begge blive kun ufuldkomment øvede, ingen af dem opnaaer den Grad af Styrke, som den er i Stand til. Saaledes staaer det sig vel ogsaa med Kunsten og Videnskaben. Hvem der vil være Billedhugger og Maler tillige, vil aldrig hæve sig over Middelmaadigheden, naar han ikke er en Michael Angelo, og Hoffmann, som snart er Maler, snart Dommer, snart Skribent, flakker uophørligt omkring, uden fast Ansættelse, fordi han forstaaer Alt, men Intet tilgavns. Det er ubestrideligt, at de brugbareste og dygtigste Mennesker ere saadanne, som ikke have Sands for Andet end for deres Videnskab eller deres Kunst, som kun leve for den alene og betragte Alt udenfor den som Tant. Saadanne Folk behøver Kunsten, hvis den skal naae den Høide, som den er i Stand til. Men disse Menneskers Myreleevnet hengaaer glædetomt, naar ikke den dybt slumrende Ærgjærrighed, Berømmelsessygen, eller i nogle sjeldne Tilfælde Kjærligheden til Videnskaben selv, yder dem nogen Erstatning. Dem bliver som oftest den Hæder til Deel, at lægge Videnskabens Grundprincipier eller Fundamenter for Dagen, men Anvendelsen til Nytte i Livet maae de overlade en Anden, Praktikeren. Denne elsker ogsaa Videnskaben og de af den udsprungne Regler, hvorefter han handler, han elsker ogsaa sit Fag, saasnart kun Hverdagslivets evige Eet og det Samme erholder nogen Tillokkelse ved en ny Afvexling. Dog af lyse Øieblikke gives der overhovedet kun faa i det menneskelige Liv, og saaledes ogsaa for Praktikeren, og deraf kommer det, at han føler Trang til at søge Fornøielsen paa andre Veie, som hverken føre hen til eller bort fra Videnskaben og Kunsten. Dette maa være Aarsagen til, at Landsbypræsten finder sin Fornøielse i Botanik, den rige Kjøbmand i Heste og Haver,

Musikeren og Maleren i lystige Gilder, naar han ellers ikke er en Dødbider, som Anken pleier at udtrykke sig. Soldaten maa i Fredstider vælge sig en Bibeskæftigelse, for at udfylde den Tid, som Tjenesten i rigt Maal lader ham tilovers, — hvis han ikke vil blive en Spiller, en Dranker eller en Tværdriver. Jeg for min Deel er nu kun Maler og ikke engang en af Faget. Hvad der før var en Bibeskæftigelse, er nu bleven en Hovedbeskæftigelse, der som saadan er mig uværdig. Jeg spilder min Tid; jeg føler, at jeg maa gribe efter noget Bedre, om jeg ikke skal synke sammen. Men hvorefter? Alt skal begyndes forfra, da jeg ikke har nydt nogen almindelig Uddannelse. At sætte mig i Sinkelectien, dertil er jeg for gammel."

Denne Monolog, hvori der just ikke aabenbarede sig nogen skoleret Logik, men kun en sund, praktisk Menneskeforstand, gik over i en sløv, næsten tankeløs Grublen, hvortil man let kan henfalde, naar Ting af Vigtighed beskæftige Sjælen, uden at man formaaer at see klart eller at komme paa det Rene med sig selv. Hans Øine svævede ustadigt hen over Haver og Høie, Tanken svævede fra det Nærværende langt ind i Fremtiden. Hensunken i denne drømmende Selvforglemmelse havde han ikke bemærket Ankens Indtrædelse, som forundret var bleven et Øieblik staaende foran det endnu op til Væggen støttede Billede, derpaa gik sagte hen til Braunthal og lagde Haanden paa hans Skulder.

„Saa tankefuld, min Ven? Hvad gjælder, jeg kan gjette, hvad Du tænkte paa? — en Flaske Viin, dersom jeg ikke træffer det Rette i tre Gange."

„Jeg vædder ikke gjerne," svarede Braunthal koldt, aabenbar misfornøiet over den uvelkomne Forstyrrelse.

„Ligemeget. Jeg har nu Lyst til at spille Oedipus eller Kalaf. — Du tænkte paa Tolck." — Braunthal rystede paa Hovedet.

„Paa Stockitz".

„Nei", var Svaret.

„Paa Vilhelmine Anken, min smukke Cousine." — Braunthal greb Advocaten i Armen og udbrød:

„Menneske, hvilken Djævel har tilhvisket Dig det. Svar! Det maa jeg vide!" — Leende pegede Anken paa det halvfuldendte Billede ved Væggen. Dybt rødmende gav Braunthal Slip paa Ankens Arm.

„Dette Maleri er kun et Billede af min Phantasie."

„Jeg troer det gjerne," meente Anken, idet han gned sin Arm, „men det har en fordømt Lighed med en vis Person, som existerer med Kjød og Blod, ikke at tale om 50,000 Rdl."

„Det gjør mig ondt, at Du har seet det for tidligt. Jeg vilde berede Dig en Glæde dermed, naar Eders Forlovelse bliver bekjendtgjort, hvilket vel ikke vil vare længe."

„Hahaha. Jeg skulde snart blive forlovet med min Cousine?"

„Ja", svarede Braunthal, „hvorfor skulde Du vel ellers gjøre en saa paafaldende Cour til hende, naar Du ikke havde alvorlige Hensigter?"

„Hahaha! Jeg — gjøre Cour til hende? Den Karl er saa jaloux, som en forlibt Hankat i Mai Maaned. — Men hvor venskabeligt er det ikke af Dig, hemmeligt at male hendes Billede for mig. Du er en høimodig Ven; men det er jeg ikke. Siden det dog hedder sig, at jeg gjør Cour til hende, saa

kan Du ikke fortænke mig i, at jeg er noget iversyg. Derfor ønskede jeg gjerne at vide, hvor min Tilkommende har siddet for Dig. Jeg haaber, dog vel ikke her paa dit Værelse?"

„I visse Ting forstaaer jeg ikke Spøg, veed Du," svarede Braunthal, og inden Anken kunde forhindre det, greb han Kniven, som laa ved Paletten, og ved et rask Korssnit var det nydelige Billede tilintetgjort.

„Det var afskyeligt," sagde Advocaten, som pludseligt kom ud af sit gode Lune. „Jeg seer nu, at Du slet ikke kan taale Spøg, og maa derfor vel tale alvorligt med Dig. Du er forlibt i min Cousine til op over Ørerne; det er jeg ikke. Hun er den nydeligste Pige, jeg kjender; jeg skatter hende særdeles høit, men til Kone gad jeg dog ikke have hende. Hun er mig altfor sentimental og altfor tilbageholden; hun bliver vred, naar jeg blot kommer med den alleruskyldigste Studentertalemaade. Det er ingen Pige for mig. Men siig Du mig nu engang, hvoraf det kommer, at Du smægtende Adonis ikke bedre har pousseret Dig hos hende; hvortil denne ærefrygtsfulde Undseelse, ifølge hvilken Du stedse har holdt Dig fjernet fra hende? Intet Menneske har kunnet falde paa at troe, at Du var skudt — undtagen i den høire Arm."

„Hvorfor skulde jeg længer negte," gjensvarede Braunthal, idet han veemodigt betragtede det fordærvede Portrait, hvorved han undgik at see Anken i Øinene, — „hvad et uheldigt Tilfælde har røbet Dig. Ja jeg elsker din Cousine, frygtede, at Du var min Medbeiler, og gjør ved denne Bekjendelse Regning paa din Discretion, thi hun maa ikke have nogen Anelse om, hvilket Indtryk hun har gjort paa mig."

„Det begriber jeg i Sandhed ikke. En ung, smuk, dannet og ovenikjøbet rig Pige vinder man ikke ved at krybe bag Gardinerne, naar man er i Selskab med hende."

„To Ting undgaaes dog derved. Jeg trykker mig ikke Braadden dybere i Hjertet, end den allerede sidder, og træder ikke forstyrrende ind imellem en ung Skabnings uskyldige Livsglæder."

„Ret digterisk. Men, om jeg maa spørge, hvorfor ikke? Er det da noget saa Frygteligt, at gjøre Cour, især da Pigen ovenikjøbet er rig?"

„Du synes ganske at have forglemt, at Freden er sluttet med Frankrig, at de russiske Tropper ere paa Hjemmarschen, og at Tolck kan ventes hver Dag. Det stemmer vel med Æren, men ikke med Kjærligheden, at vække en Tilbøielighed, som maatte forvandles til bitter Sorg, hvis jeg, hvad der ikke er usandsynligt, skulde falde. Men sæt ogsaa, jeg gik af med Seieren, hvad da? Du veed, at vi skulle verle Kugler saalænge, indtil den Ene bliver paa Pladsen. Kunde jeg da byde hende en Haand, som var plettet af min Modstanders Blod? — Ingen Indvending, min Beslutning staaer fast."

„Nu, for mig gjerne. Du er en brav Karl."

„Giv mig ogsaa dit Æresord paa, at Du ikke lader noget Menneske erfare det Ringeste om det Maleri, Du har seet."

„Parole. Men nu maa Du ogsaa bevise mig en Villighed. Da det egentlig er mig, der har rodet Dig ind i dette Filteri med den Halunk af en Kurlænder, saa er det mig ingenlunde ligegyldigt, hvem af jer begge der skal bide i Græsset. Jeg troer, jeg blev

aldrig fornøiet mere i mine Levedage, hvis der tilstødte Dig en Ulykke. Men derfor maa Du gjøre dit Bedste. Endnu har Du ikke affyret en Pistol med din venstre Haand. Øv den dog noget ved Leilighed, at Du ikke skal komme til at staae saagodtsom værgeløs ligeoverfor din Fjende. Kom nu strax hen til Regimentets Skydebane og tag dine Vaaben med."

„Nei, Anken. Det kunde vel undskyldes af Kjærlighed til Livet og til din Cousine, men Æren vilde det krænke. Jeg gjør ikke et Skud, førend jeg staaer paa Mensuren; det blev en Art Snigmord, hvis jeg nu i Mag vilde indskyde mig, medens min Modstander taber al Øvelse i Feldten. Skulde han øve sig, hvori Ingen kan hindre ham, saa lad ham kun det, lad ham berøve mig et Liv, som dog ikke har noget Værd for mig. Tro iøvrigt ikke, at jeg vil stille mig hen som en Skydeskive. Jeg agter at forsvare mig saa godt, jeg formaaer."

„Aa, saa nøie toge vi det ikke paa Universitetet. Naar En skal slaaes, generer han sig ikke for at besøge Fægteskolen. Forresten ærer jeg dine Grundsætninger."

Om Middagen den 17de Juli 1814 var Justitscancelliet forsamlet for at høre Referat i en meget vigtig Sag. Vi sade der lutter Øre, da et Cancellibud ukaldet traadte ind og overrakte Præsidenten, som betragtede ham med Uvillie, en forseglet Skrivelse, hvilken denne lagde ved Siden af sig, for at læse den efter endt Session. Men Buddet meldte, at det havde Hast.

„Hvoraf veed De det?" spurgte Præsidenten ham.

„Overbringeren har fortalt mig, hvad der staaer deri. Jeg er allerede gammel nok i Tjenesten til at vide, at jeg strax maa bestille en Vogn."

Præsidenten brød Seglet og læste Brevet.

„Manden har Ret. Mine Herrer, her er Arbeide, som haster. I Rothburger-Skoven har man fundet Liget af en skudt, russisk Officeer. Sagens Omstændigheder maae strax undersøges."

Mig blev det paalagt, at lede Undersøgelsen. Retslæge, Saarlæge, Actuar og Retstjener bleve i største Skynding sammenkaldte. Efter en god Times Forløb rullede vi ud gjennem Stadens Port. Til Jagttagelse af Braunthal og Anken var der beordret nogle paalidelige Folk, thi hos mig — ligesom Tilfældet vil være med Læseren — opsteg strax Mistanke om, at den russiske Officeers Drab ved et Skydevaaben kunde staae i umiddelbart Sammenhæng med hiin Duel, hvorom Enhver vidste Besked, at den tidligere eller senere uudebliveligt maatte gaae for sig. Dragonregimentet var allerede for 14 Dage siden vendt tilbage fra Frankrigs Grændser, og i den sidste Tid havde hyppige Gjennemmarscher af russiske Tropper fundet Sted, hvilke vare blevne forlagte deels i Staden, deels i dens Omegn. Vel havde man ingen Grund til at formode Gjerningsmandens Flugt, fordi enhver ikke forbryderisk Duellant kunde gjøre temmelig sikker Regning paa, at blive benaadet med en i det høieste eetaarig Fæstningsstraf, idet Regenten og Domstolene pleiede at betragte en saadan Brøde med Overbærelse, naar den ikke var udsprungen af skjændige eller

umoralske Motiver. Da imidlertid et strengt Duelmandat truede den overlevende Duellant med Dødsstraf og den Faldne med en vanærende Begravelse, saa kunde Retten ikke undgaae, at bære sig ad paa denne Maade. Mildheden i Bedømmelsen af den efter Retfærdighedens Maalestok afgjorte Strafværdighed yttrede sig først ved Actens Slutning, ved et Andragende om Benaadning. Af denne Aarsag turde Retten ikke undlade den Forsigtighed, at træffe Forholdsregler til at forhindre den Mistænktes Flugt.

I en Afstand af omtrent halvanden Miil fra Staden bøiede vi ind i Rothburger-Skoven. Da de dybe, mørke Skygger af de høie, løvrige Træer beskyttede os mod Julisolens brændende Straaler, løb en isnende Gysen gjennem mit Legeme. Jeg kjendte denne Gysen allerede i lang Tid. Det var ikke den forandrede Temperatur, som foraarsagede den, nei, det var Forudfølelsen af det Skrækkelige, som Besigtelsen af et Liig stedse medfører for mig. Lægen er det nu blevet til Vane, at see med Ligegyldighed paa de stive, forraadnende Levninger af en Skabning, som saa svært beslutter sig til at parre det physiske, ætheriske Princips Uforgængelighed med det Legemliges, Materiens Forgængelighed, saaledes at Ideen om en Legemliggjørelse efter Døden, om Legemets Gjenopstandelse, har holdt sig blandt de fleste Folkeslag. Beviis nok for, hvor meget det Jordiske har Overhaand i Mennesket. For mig har et saadant Syn altid havt noget Gyseligt, noget Rystende. De mest forskjellige Aarsager maae være Skyld deri; selv er jeg neppe i Stand til at gjøre mig tilfredsstillende Regnskab derfor. Erindringen om Tabet af mange Elskede af mine Nærmeste, Ansvaret ved Undersøgelsen af de ydre Omstændigheder, af Dybden i de menneskelige Følelser og af Forbryderens Lidenskaber, Frygten — ikke for Døden, men for det at døe, Uudgrundeligheden af, hvad der venter os hisset, og endelig det Alvor, hvori Liigdugen indhyller den Døde og den Levende — alt Dette virker reagerende paa Legeme og Aand. Allerede Kisten, som bæres forbi, allerede det stille Liigtog udøver sin Magt over de pirrelige Nerver, — hvi skulde da ikke endnu mere Gjenstanden selv gjøre det, naar den ligger aabenlyst for Øiet, som ikke tør vende sig derfra.

Paa en fri Plads i Skoven laa det stivt udstrakte Legeme af en Officeer i fuld Uniform, omgivet af de bevogtende Folk og af en nysgjerrig Mængde, som blev afholdt fra at træde nærmere, for ikke at udslette de synlige Spor, af hvilke man skulde uddrage Slutninger om det Passerede. Et lidet rundt Hul var synligt paa Uniformen; den høire Haand var streifet af Kuglen; ved Siden af laa en affyret Pistol; i Lommerne fandtes Uhr og Penge, hvilket tjente til Beviis for, at Rovsyge ingen Andeel havde i dette Drab. Der forefandtes Spor af mange Menneskers Fodtrin, men det lod sig ikke afgjøre om de hidrørte fra Opdagerne, Bevogterne eller fra Kampens Vidner. Ligets Section led ingen Opsættelse, thi den alt indtraadte Forraadnelse beviste, at Døden maatte være foregaaet for flere Dage siden. Angaaende Personens Identitet kunde man paa dette Sted ikke komme til nogen Vished. Legemet henbragtes til et nærliggende Forsterhuus, hvor Legalsectionen foretoges. Denne udviste, at det dødelige Skud var kommet fra en fremmed Haand, idet den Dræbtes Legeme maatte have staaet

noget foroverbøiet. Imod Selvmord talte desuden Stedet, hvor Kuglen var trængt ind, idet man maa holde Vaabenet i en tvungen Stilling, for at bibringe sig et Skud i den høire Side; endvidere Streifsaaret paa den høire Haand og endelig den Omstændighed, at man ikke kunde opdage noget Tegn til Forbrænding paa Klæderne, ei heller noget Spor af Forladningen i Saaret. Efterat denne for en Dommer høist ubehagelige Forretning var til Ende, lod jeg Liget læsses paa en Vogn og kjøres til Staden, hvorhen ogsaa Commissionen vendte tilbage. For ikke at spilde Tiden med vidtløftige Reqvisitions-Skrivelser til Regimentet, lod jeg strax Anken indkalde, førte ham til Liget, tog Dækket fra Ansigtet og spurgte ham, om han kjendte Personen.

„Min Gud, det er Adjutant Tolck," raabte han og slog Hænderne sammen. „Hvorledes er han kommen af Dage?" — Jeg viste ham den af Kuglen gjorte Aabning, og sagde derpaa: „Nu spørger jeg Dem, hvad er Dem bekjendt om denne Mands Død?"

„Intet; ikke en Smule paa min Ære. Skulde Braunthal —"

„Behag nøie at angive, hvor De har opholdt Dem i de sidste 4 Dage, og det Time for Time." — Han gav fuldstændig Oplysning herom. — „De er selv Retslærd," vedblev jeg, „og maa vide, at Retten har Aarsag til at troe, at Meget, som staaer i Forbindelse med dette Drab, ikke er Dem fremmedt, og at den Arrest, som jeg herved forkynder Dem, er en nødvendig Forholdsregel til Forebyggelse af Collusioner. Imorgen, haaber jeg, vil jeg kunne give Dem Deres Frihed igjen."

„Jeg indseer nok, at De ikke han handle anderledes, Hr. Assessor. Bøger og Lys vil De dog vistnok tilstaae mig."

„Naturligviis. Behag nu at træde af."

(Fortsættes.)

THEATER, MUSIK, LITERATUR OG KUNST.

— Fredagen den 24de Mai afholdt den nye Studenterforening sin Mindefest for **Thorvaldsen** i Universitetets Solennitetssal, der til denne Anledning var decoreret med en Smag, som gjorde Arrangeurerne Ære. Foruden Studenter var der til denne Fest indbudet Universitetets samtlige Professorer og Lectorer, Kunstacademiets Lærere og Medlemmer samt Alt, hvad der forresten i Kunstens Rige har Navn eller Betydning. Klokken 12 samledes man i de forskjellige Auditorier, og et Qvarteerstid derefter traadte man, under en musikalsk Introduction af **Hartmann**, ind i den festligt belyste Sal, hvor **Thorvaldsens** laurbærkrandsede Büste fra den sortbetrukne Baggrund af Salen ligesom alvorlig hilste de Indtrædende og mindede dem om det Betydningsfulde i Festen. Under Büsten saae man Basrelieffer ne „Dagen" og „Natten", og paa det sortbetrukne Orchester, ligeledes i Baggrunden af Salen, var anbragt hans Basrelief af „Seiersgudinden" mellem de trende mindre Basrelieffer: „de musicerende Engle". Hele den øvrige Deel af Salen var ikke mindre sindrigt udsmykket med saadanne Basrelieffer, der for selve Festen havde en særegen Betydning, endvidere med friske Krandse, Tepper o. s. v., og ligeover Indgangen, vis à vis altsaa for **Thorvaldsens** Büste, thronede, ligeledes paa sort Grund, et antikt Minervahoved i eensom og majestætisk Storhed. Vi troe ikke, at Nogen er traadt ind i denne Sal uden at føle sig henreven og imponeret af denne ædle Skjønhed i Decorationen, hvis Alvor og Simplicitet ligesom strax gjengav det Hovedcharakteriske hos ham, for hvem Festen

blev afholdt. Ogsaa troe vi, at Muserne maae have dvælet med et særligt Velbehag mellem den aandelige Elite, der paa denne Fest havde samlet sig i deres Haller, og noget mere er det jo ikke muligt at sige med Hensyn til de ydre Betingelser for Festen. Men ogsaa Festen selv, den indre og egentlige Deel, stod i den skjønneste Harmoni hermed, og det var maaskee her, meer end ved nogen anden Fest, der er feiret efter **Thorvaldsens** Bortgang, synligt for Alle, at det var en Hoitid for Musernes og Gratiernes Yndling, at den var undfangen under deres Auspicier og venligt ledsagedes af dem. En Prolog af **Oehlenschlæger**, bestemt for denne Fest, blev paa Grund af Digterens Fraværelse reciteret af Cand. **Molbech** og derefter udførtes nedenstaaende smukke Cantate af **H. Hertz**, hvortil **Hartmann** havde componeret en gribende Musik, der fortrinligt udførtes af Studenter-Sangforeningens Personale og Medlemmerne af det kongelige Capel.

Chor.

Der drog et Bud gjennem Landet,
Et Suk med Vindene foer hen;
Fra Østresalt det klang, og end
Ved Vesterhav fra Flyvesandet.
Og over fjerne Lande lød
Den samme Klage: Thorvaldsen er død!

Sang med Chor.

Saa fattig er ei nogen Vraa,
Og Ingen saa forladt,
At dette Bud ei skulde naae
Ham smerteligt og brat.
I Bondens Hytte, Fyrstens Borg,
Ved Strandens Fiskernet,
Enhver fik Part i denne Sorg,
Og har vort Tab begrædt.

Thi over Alle stod han her,
Kun Døden, Alles Lod,
Har atter bragt ham Alle nær,
Og Alle traf dens Braad.
Derfor man strømmer til hans Grav
Fra Hytte som fra Borg,
Og Rig og Fattig, Høi og Lav
Sig nærmed med sin Sorg.

Qvintet med Chor.

Som fra en Menighed i een og samme Kirke
Fra Alles Læber foer
Høitideligt i Chor:
En mægtig Aand har nu hørt op at virke.

Recitativ.

Strophe.

En mægtig Aand! Thi Magten blev ham givet,
Den aandelige Magt,
Der kalder Skikkelsen til Livet,
Hvor med det Skjønne Høihed er i Pagt.
Mod tvende Verdener han strakte
Sin hvileløse Skaberhaand
Fra Hellas' Gudeverden bragte
Hans Marmor det Forsvundnes Aand.
Han greb af den forgængelige Verden
Dens uforgængelige Sjæl;
Dens Skjønhed i dens Liv og Færden
Han løste fra den faldne Capitæl.

Antistrophe.

Dog, mens han mellem ædle Rester triner,
Han standser med det tankefulde Blik,
Og dvæler henrykt ved det Lys, der gik
Med Seier frem fra Latiums Ruiner.
Blandt sjunkne Templer gjenlød Orgeltoner,
Et Hosiana fra Rotunden klang!
Da greb han Meislen under Psalmesang
Han formede med Andagt sin Forsoner.

Chor.

Nu er den store Mester død,
Hans Haand er kold og stiv.
En uhørt Klage rundtom lød,
Saa uhørt som hans Liv.
Hiint Chor af Muser, han har skabt,
Fra Marmoret sig vandt,
Og tolked os hvad vi har tabt,
Og hvad med ham forsvandt.

Men fra det Tempel, hvor hans Lig
Med Taarer blev sat ned,
En Engleskare hæved sig
Og sang om salig Fred.
Og Christus bredte Armen ud —
Et Hosiana lød:
Gak ind, o Mester, til Din Gud!
Stat op til Liv fra Død!

Digteren **H. P. Holst** besteg derpaa Talerstolen og skildrede i antike Vers Grækenlands glimrende Kunstperiode, Musernes Flugt fra de Steder, de før havde elsket fremfor alle, Kunstens Forfald og dens senere Gjenfødsel. Vi meddele som en Prøve efterfølgende Fragment, der skildrer os **Thorvaldsen** selv som en Heros, hans Liv som en Mythe og hans Død som en Opfart til Olympen.

Hvo har ei tidt beundrende seet hiint Mesterens Billed:
Ung og i seirende Glands svæver den dæmrende Dag,
Yppigt hun Blomster udstrøer, fra Fingrene Roserne falde,
Lucifer Fakkelens Glands svinger fra Skulderen kjækt —
Saaledes var just hans Liv, en klar, en straalende Soldag,
I triumferende Glands traadte for Verden han frem,
Aandens Blomster han gav — som Roser de faldt fra hans Fingre,
Ligesaa skjønne i Ovel, som i den tidlige Gry;
Over den vidtstrakte Jord bestrev han sin lysende Bane,
Ovægende mildt med sin Glands, hvorhen end Straalerne faldt;
Med ham hans Genius fløi, med Faklen den viste ham Veien,
Og for dens luende Skjær blegned de jordiske Lys!

Aandens Blomster han gav — som Roser de faldt fra hans Fingre,
Ligesaa skjønne i Ovel, som i den tidlige Gry, —
Ingen af Dødelig født, der saae ham saaledes virke
Herlig i Middagskraft, aned, at Natten var nær!
Ak, hvo tænkte, at han, der nys betvang selv Herakles
Og hans gigantiske Krop fængsled til Marmorets Blok,
Ak, hvo tænkte, at han, der Døden fravristed sit Bytte,
Selv alt var kaaret til Rov af den ubønlige Død!

Pluton, Skyggernes Drot, der hader det skinnende Dagslys
Og hvad der glædes derved, skued fortørnet hans Færd!
Jordens Rigdom og Glands, hvad den eier af skjønnest og herligst,
Griber hans dristige Haand, drager til Hades det ned;
Længe han tøvede dog, før mod ham han vovede Kampen,
Frygtende selv for den Kraft, der endog Guder betvang;
Heller ei lyktes det nu: thi det var just hiin mystiske Time,
Da den omslørende Nat stiger paa Himmelen frem,
Langsomt svæved hun ned, af Guder og Mennesker elsket,
Hun, ved hvis rolige Bryst Døden selv er en Søvn:
Kjærligt hun kyssed hans Mund paa Tærsklen til Musernes Tempel,
Der, hvor den stygiske Drot aldrig har været sig ind,
Fløi saa langsomt derfra, og snart forsvandt hun i Rummet,
Mens han med seirende Blik træder i Templet ind:
Stærkt da i Hallen det klang! fra Strengene Tonerne bruste,
Og under Hymnernes Lyd sank han i Musernes Favn!
Men de pieriske Møer i Armene greb deres Yndling,
Svang sig saa søsterligt smukt høit over Skyernes Flod,
Høit over Stjernernes Gang med ham til det fjerne Olympos,
Hvor i udødelig Glands straaler de Saliges Chor.
Phoibos sin Lyra da slog, fra Læben flød himmelske Rhythmer,
Saadan en Velkomstsang hørte Olympen ei før!
Hebe, undseelig og bly, som dengang hun stod for Herakles,
Rakte sin Patera ham, krandset med Nektarens Saft;
Gratierne smilte saa skjelmsk, imens Aphrodite, den gyldne,
Lagde en Evighedskrands om hans ærværdige Lok;
Zeus selv, den Himmelske, rysted saa stærkt de ambrosiske Lokker,
At det hele Olymp skjælved af Glæde derved!

Efter Talen reiste samtlige Tilhørere sig op og istemte følgende smukke Slutningssang af **C. Ploug**, der i Tone og Indhold heldigt sluttede sig til Talen:

Favete lingvis, Musers Æt!
De høie Mødres Chor nu kalder,
Og hilser ham vi har begrædt,
Velkommen i Olympens Haller:

En ny Herakles har fuldendt
Sin Daad og er til Hjemmet vendt,
Den Priis at naae, han har fortjent,
Med evig Ungdoms Brud formælet.

Hans Liv det var en Seiersflugt,
Et Heltedigt i Marmor prentet:
Han Hesperiders gyldne Frugt
Til Nordens dunkle Lund har hentet;
De døde Stoffer han betvang,
De leved, naar hans Meisel klang;
Som Maalet for sin egen Gang
Han Kunstens nye Meta satte.

Og ingen Gravluft vifter der,
Hvor snart hans smuldne Støv skal gjemmes:
Men af hans egne Værkers Hær
Et evigt Qvad skal der istemmes;
Derfor skal Kunstens Liv udgaae
Og høit i Offerflammer slaae;
Der skal de Memnonsstøtter staae
Som varsle Danmarks Morgenrøde!

Hvad der vil give denne Fest en blivende Betydning var den rette Maade, hvorpaa den var bleven opfattet af alle dem, der bidroge til at forskjønne den. Det var ikke en Sørgefest i Ordets almindelige Forstand, thi som en berømt Theolog har sagt: hvorledes kunne vi klage over at vi have havt **Thorvaldsen**, naar vi med Stolthed maae erindre, at vi have havt ham? Der gik derfor ogsaa ligesom en Seierstone gjennem Festen, og det Indtryk, den efterlod, var ikke et veemodigt og smerteligt, men snarere et glad og begeistret, der pegede henimod hiin „Opstandelsens Fest“, som Talen forjettede, da Museets Sale skulle fyldes, og den forevigede Mesters herlige Værker hilses med Jubel af et Folk, for hvis Hæder han har virket meer end nogen Anden.

— I Tordags Aftes opførtes for første Gang: „Tordenskjold i Dynekilen“, Syngestykke i 3 Acter af **J. P. Lyser**, omarbeidet af **H. Hertz**, med Musik af **Siegfried Saloman**. Denne Musik hører til det Slags, som man maaskee ret passende kan kalde — indifferent: den er hverken meget smuk, eller meget styg, den røber hverken stort Talent hos Componisten, ei heller denuncierer den ham som fuldkommen talentløs, eller med andre Ord: den indeholder vel enkelte Nummere, der under Udførelsen kunne behage Tilhørerne, men der er Intet, som efterlader et blivende Indtryk, Intet, der tyder paa en bestemt Individualitet hos Componisten, Intet, der vidner om, at han er i Stand til at opfatte Musikens Poesie. Hist og her er der vel gjort Forsøg paa at slaae ind i en for Handlingens Tid og Sted charakteristisk „seyn-sollende“ Tone; (saaledes f. Ex. i Begyndelsen af 1ste Act) men, deels ere disse Forsøg løbne uheldigt af, deels ere de strax opgivne igjen og give Plads for et Auberſk, Bellinisk eller Donizettisk Thema. Om vi end derfor glæde os over det almindelige Bifald, der ved den første Opførelse blev denne Opera til Deel, fordi det viser, at man med de tilbørlige Billigheds-hensyn bedømmer den begyndende Kunstners første Forsøg, saa kunne vi dog ikke undlade at udtale den Overbeviisning, at Hr. **Saloman** endnu er langt fra at besidde den Aandsmodenhed, der udfordres hos den, der vil componere en Opera saaledes, at Musiken nogenlunde kommer til at svare til Textens Aand, ligesom han heller ikke endnu er i Besiddelse af et saa rigt musikalsk Fond, at han kan undvære at øse af fremmede Kilder. Heller ikke har det bidraget til at hæve Hr. Salomans Musik, at en stor Deel af Partierne bleve sungne af umodne Begyndere, hos hvem man naturligviis ikke kan gjøre Regning paa den tilbørlige Sikkerhed og Routine. Mest bidrog vistnok Hr. **Phisters** fortræffelige Comik til Stykkets Held, ligesom ogsaa Hr. **Faaborgs** Udførelse af Hovedrollen baade fra Spillets, men især fra Sangens Side fortjener al Anerkjendelse.

Det kgl. Theaters Repertoire.

Tirsdag: **Tordenskjold i Dynekilen.**
Torsdag: **En Aften 1722. Solo for Violoncel af Hr. Gehrmann. Jacob v. Tyboe.** (Jesper Oldfux, Hr. Mantzius; Peer, Hr. Petersen; Leonard, Hr. Wiehe.)
Fredag: **Tordenskjold i Dynekilen.**

Ungarske Folkepoesier,

frit fordanskede
af
P. W. Christensen,
Cand. theol.

XIV.
Skilsmissen.

„Vaagn, arme Hjerte! vaagn af Sorgens Dvale;
O lad de stumme Læber atter tale!
O blot et Trøstens Ord, os at husvale!" —

„Vee! ene Døden os at trøste mægter,
Og ene Charon ei sin Medynk nægter,
Og Glæden boer kun hos ufødte Slægter!"

„Vee Livet for Skilsmissens bittre Kvide!
Fra Moderfavnen skilles Barnet vide,
Og Manden fra sin ømme Hustrus Side.

„Sku Bjerget hist — dets Top mod Sky sig hæver,
Og om dets Fod en skummel Taage svæver;
Der er en Grav — et Broderpar den gjemmer.

„En Viinstok groer derhos — dens Druer rødme,
Men Giften skjuler sig i Vinens Sødme,
Thi det er Saften af de Dødes Lemmer.

„Og naar den Saft en Kvindes Læbe væder,
Den lukker hendes Skjød for Moderglæder.

Min Moder drak den ei — derfor jeg græder!"

XV.
Den forelskede Præst.

Et Pigebarn saa vakkert
I aabent Vindue stod;
Præsten sad i sin Celle,
Ham hued' det unge Blod.

Smaa Sukkerkugler han kasted'
Fra Cellen med fremstrakt Arm;
De fløi tværs henover Gaden,
De trilled' i Pigens Barm.

„Sid stille, du Præst! Om nu Folk her
I Gaden det vide faaer,
Og melde Sagen for Bispen,
Saa rager Bispen dit Haar!" —

„Om Bispen mit Haar afrager,
Jeg sætter en Hue paa,
Og saa er jeg godt fornøiet,
Kan dig jeg til Kjærest faae!"

Madame de Girardin.

Iblandt Nutidens literaire Damer, iblandt den Mængde af franske Forfatterinder, der i det sidste Decennium ligesom himmelfaldne ere optraadte i rosenfarvede Baand og broderede Tofler, iblandt alle disse fortryllende og velklingende Navne: Mélanie, Anaïs, Amable, Louise, Charlotte, Clemence, Marceline, Flora, Marguerite, Virginie ꝛc., indtager Madame de Girardin, som den mest udmærkede og aandrigeste, den første Rang. Dog, hendes poetiske Anseelse skriver sig alt fra Restaurationen. Châteaubriand, denne berømte Herold for tilkommende Hædersbedrifter, som allerede havde døbt Victor Hugo med Navnet „Geniets Søn", kaldte snart den unge Mlle. Delphine Gay „den tiende Muse", og Lamartine sang hendes Ros i smukke Vers og skyndte sig at tage sin Handske af for at byde hende Haanden; det fortrød ham uden Tvivl kun at være Gudfader til en saa ung og yndig Søster i Poesiens Rige. Moderen, som netop havde forladt Keiserdømmets glimrende Saloner, førte sin Datter ind iblandt alle Paris's literaire Notabiliteter, i de ædleste Cirkler, hos Damerne Récamier, de la Bourdonnaye og de Rozan, og overalt roste man den unge fortryllende Digterinde med de blonde Haar og de milde blaae Øine, overalt beundrede man hendes Aand og Talent, hendes Fiinhed og Ynde, og de Vers, hun som liflige Blomster udstrøede til alle Sider, bleve allevegne hilste med Enthousiasme. Delphine Gay's herlige Talent forskaffede hende snart en beskeden literair Pension af den kongelige Kasse, som dengang befattede sig med at give Pensioner. Men i 1830, under Expeditionen til Algier, mistede hun sin Pension, paa samme Tid som hun erhvervede sig hele Frankrigs Bifald, formedelst nogle Vers, hvortil en loyal og hæderlig Æresfølelse havde inspireret hende. Da kom Juli-Revolutionen, der som en rivende Strøm tog Alt med sig, Kroner og kongelige Kassers Gratialer, ja endog Inspirationerne af Musen, der ikke turde lade sin frygtsomme Røst høre i Stormen, midt under Oprørets faretruende Larm. Delphine Gay's poetiske Genius sammenfoldede sin Vinge: hun ventede.

Paa denne Tid besad Hr. de Balzac en beundringsværdig Stok, som vakte Omtale og Beundring i hele Paris. Balzac's Stok var af Træ, sort Træ, besat med en tyk Knap af Jern. Denne Knap aabnedes ved Hjælp af en hemmelig Fjeder, som ikkun Eiermanden kjendte til. Ikke en Banquier, ikke en Capitalist kunde rose sig af at have et saa veltillukket Pengeskriin som Balzacs Stok. Den havde ogsaa kostet 1000 Daler, hverken mere eller mindre. Onde Tunger paastode rigtignok, at Balzac havde gjort bedre i at kjøbe sig en Tilbury og en normannisk Hest for denne Sum, men Balzac havde uendelig meget større Fornøielse af, at bære sin Stok omkring fra en Salon til en anden, triumpherende at fremvise den overalt, og at sige: „Forsøg engang at aabne Knappen; der stikker en Hemmelighed under; den har kostet mig 1000 Daler."

En Dag præsenterede Balzac saaledes ogsaa sin allerede vidtberømte Stok for vor

Em.Bærentzen & Co lith Inst.

MADAME DE GIRARDIN.

Ny Portefeuille 1844.

Digterinde, som imidlertid var bleven gift med Emile de Girardin. Han var galant nok til at betroe hende den for alle Andre uigjennemtrængelige Hemmelighed. Rørt over dette Beviis paa hans høie Tillid til hende, skrev Madame de Girardin en Odyssee under Navn af „Mr. de Balzac's Stok", en Bog, der er fuld af Aand og spillende Vid. Men førend dette Værk havde hun allerede (i 1831) publiceret „Lorgnetten", en Roman, hvis særegne Idee er laant af Feeverdenen. Bevæbnet med sin Lorgnet, som med en seirende Talisman, formaaer Helten, Mr. de Lorville, at gjennemtrænge og læse i det menneskelige Hjerte, ligesom Arago læser i Himmelen med sit Telescop. Hvad der udmærker denne Bog, er ikke saameget Styrke i Opfindelsen og Originalitet i Udviklingen, som snarere Ynde og Aandrighed i Detaillen, en fiin Jagttagelsesevne, der er overmaade sjelden hos en ung Dame, og en Stiil, der stedse er ligesaa reen som elegant.

„Napoline", der udkom i 1834, er et satirisk Digt, fuldt af yndefulde, harmoniske Vers, som ere ikke mindre rige paa Følelse, end paa Ironi. Hører dette lille Digt, som hvad Formen angaaer har nogen Lighed med visse af Alfred de Mussets Productioner, end ikke til de mest udmærkede med Hensyn til Opfindelsen, saa er dog Detaillen deri høist elskværdig og dets Poesi fuld af Friskhed og Ynde. Man finder Alt, endog Politik i dette lille Digt: Madame de Girardin synes rigtignok ikke at nære synderlig Veneration for Kongerne; men det er kun Tilfældet siden Julirevolutionen, thi hun var ikke ganske saaledes under den ældre Linie.

Da Avisen „la Presse" udkom i Aaret 1836, valgte Mr. Emile de Girardin, som Redacteur en chef, sine Feuilletonister og literaire Medarbeidere iblandt sine Venner. En af hans intime Venner, Hr. Vicomte Charles de Launay, fik da for sin Part den ugentlige Meddelelse af Folkesnak, Selskabsrygter, Nyheder og smaa literaire og politiske Spotterier. Det var en fortræffelig, en herlig Feuilleton at skrive, og den er altid bleven expederet med en beundringsværdig Aand og Livlighed, et sprudlende Vid og en sjelden Originalitet af — Madame de Girardin. Undertiden skiller hun sig, under hiint maskuline Navn, endog kun altfor godt ved sit Arbeide. Naar Madame de Girardin tænker paa sin Løverdagspost, tager hun sin Indbildningskraft til Hjælp for aldeles at glemme Qvinden og hendes tilbedelsesværdige Hjertes- og Aands-Svagheder, og ofte bliver der af den yndige Delphine Gay intet Andet tilbage, end den muntre, dadlende, nedrivende, anmassende Feuilletonist, saa at man i Sandhed godt kunde fristes til at spørge: quæ est homo?

Duellen.

(Fortsættelse.)

Personens Identitet blev snart constateret ved flere Vidner fra Vertshuset, og Braunthals Fængsling blev besluttet og iværksat. Det var allerede blevet seent paa Aftenen og Lysene vare alt tændte, da Majoren blev fremstillet. Efter at have opfordret ham til, ikke at fordølge Sandheden, spurgte jeg ham, hvor han havde opholdt sig i de sidste Dage.

„Den 14de og 15de Juli var jeg for-

reist, men igaar og idag har jeg ikke forladt Staden," svarede han.

„Hvorhen var De da forreist den 15de?"

„Det tør jeg ikke sige."

„I hvilken Anledning da?"

„Derover kan jeg heller ikke give Retten nogen Oplysning."

„Retten maa ligefuldt fordre den; det tilkommer Retten, at erholde bestemte Svar."

„Hr. Assessor, der gives Forhold, om hvilke en Mand af Ære ikke tør tale. Slige Forhold finde Sted her. Hvorvidt de staae i Forbindelse med min Fængsling, veed jeg ikke, men maa næsten formode det, da denne ellers er mig aldeles uforklarlig."

„Da jeg ikke veed, hvilken Foranledning De sigter til, saa kan jeg ikke svare Noget herpaa. Men da det er min Pligt, at gjøre Dem bekjendt med Aarsagen til Deres Fængsling, saa skal De med egne Øine overbevise Dem om, at vi ere i Besiddelse af en Gjenstand, der kan tjene til at overtyde Dem. Jeg vil ikke indvirke paa Dem ved Overraskelse; hold Dem derfor beredt paa, at blive ført til et Liig."

Forbauselse afspeilede sig i hans Miner. Nølende fulgte han mig ind i det Værelse, hvori corpus delicti laa. Paa et Bord kunde man erkjende det udstrakte Legeme af et menneskeligt Væsen gjennem det omgivende Dække. Retstjeneren og Actuaren stode paa hver Side af Hovedenden, begge med Lys i Hænderne; Dødens Taushed herskede i Gemakket. Langsomt trak jeg Tæppet fra Hovedet. De indfaldne, aabent staaende Øine stirrede glasagtigt ud af deres Huler — man kunde ellers været fristet til at antage det blege Ansigt for en Marmorbüste.

„Kjender De ham?" spurgte jeg langsomt og sagte.

„Nei — jo — det er" — stammede han — „det er — Tolck," udbrod han. Tæppet tilhyllede igjen det Gru opvækkende Offer. Vi begave os tilbage til Retssalen. Medens der blev optaget en Registratur over Gjenkjendelses-Acten, gjenvandt Braunthal sin rolige Fatning. Forhøret blev fortsat. Som om den nys beskrevne Scene slet ikke stod hermed i Forbindelse, sagde jeg:

„Hr. Major, De paastod nyligt, at en Mand af Ære i visse Forhold ikke burde tale."

„Det er sandt," svarede han.

„De synes heller ikke nu at ville angive, hvorhen og i hvilken Foranledning De var bortreist den 14de og 15de."

„Jeg tør det ikke."

„Godt. De kjendte Adjutant Tolck?"

„Ja."

„Man siger, at De havde havt en Æressag med ham, og at de skulde duellere sammen."

„For et Qvarteerstid siden havde jeg heller ikke svaret Andet hertil, end at jeg ikke kunde udlade mig derom."

„Men nu kan De svare derpaa? Forklar Dem dog nærmere."

„For et Qvarteer siden stod jeg endnu i den Indbildning, at der forestod mig en Tvekamp med Tolck. Havde jeg nu besvaret Deres Spørgsmaal overeensstemmende med Sandheden, saa vilde jeg have givet Foranledning til, at den forestaaende Duel kom til Rettens Kundskab og da nødvendigviis var bleven forhindret, hvilket kunde have gjort mig mistænkt for Feighed."

„Forestaaende?" spurgte jeg, idet jeg fixerede ham skarpt og pegede hen imod det

Værelse, hvor vi nyligt havde været inde, „duellerer man da ogsaa med Skudte?"

„Endnu for faa Dieblikke siden ansaae jeg Tolck for levende og meente, at vor Tvekamp kun var opsat."

Jeg smilte mistroisk og rystede paa Hovedet.

„Paa mit Æresord," bevidnede han, „jeg har Intet anet om denne Mands Død."

Jeg betragtede ham forundret. Jeg var skuffet i min Forventning; jeg havde haabet at erholde en uforbeholden Tilstaaelse. I dets Sted saae jeg mig sat i den Nodvendighed, at forsøge at naae mit Maal paa den lange, møisommelige Omvei af Indiciebeviset. Med et koldt Alvor, hvori maaskee ikke utydeligt aabenbarede sig en vis Uvillie over, at en Mand som Braunthal vilde følge den almindelige Kjeldringe-Maxime: negt, hvad Du har gjort, opfordrede jeg ham nu til, ikke længer at fordølge Sandheden, for i det Tilfælde, at han var skyldig, ikke til Unytte at forlænge sin Arrest, og, dersom han var uskyldig, at afvælte den paa ham hvilende Mistanke. Desuagtet vedblev han sin Tilkjendegivelse, at han ikke turde aabenbare Noget. Forhøret maatte altsaa afbrydes og passende Overbeviisningsmidler opsøges. Endnu samme Nat foretog jeg en skarp Huusundersøgelse i Braunthals Værelser. Hans Pistoler hang rene og uladte paa Væggen. Den medtagne Kugel, som var trukken ud af Tolcks Legeme, syntes at passe, om dette end ikke lod sig afgjøre med Vished, fordi den var trykket noget flad. Men dens Vægt stemte fuldkommen overeens med de forefundne, Braunthals Pistoler tilhørende Kugler. Nye, usværtede Stene sade paaskruede paa begge Vaaben. I den ene Skuffe af hans tillaasede, men af mig aabnede Skrivebord fandt jeg det tidligere omtalte, sønderskaarne Billede, som det har maattet falde ham for tungt at skille sig ved; men i et andet Rum laa et Brev, som ordret lod saaledes:

„Deres Velbaarenhed

vilde endnu erindre sig, hvad der forefaldt den 25de November forrige Aar. Paa Tilbagemarschen er jeg ankommen i denne Egn og glæder mig over at have Leilighed til, nu at kunne afgjøre vor affaire d'honneur. Jeg venter Dem iovermorgen, den 15de om Morgenen Kl. 5, paa Korsveien i Rothburger-Skoven, imellem Rothburg og Sihnsen. Tolck."

Efter Læsningen af dette Brev tænkte jeg: Du er mig sikker nok; din Negten hjælper Dig nu ikke mere. Rigtignok var Liget ikke blevet fundet paa den betegnede Korsvei, men meget længere borte, i Midten af Skoven. Det lod sig imidlertid let forklare. Korsveien blev for stærkt besøgt, Duellanterne havde befrygtet Forstyrrelser og derfor begivet sig dybere ind i Skoven til en fri Plads. Glad over mit Bytte, ilede jeg bort dermed. Det russiske Corps, ved hvilket Tolck stod, var vel i de senere Dage rykket længer tilbage, men et Ilbud blev sendt efter det med en Skrivelse til Regimentet, hvori det opfordredes til Efterforskning og Oplysning af de nærmere Omstændigheder. Men ved denne Forholdsregel erholdt jeg slet intet Lys i Sagen. Det viste sig, at to russiske Brigader havde marscheret sammen og havde havt deres Cantonnements i en Omkreds af flere Mile. Det Corps, ved hvilket Tolck tjente, havde den 13de ligget i Rothburg og dens

Omegn. Men Ingen var i Stand til at angive, hvor og hos hvilken Huusbesidder Adjutanten havde været indqvarteret. Om Middagen den 13de havde han af Regimentschefen erholdt Orlov paa tre Dage og var beordret til at indfinde sig ved Corpset igjen den 16de. Han var ellers i længere Tid ikke mere Adjutant, fordi Chefen havde fundet denne Charge uforenelig med hans kivagtige Charakteer; og derfor udtaltes den Formodning, at han vel maatte have udvalgt sin Secundant blandt Officererne i et andet Corps. Den 14de var Regimentet marscheret videre. Hans Betjent var den 13de af ham bleven sendt til Staden med et Brev og var den 14de marscheret videre med Brigaden, fordi Officeer-Tjenerne ikke tor forlade Corpset, men gjøre Tjeneste med.

Imidlertid havde Retten fremdeles udfundet, at Braunthal og Stockitz, hiin paa en Dragonofficeers Hest, vare redne ud af Staden den 14de om Morgenen Kl. 9 og først vendte tilbage den 15de om Aftenen Kl. 8; endvidere at idetmindste Stockitz havde havt Vaaben i sine Pistolhylstre og havde været i fuld Montur. Retten traadte derpaa i Correspondens med Dragonregimentets Commandeur. Stockitz blev ogsaa hæftet, og en combineret Undersøgelses-Commission af Civile og Militaire blev nedsat. Udfaldet var mig ikke tvivlsomt; thi naar blot to Personer ere vidende om en Forbrydelse, saa kunne umulig de opdigtede og aftalte Udsagn stemme fuldkomment overeens i alle Hoved- og Bipunkter. Der opstaaer Modsigelser og beviislige Usandheder, og heraf kommer Sandhedens Lys for Dagen. Men det første over Stockitz afholdte Forhør overbeviste mig snart om, at her var aftalt en dybt anlagt Plan til Forsvar, og at der, for at gjøre denne til Skamme, vilde udfordres megen Skarpsindighed og betydelige Anstrengelser. Majoren indrømmede, at have været bortreist den 14de og 15de i Braunthals Selskab, men stod ogsaa fast ved, som en Mand af Ære ikke at turde angive, hvorhen og i hvilken Anledning. Han forsikkrede, at denne Reise havde angaaet en Sag, som aldeles ikke angik Retten. Om Tolcks Død vilde han ikke have erfaret Noget, forend det offentlige Rygte derom var naaet til hans Øren. Han tilstod dog endvidere, at Braunthal den 16de var kommen til ham, havde viist ham Tolcks Skrivelse, som han først havde forefundet efter sin Hjemkomst, og havde været meget misfornøiet over, at han ikke havde kunnet stille sig.

Nu blev Braunthal ført ind. Jeg haabede at beseire hans Modstand ved et Hovedangreb, foreholdt ham den hele Vægt af alle imod ham talende Omstændigheder, og viste ham, at deres Kjæde var altfor vel afsluttet, til at man ikke skulde ansee ham for Drabets Ophavsmand.

„Sæt Dem ind i mit Sted," sluttede jeg. „De har tilføiet en Officeer en haard Æreskrænkelse, er af ham udfordret til at slaaes paa Pistoler, indtil En bliver paa Pletten. Den 13de tilskrives Dem et Brev fra Deres Modstander om at slaaes med ham i Rothburger-Skoven den 15de. Den 14de afreiser De i Selskab med en gammel fortrolig Kammerat, som medtager Pistoler; den 15de vender De tilbage, uden at ville angive, hvor De har opholdt Dem i denne Tid og hvad der var Maalet for Deres Reise. I den samme Rothburger-Skov findes to Dage

senere Liget af Deres Modpart med et Skudsaar. Den deri forefundne Kugle passer i Vægt nøiagtigt til Deres. Hvem vilde De under saadanne Omstændigheder holde for den Skyldige?"

"Ingen Anden end mig," svarede han, og saae mig ved disse Ord frit i Dinene. "Skinnet er imod mig. Alligevel kan jeg paa Ære forsikkre, at jeg først efter min Hjemkomst forefandt Tolcks Brev, som maa være afgivet den 14de. Men ligesaalidt tør Stockitz og jeg forraade, hvilken Forretning vor Reise gik ud paa."

"De indseer vel," sagde jeg, "at jeg nu maa udforske, naar Tolcks Brev er afgivet til Dem. Betjentens Udsagn kan alene give Oplysning herom, men hertil vil der medgaae lang Tid. De begriber endvidere, at jeg ved alle mig tilraadestaaende Midler vil søge at erfare, hvor De og Stockitz ere redne hen og hvad de have foretaget sig i deres Fraværelse. De veed, at Retfærdighedens Arm rækker langt; forlæng derfor ikke til Unytte Deres Arrest, ved at negte at aflægge en frivillig Tilstaaelse." — Da jeg talte om, at ville gjøre mig Umage for at udforske Hemmeligheden, syntes han at blive kjendelig urolig. Men han svarede nu:

"Gjør De med mig, hvad De vil. Jeg kan ikke handle anderledes."

Braunthals faste, agtværdige Opførsel, saavelsom de overeensstemmende Vidnesbyrd af Alle, som kjendte ham, om hans pletfrie Charakteer og hans Sandhedskjærlighed, indgød mig en særegen Interesse for ham. Jeg betænkte, at Indiciebeviset stedse er noget Misligt, at det allerede har været Skyld i saamange Justitsmord, at altsaa ogsaa Skinnet kunde bedrage i det foreliggende Tilfælde, som i saamange andre. En fransk eller engelsk Eedsvorne-Ret havde uden Betænkning udtalt sit "Skyldig," ved Sammenstødet af en saadan Mængde Indicier; men den tydske Dommer lader sig ikke nøie selv med den største Sandsynlighed. Han fordrer Overbeviisning, formel Vished til Domfældelsen. Jeg gjorde mig næsten en Bebreidelse over, indtil dette Dieblik kun at have samlet med den største Omhyggelighed Materialier, der kunde tjene til at fælde den Anklagede, og derimod, paa Grund af en forudfattet Mening, at have forsømt at opsøge Beviismidler for hans Skyldfrihed. Men hvor skulde jeg søge disse, hvor finde dem? Jeg kom til at tænke paa hiin bekjendte Historie, som Müllner senere har bearbeidet: To Brødre reise sammen og komme i Trætte i en Skov; den ene griber sin Pistol og skyder den anden ned fra Hesten. Han bekjender Mordet og venter sin Dødsdom. Hans Defensor lader sig forevise Pistol og Kugle, og see, denne viser sig da at være meget for stor til det brugte Vaaben. Senere hen tilstaaer en paagreben Røver, at han, i det Dieblik Broderen skød, ogsaa har affyret sit Gevær paa den Dræbte. — Men i vort Tilfælde passede Kuglen i Braunthals Pistoler. Uden nogen bestemt Hensigt aabnede jeg det Skab, hvori Vaabnene laae, som Retten havde taget til sig. Jeg fremtog de tre Pistoler og Kuglerne. Først lagde jeg den noget plattrykkede Dødskugle paa det ene Vaaben efter det andet, uden at erholde Vished om den passede nøie. Derpaa tog jeg

mechanisk en Kugle ud af Braunthals Kuglepung, greb en Pistol og proberede den. Den rullede langsomt ned i Løbet, men blev siddende midtveis, fordi den Ende, hvor den var knebet af, havde sat sig for. Medens jeg bestræbte mig for atter at bringe den ud, blev jeg vaer, at jeg af en Feiltagelse havde grebet Tolcks Pistol. Dette overraskede mig. Jeg anstillede nu flere Forsøg, og Resultatet var, at Braunthals og Tolcks Pistoler vare af eens Caliber, men Stockitz's Vaaben derimod besad et ringere Gjennemsnit. Muligheden for, at den dræbende Kugle kunde være afskudt af Tolcks Løb laa nu for Dagen. Efter noget Overlæg tog jeg denne Kugle og en anden af Braunthals Pung, forføiede mig med dem hen til Apothekeren, som pleiede at gjøre de retslige chemiske Undersøgelser, og bad ham, nøie at sammenligne begge Kugler. Det viste sig da, at Braunthals Kugle havde en ringe Tilsats af Zink, som den anden Kugle manglede. Derved opnaaedes en Sandsynlighed, som næsten grændsede til Vished, at hverken Braunthals eller Stockitzs Vaaben havde foraarsaget Tolcks Død. Men da det nu var beviist, at Selvmord ikke kunde være begaaet, saa lod der sig kun tænke to Tilfælde. Enten havde Braunthal glemt sine Kugler og ladet sit Vaaben med en af Tolcks Kugler, som passede deri; men dette var dog ikke sandsynligt, thi naar man vil duellere paa Skud, pleier man dog sjeldent at glemme Munitionen. Eller det var blevet aftalt, at Kampen skulde gaae for sig med lige Vaaben, saaledes at det samme Par Pistoler er blevet benyttet af begge Modstandere. Paa denne Maade havde Tolck modtaget Døden af sit eget Vaaben i en fremmed Haand. Men det var just heller ikke ganske sandsynligt, thi da havde man maattet forefinde begge Tolcks Pistoler, eller det blev paafaldende, at Tolcks Secundant ikke ogsaa havde medtaget den Pistol, der nu befandt sig i min Varetægt. Til at finde ud af denne Labyrinth af Tvivl manglede jeg den ledende Traad. Men min forrige Tro, at ingen Anden end min Arrestant kunde være Gjerningsmanden, blev ikke lidet rystet ved disse Omstændigheder. Jeg besluttede, at søge at skaffe mig Lys paa en Maade, som jeg kun pleier at benytte mig af til at virke for, og ikke mod en Anklagets Interesse. Jeg vilde bestræbe mig for at vinde Braunthals Tillid. Allerede hundrede Gange har jeg gjort den Erfaring, at den mest forstokkede Løgner, som fremtræder for Retten med det Forsæt, ikke at afvige en Haarsbrede fra sit Lyvesystem og til Trods for Dommerens Alvor at sætte sit simple „Nei" imod de mest slaaende Beviisgrunde, bliver blød, naar Inqvirenten i Fængslets Eensomhed træder ham imøde med Venlighed og Velvillie, at han ikke formaaer at undertrykke Trangen til at udøse sit Hjerte og lette sin Samvittighed, og ofte uopfordret bekjender, hvad ingen Piinsel skulde have afpresset ham. I saadanne Øieblikke bliver Inqvirenten Mægler imellem Mennesket og Retfærdigheden. Begge bliver han lige nyttig. Hiint forskaffer han Ro i en ængstet Samvittighed og opvækker Bekymringen for, hvad Fremtiden vil bringe; for denne baner han den første, ujævne Vei.

Jeg besøgte Braunthal i hans Fængsel, som neppe fortjente Navn deraf, havde det ikke havt Jernstænger for Vinduerne og

tunge Slaaer for Døren. I alt Øvrigt var det mere et anstændigt, om end ikke udsmykket Værelse. Jeg erkyndigede mig om hans Løsindende, om han manglede Noget, om han allerede havde læst de Bøger, jeg havde sendt ham. Da han nu yttrede, at Maleri vilde yde ham det behageligste Tidsfordriv, idet han følte sig trættet af den vedvarende Læsning i de sidste 14 Dage, han havde maattet tilbringe her, glædede jeg ham med Forsikkringen om, strax at ville sende ham hans Apparat.

„Jeg er Dem meget taknemmelig herfor," sagde han, „Maleri er næsten blevet mit eneste Tidsfordriv. Til enhver anden Beskæftigelse mangler det mig paa Kundskaber eller Arbeidsdygtighed. Min Fremtid er derved meget formørket, thi den vedholdende Anstrengelse af mine Øine er Skyld i, at deres Seekraft allerede er svækket."

„Skulde der ikke endnu gives Veie og Midler for Dem, til at blive forsat i en anden Løbebane? Søg om et Embede. Deres Fortjenester berettige Dem dertil."

„Det har jeg allerede gjort. Man har svaret mig, at alle Fag vare overfyldte efter de Frivilliges Tilbagekomst, og man har henviist mig til min Pension, som er stor nok, til rigeligt at ernære mig."

„Saa bliv Landmand."

„Jeg besidder ingen Formue. Til at blive Skriver paa et Gods, er jeg for gammel; til at kjøbe en Bondegaard og selv gaae bag Ploven har jeg ingen Lyst."

„Saa skal De gifte en rig Pige og kjøbe Dem et Gods." — Han sukkede dybt. — Jeg havde berørt et ømt Sted.

„Naar jeg kun ikke havde ombyttet min gode Sabel med disse Vinduesstænger," svarede han undvigende.

„Jeg haaber, at de ikke skulle besvære Dem længe, naar De kun selv vil."

„Jeg mærker nok, hvorhen De sigter. Men jeg kan ikke. Det er jo ikke *min* Hemmelighed."

„Ikke *Deres* Hemmelighed; det har De endnu ikke yttret tilforn. Her kunde man vel hitte paa Raad. Jeg tør være berettiget til den Slutning, at den Hemmelighed, hvorom De taler, ogsaa angaaer en Mand af Ære. Afbryd mig ikke. Jeg vil ikke udforske Dem. Naar denne Mand af Ære nu erfarede, at hans Hemmelighed ene og alene bærer Skylden for Forlængelsen af deres Arrest, at hans Hemmelighed bringer en Uskyldig i Fare for at blive behandlet som Morder, at Retten er forpligtet til, omhyggeligt at fortie saadanne Hemmeligheder, hvis Offentliggjørelse ikke er uundgaaeligt nødvendig, skulde han da ikke føle sig tilskyndet til at fortroe Retten den?"

„Det kunde være muligt, endskjøndt jeg betvivler det." — Han hensank et Øieblik i en dyb Grublen. — „Ogsaa *Stockitz*," sagde han halvhøit. — „Jeg anseer Dem for en retskaffen Mand," vedblev han. „Er det nok, at *De* erfarer Hemmeligheden? Naar De erklærer, at jeg har overbeviist Dem om min Uskyld, vil man da skjenke Deres Ord Tiltro og frikjende mig?"

„De anseer mig for en retskaffen Mand," svarede jeg. „Som saadan tør jeg ikke lade Dem være i nogen Vildfarelse. Nei, det er ikke nok, at jeg alene kommer til Kundskab derom. Den hele Ret maa erfare det."

„Det gaaer altsaa ikke an. Hvad er det ogsaa videre Umagen værdt. Jeg kan

ikke tilstaae, hvad jeg ikke har gjort. Man vil sende mig paa Fæstningen i nogle Aar, og dermed er den Sag forbi."

„Bedrag Dem ikke selv. Det er ikke dermed gjort. Man vil vedblive at holde Dem for den Skyldige; Blodet af en, endog i en Tvekamp falden Modstander farver endnu i lang Tid Morderens Haand rød i Verdens Øine. Det udøver en frastødende Kraft. Med en letforklarlig Sky undviger man denne Haand, og forgjæves vil den søge Forbindelse med en anden elsket Haand."

De sidste Ord udtalte jeg med en særegen Betoning. Overrasket saae han paa mig og søgte at læse i mine Blikke, om dette Argument var fremført med Hensigt eller kun af et Tilfælde. Da han bemærkede det rolige Udtryk i mit Ansigt, taug han en Tidlang eftertænksom og bevæget.

„I Sandhed," sagde han derpaa, „Tidsaanden i dette Aarhundrede afskyer den egenmægtige, raae Kraft." Efter en Pause vedblev han: „Jeg har Tiltro til Dem. Jeg vil skrive til Den, som kan løse det Baand, der binder min Tunge, naar De giver mig Deres Æresord paa, at De selv vil bringe Brevet paa Posthuset og ikke læse dets Adresse, men tværtimod gjøre Alt for at forhindre, at Modtagerens Navn bliver bekjendt."

„Men først maa De give mig Deres Æresord paa, at dette Brev Intet indeholder, som er i Stand til at modvirke Undersøgelsen angaaende Tolcks Drab."

„Der er min Haand og mit Ord derpaa."

„Godt. For at give Dem et Beviis paa mit oprigtige Sindelag, vil jeg afhente Dem iaften, og De skal da selv bringe Brevet til Posthuset. Jeg sender Dem strax Skrive-Materialier herop."

Efterat jeg var vendt tilbage fra hans Logis, hvor jeg havde afhentet hans hele Maler-Apparat, forefandt jeg paa mit Skrivebord et til mig adresseret Brev, hvis Indhold ikke lidet overraskede mig. Jeg meddeler det her:

„Ved min sidste Nærværelse i Staden erfarede jeg, at to Dragonofficerer, anklagede for Drabet af en russisk Officeer, vansmægte i Fængsel, og at Undersøgelsen er overdragen til Deres Velbaarenhed. Da Mordet er foregaaet i mit Pastorat, har jeg meddeelt flere af mine Sognefolk Sagen, hvorved den er bleven bekjendt i Omegnen. Igaar fremstod for mig et af mine Skriftebørn, som under Taushedslofte aabenbarede mig, at hans Samvittighed ikke kunde taale, at en Uskyldig leed med Urette. Manden er mig bekjendt som retskaffen, og han tilstod mig alle de nærmere Omstændigheder ved Mordet, hvortil han havde været Vidne. Jeg forføiede mig derpaa til den sande Gjerningsmand, som ogsaa aflagde mig en aaben, oprigtig Bekjendelse. At sige Mere forbyder mig mit Løfte og Skriftemaalets Hemmelighed. Men paa min Embedseed kan jeg forsikkre, at det, som jeg her angiver, er sandt, ligesom og, at Bekjendelsen er fuldkommen troværdig, og endelig, at det af Vedkommende er mig paalagt, at gjøre Retten denne Meddelelse. Følelsen af, at redde en Uskyldig fra Døden, er altfor behagelig, til at jeg skulde undertrykke min Glæde over, at være et Middel til, at

Fængslets Porte aabne sig for en Lidende, hvem der er vederfaret en haard Uret."

Rothburg den 2den August 1814.

Tanner, Diakonus.

Saa rask gaaer det ikke, min gode Hr. Pastor. Retfærdigheden griber sikkert og fast; den slipper ikke strax løs, hvem den har faaet fat paa, efter slige almindelige Vink, ubestemte Efterretninger eller anonyme Angivelser. Den vil see klart; den forlanger Beviser for Uskyld, inden den opgiver Beviserne paa Skyld, hvilke den har i Hænderne. Vil Du derfor sætte en Krone paa dit Kjærlighedsværk, saa bearbeid som Sjælesørger og Samvittighedsraad dit Skriftebarn endnu bedre, aabn ham et lidet Kighul og lad ham kaste et Blik ned i Helvedes Afgrund, brug Pauker og Trompeter til at vække hans slumrende Samvittighed, saa at han fremtræder af sit mørke Skjul, — saa ville vi tale nærmere om Sagen. Omtrent saaledes, men dog ikke med de samme Ord, skrev jeg til den ærværdige Pastor. Derpaa ilede jeg hen til mine Colleger, aftalte med disse de nødvendige Forholdsregler, som videre maatte træffes, skrev en Billet til Advocat Anken, hvori jeg bestilte ham til mig samme Aften, og forføiede mig derpaa til Braunthals Fængsel. Klokken var allerede over otte; den bortkjørende Postillons Horn forkyndte, at Brevexpeditionstiden allerede var forløben. Jeg opfordrede Majoren til, kun at stikke sit Brev i Lommen, fordi det nu var for seent at afgive det, og at begive sig med mig til min Bopæl, for at tilbringe Aftenen hos mig. Paa hans Bemærkning, at jeg saae usædvanligt munter ud, svarede jeg ham, at det kom deraf, at jeg havde nogle behagelige Efterretninger at meddele ham. Han gik med mig. Ankomne i mit Værelse, gav jeg ham Præstens ovenanførte Brev at læse, efterat jeg havde taget det Løfte af ham, ikke at meddele noget Menneske dets Indhold. Havde jeg ikke havt en særegen Hensigt dermed, saa vilde jeg neppe have begaaet den Uforsigtighed, at give ham et saa farligt Vaaben imod mig i Hænderne. Men saa sikkert jeg endog i Førstningen havde troet, at han havde skudt Tolck, saa fast var jeg nu overbeviist om, at Retten havde forfulgt et aldeles falsk Spor. Afveie lade sig desværre ikke altid undgaae, men den tydske Dommer betræder dem sjeldent længe, og til Ære for vor Justits være det sagt, de føre aldrig til Domfældelse af en Uskyldig, fordi der udfordres fuldt Beviis for Strafbarhed. — Nu traadte Anken ind. Da han blev Braunthal vaer, ilede han hen og omfavnede ham, idet han udbrød:

„Braunthal, Du vil aldrig tilgive mig den forbandede Klemme, hvori jeg har bragt Dig."

Braunthal smilede og sagde: „Endnu bestandigt den Gamle. Naar vil Du dog engang aflægge dit Burschvæsen? — Dog berolige Dig; min Sag staaer forhaabentlig ikke saa ganske slet. Saa meget kan jeg vel sige Dig, at jeg ikke er Skyld i Tolcks Død."

„Hvem da?" spurgte Anken.

„Ja, naar jeg vidste det, saa var jeg vel ikke længer i Fængsel," svarede Braunthal. —

„Jeg vilde ønske, jeg sad i Carceret i dit Sted. Men kan jeg da slet ikke gjøre Noget for Dig? Skal jeg ikke idetmindste overtage Defensionen?"

„Vistnok kan De gjøre Noget for Majoren og det er derfor, jeg har uleiliget Dem herhid," bemærkede jeg. „Majoren besidder, som De veed, ingen Formue. Retten kunde maaskee føle sig tilboielig til at løslade ham af Arresten imod Caution. I det Fald, at den skulde bestemme sig hertil, vilde De vist strax føle Dem forpligtet til at stille 1000 Rigsdalers Caution for, at Majoren indtil videre ikke fjerner sig her fra Staden."

„Hvis De vil have det, skal jeg gjerne stille min hele Formue i Caution for ham."

„Det behøves ikke. Behag at skrive Cautionsbeviset."

Efterat Dette var skeet, bortfjernede han sig, da han følte, at han var overflødig ved vor videre Underholdning.

„Nu har jeg en Bøn til Dem," vedblev jeg til Braunthal. „De er fra dette Øieblik af ikke længer Arrestant, fordi jeg ikke tør benytte Indskrænkningen i en Borgers Frihed som Middel til en god Hensigt. Men jeg ønsker, at De endnu i nogle Dage som frivillig Fange vilde beboe Deres Fængsel, hvorved De er i Stand til at bevise Retten en Tjeneste. De vil have gjettet, at det kun er mig om at gjøre, at udfinde den rette Gjerningsmand. Han synes ikke at være et fordærvet, slet Menneske, siden Samvittighedens Stemme og en Følelse af Ret og Uret endnu er vaagen i ham. Naar det nu bliver bekjendt, at hiin svage Angivelse ikke har bevirket Deres Befrielse, men at man vedbliver at behandle Dem som den Skyldige, saa er det at formode, at Præst og Samvittighed ville gjøre deres til, at bestemtere Kjendsgjerninger aabenbares og et klarere Lys tændes. Vil De?"

„Ingen kan det være mere magtpaaliggende, at Gjerningsmanden opdages, end netop mig. Den lille Ubehagelighed af en frivillig Stue-Arrest opveies rigeligt af Udsigten til at see min Skyldfrihed godtgjort. Ogsaa undgaaer jeg derved den ubehagelige Nødvendighed at maatte afsende det Brev, som jeg bærer hos mig."

„Denne Hemmelighed kan De foreløbigt beholde for Dem selv. Den har De bedre bevaret end en vis anden, der rigtignok uden Deres Skyld er kommen til min Kundskab. Ved den af mig i Deres Bolig foretagne Undersøgelse har jeg fundet Dette (jeg tog det sønderskaarne Billed frem af Skabet og overgav ham det), men har holdt det skjult for Enhvers Øine. Jeg giver Dem det nu tilbage." Han fremstammede ganske forvirret nogle uforstaaelige Ord, aabnede derpaa Kakkelovnsdøren, antændte en Svovlstikke ved Gløderne i Theemaskinen, stak Billedet i Brand og holdt det saa længe i Ovnen, indtil ethvert Spor af samme var tilintetgjort.

„Saa," sagde han, „nu er intet Forræderi længer at befrygte, hvilket kunde hviske Bagtalelsen en Mistanke i Ørerne. De vil skjenke min Forsikkring Tiltro, at Originalen til dette Billede ingen Anelse havde om dets Tilværelse. Iøvrigt gjør jeg Regning paa Deres Discretion."

Vi skiltes først ved Midnat. Braunthal havde lagt en saa aaben, retskaffen Charakteer for Dagen, at jeg efter vort korte Bekjendtskab ret fik ham kjær. Enhver af de nærmest følgende Aftener gjorde han mig Selskab. Ogsaa om Dagen levede han ikke ganske eensomt; thi Anken havde erholdt Adgang til ham, og han lod ham sjeldent alene.

(Sluttes i næste Nummer.)

Ungarske Folkepoesier,

frit fordanskede

af

P. W. Christensen,
Cand. theol.

(Slutning.)

XVI.

Kjærligheds Paradiisæbler.

I Haugens Gange
Blandt Træer mange
En frugtbelæsset Abild stod;
Og øverst oppe
I Træets Toppe
En Pige sig tilsyne lod.
Jeg sagde: „Pige!
„Herned du stige;
„Os Begge vinker Kjærlighed!" —
Hun skjælmsk mig drilled',
Og Æbler trilled'
I Mængde paa mit Hoved ned.

XVIII.

De tvende Elskende.

Han.

Pige! hvortil den Rødme, som nu monne strømme
Over din blussende Kind?
Nys, da vi blunded' i Elskovs salige Drømme,
Natten jo hylled' os ind! ...
Hvo har os seet? ...

Hun.

Ak! Natten, og Nattergalen, som klukked',
Maanen har seet os, og Stjernen, du Daare!
Stjernen i rullende Bølge saa lumskelig dukked',
Røbed' os flux for den pladskende Aare!
Aaren nu atter gav Baadsmanden Nys;
Baadsmanden synger derom for sin Elskede ... tys!

Duellen.

(Slutning.)

Om Morgenen den 6te August sad jeg i mit Arbeidsværelse, fordybet i Acter. Jeg overhørte saaledes, at der ganske sagte blev banket paa min Dør. Først da man bankede endnu stærkere, erindrede jeg mig at have hørt det een Gang tilforn. En ung Mand, omtrent 23 Aar gammel, traadte frygtsom ind i Stuen. Han var klædt i landlig Dragt, men dog viste Snittet og Stoffet af hans Klæder ved det første Blik, at han hørte til den velhavende Klasse.

„Kan jeg tale et Dieblik med Dem i Eenrum?" spurgte han mig ganske sagte og nedtrykt.

„Vi ere alene, som De seer. Hvad har De at sige mig? Hvem er De?"

„Jeg er Johan Steubel fra Waldbrunn."

„Waldbrunn? Hvor ligger det?"

„Saaledes hedder min Faders Gaard, tæt ved Rothburg. — Jeg — De maa — nylig —"

„Nu, siig kun dristigt frem, hvad De vil."

„Hr. Pastor Tanner har fornylig tilskrevet Dem angaaende mig."

„Pastor Tanner? Angaaende Dem?

„I Anledning af den russiske Officeer."

„Nu, hvad videre?" udbrød jeg, idet jeg forbauset betragtede ham.

„Pastoren har overtalt mig til at gaae til Dem og tilstaae, at det er mig, der har gjort det."

„Gjort — hvilket?

„Skudt den russiske Officeer."

„Det var ret af Pastoren og af Dem. Nu, fortæl mig kun videre, hvorledes Sagen er gaaet til."

„For tre Uger siden bleve vi næsten hver Dag besværede af Indqvartering af gjennemtrækkende fremmede Tropper, som næsten havde spiist vort hele Forraad op. Om Mandagen, efterat den afmarscherende Indqvartering havde forladt os om Morgenen, ankom den russiske Officeer med sin Betjent. Det var et skrækkelig raat Menneske, som ikke var tilfreds med Nogetsomhelst, men strax skjeldte over det slette Qvarteer og piinte os Alle, især min Fader. Vi havde Aftenen tilforn ladet komme en Flaske Viin fra Staden; denne satte vi for ham om Middagen. Han drak ikke alene al Vinen, men desforuden adskillige Glas Brændeviin. Derpaa pryglede han sin Oppasser ganske alvorligt og skikkede ham bort med et Brev. Omtrent Kl. 6 om Aftenen kaldte han paa Verten. Min Fader gik ind til ham. Snart derpaa hørte jeg ham rase noget frygteligt, sneg mig derfor hen til Stuedøren for at lytte efter, hvad der var paafærde. „Hvor der er een Flaske Viin, der er der ogsaa flere," brølede han; „meer Viin, Canaille, siger jeg." — Min gamle Fader forsikkrede høit og dyrt, at han ikke havde en Draabe mere i Huset og vidste heller ingen Udvei til at skaffe Noget den Dag. — „Da skal jeg nok skaffe Noget," raabte han. „Har Du endnu ingen Viin?" — og nu hørte jeg, at der faldt Slag og at min Fader jamrede sig. Kogende af Raseri traadte jeg ind. Han havde med den venstre Haand trængt den gamle Mand op imod Vinduet, og med den høire tildeelte han ham flere Slag med en Knut. Gud veed, hvorledes det gik til, men i det samme Øieblik, jeg traadte ind, faldt Officerens Pistoler, som laae paa et Bord ved Døren, mig i Øinene. Rask greb jeg en af dem, hvilket Russeren sandsynligviis ikke blev vaer. „I Øieblikket giver De slip paa min Fader!" tilraabte jeg ham. Saasnart han saae mig, rev han sin Kaarde ud af Skeden. „Bliv kun, jeg skal lære Jer, hvad det vil sige at have en russisk Officeer i Qvarteer," brølede han. „Dersom Du nu ikke strax tilstaaer, at der er mere Viin i Kjælderen, jager jeg Dig min Kaarde i Livet." Med det Samme gjorde han en Bevægelse, som om han vilde gjennembore min Fader. I dette farlige Moment trykkede jeg af. Han styrtede sammen, uden at give en Lyd fra sig. Vor Karl, som havde seet den hele Scene igjennem Vinduet, kom nu ogsaa ind i Stuen. Hvad var her at gjøre? Vi frygtede Russernes Hævn, naar min Gjerning var bleven bekjendt. Karlen gav derfor det Raad, at vi skulde skjule Liget under Straa oppe paa Loftet, til Natten bære det ud i Rothburger-Skoven og henlægge det der, som om Officeren havde skudt sig selv. Det gjorde vi da ogsaa. Tilfældigviis, men dog maaskee i den rigtige Følelse,

at Betjenten ved sin Tilbagekomst kunde fatte Mistanke, naar han kun forefandt een Pistol i Værelset, tog jeg ogsaa det andet Vaaben til mig. Jeg har bragt det med; her er det."

„Men hvorfor," spurgte jeg, „angave I ikke det Forefaldne for Øvrigheden, efterat de fremmede Tropper vare dragne bort?"

„Vi frygtede for at komme i Uleilighed, og at maatte betale store Omkostninger. Gjerningen var bleven hemmelig, haabede vi; det var derfor bedst at tie. Først da vi hørte, at en Anden, som mistænkt for Mordet, sad i Arrest, lod det os ingen Ro mere. Vi betroede Sagen til vor Præst. Han raadede mig igaar, at gaae til Dem og tilstaae Dem det Hele."

„Veed De ogsaa, hvad der vil blive den nærmeste Følge af dette Skridt?"

„Jeg kan tænke mig det. Jeg kommer til at vandre i Fængsel istedetfor den Uskyldige. Men Præsten sagde, at det vilde ikke vare længe; jeg skulde kun tage min Fader og Karlen med strax. De vente udenfor."

Hvad behøver jeg nu videre at fortælle, at Braunthal strax blev løsladt af sin frivillige Arrest, at den unge Steubel faa Dage efter, saasnart Retten havde overbeviist sig om Sandheden af hans Udsagn, blev fuldkommen frikjendt, da han var Drabsmand af Nødværge, at Braunthal et halvt Aar senere kjøbte sig et skjønt Gods for sin unge Bruds Penge, og hvem hun var, behøver jeg vel ikke at nævne.

Men, kjære Læser, Du vilde vist gjerne erfare den Hemmelighed, som saa omhyggeligt blev holdt skjult af Braunthal og Stockitz. Jeg kunde nu gjerne fortælle Dig, at en intim Ven af Begge paa den anden Side af Grændsen hemmeligt havde giftet sig med Datteren af en fornem Mand, som haardnakket havde vægret sig for at give sit Samtykke, og at de begge havde været Vidner ved Formælingen. Eller jeg kunde finde paa en Duel, som Stockitz havde havt og i hvilken Braunthal havde været hans Secundant — eller ogsaa en anden lignende Historie. Men, for at tilstaae Sandheden, da har jeg aldrig erfaret denne Hemmelighed og min Nysgjerrighed er bleven ligesaa utilfredsstillet som din.

Den franske Fægtemester i St. Petersborg.

(En sand Begivenhed.)

I Aaret 1824 kom jeg til St. Petersborg i den Hensigt, at nedsætte mig der som Fægtemester. Flere Anbefalinger fra høitstaaende Personer i Paris forskaffede mig en venskabelig Optagelse blandt Andre hos den unge Greve Alexis W., som lagde den varmeste Interesse for min Lykke for Dagen. Ikke tilfreds med at skaffe mig mange rige og fornemme Elever, til hvilke han selv sluttede sig, gav han mig den Idee, at ansøge Keiser Alexander om en Fægtemesterplads ved et af Garderegimenterne. En kraftig Anbefalingsskrivelse til General, Grev Roden, Adjutant hos Storfyrst Constantin, som dengang netop befandt sig i Slottet Strelna ved St. Petersborg, skulde bane mig Veien til mit fjerne Maal.

„Naar Storfyrsten," sagde den unge Greve, da han gav mig Brevet ihænde, „skriver blot en eneste Linie til Deres Gunst paa

Randen af Ansøgningen, saa er Deres Lykke saagodtsom gjort. Træd bæhjertet hen for ham, smigre hans krigerske Stolthed og stræb at vinde hans Velvillie og hans Forbøn ved den aabne og soldatermæssige Opførsel, som mere end alle Anbefalingsskrivelser har talt til Deres Fordeel hos mig, saavelsom hos mange Andre."

Den følgende Morgen besteg jeg en Droschke og kjørte ud til Slottet Strelna. En af de Officerer, der netop befandt sig i Slotsgaarden, betydede mig, at den Adjutant, jeg ønskede at tale med, just arbeidede med Storfyrsten; dog modtog Officeren det til ham adresserede Brev, for at overbringe ham det. Efter en kort Stund kom han tilbage og førte mig ind i Storfyrstens Gemakker. I et af disse saae jeg en Mand, som stod med Ryggen vendt imod en klartluende Kaminild, og hvis Bryst var besaaet med Kors og Ordensstjerner. Medens han stod der med rastløs omstreifende Blikke, slog han med en Ridepidsk, som han holdt i den høire Haand, uafbrudt paa sit Been; de endnu vaade Snavspletter paa hans Støvler og Pantalons viste, at han først nyligt maatte være vendt tilbage fra et skarpt Ridt eller en Mønstring. General Roden, til hvem jeg var anbefalet, sad i hans Nærhed ved et Bord og skrev, som det syntes, hvad han blev dicteret af Storfyrsten — thi ham var det.

Neppe var jeg traadt ind i Gemakket og Dørene lukkede efter mig, førend Storfyrsten, med fremskrakt Hoved, uden iøvrigt at gjøre den ringeste Bevægelse, fixerede mig nogle Øieblikke med sit gjennemborende Blik og derpaa pludseligt henkastede det Spørgsmaal: „Hvad for en Landsmand?" — „Franskmand, Deres keiserlige Høihed." — „Alder?" — „Serogtyve Aar." — „Navn?" — „G...." — „De ønsker en Fægtemesterplads ved et Regiment?" — „Ja, med Deres naadigste Tilladelse, det er mit ærgjerrige Ønske." — „Er De en Fægter af første Rang?" — „Jeg har siden min Ankomst til St. Petersborg holdt offentlige Fægte=Øvelser, og Deres Keiserlige Høihed vil, naar det maatte behage Dem, let kunne indhente deres Mening, som have bivaanet dem." — „Jeg har hørt tale om Dem, men De har hidtil, saavidt jeg veed, kun havt at gjøre med Fægtere af anden Rang." — „En Omstændighed, der gav dem en billig Fordring paa min Skaansel." — „Skaansel?" gjentog Storfyrsten med blinkende Øine og et noget foragteligt Smiil paa Læberne, „men naar De nu ikke havde taget dette Hensyn, hvad saa?" — „Saa vilde de for hvert Par Stød, jeg modtog, have faaet ti igjen." — „Ha, kunde De ogsaa saaledes kjøre i Ring med mig?" — „Dette vilde afhænge af den Maade, hvorpaa Deres Keiserlige Høihed ønskede at behandles; — som Prinds, da vilde D. K. H. sandsynligviis træffe mig ti Gange og selv blive truffen kun to Gange. Men vilde D. K. H. ønske at blive behandlet som enhver Anden, saa turde Forholdet vel stille sig omvendt." — „Lubensky", raabte Czarewitsch, idet han gned sine Hænder, „Rappierer, Lubensky; vi ville faae at see, Hr. Pralhans." — „Er det muligt, at Deres K. H. selv skulde ville nedlade sig til ...?" — „Jeg befaler Dem, at touchere mig ti Gange, dersom De er i Stand dertil. Velan, her er Rappierer og Masker. Giv Agt!" — „Er det virkelig D. K. Høiheds ubetingede Ordre?" — „Ja,

ja, for hundrede Gang, ja!" — „Jeg er beredt." — „Ti Gange," mumlede Storfyrsten, medens han stødte løs paa mig, „hører De, ti Gange, ikke en Smule mindre, ha!"

Trods alle disse Opmuntringer forholdt jeg mig dog defensiv og lod det beroe ved at afparere hans Stød, uden at gjøre Gjengjæld.

„Hvad er det?" raabte han noget fortrydeligt, „hvad gaaer der af Dem? De gjør ikke Deres Bedste, saavidt jeg seer. Hvorfor støder De ikke til?" — „Deres Keiserlige Høihed, Ærefrygten ..." — „Gaa De Pokker i Vold med Deres Ærefrygt; stød til, min Herre, stød til, siger jeg."

Da jeg bemærkede igjennem Traadmasken, at hans Kinder glødede og hans Øine skøde vredladne Blikke, saa holdt jeg det ikke mere for raadeligt, at handle imod hans Befaling; jeg benyttede mig da af hans saa kraftigt og uforbeholdent udtalte Tilladelse og tildeelte ham tre Stød lige efter hverandre.

„Bravo!" skreg han. „Nu er Touren til mig. Ha, en Touche, en Touche." — Han havde ganske rigtig toucheret mig, men med min egen Villie. Men nu fik han fire Stød ovenpaa hverandre og jeg kun eet igjen af ham.

„Hurra!" raabte han henrykt og stampede i Gulvet. „Noden, har De seet det før? To imod Syv!" — „To mod Ti skulde det være, Deres K. Høihed," bemærkede jeg, — „otte — ni — ti. Nu ere vi qvit." — „Godt, godt!" udbrød Storfyrsten bifaldende, „meget godt! Men dermed er det endnu ikke gjort. Det er ikke nok med Stødkaarden — duer ikke mod Rytteri — der kommer det an paa Sabelen! — Tiltroer De Dem, at kunne forsvare Dem tilfods imod en bereden Uhlan? at kunne parere et Landsestød? Hvad?" — „Jeg tænker at kunne holde Stand, Deres K. H." — „De er ikke vis i Deres Sag, he?" — „Jeg beder om Forladelse, D. K. H., jeg tvivler ikke derpaa." — „Lubensky! Lubensky," skreg Storfyrsten igjen. Officeren kom. „Et Spyd og en Hest!" — En Hest! Et Spyd! Rask! rask!" — „Men Deres K. Høihed ..." — „Ah, De er bange?" — „Jeg frygter ingenlunde; men mod Deres K. H. er det mig lige ukjært at blive den Seirende eller den Beseirede." — „Lutter Snak og Smigreri! Den første Prøve var capital, og den anden —." I dette Øieblik viste Officeren sig udenfor Vinduerne, hvorhen Storfyrsten havde skuet med Utaalmodighed: han havde Hest og Landse i Beredskab. — „Nu da," raabte Storfyrsten, idet han styrtede ud af Gemakket og tilvinkede mig at følge ham. „Giv ham dygtig en Sabel, Lubensky. Og nu, Hr. Fægtemester, vær paa Deres Post, eller jeg skal tage Dem paa min Landse, som jeg gjør ved Skrubtudserne paa mit Landsted."

Efter disse trøstelige Ord svang Constantin sig paa sin Hest, der var af ægte Tartarrace, med en Hale, som feiede Jorden, og en skjøn, langt nedhængende Manke. Med ualmindelig Rytterfærdighed lod han Hesten gjennemgaae en Række af de sværeste Evolutioner, medens han tillige udførte forskjellige Stød og Parader. „Parat?" raabte han endelig, idet han sprængte hen til mig. — „Færdig, Deres K. Høihed," svarede jeg; hvorpaa han gav sin Hest af Sporerne og galoperede ned til den modsatte Ende af den Allee, hvori vi befandt os.

„Det er vistnok Altsammen Spøg?"

spurgte jeg General Roden, som befandt sig i min Nærhed. — „Aldeles ikke,“ lød hans Svar. „De vil enten komme galt afsted, eller tilkæmpe Dem en Ansættelse. Forsvar Dem kun saaledes, som om De befandt Dem paa Kamppladsen.“ Jeg saae nu, at Sagen tog en alvorligere Vending, end jeg havde tænkt mig. Kunde jeg uden Betænkning gjengjælde Stød med Hug, saa havde jeg ikke det Ringeste at frygte for; men her, hvor jeg ligeoverfor en skaanselsløs Modstanders spidse Landse maatte ligesom afmaale og vogte paa de skarpe Sabelhug, jeg skulde uddele, her vare Chancerne af denne opbyggelige Prøve imod mig. Dog, det var forsilde at trække mig tilbage. Jeg samlede da al den Koldblodighed og Behændighed, der stod i min Magt, og beredte mig til, uforfærdet at byde Czarewitsch Braadden.

Trods Det, som General Roden med alvorlig Mine havde sagt mig, havde jeg dog ikke ganske ladet det Haab fare, at Constantin blot vilde gjøre en Spøg deraf; men da jeg nu saae ham, ankommen til Enden af Alleen, at kaste sin Hest omkring, at anlægge Landsen og med slappe Tøiler sprænge løs paa mig, kom jeg lynsnart til den Overbeviisning, at Adjutanten havde talt Sandhed og at det nu gjaldt for Alvor. Fnysende kom Tartarhesten mig imøde i strakt Carriere, Storfyrsten havde saaledes dukket sig ned og snoet sig henad Ryggen paa den, at han næsten var skjult af dens tykke Manke og kun hans Jøse ragede frem imellem den skummende Løbers Øren. Da han naaede mig, stødte han efter mit Bryst, men jeg parerede Stødet og sprang usaaret til Siden, saa at Hest og Rytter, i deres rivende Fart, fløi voldsomt forbi mig.

Med beundringsværdig Færdighed kastede Storfyrsten øieblikkeligt sin Hest omkring og kom hen til mig. „Meget godt; fortræffeligt!“ raabte han, „lad os probere endnu engang!“ — Og uden at lade mig Tid til et Svar eller en Bemærkning, sprængte han paany ned ad Alleen, tilraabte mig derpaa i en Afstand, om jeg var beredt, og da jeg bejaede dette, kom han med endnu større Voldsomhed, end første Gang, sprængende hen imod mig. I det afgjørende Øieblik parerede jeg hans rasende Landsestød en quatre og gjorde herpaa ved et lynsnart Sidespring hans andet Angreb ligesaa uskadeligt som det første. Ved dette andet Vanheld udstødte Czarewitsch en Lyd af Uvillie, og beredte sig taus og uden at adspørge mig videre til et tredie Angreb.

Nu besluttede jeg paa eengang at gjøre en Ende paa Sagen. Atter kom han med en Hvirvelvinds Hastighed stormende løs paa mig; men istedetfor nu som forhen at lade mig nøie med den blotte Parade, gav jeg Spydskaftet et saa vældigt Hug med min Pallask, at Spidsen sprang af og Storfyrsten blev afvæbnet; i næste Øieblik havde jeg grebet Hestens Tøiler, kastede den med et kraftigt Stød tilbage, saa at den steilede høit iveiret, og satte i samme Nu Rytteren Spidsen af min Pallask for Brystet. General Roden udstødte et Skrig af Skræk; Storfyrsten selv skiftede Farve et Øieblik. Men strax traadte jeg et Skridt tilbage, sænkede med Ærefrygt min Sabel, bukkede dybt og sagde: „Deres Keiserlige Høihed har nu seet, hvad jeg er i Stand til at lære russiske Krigere, og De vil nu selv kunne dømme, om jeg fortjener at blive

Fægtemester her." — "Ja, paa min Ære, det gjør De! Aldrig har jeg truffet en vakkrere Svend i mine Dage, og De skal faae et Regiment, saavidt jeg kan gjøre Noget dertil. "Lubensky, bring Hesten i Stalden," tilføiede han, idet han sprang af. "Nu følger De med mig, Herr Franskmand." — Da vi vare komne op, greb han strax en Pen og skrev egenhændigt paa Randen af min Ansøgning: "Jeg anbefaler Ansøgeren paa det Bedste til Deres Keiserlige Majestæt, da jeg anseer ham i enhver Henseende den Gunst værdig, som han beder om." — "Søg nu," sagde han til mig, idet han gav mig Bønskriftet tilbage, "at komme til at overrække det egenhændigt til Keiseren. Forsøget vil maaskee bringe Dem i Fængsel; dog, man siger jo: Hvo Intet vover, Intet vinder. Lev nu vel, og kommer De engang til Warschau, saa besøg mig."

Jeg bukkede og fjernede mig, henrykt over min Lykke og fuld af Jubel over, at være gaaet saa seierrig ud af denne Modets, Dulighedens og Klogskabens Ildprøve.

Den følgende Dags Morgen fandt mig allerede i Lystslottet Sarskoio-Selos Haver, hvor jeg havde besluttet at vanke saalænge omkring, indtil jeg havde mødt Keiseren og, selv med Fare for at vorde indspærret, havde overrakt ham min Ansøgning. Det var nemlig under Fængselsstraf forbudet, at indhænde Monarken noget Andragende, saalænge han opholdt sig paa sine Lystslotte, med mindre man iforveien havde erholdt Tilladelse dertil. Over fire Timer havde jeg allerede vandret omkring i de umaadelige Haver og min Taalmodighed syntes næsten udtømt, da jeg saae en Officeer i Negligee-Uniform pludseligt træde fra et Sidebuskads ind i den Allee, hvor jeg netop befandt mig: han hilste mig og gik mig forbi ind i en anden Allee. Af en i Nærheden arbeidende Gartnersvend erfarede jeg, at det havde været Keiseren.

Øieblikkeligt slog jeg ind paa en Sidevei, for atter at komme ham imøde, og neppe havde jeg tilbagelagt hundrede Skridt, forend jeg paany pludselig befandt mig i Monarkens Nærhed. Alexander blev et Øieblik staaende, og da han bemærkede, at Ærefrygt afholdt mig fra at nærme mig ham, gik han hen til mig: jeg ventede ham, staaende med ubedækket Hoved paa Siden af Veien. Han haltede just dengang noget, som Følge af en Beskadigelse paa Foden, som han havde faaet paa en Reise ved Dons Bredder. Medens han saaledes langsomt kom hen imod mig, kunde jeg iagttage den store Forandring, der var foregaaet i hans Ydre siden hans sidste Nærværelse i Paris. Hans fordum saa aabne og muntre Aasyn havde nu et sygeligt, kummerfuldt Udseende og han var aabenbart hengiven til den dybeste Tungsind. Desuagtet var hans Blik saa velvilligt og mildt, at jeg hurtigt fattede Mod og vovede at tiltale ham, da han vilde gaae forbi. — "Sire!" — "Sæt Deres Hat paa," betydede han mig; "det er for koldt nu til at have Hovedet blottet." — Da han saae, at jeg af Ærefrygt tøvede hermed, greb han min Hat, trykkede mig den paa Hovedet og spurgte: "Har De Noget at sige mig?" — "Sire, — denne Ansøgning ..." jeg tog den op af Lommen.

Hurtigt forandrede sig hans Mine: "De veed nok ikke," sagde han med Alvor, "siden De endog opsøger mig her, at jeg i den Hen-

sigt fjerner mig fra St. Petersborg, for i nogen Tid at undgaae Ansøgninger og Ansøgere?" — „Jeg veed det, Sire; dog, min Ansøgning har maaskee mere end de fleste Andres et Krav paa Deres Majestæts huldrige Opmærksomhed. Den er anbefalet og contrasigneret af Deres Majestæts Broder, Hans Keiserlige Høihed, Storfyrst Constantin." — „Ah, ja saa," sagde Alexander, idet han udstrakte Haanden, men trak den øieblikkeligt tilbage igjen. — „Jeg vovede derfor at haabe," vedblev jeg, at Deres Majestæt i dette Tilfælde allernaadigst vilde afvige fra den foreskrevne Regel." — „Nei, min Herre," svarede Keiseren rask, „nei, det vil jeg ikke gjøre; thi dersom jeg gjør det, saa vilde jeg imorgen overhobes med tusinde slige Papirer og blive nødt til at forlade disse Haver, hvor jeg nu finder Eensomhed og Ro. — Dog," tilføiede han, da han mærkede min Bestyrtelse over hans Vægring, og pegede med Haanden mod Staden, „giv Deres Ansøgning paa Posthuset; jeg erholder den da i denne Aften, og iovermorgen har De mit Svar." — „Sire, jeg veed ikke, hvorledes jeg skal udtrykke min Tak." — „Beviis mig den derved," svarede Alexander, „at De ikke fortæller til Nogen, at De har overrakt mig en Ansøgning og er sluppen derfra uden Straf. Adieu!"

Efter disse Ord og et naadigt men tungsindigt Smiil fortsatte Keiseren sin Vei. Jeg efterkom øieblikkeligt hans Befaling. Alexander holdt troligt sit Tilsagn; to Dage efter fik jeg Besked fra ham. Den bestod i min Bestalling som Fægtemester ved det keiserlige Ingenieurcorps, med Capitains Rang.

Chinesernes Haver.

Ved de nyere politiske Begivenheder har Blikket saa ofte vendt sig imod „det himmelske Rige", at der tillige er opvakt en mere levende Interesse for Alt, hvad der kan føre til et nærmere Bekjendtskab med hiint mærkværdige Folks Sæder og Charakteer; vi troe derfor, at nogle Ord om Chinesernes særegne Havecultur heller ikke ville være dette Blads Læsere uvelkomne.

I deres Kunst-Haveanlæg bestræbe de sig fremfor Alt for at efterligne Naturen og dens uregelmæssige Skjønheder, men rigtignok gjøre de ofte Dette paa en smaalig og høist barok Maade. Det Første, de agte paa, er Terrainets Benyttelse; de gjøre deres Anordninger, eftersom det er jævnt, bakket eller bjergigt, sumpet eller sandet, skovrigt eller ubevoxet, goldt eller frugtbart, udstrakt eller indskrænket, vandfattigt eller gjennemskaaret af Bække eller Floder. Deres Geni udfolder sig i Overeensstemmelse med Terrainets Luner; de vide behændigt at gribe de rette Midler til at skjule dets Feil eller fremhæve dets Fortrin.

Chineserne holde, for visse Aarsagers Skyld, ikke meget af at gaae; man finder derfor ogsaa kun sjeldent hos dem, saaledes som i europæiske Haver, lange Alleer eller brede Promenader. Det hele Terrain bliver benyttet til mangfoldigt vexlende Scener, og i alle Retninger føre smalle, bugtede Gange til Punkter, hvor der frembyder sig en eller anden venlig Udsigt og hvor man i en eller anden Bygning finder en beqvem Hvileplads til at nyde den.

De chinesiske Kunstgartnere eller rettere Havekunstnere adskille tre forskjellige Arter af

Sceneri, hvilke de have givet Benævnelserne: det behagelige, det frygtelige og det magiske, hvilket sidste Slags saa temmelig svarer til vort saakaldte Romantiske. Chineserne opbyde deres hele Kunst, for at frembringe et stærkt Indtryk paa Sjælen. De skabe Vandstrømme som styrte sig ned under Jorden med en Larm, der opvækker Gru for uvante Øren; de opstille Klipper eller andre Gjenstande af egen Opfindelse paa en saadan Maade, at Vinden ved at fare igjennem Huller eller Indsnit, som med Hensigt ere anbragte deri, frembringer usædvanlige og selsomme Toner. I deres Haver plante de alleslags forunderlige, som oftest sjeldne Urter og Værter; de befolke dem med Fugle og fiirføddede Dyr, og danne kunstige Echoer, hvis forskjelligartede Virkninger altid ere høist overraskende.

I det Sceneri, der kaldes det frygtelige, anbringe de overhængende Klipper, som true med hvert Øieblik at styrte ned paa de Forbigaaende; de danne mørke Huler, vældige Vandfald; Træerne ere misdannede, som om de vare halvt oprevne af rasende Storme; nogle hæmme Vandenes Løb, som om Strømningens Voldsomhed havde bortført dem, og undertiden ere de lagte saaledes, at de danne kunstige, om end slibrige Broer; atter andre synes at være trufne af Lynilden og at være halvt forbrændte. Smaa, adspredte Bygninger ligge i Ruiner eller ere tildeels nedbrændte; usle Hytter, støttede til nøgne Klippevægge, ere talende Vidnesbyrd om Ødelæggelsen og Elendigheden.

Ved Siden af de nysbeskrevne Scener anbringe de chinesiske Havekunstnere sædvanligviis det behagelige Sceneri, thi de vide meget godt, hvor mægtigt et Indtryk Contraster gjøre paa Menneskets Aand og Gemyt. Derfor anvende de bestandigt pludselige Afvexlinger af Farver og Former, af Lys og Mørke. Saaledes føre de Beskueren fra et snevert Rum til en Udsigt over en ubegrændset Horizont, fra Gjenstande for Forfærdelsen til de venligste Indtryk, fra Synet af Søer og Floder til Sletter, Bjerge og Skove. De muntreste Farver stille de sammen med de tristeste, de simpleste Former med de mest indviklede, og tillige vide de meget behændigt at fordele Lys og Skygge over det Hele.

Ved Indretningen af deres Haver gjøre Chineserne gjerne og paa mange Maader Brug af Vandet. Naar et indskrænket Terrain tillader det, saa sætte de sædvanligviis en Deel af samme under Vand, og bibeholde kun nogle Øer og enkelte Klipper; staaer et stort Areal til deres Raadighed, saa anlægge de Søer derpaa, grave Kanaler og lede Floder derhen; disse Sidstes Bredder danne de fuldkomment efter Naturen, her flade og sandede, hist steile og klippefulde; snart indfatte de dem med blomsterrige Enge, snart med Skov eller Buskads, kort, Enhver, som betragter Løbet af en saadan chinesisk Haveflod, vil aldrig falde paa den Tanke, at den er en Frembringelse af Kunsten. Qvæg græsser paa Engene, Vildt gjennemstreifer Lystskovene. Kanalerne føre sædvanligviis til een eller anden interessant Gjenstand, f. Ex. til en smuk Bygning, til en Slette ved Foden af et høit Bjerg, til et lidet Huus i Midten af en Sø, til et Vandfald, en Grotte, en kunstig Klippe eller deslige. Floderne strømme i naturlige Krumninger, imellem Siv, Rør og andre Vandplanter ved Bredderne; hist og her ligge Baade af

forskjellige Størrelser; Møller og andre Vandværker laane Scenerne Liv og Afvexling.

I Forfærdigelsen af kunstige Klipper overgaae Chineserne enhver anden Nation; de ere en saa yndet Prydelse for deres Haver, at deres Forfærdigelse danner en formelig Nærings- og Industrigreen. I Canton og andre store Stæder ere en Mængde Kunstnere vedvarende beskæftigede med Klippefabrikationen. Den Steenart, de betjene sig af dertil, hentes fra Chinas sydlige Egne; den er blaa og saa blød, at Bølgerne let kunne udhule den. Chineserne ere meget strenge i Valget af disse Stene, og give høie Priser for dem, som formedelst Farve og Skikkelse tillade heldige Sammenstillinger. De fortrinligste af disse Stene benytte de dog kun til de Landskaber, som anbringes i deres Værelser; til Haverne anvende de en ringere Masse, som de give en naturlig Farve, hvorpaa de tilskære den til Huler og Grotter, igjennem hvis Aabninger man kan overskue vidtstrakte Perspectiver; paa forskjellige Steder besættes de kunstige Klipper med Mos, Urter og Træer, og paa steile, bugtede Stier, som synes at være udhuggede i Klippen selv, kommer man op til en eller anden Bygning paa Toppen.

Tillader Terrainet det og er der Vand i Overflødighed, da tør Vandfald aldrig mangle i en chinesisk Have.

I deres Plantninger frembringe Chineserne den størst mulige Afvexling af Plantearter; Sørgepilen er især yndet, og saavel Søer som Bække ere sædvanligviis indfattede med den.

Ved forskjellige Kunstgreb bevirke de Overraskelser; undertiden føres man ind i en mørk Hule, og ved at træde ud igjen seer man pludselig et henrivende Landskab udbredt for sine Øine; eller man fordyber sig i et venligt indbydende Buskads, som efterhaanden bliver saa mørkt og vildt forvoxet, at man tilsidst neppe kan finde ud igjen.

Omendskjøndt Chineserne ikke besidde dybe Kundskaber i Optiken, har Erfaringen dog belært dem angaaende Perspectivens Virkninger, saa at de vide at danne kunstige Vüer ved Hjælp af formindskede Huse, Afrids og Figurer, som de opstille i en ringe Afstand og hvis naturlige Anordning virkelig formaaer at skuffe et ikke ganske øvet Øie. For at gjøre Skuffelsen endnu større, plante de i Nærheden af disse Perspectiver mindre Træer, der have et mindre levende Løvværk. Saaledes forstaae de den Kunst, at give et Terrain en tilsyneladende meget større Udstrækning, end det har Virkeligheden.

Kyssene.

Erindrer Du Dig vel, Nelly, Kyssene fra vore Børneaar, da dine barnlige Læber plukkede uskyldige Kjærtegn af mine Læber, ligesom din Haand paa en smuk Dag plukkede Blomster paa Engen?

Hør mig! Jeg har i Stilhed ordnet Kyssene i Livet.

Det Første er Moderens hellige Kys, naar den nye Verdensborger allerede græder af Smerte, længe førend han smiler, og med svage Skrig anraaber om Hjælp. Dette Kys er en uforgængelig Lykke, men det er ikke givet Mennesket, at blive sig den bevidst: Gud vilde ikke, at det ved Fødselen strax igjen skulde døe af Glæde.

Naar vi skride frem paa vor Bane, saa støtte vi os i de første Tider paa en jævnaldrende Legesøster. Da — midt iblandt Roserne, hvormed vore smaa Hænder bestroe Jorden — udverle vi uskyldige Kys, som vi senere mindes i vore Drømme.

Derpaa kommer Verden med sine troløse Læber, sin iiskolde Mund. Denne farlige Proteus kjærtegner os, ligesom Satan søger en Fordømt. Den skjuler sin Jernhaand i en Silkehandske, hvormed den klapper os, hvormed den magnetiserer og — bedrager os. Saaledes bydes os tusinde uforklarlige Kys, som gjøre et hæsligt Indtryk paa os, men for hvilke vi ikke kunne undslaae os. Ligegyldigt modtage vi disse Kys, omendskjøndt de ikke ere andet end Egennyttens kolde Grimasser eller Løgnens ondskabsfulde Insinuationer.

Hvor dybt føler vort Hjerte sig saaret! Men hvilken Erstatning derfor finde vi igjen i den Elskedes Kys, i den hemmelige Lykke, som kun to nyde, fordi Verden ikke fortjener at kjende den! Hvilken Fortryllelse, Nelly, naar vi sidde under det duftende Løvtag, og Du bange og skjælvende trykker min Haand i dine hvide og smaae Hænder, og naar min Mund trykker ømme Kys, friske og belivende som Morgenens Dug, paa disse spæde Hænder.

Hvilken himmelsk Sorg ligger i Afskedskysset! og de, som Du derefter sender mig i dine Breve! og de, som jeg i min overstrømmende Glæde sender Dig tilbage!

Ak! hvorfor skal en sørgelig Tanke pludseligt omsløre dette venlige Billed! — Engang ville blege, skjælvende Læber, dine eller mine, uddele det sidste Kys!

THEATER, MUSIK, LITERATUR OG KUNST.

En ganske ualmindelig Nydelse frembød Theatret den 3die Juni. Den halvtredsindstyvende Opførelse af „Waldemar" til Indtægt for **Bournonville**, i Forbindelse med det nye Bellmanske Divertissement „Polskdandsen i Grønalund", havde fyldt Skuespilhuset aldeles, og ved sin Fremtræden i Ballettens første Akt hilstes **Bournonville** med en Acclamation, der ikke kunde andet end indeholde det bedste Varsel for den øvrige Deel af Forestillingen. Hvormeget Smukt og Fordeelagtigt der end med Grund lader sig sige om vort theaterbesøgende Publicums Smag, Kunstsands og Dannelse, lider det dog af en Glemsomhed, der endogsaa tidt antager et saa ukjærligt og uskjønsomt Præg, at den slet ikke lader sig undskylde. Desto behageligere er det derfor, naar det engang imellem ligesom vaagner til en bedre Erkjendelse, aflægger sin rhadamanthiske Dommermine, sin paatagne Kulde, sin fornemme Ligegyldighed og giver sig aabent og uforbeholdent hen til Glæden over det Gode og til al den Øieblikkets Umiddelbarhed, som et Theaterpublicum aldrig bør savne. Vist er det nu rigtignok ogsaa, at vort Theater ikke har Mange, mod hvem Publicum mindre har Lov til at være glemsom end netop mod **Bournonville**, der ved sit Geni og fremfor alt ved sin energiske Udholdenhed har hævet Balletten paa vor Scene til en Høide, man tidligere ikke havde drømt om. Istedetfor at blive staaende ved en tom og intetsigende Allegoriseren, har **Bournonville** dristigt søgt Stoffet til sine Compositioner snart i det bevægede Folkeliv, snart i Historien, og snart i Digtekunstens Værker. Med en Dristighed, der kun er den geniale Kunstner eiendommelig, har han overfløiet alle de Hindringer, som en indskrænket Scene, smaa Midler, og et endnu uøvet Personale maatte lægge ham i Veien, og selv der, hvor denne Dristighed i at vove fører

ham ind paa et eller andet Gebeet, der ligger udenfor Ballettens egentlige Sphære, beundrer man dog altid den gigantiske Kraft, hvormed han om end ikke erobrer det hele Gebeet, dog altid veed at tilkæmpe sig et Stykke. Et saadant nyt og dristigt Forsøg er ogsaa „Polskdandsen i Grønalund“, thi kan man vel tænke sig nogen vanskeligere Opgave end at erobre **Bellman**, denne lyriske Dithyrambiker, hos hvem Alt er Toner og Ord, for Balletten, hvis første Fordring det netop er at bringe den ene Halvdeel, nemlig Ordet, strax i Forglemmelse? At dette fuldkommen er lykkedes **Bournonville**, ansee vi for afgjort; thi gjennem den hele lille Ballet gaaer der en saa decideret lyrisk Grundtone, at man ligefra Teppet ruller op, og til det gaaer ned igjen, føler sig poetisk berørt af den Genius, Balletmesteren har villet fremmane, og hvad vil man vel fordre mere end en saadan aandelig Paavirkning? **Bournonvilles** Talent til at lade Figurerne i sine Balletter fremtræde med en vis plastisk Kraft er bekjendt nok; dog har det maaskee aldrig viist sig mere glimrende end i dette lille Arbeide, hvor den ene bellmanske Figur efter den anden, fuldt modelleret og fuldstændig meislet, springer frem for vore Øine. Beundringsværdigt er det, hvorledes **Bournonville** forstaaer ligesom at forplante den Aand, der boer i ham selv, paa den Masse, hvormed han virker. Skulde man ikke troe, naar man saae dette muntre, livsglade Compagni, der her i bacchantisk Lune tumlede sig paa Scenen, at enhver Enkelt i det hele, lystige Slæng var inddrukket af **Bellmans** Aand og opdraget med hans Sange, og dog er der maaskee ikke Een iblandt dem Alle, der nogensinde har læst en Linie af hvad han har skrevet. Det er ved Hjælp af denne Blødhed og Modtagelighed, der blindt og tillidsfuldt giver sig hen til det ledende og styrende Princip, det er ved Hjælp af disse Egenskaber hos Balletpersonalet, at **Bournonville** netop feirer sine Triumfer, thi hans Personale stoler paa ham som Soldaterne paa den Feldtherre, der jevnlig har ført dem til Seier, og som ved ethvert nyt Feldttog paany bestyrkes i sin Tillid. Vi ville af Hjertet ønske ham, at ethvert følgende maa ende med en Triumf, der er saa eclatant som denne sidste.

— I Fredags Aftes aabnedes Sommerskuespillene med **Scribes**: „Bertrand og Raton“, der i den danske Oversættelse af Hr. **Carl Borgaard** er bleven omdøbt til: „Statsmand og Borger“. Af alle de Scribeske Stykker er dette maaskee det bedst construerede, og tillige det, der er i Besiddelse af den skarpeste Charakteertegning. At benytte smaa Midler til Udførelsen af store Begivenheder, ynder **Scribe** særdeles; imidlertid lykkes det ham langtfra ikke altid lige godt, og den høiere Ironi, der skulde svæve over det Hele, bliver f. Ex. i „Et Glas Vand“ og flere andre af hans Arbeider kun lidet tillokkende. Her har han derimod været fuldkommen heldig: Statsrevolutionen udfolder sig gjennem alle Akterne lunefuldt og naturligt, den stortalende Guldsmed Pasquale Boppi er det ulykkelige Redskab, der, uden at ane det, bærer Statens Vee og Vel paa sine Skuldre, og Ironien har en ubetalelig Repræsentant i den gamle Statsminister Grev Giulio Aldobrandini. Navnlig er ogsaa denne sidste Figur tegnet med en ganske ualmindelig Styrke, og man glæder sig under hele Stykket ligesaa meget over den gamle Politikers Conseqvens i at forfølge sit Maal, som over Forfatterens Conseqvens i aldrig at tabe ham af Sigte. En anden Figur, der i dette Stykke gjør en yderst velgjørende Virkning, er Guldsmedkonen Barbara Boppi. Hun er Borger- og Haandværkskone lige indtil Fingerspidserne, og der er kun een Ting, der gaaer hende over hendes Handel, og det er hendes Kjærlighed til sin Mand og sin Søn. Denne sidste Følelse fremtræder paa en saa sund, simpel og charakteristisk Maade, og udtaler sig i saa jevne og kraftige Udtryk, at Alverdens lyriske og poetiske Udgydelser umulig vilde kunne frembringe denne Virkning. Naar vi bemærke, at disse to mesterlige Figurer udførtes af Kunstnerparret **Nielsen** med en mageløs Sandhed og Natur, og naar vi endvidere tilføie, at Hr. **Wiehe** sen. som Francesco Boppi fuldkommen bestyrkede os i de gode Forventninger, vi udtalte om ham efter Opførelsen af „Amanda“, at den yngre **Wiehe** gav os et af Naturen grebet, livligt og dog kunstnerisk luttret Billede af Læredrengen Filippo, og at Jfr. **Nyge** endnu aldrig i nogen af sine Fremstillinger har hævet sig til den Høide som i sidste Akt af dette Stykke, saa troe vi at have sagt Nok for at vække Publicums Interesse for et Arbeide, der uden Tvivl oftere vil blive gjentaget under Sommerforestillingerne og senere vil erhverve sig en velfortjent og blivende Plads paa Repertoiret.

Efter Parris. Em. Bærentzen & Co lith. Inst.

BRUDENS TOILETTE.

Ny Portefeuille 1844.

Em. Bærentzen & C° lith. Inst.

FR. RÜCKERT.

Ny Portefeuille 1844.

Friedrich Rückert.

Friedrich Rückert, født 1789 i Schweinfurt, hører til vor Tids første lyriske Digtere. Han blev først Publicum bekjendt under det antagne Navn Freimund Raimar. Sin lærde Dannelse modtog han i sin Fædrenebyes Gymnasium og paa Universitetet i Jena, hvor han fortrinsviis beskæftigede sig med philologiske Studier og de skjønne Videnskaber. I Aaret 1811 blev han Privatdocent, men skiftede snart Ophold og levede fra 1815 til 1817 i Stuttgart, hvor han tog Deel i „Morgenbladets" Redaction; derfra gik han til Italien og valgte siden Koburg til Opholdssted. Ved Siden af sin digteriske Virksomhed helligede han sig her mest til Studiet af de østerlandske Sprog, og blev som Professor i samme i Aaret 1826 ansat i Erlangen, hvor han endnu lever, og hvorfra han forgjæves er bleven kaldet til Berlin. Siden han optraadte med sine „Tydske Digte" (1814) — paa hvilke fulgte „Tidens Krands" i 1817, „Østerlandske Roser" i 1822 og en Mængde enkelte Arbeider, som for det meste ere forenede i hans „Samlede Digte" (1834—38) — har en Mangesidighed og en overordentlig Rigdom i hans poetiske Anskuelser, forbunden med en sjelden Kunstrighed i Vers- og Sprogform lagt sig for Dagen paa en saa evident Maade, at man neppe skal kunne finde disse Egenskaber forenede hos nogensomhelst anden Forfatter. Men medens Phantasi, Vid og Formfuldkommenhed gjøre sig gjældende hos Rückert, mangler det ham meget ofte paa Dybde og Inderlighed i Følelsen, og hine Evner, i Forening med hans Virtuositet i Sprogets Behandling og Versdannelsen, forlede ham kun altfor ofte til at udspinde sit Stof i en utilbørlig Grad, hvorved hans Digtninger hyppigt faae Udseende af Fabrikarbeide — en Dadel, der tildeels ogsaa rammer hans nyere, mere omfangsrige Værker „Brahmanernes Viisdom" (4 Bd. 1836—38) og „Jesu Levnet" (1839). Rückert var Udgiver af den „Erlanger Musenalmanach" for Aaret 1838 og, som det hedder, hemmelig Redacteur af „Neuer deutscher Musenalmanach" for 1840. Under begge disse Redactioner har han viist sig meget mere overbærende med Andres Bidrag, end med sine egne, om man end just ikke kan sige, at disse alle høre til hans bedre Arbeider.

En Bedragers Levnet.

(Efter: „Mittheilungen aus dem Leben eines Richters".)

I Biener-Skoven blev det efterhaanden mere lydt og levende. Sangfuglenes klare Toner gave Signal om, at den unge Dag brød frem, at det var Tid for de befjedrede Sovere at muntre sig til deres Dagværk, der kun bestod i Nydelse; thi Omsorgen for deres Børn var forsvunden, siden disse vare blevne store og paa egen Haand kunde forskaffe sig deres Underhold. De Lykkelige! Deres Afkom trænger hverken til Underviisning eller til Udstyr; de selv behøve ingen Klæder, intet Huusly. De leve stedse i Selskabelighed, men give ingen Penge ud for fine Vine. — Det rørte sig i det lavere Buskværk, i Træernes høie Toppe; man rystede sig, lagde en eller anden Fjeder,

som var kommen i Ulave, tilrette uden Kam eller Krollepind, og Pynten var færdig. I Toppen af en høi Bog, som overskyggede en noget fri Plads, satte sig en Ravn og lod sit Skrig lyde langt henover Skovens rolige Hvælving. Da rørte sig Noget under Træet, paa hvilket den sad: forskrækket fløi den bort.

„Heida, vaagn op, Wenzel, hører Du ikke?"

„Hvad er det, Boita?" spurgte den Anden, idet han sprang op.

„Solen staaer snart op; inden en Time maae vi afsted. Gjør Ild paa. Jeg vil vække Fruentimrene, at vi kunne faae noget Varmt at drikke. Det var en kold Nat."

Han gik hen til et ikke langt borte liggende Telt, der dog neppe fortjente dette Navn. To Par Stænger vare fortil og bagtil drevne ned i Jorden og oventil korsviis sammenbundne. En foroven imellem Gaflerne paalagt Tværstang forbandt Stilladset. Over det Hele var der hængt nogle deels nye, deels sønderrevne Stykker Linned, som om Dagen tjente til Bedækning af en lille Eenspænder-Vogn, der stod i Nærheden. Det gamle, magre, knoklede Krik, som hørte til Vognen, stod bundet til en Træstamme og søgte forgjæves at naae med sine Læber nogle Blade af de omstaaende Buske, hvis Spidser tantaliserende kildrede dens Næsebor, naar den udstrakte Halsen derefter. Boita stak Hovedet ind igjennem Telt-Omhænget og vækkede Dem, som sov derunderneden. Imidlertid havde Wenzel fremtaget Tønder, Staal og Steen, slaaet Ild og antændt en Svovlstikke. Faa Dieblikke efter flammede endeel sammensankede tørre Qviste op til en lystig Ild, som fik rigelig Næring af det omliggende Affaldstræ. Tre i Jorden indstukne, oventil korsviis forenede Grene tjente til at bære den lille Kjedel, som var bleven fyldt ved en Bæk i Nærheden og ophængt over Ilden. Snart var det hele Selskab samlet omkring denne. Vi ville betragte det noget nærmere. De langt fra hinanden staaende, snævert opspaltede, i Yderkanten noget opadbøiede Dielaag, det sorte Haar, den gule Ansigtsfarve betegnede tydeligt nok, af hvilken Stamme de Tilstedeværende vare udsprungne, nemlig hiin foragtede, overalt forfulgte Zigeuner-Slægt. Forgjæves søgte man hos dem de vide Gevandter, det røde Tørklæde, der ombindes Hovedet som en Turban, de om Halsen hængende Amuletter og Prydelser, med hvilke man seer dem smykkede paa Malerier fra det syttende Aarhundrede og nutildags paa Theatret. I Aaret 1819, da det her Fortalte foregik, existerede ikke længer i Tydskland disse frygtede Horder under Anførere af betydelig Anseelse. Som simple Kjedelslikkere, Vagabonder og Stratenrøvere have de forlængst aflagt det romantiske Sandsigeri, Skattegravningen og den nøiere Forbindelse med Djævlen. Deres Costüme passer til deres Haandtering. Kun Forkjærligheden for den røde Farve, som et Tegn paa deres Lyst til Blod og Brand, har vedligeholdt sig hos dem.

Banden bestod af sex Personer. Boita var Anføreren, en høi, slank, kraftig Mand, med meget markerede Træk. Mod og Forvovenhed lyste ud af hans Dine; hans Bevægelser forraadte en større Behændighed end Muskelkraft, hans Stemme, hans hele Adfærd — en fast, bestemt Villie. De af Vind og Veir brunede Ansigtstræk, Sporene af udslukkede, men dog endnu under Asken ulmende Lidenskaber foraarsagede, at man ansaae ham

for ældre, end han var. Han kunde ikke være langt over de fyrgetyve Aar. Hans Kone var kun faa Aar yngre end han. Men ogsaa hun syntes af en langt mere fremrykket Alder, hvad der stedse pleier at være Tilfældet med Qvinder af orientalsk Oprindelse, som til Gjengjæld langt tidligere udvikle sig i aandelig og legemlig Henseende. Forgjæves søgte man hos hende det Ringeste, som kunde tiltrække. Gemeenhed og Laster havde uudsletteligt præget deres Mærke paa den opkastede Læbe, i de vildt rullende Øine. Som en Copi af hende fremstillede sig hendes sextenaarige Datter Hanna. I det første, friske Ungdoms- og Sundheds-Blomster tiltrak hun uvilkaarligt alle deres Blik, der finde Behag i en ungdommelig Gestalts svulmende Former. Udtalte sig end hendes Herkomsts Grundtypus umiskjendeligt i det sorte og glindsende Haar, i den gule Ansigtsfarve, saa var den dog noget formildet derved, at store, sorte og smukt aabnede Øine glimrede frem under hendes Øielaag. Hendes Dragt var vel ikke bedre end Moderens, men sluttede sig klædeligere til hendes Figur, og det om Hovedet bundne røde Tørklæde fremhævede endnu mere Haarets og Øinenes sorte Farve. Hendes Broder, en Dreng paa omtrent 13 Aar, og en yngre Søster beskæftigede sig med at afskære det omkringstaaende Græs til den forhungrede Hest. Den os allerede bekjendte Wenzel, en ung Svend paa 21 Aar med trædske, forslagne Miner, syntes at være designeret Brudgom for den ældste Datter.

Moderen befalede Hanna at hente Brødet og Kræmmerhuset med Kaffe fra Vognen, idet hun beklagede sig over, at den Bondekone, af hvis Kurv hun havde stjaalet Kaffen, ikke tillige havde indkjøbt Sukker. Det var nu ingen rigtig Søndagsdrik, meente hun. Da den var færdig kogt, leirede Familien sig omkring den flammende Ild, vederqvægende sig ved den kostelige Varme, som baade udenfra og indenfra gjennemstrømmede de af den natlige Bivouak stivnede Lemmer. Børnene vare som sædvanligt de snaksomste og mest høirøstede. Pludseligt tog Boita Skaalen fra Munden og sagde:

„Stille der! Der kommer Nogen. Ganske lige henimod os. Kone, pak for en Sikkerheds Skyld dog hellere de to Tintallerkener igjen i Vognen. Ellers har vi nok ikke Noget hos os, som hører hjemme i denne Egn.“

Han lyttede i den Retning, hvorfra man kunde bemærke en Raslen af ilende Skridt i det tørre Løv; Wenzel greb i sin Buxelomme og tog fat paa Skaftet af en lang Kniv. Hurtigt nærmede sig nu en Mand, omtrent 26 Aar gammel. Hans Klædning var sønderreven, hans blonde Skjæg langt, hans Hoved uden Bedækning. Med et rask Blik erkjendte han Zigeunere i den Familie, der var leiret omkring Ilden; hans tilforn ustadige Blik vandt i Sikkerhed; hans iilsomme Skridt bleve mere afmaalte: han havde naaet et Asyl. Boita hæftede et skarpt, gjennemtrængende Blik paa den Ankomne, derpaa spillede et neppe mærkeligt Smiil omkring hans Mundkroge; den Rolighed, som Følelsen af Sikkerhed og øieblikkelig Overlegenhed frembringer, afspeilede sig i hans Træk.

„Godt, at jeg træffer Jer,“ talte den Nysankomne ganske aandeløs til Familien; „giv mig et Stykke Brød og en Slurk at drikke; jeg kan neppe længer holde mig opreist af Udmattelse.“

„Har I Penge?“ snøvlede Zigeunerinden; „der ligger et Vertshuus kun en Fjerdingvei herfra.“

„Nei. Giv mig blot Lidet at styrke mig paa, af Medlidenhed, af Barmhjertighed.“

„Giv ham Kaffe og Brød,“ befalede Boita, „saa meget han lyster. Hvad er Jeres Navn?“

„Hans Meier fra det Brandenburgske,“ svarede den Fremmede.

„Saa?“ sagde Boita haanligt. „I Tugthuset i Celle hed I Georg Müller. Igaar har I kanskee hedt Schmidt eller Petersen—Allesammen meget yndede Navne.“

„For Guds Skyld, forraad mig ikke. Hvoraf veed I, at jeg var i Celle under Navn af Müller?“

Boita holdt sin venstre Haand hen for ham. Paa Pegefingeren manglede de to yderste Led.

„Hvad,“ spurgte den Anden, „er I hiin Zigeuner, der huggede Fingeren af sig, ved at slaae Farvetræ itu?“

„Og hvem de Øvrige udlo og forhaanede, medens I rev Jeres Skjorte i Stykker og forbandt min blødige Finger, indtil Lægen kom. Taterne, som I pleie at kalde os, have ikke saa daarlig en Hukommelse. Hvorfra kommer I da nu saa aandeløs? Vil I indhente Nogen, eller er der Andre efter Jer, hvad der synes mig det Sandsynligste?“

„Jeg er i denne Nat undløben af Fængslet. Vistnok har man allerede begyndt at gjøre Jagt paa mig. Idetmindste behøver jeg tre eller fire Dage, inden jeg naaer Grændsen. Skjuler mig saalænge.“

„Men min Vei gaaer ikke imod Grændsen. Betænk desuden, at de fordømte Stikbreve komme betydeligt hurtigere frem end I, og at man snart vil kjende Jer hiinsides Grændsen ligesaa godt som her i Landet. Enhver Gensdarm har Jeres Portrait, men I har intet Pas i Lommen.“

„Hvad skal jeg da gribe til?“

„Siig mig engang, hvad forstaaer I?“

„Jeg har i Celle opnaaet temmelig Færdighed i Jenisch*).“

„Det er ikke det, jeg mener. Hvormed kan I fortjene Noget? I maa dog give Jer af med Et eller Andet, til at leve af, thi Tiggeri gaaer ikke i Længden.“

„Jeg forstaaer slet ingen Ting; jeg har nok forsøgt at støbe falske Penge, men det vilde ikke gaae.“

„Hm, saaledes, altsaa af det Slags. Hvorfor har man da sat Jer i Hullet?“

„Jeg havde gjort falske Vexler. Et Par Aar var det gaaet godt, men tilsidst fik de mig fat.“

„Saa kan I jo ogsaa let gjøre Jer et falsk Pas. Jeg maa vel hjælpe Jer for det Første, indtil I er i Sikkerhed, men I maa da blive en Zigeuner og følge med os, indtil I kommer derhen, hvor man ikke mere kjender og efterspører Jer. Har I Lyst?“

„Gjør med mig, hvad I vil, naar I blot redder mig.“

„Godt. Jeres fine Tøi maa I først sælge, for at kunne give os nogle Skillinger for Jeres sultne Mave. Wenzel kan gaae til Staden dermed, sælge det og bringe noget grovere Tøi, som vore Folk pleie at gaae med. Imidlertid vil jeg farve Jeres Mælke-

---

*) Saaledes kaldes sædvanligviis Tyve- eller Kjeltringesproget.

brødsansigt guult og Jeres Hørhaar sort, saa at intet Menneske skal kunne kjende Jer igjen. Derpaa ville vi fremad. I gaaer da med os, løber fra Landsby til Landsby, fra Huus til Huus og spørger, om Folk har Saxe til at slibes eller Kjedler til at flikkes. Derved gives der Leilighed nok til at gjøre lange Fingre. Men raps aldrig Noget af betydelig Værdi, altid kun Smaating; saa anseer Folk det ikke Umagen værdt, at gjøre stor Allarm og sende os Gensdarmerne paa Halsen. I leverer Alting ordentlig af, eller jeg skal kildre Jer med min Kniv. Siden dele vi redeligt. To Dele tager jeg, min Kone to, hvorfor vi give Jer Spise og Drikke, een Deel faaer I selv og Wenzel een. Er I tilfreds?"

Den Fremmede kastede et Blik op til den grønne Hvælving over hans Hoved, sukkede dybt og sagde derpaa med fast Stemme: „Ja, jeg har jo intet andet Valg."

Nu opstod der en lang Samtale mellem Boita, hans Kone og Wenzel, i en Jargon, der var aldeles uforstaaelig for det nye Medlem af Banden. Det var tydeligt, at Anførerens Forholdsregler fandt en heftig Modsigelse. Ogsaa Hanna blandede sig tilsidst i Striden, som det syntes beroligende, maaskee paa Faderens Parti, thi Wenzel tilkastede hende et uvilligt Blik. Endelig gave nogle bestemt udtalte Ord af Boita Udslaget, da han ledsagede dem med en halvt truende Bevægelse. Georg, under hvilket Navn Flygtningen forlangte at kaldes, ombyttede sine Klæder, hvilke Wenzel tog med sig, med nogle andre, som forefandtes. Teltet blev afbrudt, Lærredet atter spændt over Vognens Opstandere, denne blev tilpakket, og den magre Hest forspændt. Zigeunerinden og hendes Børn satte sig ind; Boita og Georg gik ved Siden af. Saaledes satte Toget sig i Bevægelse. Da man havde naaet Enden af Skoven, maatte Hanna stige ud og Georg indtage hendes Plads i Baggrunden af Kjøretøiet, hvor han var usynlig for de Forbigaaende. Henimod Middag forenede Wenzel sig igjen med dem og samme Dags Aften var den smukke Georg fuldstændigt omskabt til en hæslig Zigeuner.

Tidligt om Morgenstunden denne samme Dag blev jeg vækket ved en Banken paa min Huusdør. Det varede nogen Tid, inden der blev aabnet, thi Tyendet sov endnu. Strax derpaa traadte min Fangevogter ind for min Seng. Nær var jeg kommen til at lee høit, thi hans ene Øie var opsvulmet og halvt tillukket og dets Omgivelse beundringsværdigt prydet med alle Regnbuens Farver. Beskyrtelse, Skam, Ærgrelse, Forlegenhed og andre lignende abstracte Ting udtaltes afvexlende gjennem hans fortrukne Miner. Endelig fandt han Ord:

„Han er væk."

„Hvem er væk?" spurgte jeg.

„Georg Schmidt. Kl. 12 i Nat kneb han ud."

Med begge Been sprang jeg ud af Sengen, og maa vel omtrent have skaaret lignende Ansigter, som min gamle Holdfast. „Hvorledes er det gaaet til?" spurgte jeg videre.

„Neppe veed jeg det ret selv," svarede han. „Han opførte sig stedse saa ordentlig og anstændig, at jeg allermindst formodede om ham, at han havde Galskaber i Hovedet. Endnu igaaraftes visiterede jeg hos ham, og

Alt var godt og vel. I Nat hører jeg ham ynkeligt stønne og banke. Han er vist bleven syg, tænkte jeg, stod derpaa op, uden at vække min Kone, hvem jeg ellers, som De veed, altid tager med, naar jeg gaaer til en Arrestant. Hun maa holde den ydre Gangdør tillukket, medens jeg beskæftiger mig i Fængslet. Jeg tænder mig altsaa et Lys og gaaer derop alene. Foran Georgs Dør staaer jeg et Øieblik stille, for at høre, hvad der feiler ham. Han klynkede og sagde, at han var meget syg. Jeg lukker nu Døren op. Men i det Øieblik, jeg træder ind, slaaer han mig med knyttet Næve i Øiet, saa at alle Sandser forgaae mig, giver mig derpaa nok et Slag paa Hovedet, saa jeg styrter ned, river mig Lyset ud af Haanden, lukker Fængselsdøren i efter mig og derpaa Gangdøren, og sniger sig sagte afsted. Da jeg igjen kom til min Besindelse, fandt jeg mig indesluttet. Forgjæves raabte og bankede jeg. Min Kone sov saa haardt som et Murmeldyr. For et Qvarteerstid siden vaagner hun endelig op, savner mig, savner Nøglerne, hører mig gjøre Spektakel ovenpaa og befrier mig."

„En nydelig Historie. Løb nu blot hurtigt hen til Gensdarmeri-Lieutenanten og væk ham op. Vi maae sætte efter ham i en Fart. Han kan endnu ikke være løben langt."

Georg Schmidt var bleven indesluttet for otte Dage siden. Han havde præsenteret Handelshuset Lorenz Wagner & Co. et Creditbrev, udstedet af et Frankfurter Huus, med hvilket hiint stod i Forbindelse, og lydende paa en Sum af indtil 100 Daler, at betale til Hr. Stud. juris Schmidt. Bogholderen havde udbetalt Summen til ham og ladet ham qvittere derfor. Rigtignok havde Skrivelsens usædvanlige Stiil været paafaldende for Husets Chef; men da Underskriften var rigtig og han to Dage i Forveien havde erholdt et Avisobrev, hvori Udfærdigelsen af Creditbrevet var bleven ham meddeelt, fattede han ingen Mistanke. Udbetalingen blev berettet til Frankfurt, men hvor stor var Forbauselsen, da den Efterretning indløb, at hverken et Avisobrev eller et Creditbrev var blevet udstedet af det derværende Handelshuus; man kjendte der ingen Student, ved Navn Schmidt. Politiets Efterforskninger viste snart, at en Mand af dette Navn, som var ankommen Dagen tilforn og havde legitimeret sig med et Pas, var reist videre med Diligencen om Aftenen, efter at have hævet Pengene. Hans Spor blev forfulgt til Cassel. Men Politiet opdagede ham snart under et andet Navn og udleverede ham til os. Det første med ham anstillede Forhør skaffede mig strax Overbeviisningen om, at jeg havde at gjøre med en udlært, raffineret Practicus, som ikke havde i Sinde godvilligt at opgive en Tomme af sit Terrain. Han indrømmede, at have afgivet det ham foreviste Creditbrev til Lorenz Wagner & Co. og at have hævet de anviste 100 Daler derpaa, men paastod, at have erhvervet sig samme paa retmæssig Maade ved en Indbetaling til det Frankfurter Huus. Om Avisobrevet vidste han ikke et eneste Ord. Forgjæves foreholdt jeg ham de i Frankfurt aflagte Udsagn, ifølge hvilke han var et der aldeles ubekjendt Menneske. Han blev staaende derved, at man maatte tage feil. Jeg lod ham nu nedskrive Adskilligt, som jeg dicterede ham i Pennen. Kunstforstandige vilde vel bemærke en vis Lighed imellem hans Skrifttræk og Aviso- og Creditbrevets, men kunde dog ikke

med Vished paastaae, at alle tre, dem forelagte Skrifter hidrørte fra een Haand. Derpaa maatte han angive sin Reiseroute, med nøiagtig Betegnelse af de enkelte Dage og de Vertshuse, hvori han havde overnattet. Datum af den Dag, da han vilde have opholdt sig i Frankfurt, stemmede overeens med Creditbrevets. Angaaende hans tidligere Levnet udsagde han blandt Andet: Han var en Søn af en Pastor Schmidt i det Brandenburgske, havde i Førstningen villet offre sig til Kjøbmandsstanden, som dog senere ikke havde behaget ham. Først i sit sextende Aar havde han besøgt den lærde Skole i Magdeburg og var i sit 21de Aar kommen til Universitetet i Göttingen for at studere Cameralia. Jeg tiltalte ham nu paa Latin; men han erklærede, at han ingen Øvelse havde i at tale dette Sprog. Med eet Ord, jeg blev fuldkommen overbeviist om, at jeg havde en Lykkejæger og fræk Løgner for mig. Hans Opførsel forraadte vel en vis ydre Politur, som man kun vinder i Omgang med de mere dannede Klasser af det borgerlige Selskab, men hverken gedigne Kundskaber eller den Sikkerhed og eiendommelige Tact, som er en Gentleman egen. Jeg maatte lade en Masse af Subsidialskrivelser udgaae til næsten alle tydske Staters Øvrigheder, for at kunne overbevise ham om hans Løgnagtighed. Før Svarene indløb, hjalp videre Forhør mig til Intet. Men i Mellemtiden udførte vor Industriridder sin med saamegen Snuhed anlagte Plan til Flugt. Forfølgelsen var forgjæves; han var undsluppen. Efterhaanden indløb Retternes Svarskrivelser fra alle Sider. Hans hele Fortælling havde været en uhyre Løgn.

Ved Randen af den i hiin Tid endnu langt mindre bebyggede, øde Lüneburger-Hede ligger et eensomt, skummelt udseende Huus. Væggenes Halmfletninger ere at see paa de Steder, hvor Vind og Veir have afskrællet det beklædende Leer; Mos voxer paa det gamle, hist og her noget udbedrede Straatag; dets Bjælker og Gavle ere sværtede af Tørverøg. Den smudsige, tilrøgede, af stinkende Tobaksqvalm opfyldte Stue belyses tarveligt af en under Loftet hængende Tranlampe. I det usikkre Skin af denne Belysning, gjennem den qvælende Damp af flere Tobakspiber opdager man en Gruppe, samlet om det lange Egebord, en Salvator Rosas Pensel værdig. Den ene Ende af det omtalte Bord indtages af de mandlige Medlemmer af vor bekjendte Skærslipper- og Kjedelslikkerbande og den anden af to Karle, hvis Ydre ingenlunde er anbefalelsesværdigt, og for hvem man vist gaaer af Veien, hvis man skulde møde dem i Tusmørket paa et eensomt Sted. Verten i dette Tyveherberg staaer foran sit med nogle Brændeviinsflasker og Glas besatte Skjenkebord. De tre Zigeunere, thi ogsaa Georg maa nu kaldes saaledes, synes samtlige at være meget alvorlige og eftertænksomme. Ting af særdeles Vigtighed beskæftige deres Sind. Boita sidder ved den øvre Ende af Bordet, Wenzel og Georg ligeoverfor hinanden. De Sidste undgaae, at see paa hinanden. Enkelte i Zigeunerjargon udtalte Ord lade sig høre imellem lange Pauser. Endelig tager Boita Ordet med Fasthed:

„Jeg har nu Nok af det evige Brøvl frem og tilbage. Der skal gjøres en Ende paa Sagen og det strax paa Timen. Saa trækker den Ene mig til Siden, saa den An-

den. Den Gamle vil ikke, som jeg vil; det er jo et Liv til at blive gal over. Mig er det lige godt, hvem af Jer der tager Tosen, naar bare jeg bliver hende qvit. Tære sit Foder kan hun saa godt som de Andre, men Forretninger forstaaer hun sig ikke paa. Du, Georg, har stukket Wenzel ud hos hende. Hun har erklæret sig for Dig. Men den Gamle holder paa Wenzel, som hun var besat, og kan slet ikke lide Dig. I veed, at jeg maa see at komme ud af det med hende; gjør jeg hende vred, saa lader hun mig ikke en rolig Time. Taler jeg om Wenzel, saa tuder Pigen den hele Dag igjennem. Nu vil jeg gjøre Jer et Forslag: træk Lod om hende eller, naar I ikke vil det, saa brug Jeres Knive, slaaes om hende."

Wenzel trak sin Kniv op af Lommen, sprang op fra sit Sæde og stillede sig udfordrende hen foran Georg. Men Skjenkeverten lagde sig derimellem og erklærede, at han ikke vilde have nogen Strid i sit Huus. Naar de To havde Noget at afgjøre med hinanden, saa kunde de vente til næste Morgen.

„Jeg føler heller ingen Tilbøielighed til," meente Georg, „at lade mig skære eller stikke Huller i Kjødet, især da jeg er vis i min Sag. Lad Hanna komme ned og give sit Ord; hun har jo dog Hovedstemmen."

„Holla, Svend, det er ikke sandt: den har jeg. Og for Pokker, jeg vil ogsaa gjøre min Ret gjældende. Kald mig Qvinderne ned fra Loftet." Georg stod op og bad dem komme ned i Stuen. Ikke længe derefter vare Alle, lige indtil Børnene, forsamlede. Der begyndte et Familieraad, som varede meget længe. Snart talte Georg og Hanna, snart Wenzel og Moderen, snart begge Forældrene sagte med hinanden. Derpaa opstod igjen en lydelig Strid imellem de to Medbeilere. Endelig fulgte et Magtsprog af Boita. Hanna skulde fælde Dommen. Hvorledes denne Dom faldt ud, var at forudsee. Georg blev den Lykkelige. Wenzel kastede et rasende Blik paa Begge og ilede ud i den kolde og mørke Aftenluft. Det varede dog ikke længe, inden han vendte tilbage og udtalte sin bestemte Villie, at skille sig fra Banden, med hvilken han ikke længer kunde blive i Forbindelse. Han opfordrede Boita til at gjøre Afregning og udbetale ham sin lille Andeel i Gevinsten. Men Denne sagde, at det var tidsnok til næste Morgen; idag var der Bryllup, og derfor skulde man endnu engang drikke ret fornøiede sammen. Georg erklærede, at ville formeligt lade sig forene med Hanna ved Kirkens Velsignelse, men Boita modsatte sig det.

„Bliv mig fra Livet med din Lysning fra Prækestolen og Sortkjolernes Sludderslad-der," sagde han. „Troer Du, at det holder fastere end en Zigeuner-Vielse? Naar I Christne ere kjede af Konen, saa løber I fra hende eller lader Jer skilles. Men naar en Zigeuner forlader sin Kone, saa veed han ogsaa, det varer ikke længe, inden han føler sin Kones Slægtninges Kniv imellem sine Ribbeen. Det Samme maa Du ogsaa vente Dig, dersom det nogensinde skulde falde Dig ind, at behandle hende slet. Kom nu her: jeg vil strax vie Jer."

Vielsen gik for sig. Boita havde været Overzigeuner, havde derfor opnaaet temmelig Færdighed i at fuldbyrde de foreskrevne og vilkaarlige Ceremonier. Hvor der ingen Overzigeuner er, der forretter ethvert Familie-Overhoved Regentens og Præstens Bestilling

tillige. Ægteskabet er desuden hos dette Folk en meget underordnet Institution. Zigeuneren ægter sin egen Søster eller Moder, naar han har Lyst dertil; Blodets Baand ere ingen Hindring for ham. Ligesaa let, som han vinder sin Hustru, forstøder han hende igjen af den ringeste Aarsag og tager paany en anden, som ikke har nogen bedre Skjæbne ivente, end hendes Forgængerinde. Det her Sagte gjælder rigtignok kun som Regel ved de i det sydlige Europa omtrækkende Horder af denne Stamme. I Norden har denne Nations Levninger allerede mere amalgameret sig med Folket, antaget Indbyggernes Sæder og Skikke, fordi Kulden tvinger dem til at søge et skjærmende Ly, hvorimod det mildere Clima i Syden tillader dem at boe i Jordhytter, der ere ligesaa hastigt opbyggede som forladte. Derved opstaaer en vis Afsluttethed, en Stat i Staten. Der vedligeholde sig de oprindelige Skikke og Sædvaner i deres gamle Reenhed, naar vi kun ikke tage dette Ord i moralsk Betydning. I Norden agtes derfor ogsaa den afsluttede Ægtepagt helligere og er mindre priisgiven for Mandens Vilkaarlighed, som de sidste Ord af Boitas Mund ogsaa antydede; i Norden viser sig mere Blandingen af orientalsk Blodhed, Raahed, Ubundenhed og Formelighed med den europæiske Civilisation, mere Kraft og Bestemthed i Modsætning til de sydlige Gitanos Feighed og Undersundighed. Saaledes viste der sig ogsaa ved denne Vielse et Anstrøg af Høitidelighed, der er eiendommelig for den christelige Kirkes Indvielse af Ægteskabet, men parret med hiin orientalske Lascivitet, som i et usædvanligt rigt Maal er fremherskende hos Zigeunerne. Man fritage mig for at beskrive den ække, smudsige Ritus, som forbandt Georg og Hanna til eet Par. Den var dette Tempel værdig — et forrøget Tyveherberg, værdig Præsten i hans lasede Ornat, værdig Vidnerne, der alle fortjente at betegnes som Candidater til Galgen. Ogsaa Bryllupsgildet svarede til Brylluppet selv. Der blev drukket paa Parrets Sundhed, ikke i skummende Champagne, men i simpel Fuselbrændeviin.

Den følgende Morgen finde vi vor Familie igjen paa Vandring. Ved Siden af et Buskads, der ydede nogen Beskyttelse mod den kolde Efteraarsvind, havde den gjort Holdt, for her at indtage Frokost. Taus og mørk laa Gruppen henstrakt ved Gjærdet, Enhver, som det syntes, fordybet i sine egne Betragtninger. Hvad der afspeilede sig i alle Tilstedeværendes Miner, var ikke det Udtryk af Tilfredshed, som man pleier at bemærke hos et ungt Ægtepar og dets nærmeste Slægtninge Dagen efter Brylluppet. Zigeunerkærlingens vrantne Blik, Wenzels trædske og usikkre Øiekast lode sig let forklare, men hvoraf kom Georgs mørke Stirren? Var det Angeren, som allerede saa snart havde indhentet ham? Var det Bekymring for Fremtiden? Nei det var den Overmættelse, som stedse bemægtiger sig den Letsindige, naar han har naaet Maalet for sine ubetænksomme Ønsker. Han ligner Barnet, hvis hele Begjær gaaer ud paa et Stykke Legetøi, som tilfældigviis falder det i Øinene. Neppe har det tilfredsstillet sit Ønske, neppe har det moret sig dermed i nogle Timer, forend det kaster Legetøiet foragteligt tilside eller sønderbryder det i ondt Lune. Saaledes charakteriseres ogsaa den Letsindige af hurtigt opflammende Ønsker og Begjærligheder. Han stræber efter øieblikkelig

Nydelse, der stedse paany viser sig som det høieste Maal, hvorved hans Lyksalighed vil begrundes for bestandigt. Men paa Nydelsen følger Mættelse, Overmættelse og endelig Lede. Forandringssygen avler nye Ønsker, som ville tilfredsstilles; det Opnaaede synes ham saa flaut, saa lidt den anvendte Umage værdt, at det snart finder sin Plads i Pulterkamret, ved Siden af alt det øvrige bortkastede Legetøi. Men der gives ogsaa Gjenstande, som ikke uden Videre lade sig rydde af Veien, som med en stedse raslende Jernlænke hænge ved Den, der erhvervede dem. Hvo der kjøber et Huus, som siden ikke behager ham, hvo der ægter en Qvinde, hos hvem han ikke finder, hvad han søgte, hvo der har grebet en Stilling, for hvilken han ikke passer, Han har smedet sig en Blok til Benet, hvorfra han ikke kan komme løs igjen. Dog Vel Ham! Selv den Anger, som nu følger, er parret med Letsind, trænger ikke dybt ind i Hjertets og Samvittighedens løse Folder, og bortveires let ved Øieblikkets Gunst.

Efterat Frokosten var endt, rykkede Boita, Georg og Hanna nærmere sammen.

„Hør Georg," sagde Zigeuneren, „Du har i denne Tid med Nød og Neppe fortjent dit Brød hos mig. Men nu skal Du ogsaa ernære din Kone, thi Du maa da ikke troe, at jeg tænker at fodre hende længer. Nogle Dage kan Du ialtfald endnu blive hos os, men saa maa Du forsøge din Lykke alene. Da Wenzel nu snart vil forlade os, saa er der ikke synderligt Arbeide for Dig mere. Hvad tænker Du at tage fat paa?"

„Jeg har allerede lagt en Plan," svarede Pseudo-Zigeuneren, idet han begyndte at afvaske den gule Farve af Huden og den sorte af Haarene, ved Hjælp af Vandet i den Grøft, der løb uden om Buskadsets Indhegning: „Jeg er kjed af at spille Zigeuner længer. Jeg gaaer med Hanna til det Holsteenske. Der er det en let Sag at faae et gyldigt Pas, og en Concession til at trække omkring paa Markederne. Jeg kjøber mig i Hamburg en Lirekasse og brøler saa tilligemed Hanna alleslags Mordhistorier for Bønderne og Gadedrengene, og dertil lader jeg mig male et prægtigt Billede. Min Kone handler med smukke, nye, trykte Viser, som Bønderpigerne slaaes om."

Boita, Hanna og den gamle Kærling gjorde store Øine ved at høre dette Project.

„Har Du da Penge?" spurgte den Første.

„Ikke en Skilling," svarede Georg. „Men jeg veed at skaffe Raad. Min Søster har gjort et godt Parti. Til hende vil jeg gaae hen, og det som Zigeuner, det virker endnu bedre. Boita, Du maa overmale mig engang endnu; jeg har altfor hastigt taget mit hvide Ansigt paa igjen."

„Hvad hedder da din Søster?"

„Det kommer ikke Dig ved," svarede den Adspurgte kort.

„Dit rette Navn er heller ikke Georg Müller."

„Ogsaa det kan være Dig temmelig ligegyldigt. Nok, naar jeg ankommer til hende som Zigeuner, forestiller mig for hende som hendes kjære Broder og for hendes Mand som hans værdige Svoger, saa ville de ganske vist gribe i Lommen, for kun at blive mig qvit igjen. Lover jeg dem da, ikke i mine Levedage at komme igjen, naar de kun denne Gang ville sørge for mig, saa rykker de nok ud med 50 eller 100 Daler. Saa er jeg en holden Mand, kjøber mit Instrument, bestiller mit Maleri, lader trykke Viser og fortjener Penge som Græs."

(Fortsættes.)

THEATER, MUSIK, LITERATUR OG KUNST.

Thorvaldsensk Album, samlet og udgivet af **Frederik Barfod**. Første Hefte, 1844. — Det var at vente, at **Thorvaldsens** pludselige Død, der traf os som en Torden i klar Luft, vilde vække Digterne til Sang, Kunstnerne til Bedrift og fremkalde en Række af **Thorvaldseniana**, en heel Literatur, hvori ethvert Træk af hans Liv, lille eller stort, menneskelig-skrøbeligt eller guddommelig-ophøiet, skulde have sin Berettigelse ved selve Gjenstanden alene. Det var dernæst at ønske, at hele dette rige Materiale maatte engang i Tiden overgives en smagfuld, kundskabsrig og med **Thorvaldsens** Genius fortrolig Mand, der af alle disse membra disjecta forstod, med kjærlig og kritisk Aand at udstøde det Tilfældige og Betydningsløse, det Middelmaadige og Upoetiske, for af det Tilbageblevne at opføre den store Mester et aandeligt Pantheon, et monumentum ære perennius. Hvad man ventede indtraf: Poeterne reiste sig en masse; de besang hans Død, som de havde besunget hans Liv og hans Værker; og endnu ere Harperne ikke forstummede. Med dette af Hr. **Fr. Barfod** benævnte **Thorvaldsenske** Album er da nu ligeledes begyndt den Række af **Thorvaldseniana**, som sikkert ikke ville udeblive, — thi et egentligt »Pantheon«, et aandeligt »Museum« for hvad der af Poesiens Skatte knytter sig til **Thorvaldsen**, er det **Barfod'ske** Album langt fra at være. Til at foranstalte et saadant vilde Hr. **Barfod** uden Tvivl heller ikke være Manden, skjøndt vi skulde tage meget feil, om det ikke var et saadant, Publicum nærmest havde ønsket. Hvorfor Hr. **Barfod** ikke kunde være den, af hvem man kunde vente et »**Thorvaldsens** Pantheon«, derfor angiver han selv ganske aabenhjertig Grundene i Indledningen til sin Bog, thi han erklærer ligefrem, at han har været fremmed for **Thorvaldsens** Personlighed, at han forstaaer sig kun maadeligt paa hans Virksomhed, at han endog savner Forstand til at vurdere de tilværende Kritikers kunstneriske Betydenhed eller Betydningsløshed, og at han kun har paataget sig dette Arbeide, for at det ikke under en anden Forlæggers Ledning skulde komme i endnu slettere Hænder. I Sandhed, naar man ikke spænder Forventningerne høiere, ville Læserne ikke let kunne faae Grund til at beklage sig, forudsat, at man med en saadan Selvbekjendelse ikke afskrækker dem ganske. Hvorvel vi nu give Hr. **Barfod** Ret i, at han virkelig mangler de Egenskaber, han nævner, skjøndt nogle af dem synes temmelig nødvendige for den, der tænker paa at meddele Andre »i en let overskuelig Hovedsum« hvad der »fortjener at overleve Døgnet« af den Anerkjendelse, som Landsmænd og Fremmede have ydet den store Kunstner, saa besidder Hr. **Barfod** dog paa den anden Side en Egenskab, der er høist priisværdig ved Udgivelsen af »**Thorvaldseniana**« (thi kun som saadanne kan hans Arbeide taale at betragtes) og det er en utrættelig Samlerflid. Vi tvivle ikke om, at han med den samvittighedsfuldeste Iver har gjennemgaaet hele den **Molbech'ske** »Athene«, den **Rahbek'ske** »Tilskuer« og det **Soldin'ske** »Skilderi«, foruden Aargang paa Aargang af »Dagen« og »Statstidenden«, men om det Udbytte, han bringer os deraf, »fortjener at overleve Døgnet« ja det er et andet Spørgsmaal, som vi i det mindste fra det æsthetiske Synspunkt nødes til at besvare aldeles benegtende. Hr. **Barfod** har meddeelt sine **Thorvaldseniana** i to Hovedgrupper: 1) Fædrelandets Anerkjendelse af sin verdenshistoriske Søn og 2) Udlandets Anerkjendelse af Samtidens Kunstnerkonge. Hvad den fædrelandske Hyldest angaaer, da inddeler han den igjen i tre Afsnit, den fra 1819, da vi endnu kun kjendte **Thorvaldsen** af Rygtet, den fra 1838, da han, hjemvendt til Fædrelandet, hilstes med Begeistring af Nationen, og den fra 1844, »da et heelt, veemodigt Folk begrov sin største Søn og var sig fuldelig bevidst, at det gjorde det.« Hvad nu det første af disse Afsnit angaaer, da maa man strax beklage, at Hr. **Barfod** ikke har været heldig nok til inden Udgivelsen at komme i Besiddelse af den af ham omtalte »**Thorvaldsenske** Stambog«, som denne bragte med sig fra Danmark ved sin Bortreise, og hvori der, efter Hr. **Barfod's** Sigende, skal findes »et Par særdeles smukke Digte af **Baggesen og Haste**«, der først kunne følge efter i et Tillæg; vi beklage dette endnu mere, da det, som han giver os fra den Tid, er i den Grad fattigt og ubetydeligt, at han endog har været nødsaget til at optrykke den **Lahde'ske** Subskriptionsplan paa Udgivelsen af **Thorvaldsens** Figurer til Tegneøvelse, tilligemed den **Oehlenschlæger'ske** Text til disse; ikke at tale om nogle mageløs slette Vers af en Byfoged **A. Olsen** i Norge, og en Subscriptionsindbydelse paa Tydsk af **L. Kruse** til at bidrage 15000 Scudi for at erhverve Alexandergruppen i Marmor. Endnu

mindre kunne de Poesier og Taler, hvormed **Thorvaldsen** ved sin Hjemkomst hilstes i 1819 siges „at fortjene at overleve Døgnet.“ Man læse blot til en Prøve Digtene af **Rahbek, Oehlenschlæger** og **Liebenberg** ved Festen for **Thorvaldsen** i det **Borup'ske** Selskab! Man læse Beretningen om Skydebanefesten den 14de Oct., Talen og Sangene, eller rettere sagt: man prøve blot paa at læse dem, og man behøver ikke noget bedre Beviis paa, hvorledes det stod sig dengang i Danmark med Digternes Kunstsands og Kunstbegeistring. Kun i en eneste lille Sang træffe vi paa en sund og original Tanke, der er udført med Varme og Humor — og denne Sang er af **O. Bang**, medens man i alle Laugspoeternes samtidige Digte, hos **Oehlenschlæger, Rahbek, Baggesen, Ingemann, F. Schmidt** o. Fl. forgjeves søger et Glimt deraf. Ja det er haardt nok at maatte tilstaae, at, selv naar vi komme til Ende med det hele Hefte, der dog gaaer til 1837, er det den svenske Digter **Nicander**, der har sunget bedst om den danske Mester, og i hvis tvende Smaadigte, som ere tagne af hans „Hesperider“, der udtaler sig den mest levende Erkjendelse af hans Fortjenester og Storhed. Et Par Smaadigte af **L. Bödtcher**, skrevne for det saakaldte „Romergilde“, ved hvilke de Danske, der have levet i Rom, i en lang Række af Aar feirede **Thorvaldsens** Fødselsdag i Hjemmet, hæve sig frem imellem Mængden og slutte sig til **Nicanders** i Indhold og Tanke. See det er omtrent det æsthetiske Udbytte af 112 tættrykte Sider; — man vil dog vel indrømme, at det ikke let kunde være mindre. Men hvor ligger nu Skylden for denne Tørhed, denne næsten utrolige Sterilitet? Hos Digterne eller hos Udgiveren? I dette Punkt troe vi at maatte frikjende den Sidste aldeles: han har vist Intet sprunget over, der fortiente at bevares og erindres, og hvis han skulde dadles for Noget, da maatte det snarere være, fordi han har opfrisket, hvad der helst maatte skjules med Glemsel, fordi han har afdækket, hvad der helst burde vedblive at være tilsløret — kort sagt fordi han ikke har husket paa Historien om Noah og Cham og i sit stille Sind tænkt paa: de te fabula narratur. Hvad han derimod ubetinget fortjener at dadles for, er, at han har indblandet i et Værk, der handler om **Thorvaldsen**, adskillige politiske Allusioner, samt uden Hjemmel har anført en Privatyttring, der er ligesaa upassende for den, der skal have brugt den, som for den, hvem den skulde træffe, men allermest for den, der er ubesindig og hensynsløs nok til at offentliggjøre den gjennem Pressen.

— I Torsdags Aftes opførtes paa det kongl. Theater: „De skandinaviske Brødre“, Skuespil i fem Akter af en Anonym. Da dette Stykke rimeligviis ikke mere kommer tilsyne, men under Pibernes Lyd og Gongongens alvorlige Klang stededes til en hæderlig Begravelse, skulle vi ikke omtale det videre. Kun Saameget troe vi at burde tilføie, at hvis den skandinaviske Sag faaer flere saadanne Forkæmpere som Forfatteren til dette Skuespil, saa er det ude med den for bestandig, saa ville hverken skandinaviske Selskaber, eller Upsalatoge, eller Kjøbenhavnsvisiter — ja ikke engang Cancellie-Resolutioner være i Stand til at holde Liv i den.

— **St. St. Blicher**, der i de sidste Aar desværre har foretrukket „Himmelbjerget“ for Parnasset, har i disse Dage i en lille Bog, som han betitler: Fem Noveller og to jydske Sange, givet et fornyet Beviis paa, at Muserne ikke ustraffet taale, at den, hvem de eengang kaare til deres Yndling, belønner deres Godhed med Ringeagt eller endog reent vender dem Ryggen. Hvilken skærende Modsætning mellem den forrige **Steen Blicher**, denne autochthoniske Digter, hvis Sange snart klang melancholske og rørende som Hedelærkens Triller, snart brusende og vilde som Vesterhavets Drøn, og hvis Noveller skildrede os den danske Natur med en Sandhed og Simpelhed, som maa være Enhver uforglemmelig — hvilken skærende Modsigelse imellem hiin forrige **Steen Blicher** og den nuværende Forfatter til disse fem saakaldte Noveller og de to jydske Digte iberegnede. Raae Skizzer, formløst henkastede paa Papiret, uheldige Fostre af uproduktive Stemninger, Plumpheder i Prosa og Smagløsheder paa Vers — see dette er det, som **St. Blicher** nu kalder „Noveller“, den samme **St. Blicher**, der engang har skrevet „Hosekræmmeren“, „Maria“, og „Ak, hvor forandret!“ — — Ak, hvor forandret!

En Bedragers Levnet.

(Slutning.)

„Den Plan er ikke saa gal," meente Svigerfaderen, „saa kunne vi nok en Tidlang blive sammen. Vi gaae med til det Holsteenske."

„Nei, ellers mange Tak. Du vilde nu ganske nylig ikke fodre os længer; jeg har heller ingen Lyst til, at I siden hjælpe at fortære mine Penge. Idag vil jeg endnu blive hos Jer. Imorgen tidlig begiver jeg mig paa Veien til min Søster. Hanna kan blive hos Jer saalænge, indtil jeg kommer igjen. Hvad hun koster Jer i denne Tid, skal jeg betale. Idag 14 Dage træffer jeg sammen med Jer i Egnen ved Boitzenburg og tager da Hanna bort med mig."

Ogsaa Wenzel erklærede nu at ville forlade Banden. Boita og han holdt Afregning over det tarvelige Overskud af hans Fortjeneste og skred derpaa til Deling af Haandværksredskaberne. Afskeden var kort og kold. Wenzel var Skærslipperen. Da de Andre brøde op, drog ogsaa han bort med sin Karre, som blev trukken af en Hund, hvis Hale hang ned imellem Baghenene, som om Dyret skammede sig over denne Bestilling. Den følgende Morgen begav ogsaa Georg sig paa Reisen. Ved Afskeden tilraabte han Hanna: „Om fjorten Dage sees vi igjen!" — Hun saae ham aldrig mere.

Den 21de October 1819 om Eftermiddagen kom jeg hjem efter endt Retssession. Man sagde mig, at et Menneske havde ventet mig en Times Tid. Jeg lod ham komme ind; det var den os velbekjendte Wenzel, som skottede til mig med sine snævert aabnede, lumske Øine. Paa mit Spørgsmaal, hvad han vilde, svarede han, at han var i Stand til at angive, hvor en af Retten forfulgt Forbryder opholdt sig, nemlig Georg Schmidt eller, som han ogsaa kaldte sig, Georg Müller; men han ventede sig en Belønning derfor. Denne Nederdrægtighed oprørte mig. Jeg svarede ham foragteligt, at vi ingen Judaskasser havde, til deraf at salarere Forrædere. Men han skulde alligevel, uden Udsigt til Belønning, angive, hvad der var ham bekjendt om den nævnte Forbryders Opholdssted. Han syntes at troe, at hans Vægring, trods hvad jeg havde betydet ham, kunde bevæge mig til at betale Angiveriet, thi han gjorde Mine til at bortfjerne sig, idet han sagde, at han under disse Omstændigheder Intet havde at meddele. Men heri bedrog han sig. Jeg truede ham med personlig Fængsling, dersom han ikke øieblikkelig sagde Sandheden, og saaledes erfarede jeg da, at Den, jeg søgte, vilde være at finde den 27de eller 28de October i Egnen af Boitzenburg. De behørige Subsidialskrivelser bleve udsendte, og den 2den November havde Georg indtaget sit gamle Qvarteer, som han havde forladt uden Opsigelse. For at bibringe ham en større Vedholdenhed ved samme og tillige som Belønning for hans tidligere Flugt, fik han en Lænke paa Haand og Fod. Efter denne lange Afbrydelse toge Forhørene atter deres Begyndelse. Blev han overtydet om en forebragt Løgn, saa havde han strax en anden i Beredskab for at skjule sin Brøde og især sit sande Navn, Fødested og Familie. For at

gjøre ham noget mere eftergivende, blev han, formedelst beviislige Løgne, straffet med 16 Dages Fængsel paa Vand og Brød, Dag for Dag afverlende med almindelig Fangekost. I Løbet af denne Tid falde samtlige Hændelser, som nu skulle meddeles.

Paa den 4de Dag anmeldte den Soldat, som ved Midnat havde staaet Vagt udenfor Fængselsbygningen, at en ung Pige oftere var gaaet tæt forbi Huset. Den ene Gang havde hun formodentlig kun anstillet sig, som om hun gled ud, og da lydeligt udraabt et Ord, som han ikke havde forstaaet. Da hun derpaa endnu engang var kommen samme Vei, og atter havde talt Noget høit, og han strax derpaa havde mærket, at der foroven i Fængslet blev banket flere Gange paa en Rude, var Sagen forekommen ham fordægtig. Han havde villet arrestere Pigen, men hun havde hurtigt taget Flugten. Skildvagten kunde ikke angive, i hvilket af de enkelte Fængsler man havde givet hiint Tegn paa Forstaaelse. Naturligviis blev der indskærpet baade Fangevogteren og Vagten fordoblet Opmærksomhed, ligesom og Natvægteren blev instrueret at holde et vaagent Øie med Fængslets Omgivelse. Den følgende Nat forblev Alt roligt, indtil Maanen var gaaet ned og et usikkert Mørke ikke længer tillod nogen tydelig Erkjendelse af Gjenstandene. Skildvagten patrouillerede op og ned. Da hørte han tydeligt, at der bag hans Ryg kastedes en Steen imod Muren, og at den igjen faldt tilbage paa Steenbroen. Som om han Intet havde bemærket, stillede han sig ind i Skilderhuset, for der at lure. Strax derpaa blev han vaer, at en Mand traadte frem af Skyggen af en nærliggende Bygning, hævede Armen og gjorde et Kast. Strax derefter klirrede en Vinduesrude i Fængslets anden Etage. Vagten sprang nu frem, for at paagribe Gjerningsmanden. Denne løb af alle Kræfter bort og Vagten bagefter, raabende: Stop ham, stop ham! Natvægteren, som hørte Dette, kom den Flygtende imøde fra den anden Side og forsøgte at gribe ham. Men da Denne med Kraft stødte ham tilside, løftede Vægteren sin Morgenstjerne og huggede dens spidse Braadde fast i den Andens Klæder og Kjød, hvorved han rev ham omkuld. Blødende blev Boita, thi ham var det, ført i Fængslet. Ved Eftersynet befandtes en Rude i Georgs Locale itusllaaet, og en mere flad, end rund Steen liggende paa Gulvet. Georg paastod, ved Rudens Klirren at være bleven vækket af Søvne og ikke at vide, hvad dette Kast havde at betyde. Den skarpeste, hos ham anstillede Undersøgelse udfandt intet Mistænkeligt; tvivlsomt maatte det blive, om en i Nærheden af Fængslet paa Gaden forefunden Seilgarnssnor stod i Forbindelse med denne natlige Begivenhed. Boita var bleven temmelig haardt saaret af Slaget med Morgenstjernen, saa at han i længere Tid maatte holde Sengen. Han bekjendte aabenhjertigt sine Forhold til Georg, ligesom og, at han havde kastet hiin Steen ind i Fængslet, — hvis Beliggenhed Hanna havde udspioneret — i den Hensigt, at give Georg et Tegn, at han skulde komme til Vinduet og tale med ham. Det dertil valgte Middel var alligevel altfor besynderligt og Mistanke vækkende, til at jeg kunde skjenke hans Udsagn Tiltro. Han blev dog staaende ved, at hverken et Papir eller ellers Noget havde været befæstiget til Stenen. Af ham erfarede jeg nu det tidligere Meddeelte, saavelsom Underretningen om, at

Georg, under Navn af Müller, allerede havde siddet i Tugthuset i Celle. Nogle Dage efter gjorde jeg ham et Besøg, for at see, hvorledes han havde det. Jeg søgte at indgyde ham Tillid, ved at erkyndige mig om Zigeunernes Forhold overhovedet og om Sagnene angaaende deres Herkomst og tidligere Skjebne, som hidtil har været indhyllet i Mørke. Han ansaae mig i denne Henseende aabenbart for mere uvidende, end jeg i Virkeligheden var, og syntes at finde en særegen Fornøielse i at belære mig og tillige ved sin Fortælling at stille sin foragtede Slægt høiere i min Agtelse. Da en Deel af hans Livshistorie var indflettet deri, saa vil jeg forsøge at tilbagekalde i min Erindring Et eller Andet, der maaskee kunde interessere mine Læsere.

„Da jeg var en Knøs paa 20 Aar," fortalte han mig, „traf jeg sammen med nogle Zigeunere, som vare forslaaede fra Böhmen og nu gjorde et Streiftog imod Norden. De vare blevne bittert skuffede i deres Forhaabninger. Da de ikke forstode Andet, end at spaae, at drive Skattegraver-Gøglerier, at bedrage og at stjæle, hvor der frembød sig en gunstig Leilighed dertil, saa gjorde de kun daarlige Forretninger; thi den nordtydske Bonde er bleven for klog til at lade sig spaae af Haanden. De beklagede sig derfor over det elendige Liv, som de her maatte føre og fortalte vidunderlige Ting om det herlige Dagdriverlevnet og den store Agtelse, som Zigeunerne nøde i Böhmen og Ungarn. Herved opvaktes min Begjærlighed efter at prøve min Lykke i Syden. Kjedelflikkeriet smagte mig ikke længer; jeg troede at kunne leve behageligere der uden at arbeide. Jeg begav mig nu paa Veien til Böhmen. De enkelte Hobe, som jeg overalt traf paa, vare ikke bedre farne, end alle de Øvrige. De vare dovne og feige. I Nærheden af den ungarske Grændse stødte jeg endelig paa en stor Horde, som havde sin egen Hovedsmand. De mange unge Koner og Piger, som befandt sig ved denne Bande, fængslede mig der næsten et heelt Aar, i hvilket jeg, efter de østerrigske Zigeuneres Exempel, blev ophøiet til en Overzigeuners Rang, fordi jeg besad mere Mod end den hele Horde tilsammen. Mændene vare saa feige, at de ikke engang vovede, om Natten at gjøre Indbrud i et Huus, meget mindre, at angribe en Mand om Dagen. Qvinderne maatte, ved at spaae og at stjæle, skaffe Brød og Tobak tilveie, hvilket Dovenkroppene da fortærede i Magelighed i deres qvalme Jordhytter. Indtraadte Mangel, saa aad de hellere Kjød af Dyr, som Rakkeren havde slængt ud paa Marken, end de skulde bruge deres Hænder til Arbeide, var det ogsaa kun, til at forskaffe deres aldeles nøgne omløbende Børn et Stykke Tøi imod Kulden. Medens Børnene opvoxede i Lediggang og kun afrettedes til Bedragerier, øvede de Voxne deres Færdighed i at sladdre og fortælle Historier. Ungarerne og Böhmerne kaldte dem Tschingani, men selv paastode de at hedde Sinde. Jeg spurgte, hvorfra de havde faaet dette Navn, og da fortaltes mig følgende Sagn: For mange hundrede Aar siden levede vore Forfædre i et stort Rige, som ligger langt ude imod Østen, og beherskedes af en Konge, som hedte Sin. Han havde en underskjøn Datter, som mange Nabo-Fyrster beilede til. Den store Konge Talani havde ogsaa hørt om hendes Skjønhed, og skikkede en Gesandt derhen med sit Billede for at frie til hende. Men Prindsessen havde

allerede bestemt sig for en anden ung Prinds. Talani blev høilig forbittret herover og erklærede Kong Sin Krig. I et stort Slag beseirede han ham og hans Folk, tog Prindsessen til Fange, afskar Næse og Øren paa hende og hendes Brudgom og lod dem bortføre som Slaver. Derpaa trykkede han Landet saaledes ved at plyndre og brandskatte, at Ingen kunde blive der længer. Mange hundrede Tusinder af Mænd, Qvinder og Børn droge bort og samlede sig paany om deres landflygtige Konge, som førte dem imod Vest, hvor han vilde erobre et stort Rige. Det kom igjen til et stort Slag, som Sin tabte tilligemed sit Liv. Den hele Hær blev sprængt og nu trak de Adspredte, efter at have bortkastet deres Vaaben, i større og mindre Hobe stedse imod Vesten, og nedsatte sig med Koner og Børn, hvor man vilde taale dem. Efter deres ulykkelige Konge kaldte de sig Sinde."

Denne Fortælling var mig for mærkværdig, til at jeg skulde have forbigaaet den her. Den synes at hænge temmelig nøie sammen med den af de fleste Historiegrandskere antagne Hypothese. Navnene „Sin" og „Sinde" erindre om Indus og Indien, hvorfra denne Nation, efter dens Ydre at dømme, umiskjendeligt nedstammer. Lad ogsaa den hele Fortælling om Kong Sin og hans Datter være en Opfindelse, for deraf at aflede deres antagne Navn, saa beviser dog allerede Overeensstemmelsen imellem de forskjellige Navne, som de sydlige Nationer have givet dem, at de enkelte Afdelinger, som sandsynligviis 1416 første Gang kom til Europa, have baaret eet og samme Navn, idet de bleve kaldte Zingani, Zigani eller Tschingani. Formeningen om deres orientalske Oprindelse ytrede sig allerede tidligt ogsaa i Norden, idet de i England kaldtes Ægyptier, i Danmark Tartarer eller Tatere. Endvidere er det ikke usandsynligt, at den Kong Talani, som fordrev Sin, var ingen anden end Tamerlan, der, som bekjendt, erobrede Indien 1398 og ved sine Statholdere udøvede et frygteligt Tryk over de Riger, han havde bragt under sit Aag. Allerede ældre Historieforskere have bragt Zigeunernes Fordrivelse i Forbindelse med Tamerlans Erobringstog. Saaledes faaer denne Hypothese nogen Bestyrkelse ved Boitas Fortælling.

Den 13de Nov. om Aftenen efter Kl. 10, blev der banket paa min allerede tillaasede Gadedør. Jeg lukkede selv op. En Gensdarm traadte ind med en gammel Mand, som skjælvede stærkt paa sit hele Legeme. Medens Rapporten blev aflagt, forblev den Sidste staaende udenfor paa Gangen. Gensdarmen berettede: Han havde paa Tilbageveien fra en Streiftour seet et Menneske løbe tværsover Marken, var redet hen til ham og havde gjort ham de sædvanlige Spørgsmaal: hvem, hvorfra og hvorhen. Men da han ikke havde faaet noget tilfredsstillende Svar herpaa, og Mennesket desuden havde dryppet af Vand, saa havde han taget ham med sig og bragt ham herhid. Jeg kaldte nu den Udenforstaaende ind til mig. Det var en gammel Mand paa omtrent 60 Aar, med sneehvide Haar og temmelig godt klædt. Hans Dragt var aldeles gjennemvædet, hist og her sad Dynd paa Klædningsstykkerne. Efter Indtrædelsen i den varme Stue virkede den indre

Kulde kun saameget heftigere; hans Lemmer rystede og bævede.

„Hvad er Deres Navn?" spurgte jeg ham. Han saae stivt og forvirret paa mig uden at svare.

„Hvad hedder De?" spurgte jeg endnu engang meget høiere, da jeg troede at have at bestille med en Tunghørig.

„Tycho de Brahe," svarede han sagte.

„Et mærkværdigt Navn," yttrede jeg. „Nedstammer De maaskee fra den bekjendte danske Astronoms Familie?"

„Jeg er ham selv."

„Hvem?"

„Tycho de Brahe."

„Ham fra Øen Hveen?"

„Ja."

„Som for rigeligt 200 Aar siden døde i Prag?"

„De seer, at det er en Opdigtelse. Jeg lever endnu."

Jeg greb Lyset, for nærmere at betragte Manden, hvis Træk jeg formedelst Afstanden hidindtil ikke nøie havde beseet. Han var ikke i Stand til at see mig i Øinene. Det ustadigt omflakkende, usikkre Blik, den udvidede Pupille, Uroen i Hænder og Fødder beviste strax, at jeg havde med en Vanvittig at gjøre.

„Hvor boer De da nu?" spurgte jeg videre. — Han nævnte en lille Stad 5 Mile herfra.

„Er De gift?"

„Ja"; — ved dette Ord udstødte han et dybt Suk.

„Har De Børn?"

„Ja." — Han sukkede igjen.

„Har De Slægtninge her i Staden?"

„Hvad hedder da dette Sted?" spurgte han, istedetfor at svare. Jeg sagde ham Navnet. Han rystede paa Hovedet og sagde: „Jeg har aldrig været her før."

„Hvorledes kommer De da herhen? Hvoraf kommer det, at De er saa vaad?" — Han rettede sig iveiret, saae mig fast i Øinene og svarede med Værdighed:

„Den store Newton opdagede først, at der gives vandrende Stjerner, som uden noget fast Kredsløb fuldføre deres Baner i det vide Himmelrum. Jeg har siden den Tid grundigt beviist, at der endnu gives Millioner af smaa Verdenslegemer, som i Begreb med at dannes endnu ikke ere tildeelte nogen Sol, men svæve omkring saalænge, indtil de enten, fixerede ved Attractionen, blive til Planeter eller disses Drabanter, eller tiltrækkes og falde ned paa de større Verdenskloder, naar de komme indenfor disses Virkekreds. Jeg har beviist, at Det, som vi kalde Stjerneskud, ikke er Andet end slige vordende Stjerner. I den sidste Nat saae jeg ganske tydeligt, at flere af disse saakaldte Stjerneskud, tiltrukne af vor Jord, faldt ned paa den, og det ikke meget langt fra mit Observatorium. Jeg løb afsted for at opsøge dem, men foer vild derved. Jeg ventede nu paa denne Nat og var da igjen saa lykkelig at see en Stjerne falde ned omtrent en halv Miil borte fra mig, og den havde jeg vistnok fundet, dersom dette Menneske ikke havde taget mig med sig."

Nu var mig hans Klæders vaade Tilstand forklarlig. I sin Iver for at bringe en vordende Sol hjem med sig, var han sandsynligviis løbet ligefrem i den Retning, hvor han havde seet den nedfalde, og havde derved gjort nærmere Bekjendtskab med en Vandgroft. — Hvad skulde jeg nu i denne Nat foretage med

denne Afsindige? Hans Legeme rystede ynkeligt af Kulde; inden han kunde bringes i Sikkerhed andetsteds i Byen, vilde der hengaae en lang Tid. Sikkert maatte han alligevel opbevares, dersom jeg ikke vilde risikere, at han sprang ud af Vinduet efter et nyt Stjerneskud. Jeg lod derfor min Fangevogter komme, befalede ham at lave en Seng tilrette for den gamle Mand i et rummeligt Fængselslocale og derpaa at give ham et Par Kopper varm Thee. Dette skete. Men den næste Morgen meldte min Fangevogter mig, at Astronomen var meget syg og phantaserede stærkt. Den tilkaldte Læge erklærede, at det kolde Bad havde fremkaldt en heftig Hjernebetændelse, som foreløbigt ikke tillod nogen Transport til et andet Locale.

Om Eftermiddagen aflagde jeg den Syge et Besøg; han syntes mig at være i en høist betænkelig Tilstand. Han talte vildt, dog ikke saameget i Vanvid, som snarere i Feberdelirium. Da jeg atter forlod hans Kammer, tiltaltes jeg sagte af en Fange igjennem Laagen af det Fængsel, der stødte umiddelbart op til Tycho de Brahes Opholdssted. Det var Georg Schmidt, som bad mig om en Samtale. Jeg bød ham at tale, men han ønskede at tale med mig om Noget under fire Øine. Ankomne i Forhørstuen, bemærkede jeg hos ham Tegn paa den heftigste Uro, en sand Angest.

„Nu Georg," sagde jeg til ham, „hvad vil Du mig?"

„Jeg vilde indstændigt bønfalde Dem om at anvise mig et andet Fængsel."

„Hvorfor det?"

„Jeg har ikke kunnet sove den hele Nat for det forvirrede Tøi, som min syge Nabo talte i eet væk."

„Det vil jeg gjerne troe. Men i Nat vil Du af lutter Træthed ikke høre det Mindste og sove fortræffeligt."

„Nei, jeg kan ikke sove, saalænge den Syge er der; lad mig dog faae et andet Fængsel."

„Alle de Andre ere besatte. Og jeg indseer desuden ikke, hvorfor jeg skulde tildele en Anden det ubehagelige Naboskab, hvortil Du allerede halvt maa have vænnet Dig. Det gaaer ikke an."

„Mit Liv afhænger af, at jeg kommer derfra."

„Dit Liv? Det klinger næsten latterligt. Du vil dog vel ikke døe af, at Du ikke har sovet overordentligt den ene Nat? Men der er ellers Noget, som trykker Dig; det kan jeg see paa dit forvirrede, ængstelige Blik. Vær hellere aabenhjertig."

„Ja, jeg vil ikke fordølge, at der er endnu en anden Aarsag, som lader mig ønske en Forandring af Opholdssted, men jeg kan ikke nævne den."

„Det er slemt for Dig. Uden en tilfredsstillende Grund erholder Du ikke noget andet Fængsel." — Fuld af Angest gik han flere Gange med hastige Skridt op og ned i Værelset. Derpaa blev han staaende foran mig, betragtede mig fast og sagde:

„De har ladet denne Mand komme, for at overbevise mig og vil med hans Nærværelse pine mig til at tilstaae."

„Det behøver jeg ikke at gjøre Dig Regnskab for," svarede jeg undvigende.

„Naar jeg nu bekjender, maa jeg da blive flyttet?"

„Jeg lover Dig intet Andet, end at jeg ikke til Unytte vil gjøre Dig Ondt. Befri derfor din Samvittighed fra den Byrde, som trykker den."

„Ja, jeg vil gjøre det. — Mit Navn er ikke Georg Schmidt, men Georg Müller."

„Det er mig ikke noget Nyt; jeg veed allerede, at Du under dette Navn har siddet i Tugthuset i Celle. Men jeg vilde erfare det af din egen Mund. Hvorfor vil Du nu i et andet Fængsel?"

„Fordi det skærer mig i Hjertet, naar jeg hører min gamle Fader tale i Vanvid, hvorfor jeg alene bærer Skylden."

„Først maa jeg see, om Du ikke igjen, som sædvanligt, lyver for mig. Nævn mig hans fulde Navn."

„De veed det jo dog allerede, at han er den afskedigede Skrive- og Regnelærer Heinrich Adolph Müller."

„Det er godt. Vil Du betroe mig endnu Mere? Jeg erklærer Dig herved iforveien, at Alt, hvad Du nu siger mig, imorgen bliver taget til Protocols."

„Det hjælper mig jo dog ikke længer at lyve, hvorfor skulde jeg da ikke frimodigt tilstaae Dem Alt. Det er sandt, at jeg selv har skrevet de falske Aviso- og Creditbreve. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde leve af og maatte derfor gribe til det gamle Haandværk. Det var Uret af mig og jeg fortjener Straf for mit Letsind."

„Kalder Du Det Letsind, Georg?"

„Letsind eller Slethed, som De vil, men dog mere det første; thi ganske fordærvet er jeg ikke. At jeg er bleven en Skurk, deri have andre Folk, som Gud maa tilgive, mere Skyld end jeg selv, min egen Moder maaskee den meste Skyld, som De vil erfare af min korte Levnetshistorie. Foruden mine to ældre Søstre og mig, besade mine Forældre ingen Børn. Som eneste Søn og som yngste Barn blev jeg min Moders Yndling, Gjenstanden for hendes Forkjælelse. Hun gav mig min Villie i Alt, hvoraf Egensindighed og Slikvornhed bleve de første Følger. Ikke saaledes min Fader. Denne var allerede ifølge sin Stilling som Skolelærer streng, og saameget strengere imod mig, som han derved haabede at stille en Modvægt imod min Moders overdrevne Ømhed. Frygten for ham fik Overhaand over den barnlige Kjærlighed. For at undgaae velfortjente Tugtelser, lagde jeg mig efter at lyve, hvori min Moder understøttede mig fortræffeligt. I Forstaaelse med hende vidste jeg snart at skjule enhver dum eller slet Streg og at holde mig Ryggen fri. Fra at lyve gik jeg over til at stjæle. Først slikkede jeg, derpaa rapsede jeg Smaating, endelig stjal jeg af min Moders Penge, hvilket hun vel opdagede, men fortaug for min Fader, for at skaane mig for Straf. Omendskjøndt det ikke manglede mig paa Hoved, lærte jeg kun meget Lidet, fordi jeg var doven. Jeg var allerede confirmeret, næsten 17 Aar gammel, da min Fader sendte mig til en fremmed lærd Skole, hvor jeg skulde studere. To Aar blev jeg der i anden Klasse, da blev jeg formedelst et Pengetyveri, jeg forøvede hos en Skolekammerat, bortviist fra Gymnasiet, hvilket naturligviis blev meddeelt min Fader af Directeuren. At træde ham igjen under Øinene, det vovede jeg ikke af Frygt for Straf; jeg solgte mine egne og Andres laante Bøger, samt en Deel af mit Linned, og gik ud i den

vide Verden i den Hensigt, at lade mig hverve ved et eller andet lille Theater som Skuespiller. Tilfældet føiede det dog saaledes, at jeg fandt Udkomme hos en Oppebørselsbetjent, der antog mig til Skriver formedelst den smukke Haand, jeg skrev. Her blev jeg to Aar, i hvilken Tid jeg opførte mig dadelfrit og erholdt min Faders Tilgivelse. Men nu traadte Fristeren mig igjen nær. Fuldmægtigen paa vort Comptoir gik af, da han havde faaet en Ansættelse. Hans Forretninger bleve anbetroede mig; jeg fik en Kasse under Hænder. Jeg gjorde Bekjendtskab med lystige Brødre, spillede, tabte, greb i Kassen for atter at tilbagevinde det Tabte, men tabte paany. Tiden til Revisionen nærmede sig. For at hjælpe mig igjennem for Øieblikket, forfalskede jeg Restancelisterne; min Principal havde en saadan Tiltro til mig, at han slet ikke fattede Mistanke. Dog, i Længden formaaede jeg ikke at holde mine Kneb hemmeligt. Jeg greb for sidste Gang i den mig anbetroede Kasse, tog 500 Daler og flygtede bort med mit Rov. Men ved Badene i Taunus forsvandt denne Sum i faa Maaneder. Jeg havde vidst at give mig Anseelse af en formuende Mand; denne Rolle maatte spilles til Ende; en forfalsket Vexel forskaffede mig Midlerne dertil. Hvad der var vundet paa en saa letsindig Maade, blev ikke mindre letsindigt forødet. Experimentet blev nu gjort efter en større Maalestok, men mislykkede ganske. Jeg gjorde mit første Bekjendtskab med Tugthuset, hvorfra jeg efter nogle Aar blev løsladt, beriget med Kundskaber. Min Moralitet havde just ikke vundet derved, men det havde ikke manglet mig paa god, praktisk Belæring til at anlægge mine Kneb finere og tee mig saaledes for Retten, at den ikke kunde komme mig tillivs. Efter min Løsladelse blev jeg ved den udvidede Kreds af mine, i Straffe-Anstalten gjorte Bekjendtskaber forledet til nye Foretagender, hvis Følge var en gjentagen Indspærring i Tugthuset i Celle. Forgjæves vare de Formaninger, som Inspecteuren gav mig ved min anden Løsladelse; forgjæves søgte han at bringe mig paa bedre Veie, ved at indvirke paa min Følelse, idet han underrettede mig om, at min Fader, i dyb Kummer over min slette Opførsel, havde mistet Brugen af sine Forstandskræfter. Letsindet, mit Hang til Vellevnet og til Lediggang havde slaaet altfor dybe Rødder. Om ogsaa undertiden — i mine svage Timer, kunde jeg sige, — de gode Forsætter vilde bryde deres Bane, saa holdt de dog ikke længe Stand, men bleve forglemte ved den første sig frembydende Leilighed. Havde blot min gode Engel ladet mig vende tilbage til det fædrene Huus, havde jeg kun seet min Families Jammer, min ulykkelige Faders Skikkelse, jeg troer jeg havde endnu kunnet blive et godt Menneske, og vilde i dette Øieblik ikke have baaret Lænker."

„Georg," svarede jeg ham, „denne Gang tvivler jeg ikke paa Sandheden af dine Bekjendelser. Bare de end ikke i sig selv Præget af Troværdighed, vilde dit aabne Ansigt, dit frimodige Blik have overtydet mig derom. Du er endnu ikke ganske fortabt, naar Du kun besidder Kraft til at ville forbedre Dig. Der forestaaer Dig en tung Tid, thi fra Tugthuusstraffen kan Du ikke reddes. Benyt den til din Forbedring, søg at finde en Støtte i Religionen."

Han rystede med Hovedet.

„Du vil ikke?" spurgte jeg.

„Jeg vil nok," svarede han, „men jeg mangler Fasthed, Vedholdenhed ved gode Forsætter."

„Kom engang til mig, naar Du atter har faaet din Frihed, saa ville vi tales videre ved herom. Har Du ellers Noget at sige mig?"

„For at give Dem et Beviis paa, at mit Forsæt nu er godt og min Anger oprigtig, vil jeg tilstaae Dem, at jeg har en Uhrfjeder skjult i mit Fængsel, med hvilken allerede tre af mine Vinduesstænger ere gjennemsavede forrige Nat. Sporene deraf har jeg tilklinet med tygget Brød. De vil finde den i en lille Aabning i Syningen af min Straamadrats.

„Det glæder mig at høre Dette af Dig, Georg. Hvorledes er Du kommen til dette Instrument?"

„Det var befæstiget ved den Steen, som Boita kastede ind ad Vinduet. Fangevogteren kunde umuligt opdage den ved Ransagelsen. — Nu haaber jeg dog at faae et andet Fængsel."

„Det skal Du faae. Gaa nu din Vei."

„Jeg har endnu en Bøn til Dem. Tør jeg ikke et Øieblik faae min gamle Fader at see?"

„Naar Lægen tillader det, har jeg Intet derimod," svarede jeg. — En Times Tid derefter afhentede jeg ham til den Syge. Med sagte Skridt traadte vi ind i Kammeret; Opvarteren bød jeg at fjerne sig. Den Gamle nød i dette Øieblik en kort Hvile. Med lukkede Øine laa han, uden Bevægelse; kun en sagte, feberagtig Trækken i den brændende hede Haand forraadte den indre Glød. Georg traadte langsomt hen til Leiet. Uden at tale et Ord, saae han stivt ned paa den Syge; da brøde Taarerne frem af hans Øine og trillede ned paa Faderens Haand. Han hviskede nogle Ord, som jeg ikke kunde forstaae. Nu slog den Syge Øinene op; de luede af en selsom Ild; han foer med Haanden op til sit Hoved.

„Det er allerede mørkt," mumlede han, „jeg maa paa mit Observatorium. Kone, visk Støvet af Sextanten." Derpaa saae han stivt ind i Georgs Øine. „Cassiopeia og Bootes staae allerede høit. See blot, hvor smukt de funkle. Og jeg ligger endnu her, — jeg maa op, jeg maa op." Med det samme anstrengede han sig for at skyde Sengetæppet tilside. Georg dækkede ham omhyggeligt til igjen. „Bort," vedblev han, „jeg maa op. Bort!" Sønnen havde grebet hans Haand; han stødte den fra sig.

„Fader," raabte Georg i den ømmeste Tone, „jeg er her; Georg er her."

„Georg, Georg — han sidder i Tugthuset. Georg er en Skurk; han har stjaalet min Tubus, hvormed jeg vilde drage Stjernerne ned fra Himlen. Og det fine Brød er blevet saa dyrt og Kaffen koster ogsaa meget, men Du vil dog alligevel altid drikke Kaffe og spise fiint Brød, — med 30 Daler om Halvaaret —"

„Fader, Fader," skreg Georg i en Tone, der smertede mig, som om mine stærkeste Nerver bleve skaarne med en Kniv.

„Bort, bort," hvidskede den Gamle, og stød ham tilside, „jeg maa op nu."

„Kom Georg," sagde jeg, „piin Dig og ham ikke længer; det nytter til Intet, men kan maaskee skade ham."

Taus, som han var kommen, forlod han Værelset, efter endnu engang at have tilkastet

sin Fader et langt Blik. Da jeg havde tillaaset Døren til hans Fængsel, hørte jeg ham hulke høit. Han opvakte i høieste Grad min Medlidenhed. Jeg aabnede Døren paany, traadte ind til ham og sagde:

„Georg, jeg formoder, at din Kone er her i Byen, og let vil være at finde. Vil Du tale med hende?"

Han gjorde en benegtende Bevægelse og skjulte Ansigtet med begge sine Hænder. Jeg kunde ikke gjøre Andet, end at overlade ham til sig selv, til sine egne Tanker og Følelser, som vistnok med Blyvægt nedtyngede hans Sjæl. Indtryk, som de nysomtalte, paa hans anspændte Følelse, Samvittighedens manende Stemme, den martrende Anger og den stille Eensomhed maatte ufeilbarligt i deres Samvirken frembringe en Reaction paa den Skyldiges Gemyt, og det af en blivende Virkning. Det stod til at haabe, at denne Time vilde forskaffe Livets Alvor en Overvægt over hans Letsind, at, naar Nød, Leilighed eller Forførelse i Fremtiden skulde gjenopvække hans indslumrede Hang til Forbrydelser, da vilde den dødssyge, for hans Skyld affindig blevne Fader som et Skrækkebillede med advarende Stemme træde imellem ham og Synden. Hvor Ukrudet har slaaet dybe Rødder, der er ikke Borttagelsen af Blade og Blomster tilstrækkelig, der behøves en dybtindgribende Magt, der tilintetgjør Spiren tilligemed Roden.

Jeg havde sammenkaldt Criminalretten til Kl. 10 den næste Morgen, for nu at erholde en omstændeligere Tilstaaelse. Scenen den foregaaende Aften havde indvirket saa rystende paa mig, at jeg efter en urolig Nat, strax efter at være staaet op, lod Fangevogteren komme og spurgte ham, hvorledes det var med Georg. Jeg erfarede, at han, da Frokosten blev bragt ham, havde været meget stille og nedslaaet, saavelsom og, at Faderens Tilstand i Nattens Løb havde forværret sig betydeligt og var gaaet over i en Dvale. Til den fastsatte Time var Retten forsamlet. Jeg ringede og bød den indtrædende Fangevogter at føre Georg frem. Medens Laasene raslede, Stængerne toges fra og Fængselsdøren knirkede, sade vi i den forventningsfulde Stilhed, som sædvanligviis pleier at gaae foran en Forbryders Indtrædelse til Forhør. Raske Skridt nærmede sig. Døren til Retssalen aabnedes, men istedetfor Georg indtraadte Fangevogteren ganske bleg og forstyrret.

„Hvad er paafærde?" spurgte jeg.

„Han er død," var Svaret.

„Hvem, den gamle Müller?"

„Nei, Georg. Han har hængt sig."

Vi ilede Alle ind i hans Fængsel. Paa en af Jernstængerne i Vinduerne hang han, allerede stiv og kold, i et Baand, han havde snoet af den sønderrevne Madrats. Paa den kalkede Væg havde han med en lille Stift indridset følgende Ord: „Gud tilgive mig det — jeg kan ikke anderledes." — To Dage efter tillukkede ogsaa en evig Nat Faderens Øine, som saa ofte havde kastet deres bedrøvede Blikke ud i den tause Stjernenat.

Et Par Træk af Kong Louis Philipps Liv.

Louis Philipp og Biskop Monod.

Medens Louis Philipp var fordreven fra sit Fædreland, opholdt han sig for nogen Tid i Bergen, hvor Ingen kjendte hans sande Navn og Rang. Her kom han i Berøring med Hr. Monod, en udmærket protestantisk Geistlig. Som Landsmænd sluttede de sig til hinanden og Frankrig var som oftest Gjenstanden for deres Samtaler. Saaledes faldt Talen ogsaa en Dag paa Hertugen af Orleans, Louis Philipp's Fader, og med den Monod eiendommelige Mildhed yttrede han: „Jeg har hørt Mange have Noget imod Hertugen, men jeg troer, at man for en stor Deel gjør ham Uret, thi ingen uværdig Mand vilde have givet sine Børn en saa omhyggelig Opdragelse som han. Hans ældste Søn skal, efter hvad jeg har hørt, være et sandt Mønster paa barnlig Kjærlighed saavelsom paa mange andre Dyder."

En glødende Rødme bedækkede ved disse Ord Hertugens Ansigt, og da Hr. Monod blev dette vaer, spurgte han: „Kjender De den unge Hertug?"

„En Smule," svarede Louis Philipp, „og jeg troer, at De tillægger hans gode Egenskaber noget for megen Ros."

Den næste Gang efter denne Samtale, at den Geistlige gjensaae Hertugen af Orleans, var i Palais royal. Hr. Monod stod nu i Spidsen for det protestantiske Consistorium i Paris, og bevidnede Prindsen sin Lykønskning til hans heldige Tilbagekomst til Fædrelandet. Da Høitideligheden var til Ende, tog Hertugen Monod til Side og spurgte ham: „Hvor længe er det siden, De har forladt Christiania?"

„O, allerede mange Aar," svarede Hr. Monod; „det er iøvrigt meget naadigt af Deres kongelige Høihed, at De erindrer mit Ophold der."

„De gjør mig rigtignok ikke den Ære," sagde Hertugen smilende.

„Saa Deres kgl. Høihed har ogsaa været i Christiania?" spurgte den Geistlige forundret.

„Erindrer De Dem endnu den unge Corby?" spurgte Hertugen istedetfor at svare.

„Vistnok, det var en fortræffelig ung Mand, og jeg har oftere forhørt mig angaaende ham, dog uden nogensinde at have erfaret det Mindste om ham."

„Han staaer for Dem," sagde Hertugen, idet han hjerteligt rystede den værdige Mands Haand. Og indtil Monods Død blev Louis Philipp hans venlige Velynder.

En Spaadom.

En smuk Sommerdag laa ved Themsens Bred, i Nærheden af Twickingham en lille Fiskerbaad, parat til at vende tilbage til London. Den alderstegne Kjøbmand fra City og tre unge Mennesker, som havde benyttet det smukke Solskinsveir til en Udflugt i den yndige Omegn, sade allerede paa deres Pladser og syntes ikke uden Utaalmodighed at vente paa en Reisefælle, hvis Ankomst Baadsføreren

paa det Bestemteste havde erklæret at maatte oppebie.

Dog, deres Taalmodighed skulde ikke sættes paa en altfor haard Prøve, thi allerede efter nogle faa Minutters Forløb raabte Baadføreren: „See, der kommer Hertugen af Orleans; saasnart han er stegen ind, sætter jeg af."

Da Hertugen nærmede sig Baaden, tog Baadføreren og hans Dreng ærefrygtsfuldt Huen af; ogsaa Kjøbmanden og de tre unge Mennesker blottede deres Hoveder, idet de sprang op fra deres Sæder.

Hertugen, som bar en simpel Sommerdragt, besvarede disse Artigheder med Venlighed og udtalte det Haab, at man ikke havde ventet længe paa ham.

Under gjensidig Samtale blev Veien tilbagelagt, og da den gamle Baadsmand ved Landingen modtog Betaling af Hertugen, syntes han særdeles tilfreds, thi han havde faaet en Shilling, medens han kun turde gjøre Fordring paa en Sixpence og heller ikke erholdt mere af de andre Passagerer.

Hertugen sprang først iland, hvorved Hatten faldt ham af Hovedet. Den værdige Handelsmand tog den op og, idet han overrakte den til Hertugen med et ærbødigt Buk, sagde han i en alvorlig, næsten høitidelig Tone, parodierende Makbeth's Hex: „Du vil engang blive Konge!"

Hertugen kjendte uden Tvivl Citatet, thi han smilte hjertelig, rystede paa en venskabelig Maade Kjøbmandens Haand og gik sin Vei.

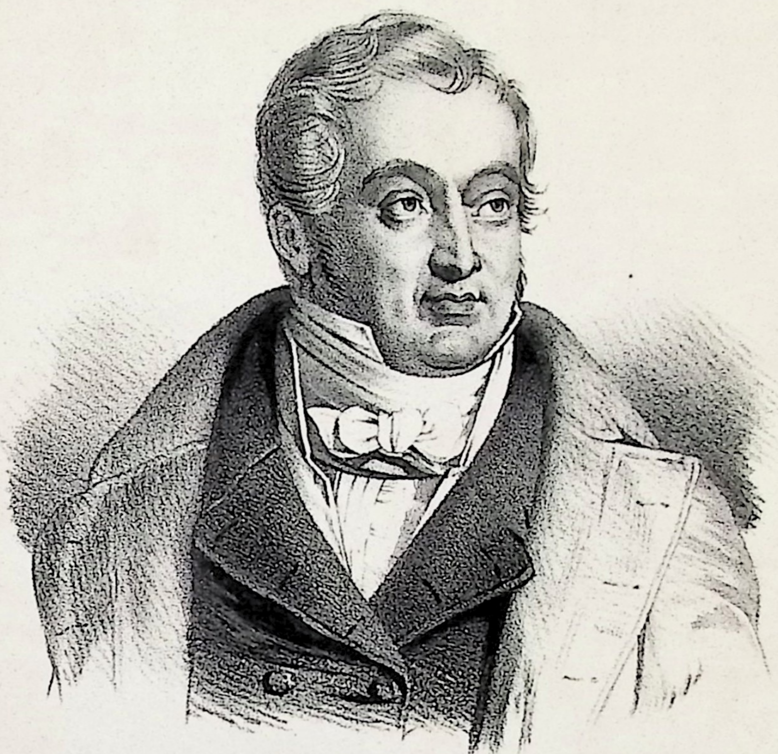
Hvo skulde dengang have anet, at disse Spaadomsord engang skulde gaae i Opfyldelse?

En anden, ligesaa mærkelig Hændelse af Louis Philipp's Liv kan, som mindre bekjendt, ogsaa finde en passende Plads her.

Da Carl den Tiende i Aaret 1830 begav sig hen til Kamrenes Aabning, tabte han sin Hat. Hertugen af Orleans tog den op og overrakte den knælende med de Ord: „Jeg haaber, at Deres Majestæt endnu ret længe vil bære den."

Men denne Fjederhat, et kongeligt Symbol, var bestemt for ham selv og det snart efter denne Begivenhed.

Med dette Nummer følger Portraitet af Baron **Guillaume Dupuytren**, Kongen af Frankrigs første Livchirurg, Medlem af det franske Institut, Professor ved det medicinske Facultet i Paris, Overlæge ved Hôtel-Dieu, — født i Pierre-Bussières (Departement Haut-Vienne) den 5te October 1778.

Em. Bærentzen & C° lith. Inst.

DUPUYTREN.

Ny Portefeuille 1844.

En Kongedatters Klagesang.

(Af en utrykt Fortælling.)

Jeg kiender lidet kun til Bierg og Dale,
Og hører Nattergalen meest i Buur;
Jeg veier Ordet ud i gyldne Sale,
Da siger man: „Prindsessen giver Cour."

En pyntet Skare staaer da ved min Side,
Der, naar jeg taler, bukker fast til Jord;
Men den, som jeg af Alle bedst kan lide,
Med ham jeg aldrig verler meer et Ord.

Og naar jeg mødig ønsked helst at hvile,
Da maa med Anstand jeg til Dandsen gaae,
Og naar jeg kieder mig, da maa jeg smile,
Og naar jeg sørger, glad jeg synes maa.

Og vil i Mark og Eng jeg eensom vandre,
Da neier dybt en Dame paa min Vei,
Og siger: „Sligt kan passe for os Andre,
For Eders Høihed dog det passer ei."

Til den, jeg aldrig saae, jeg snart bli'er bunden,
En mægtig Herre fæsted mig til Brud;
Men den, jeg elsked meest, han er forsvunden,
Og uden Hiem i Verden dreven ud.

Har da en Kongedatter intet Hierte?
Kan Diademer køle Blodets Brand?
Snart glimte tusind Fakler ved min Smerte,
Naar jeg skal sælges til et fremmed Land.

Derfor jeg græder ofte paa mit Kammer,
Naar Stiernen slukker sig ved Lunas Fied,
Og ud i Luften seer jeg, hvor hun flammer,
Det blege Barn, der ei af Elskov veed.

Ja hvorfor Lunas Ild er bleg at skue,
O! det jeg fatter, det jeg grant forstaaer;
Thi hun er Dronning jo paa Himlens Bue,
Og det er koldt og eensomt, hvor hun gaaer.

C. Hauch.

Galeislaven.

Fra Rheden ved Toulon, paa det vestlige Affald af den mægtige Høideryg, som forbinder Coudons Bjergtinder med Klofterne ved Ollioules, seer man de mest henrykkende Landsteder, der findes i Provence. De have alle den samme Udsigt, ud over Rheden og Havet, hvor Sølivets travle Færd frembyder et livligt og stedse omverlende Maleri. I de smukke Sommeraftener forsamle Familierne sig paa de flade Terrasser foran Lyststederne, for af den kølige Søluft at oplives efter Dagens trykkende Hede.

St. Hans-Aftenens lyse Himmel hvælvede sig i høitidelig Stilhed over de nøgne Bjergmasser, da pludseligt et Kanonskud drønede

gjennem Luften; gjengivet af Echoet fra Hoi til Hoi, tabte det sig som en fjern, dæmpet Torden i Dalen ved Ollioules. Alle, som hørte denne Lyd, bleve betagne af en heftig Skræk, og Glæden over den skjønne Sommeraften var pludseligt forstyrret. Overalt blev Underholdningen afbrudt ved det Skrækkens-Udraab: „En Galeislave er undvegen!" — det var, som om enhver Familie ventede, med Eet at see en vild Tiger fremstaae i dens Midte.

Havde det været en upartisk Tilskuer muligt, paa eengang at oversee det Udtryk af Forfærdelse, der ligesom en electrisk Gnist i et Nu gjennemfløi den hele lange Kjæde, han skulde da ikke have kunnet undre sig nok over den utvungne Munterhed hos en eneste Familie, som sad i en Viinløvhytte paa en af Høiene ved Six-Fours. Alligevel var denne Families Rolighed midt under den almindelige Skræk ganske naturlig. Fru de Mellan og hendes Datter Anna vare først for faa Dage siden ankomne fra Newyork, for i Toulon at bringe et vigtigt Familieanliggende paa det Rene, og havde leiet et smukt lille Landsted, som laa i Nærheden af Stranden og af Landeveien. En gammel Tjener og to Kreolerinder sade hos dem paa Terrassen, da Skuddet lød, og da Ingen var tilstede, som kunde forklare dem Betydningen af dette Signal, saa ansaae de Knaldet for en i en Vaabenplads ganske almindelig Begivenhed og afbrøde ikke engang deres Samtale.

Det blinde Tilfælde eller rettere sagt Han, som byder over Tilfældet, styrede Flygtningens Skridt netop til dette Landsted. Den Undløbne var en Mand, hvis Navn hører til de berømte i Forbrydelsens Pandæmonium, den berygtede Cardan nemlig, fordømt til Brændemærke og Galeistraf formedelst Bigami og Falsk. Han havde tilbragt to Maaneder med at gjennemfile den Ring, der lænkede ham til hans Kammerat, og var undløben, medens denne netop havde lagt sig til at sove. Da den Sovende efter en kort, stjaalen Hvile vaagnede op og fandt sig alene, krøb han ned i en Kjælderhvælving imellem Lægter og Bjælker, for at afvente det gunstige Øieblik til Flugt. Men han var ikke saa lykkelig som Cardan; han blev greben seent om Aftenen og haardt tugtet, og da man nu savnede hans Lænkebroder, gav man det omtalte Signal.

Cardan var dengang 30 Aar gammel, af hvilke han havde tilbragt fire i Bagnoet; hans høie, veldannede Legeme, hans udmærkede Manerer, hans blege, stolte Træk forkyndte en Forbryder af den fine Tone, førend den røde Jakke, der ligesom Døden udjævner og udsletter enhver Forskjel, havde forvandlet Verdensmanden til en almindelig Tugthuusfange. Paa sin Flugt bar Cardan kun sine Lærredsbeenklæder; Trøien laa gjemt imellem Nelder; behændig, smidig og kraftig, som han var, lignede hans Løb snarere Pantherens lette Spring end et Menneskes Bevægelser. Ankommen under de gamle Træer ved Fru de Mellans Huus, bedømte han Stedforholdene med samme Sikkerhed som det forfulgte Vildt, klattrede med et Egerns Behændighed opad Bagsiden til første Stokværk, og inden 5 Minuters Forløb havde han, trods Mørket, gjennemstøvet Alt, seet Alt, som om hans Katteøine eller hans røde Haar havde lyst for ham.

Cardan fandt i et Skrivebord nogle Pengeruller; dem indviklede han i det første det bedste Stykke Papir, der faldt ham i Hæn-

derne, og da han for Øieblikket ansaae sig for hjulpen med disse Penge, sprang han i eet Sæt ud af Vinduet ned paa den blode Jord i et Havebed og løb videre.

Ved Morgendæmringens første Frembrud havde han naaet Bjerget Evenos, en udbrændt Vulkan, der skjuler sin forlængst afkølede Top i Skyerne. Der tilkjøbte han sig nogle Beder og en Kappe af en Hyrde, og steg, med Staven i Haanden, ned ad de svimlende Fodstier, som føre til Sletten ved Bausset.

I den rigtige Forudsætning, at en Landevei altid maa føre til en større Stad, fulgte Cardan det lange, lyse Baand, som fra det hoitliggende St. Anna-Kapel slynger sig ned igjennem den lave Slette. Underveis hilste han paa Gensdarmerne, som indbragte undløbne Rekruter, paa de hjemvendende Matroser, de afskedigede afrikanske Soldater, paa Goglerne og Liremændene, kort sagt paa den hele brogede Sværm af Fodgængere, som opfylde Landeveiene imellem Toulon og Marseille.

Overladende sine Beder til Tilfældets Styrelse, holdt han under Mørkets Beskyttelse sit Indtog i Marseille, hvor han leiede et beskedent Kammer i Gaden du Baignoir.

Idet han ved Skinnet af en Tællepraas eftertalte sine stjaalne Penge, bemærkede han, at de Papirer, hvormed han i Mørket havde omviklet sit Rov, bestode af Breve. Han læste dem til Tidsfordriv; men hans i Førstningen ligegyldige Ansigt viste snart et ganske særegent Udtryk. Han sprang op med kneisende Hoved, stive Blikke og knyttede Hænder, ret som den forvorpne Synder, der faaer en pludselig Aabenbaring om nye Misgjerninger. Ogsaa Forbryderen har sine pludselige Indskydelser, og udaf hans stedse virksomme Hjerne fremspringer, fuldendt og harniskklædt som en Minerva, en djævelsk Plan, fuld af kjæk List.

Brevene vare temmelig lange, skrevne paa Øen Bourbon og det gode Haabs Forbjerg, og af deres Indhold deels erfarede, deels gjettede Cardan følgende Omstændigheder.

Fru de Mellan, paa andet Aar Enke, havde forladt Newyork, hvor hendes Mand var død, for efter en toaarig Fraværelse at gjensee Europa, dog just ikke fordi hun havde Hjemvee. Den afdøde Hr. de Mellan nedstammede fra Bretagne; og hans Velstand og senere Rigdom skyldte han en ædel Ven, Hr. de Kerbriant, hvis Formue under Statsomvæltningen gik til Grunde, uden at han, efter Gjenoprettelsen af Bourbonnernes Throne, havde faaet sin Deel af den iøvrigt meget knapt tilmaalte Skadeserstatning, som tilflød den plyndrede Adel. Hr. de Kerbriant besad en eneste Søn, Albert, som tidligt havde helliget sig til Søtjenesten, fordi hans hele Arvedeel bestod i intet Videre end et ædelt Navn; men han var desværre ikke udrustet med en saadan Legemsconstitution, som denne Stand nødvendigviis fordrer. Paa sin Dødsseng havde Hr. de Mellan anordnet, at hans Datter skulde ægte hans Velgjørers Søn, og det paa Betingelser, som paa en høimodig Maade opgjorde Taknemmelighedens Gjæld. Blindthen føiende sig efter den Saliges sidste Villie, begyndte Enken en Brevverling med Albert, som kom hendes Forslag imøde med den største Beredvillighed. Saaledes blev det da afgjort, at begge Familier i Sommeren skulde træffe sammen i Toulon, hvor Albert vilde ankomme paa et Orlogsskib fra Pondichery, og Formælingen skulde da snarest muligt gaae for sig. Fru de Mel-

lan og hendes Datter vare blevne de første til dette Stævnemøde. Et lidet Brev med Postmærket fra Nantes, og ikke skrevet af Albert, meldte den gamle Hr. de Kerbriants Død. —

Af disse Traade vævede Cardan efter modent Overlæg en af hine djævelske Planer, som Satan selv ikke skulde kunne udtænke finere.

For det Første vogtede han sig vel for, pludseligt at ombytte sin fattige Dragt med en bedre, men lidt efter lidt anskaffede han sig anstændigere Klæder, som han omhyggeligt skjulte for sin Vert, og derpaa flyttede han ind i et meget fornemmere Huus. En Paryk skjulte de korte, røde Børster paa hans tætklippede Hoved, kunstige Midler laante ham en anden Ansigtsfarve, ja endog hans Figur undergik adskillige Forandringer.

Paa denne Maade sikkret mod Politiets Sporhunde, gik hans Bestræbelser nu ud paa, at opsøge sig en Staldbroder i en af de af Brændeviinsdunster og Tobaksrøg opfyldte Kneiper, hvorpaa større Kjøbstæder ere saa rige.

Lavater og Gall ere enfoldige Børn imod en undvegen Galeislave, der, ligesom begavet med en sjette Sands, opstøver en Kammerat. Cardan fandt i et af Stadens Tyveherberger en ung Skjelm, som han kunde bruge, en Knøs paa nogle og tyve Aar, bleg og mager af Ansigt, med graagrønne Øine, af den skjødesløse Holdning, som betegner den arbeidssky, til alle Laster hengivne Døgenigt; dog vidnede den Maade, hvorpaa han bar sin lasede Klædning, om forsvundne bedre Dage. Hvad der mest aabenbarede hans uhelbredelige Dovenskab og hans smudsige Elendighed, var en Kjole med en sønderreven Krave, fedtet nok til derpaa at koge en Hospitalsuppe, men for knap til at dølge hans fuldkomne Mangel paa Linned.

Cardan gjorde snart hans Bekjendtskab ved at spendere adskillige Snapse og fandt i det unge Menneske en af hine aldeles ligegyldige Naturer, som indlade sig paa, hvad det skal være, naar de staae under en mægtigere Aands Paavirkning. Dog faldt han ikke med Døren ind i Huset, men gik frem med største Forsigtighed, inden han ret rykkede ud med Sproget. Men fra dette Øieblik af var den ene af disse Elendige uindskrænket Befalende, den anden hans blindthengivne Slave.

Til Udførelsen af sin Plan behøvede Cardan betydeligere Pengemidler, end det iøvrigt næsten udtømte Rov af Fru de Mellans Skrivebord kunde yde ham. Denne Mangel blev snart afhjulpen. Vexelererne i Marseille ere endnu ikke saa erfarne som i Paris og vide ikke saa godt at bevare deres Guldstykker for Tyvenes lange Fingre. Cardan verlede to Napoleons, og vidste ved denne Leilighed med den udlærteste Taskenspillers Behændighed at bemægtige sig to Ruller Guld.

Cardans Medhjælper, Valentin Prophere, beholdt som foregiven Kammertjener kun sit Fornavn, medens hans Herre kaldte sig Albert de Kerbriant. Den første Forretning, som overdroges Valentin, var af en fordømt kilden Natur og vanskelig at udføre, trods Cardans omstændelige Anviisning. Det handlede om intet Ringere end at gaae i Forveien til Fru de Mellan, „for at føle Leiligheden paa Pulsen."

Valentin forføiede sig i sin anstændige Tjenerdragt til Toulon, lod sig der i en Baad sætte over Bugten og steg kort før Solens

Nedgang iland tæt ved Landstedet. Han spillede sin Rolle fortræffeligt og fortalte, at Hr. de Kerbriant var ankommen fra Nantes paa et Coffardiskib. Et langt Søtogts Anstrengelser havde tvunget ham til, tidligere end efter hans egentlige Bestemmelse at søge sin Afsked og saaledes kom han da løs og ledig for al Tjenestepligt, som simpel Privatmand, og stillede sig ganske under Fru de Mellans Befaling.

Under den hele Samtale holdt Valentin sig paa Springet lige ved Randen af Terrassen for ved det første fordægtige Tegn at knibe ud. Men denne Forsigtighed var ganske overflødig. Fru de Mellan var en god Kone, som havde tilbragt største Delen af sit Liv paa en afsides liggende Plantage i den nye Verden, og var af Naturen ingenlunde mistænksom; hun skjenkede Sendebuddet sin fulde Tiltro og omarmede fuld af Henrykkelse sin Datter, som paa sin Side følte sig ganske forvirret og bedøvet.

Den næste Dag, om Eftermiddagen Kl. 3, hørtes Vognhjul rumle, Postillonens Pidsk knaldede og en Postchaise rullede frem.

„Jeg kjender Kjøretøiet,“ sagde Valentin; „det er min Herre, der kommer.“

En forklædt ung Herre af et velopdragent Udseende svang sig med Lethed fra Vognen ned paa Terrassen, og styrtede, ligesom overmandet af Rørelse, ned for Fødderne af Fru de Mellan, hvis Hænder han bedækkede med Kys. Cardan var saa fuldkomment forklædt, at endog hans Staldbroder ikke strax kjendte ham, og i sin første Skræk nær var flygtet bort.

Det undløbne Tugthuuslem bukkede for Frøken Anna og fremsagde en Hilsen, som han i Mag havde udstuderet paa Veien.

„Jeg velsigner Deres Faders Minde,“ sagde han, „denne høimodige Mand, som har kaaret mig til sin Svigersøn; men jeg føler mig ogsaa lykkelig ved nu at kunne sige Dem, min Frøken, at jeg, efter at have seet den halve Verden, ikke vilde vælge nogen Anden til mit Livs Ledsagerinde end Dem.“

Efter disse Ord indtraadte en Pause, som altid pleier at følge paa heftige Sindsbevægelser; dog, efterat man havde ladet de sørgelige Erindringer vederfares deres Ret, tog Underholdningen uformærket en munter Vending, især ved Bordet. Damerne priste i deres stille Sind Cardans fine Følelse, fordi han talte om alt Andet, end om sit Giftermaal. Han fortalte udførligt sine Reise-Eventyr, beskrev den Vei, som han Aftenen tilforn ved Hjælp af et Landkort og en trykt Reiseberetning havde indpræget i sin Hukommelse, og krydrede sit Foredrag med alle mulige Sømandsudtryk. Til Slutning sagde han med en mørk og alvorlig Mine:

„Jeg har tilbagelagt 5000 Mile, seet alle fem Verdensdele, jeg er, omendskjøndt endnu ung af Aar, gammel i Erfaring, og har lært at erkjende, at Lykken, om den overhovedet existerer, kun er at finde ved Ens egen Arne i stille Indgetogenhed.“

Fru de Mellan trykkede hans Hænder og udtalte den fuldkomneste Overeensstemmelse med sin tilkommende Svigersøns Anskuelser.

Ved Hjælp af en med saare megen Kunst anlagt Overgang vidste Cardan at bringe sin Svigermoder til en for ham vigtig Beslutning.

Han fortalte om Tvistigheder, han havde

havt med nogle unge Officerer i Nantes, fordi de havde dadlet hans tidlige Udtrædelse af Tjenesten. „Jeg er tilstrækkeligt bekjendt for, sagde han, „at jeg ikke frygter en Æressag, men det er altid ubehageligt, at slaaes med gamle Venner, og det kun fordi de ere slet underrettede. Jeg gad nok forunde dem Tid til at overlægge Sagen. Saasnart min Commandeur er vendt tilbage til Frankrig, vil han kunne forklare de unge Bruushoveder Tingenes sande Sammenhæng; de ville da skamme sig over deres Overilelse, og jeg vil ikke være nødt til at skyde En eller Anden af dem ihjel. Derfor har jeg ogsaa besluttet, for det første slet ikke at vise mig i Toulon, for ikke maaskee at fremkalde nye Fortrædeligheder. Hvis det behagede min Svigermoder, saa kunde vi maaskee gjøre en lille Reise i det Indre, eller og i Italien eller Spanien; ved vor Tilbagekomst ville da mine hjemkomne Kammerater imidlertid have retfærdiggjort min Opførsel og mine Venner i Nantes gjøre mig deres Undskyldninger."

Den utvungne Tone, hvori alt Dette blev frembragt, havde kunnet bedrage endnu mere erfarne Folk, end Cardans uskyldige Tilhørerinder. Den gode Fru de Mellan blev i den Grad allarmeret over den forestaaende Duel, at hun snart paastod, ufortøvet at ville forlade Toulons farlige Naboskab. Hendes ængstede moderlige Omhu ansaae ikke engang det affides liggende Landsted for noget sikkert Tilflugtssted længer, fordi der rundt omkring boede Søofficeers-Familie, der ikke vilde undlade at besøge hende.

Cardan yttrede ikke den ringeste Lyst til allerede at afreise saa hastigt; men, som han kløgtigt beregnede, tjente hans tilsyneladende Rolighed kun til at forøge Fru de Mellans Bekymringer. Hun ansaae sig forpligtet til, med det Gode at nøde sin tilkommende Svigerson til det, som han hemmeligt af Hjertet ønskede; hun tog ham derfor til Side og sagde:

„Det stakkels Barn er endnu meget bly; hun vover neppe engang at see Dem i Øinene; en Reise vil være god for at indgyde hende noget Mod. Intet er i saa høi en Grad skikket til at bringe tvende Hjerter hinanden nærmere, end en Reise i Fælleskab; et Par Uger underveis gjøre vildfremmede Folk til gamle Venner. Ere vi ikke allesammen frie og uafhængige, vi saavelsom De? De kan ægte min Datter i Italien, i Spanien, ligesaagodt som her. Derfor ville vi da fremfor Alt tage en fornuftig Beslutning og ufortøvet reise bort."

Cardan bukkede med en Mands Mine, som hengiver sig i sin Skjæbne, og svarede: „Det være langt fra mig, at modsætte mig min kjære Svigermoders første Befaling. Vi reise altsaa."

Iblandt de Bestemmelser, om hvilke Cardan og den umistænksomme Enke kom overeens, var ogsaa den, at den foregivne Kammertjener skulde blive tilbage paa Landstedet, for at besørge de muligt forefaldende Forretninger, ordne de uafgjorte Anliggender og forvalte en vis Sum Penge til uforudseelige Udgifter.

Den næste Morgen befandt Cardan og de to Damer sig allerede paa Veien til Marseille. Der vidste Cardan at forskaffe sig et Pas til Spanien, og et Par Dage derefter steg han med sine udkaarne Offre af i et Hotel i Barcelona.

Omtrent to Uger efter den omtalte Afreise steg den rette og ægte Albert de Kerbriant iland paa Toldboden i Toulon, og uden engang at give sig Tid til at skifte Klæder, ilede han ud for at opspørge Fru de Mellan. Han fik snart den forønskede Underretning, hvorpaa han besteg den første den bedste Leiehest og sprængte som en Afsindig afsted ad den betegnede Vei.

Ankommen fra Indien med den smilende Udsigt til at ægte en Arving til Millioner, at see for sine Øine det Huus, hvori den Ubekjendte boer — en saadan Situation hører vist til de behageligste, man kan tænke sig. Den unge Albert skjælvede af Henrykkelse ved Synet af det med Viinløv overskyggede Lysthuus, igjennem hvis Aabning han skimtede hvidt Mousselin: der ventede ham hans tilkommende Familie, hans Lykke, hans Formue, hans Fremtid. Han kastede sig af Sadelen, stod i to Spring ovenpaa Terrassen, og var her, i sin heftige Bevægelse, kun i Stand til at fremstamme to Ord, nemlig Fru de Mellans og hans eget Navn. En Gruppe af Damer og Herrer reiste sig ved hans voldsomme Indtrædelse og betragtede ham med forbausede Miner.

Slaaet af denne kolde Modtagelse faldt Albert paa den Tanke, at han maaskee havde taget feil af Huset, og sagde til sin Undskyldning.

„Jeg beder om Forladelse, mine Damer, jeg har vistnok taget feil, hvad der ikke just er til at undres over ved denne uordentlige Mængde af Lyststeder. Alligevel havde man givet mig saa udførlig Veiviisning, at jeg ikke kan begribe min utilgivelige Ubehændighed."

En Dame af sat Alder tog Ordet: „Maaskee har De dog ikke taget feil, min Herre. Vi ere først for nogle Dage siden flyttede herind; før os boede Fru de Mellan her."

„Fru de Mellan er altsaa igjen flyttet til Staden?" spurgte den unge Mand, greben af en uhyggelig Anelse.

„Nei, hun er afreist med Postheste, ledsaget af sin Datter og Svigersøn."

„Svigersøn?" skreg Albert i Forfærdelse. —

„Idetmindste Datterens tilkommende Mand."

Den unge Sømand samlede alt sit Mod, for ikke at sætte sit indre Oprør til Skue for fremmed Nysgjerrighed, og vedblev med tiltvungen Rolighed:

„Tilgiv mig, om jeg synes Dem paatrængende; men jeg maa endnu vove eet Spørgsmaal, om De maaskee ikke skulde have hørt Navnet paa den tilkommende Brudgom?"

„Hans Navn er her meget bekjendt, saagodtsom i Alles Munde, thi hverken Familien selv eller dens Tjenestetyende have gjort nogen Hemmelighed af, at Anna de Mellan skulde ægte Hr. Albert de Kerbriant."

„Ja, det vidste jeg allerede," sagde Albert.

„De seer altsaa, at vi ere ret godt underrettede om Alt. Forbindelsen maa vel allerede være sluttet."

„Med Kerbriant?" skreg den unge Mand i en fortvivlelsesfuld Tone; „det kan ikke være muligt, thi jeg er Albert de Kerbriant, Annas Forlovede. Her ligger en rædsom Hemmelighed skjult. Jeg er ganske vist bestjaalen for mit Navn. Skrækkeligt, uhørt!"

Han sank sønderknuust ned paa en Bænk og en kold Sved bedækkede hans Pande. Men

ved nogen Eftertanke begreb han, at han havde al Besindighed og Koldblodighed nødig, for at bringe Sandheden for Dagen. Han undskyldte sig hos Selskabet for den Uro, han havde foraarsaget, gik derpaa om i Nabolavet fra Huus til Huus, for at udforske endog de mindste Omstændigheder, og forfulgte derpaa det opdagede Spor, som ledede til Marseille.

Her henvendte han sig til de fornemste Hoteller, og ved hans første Efterspørgsel i Hôtel des Empereurs, erfarede han, at to Damer og en Herre under de opgivne Navne havde indskibet sig til Barcelona, efter et Ophold af et Par Dage paa dette Sted. Verten vidste at nævne ham den Banquier, hos hvem den falske Albert de Kerbriant i Svigermoderens Navn havde hævet 15000 frcs., og her fandt han sit eget Navn efterskrevet med en øvet Haand. Dette gav ham noget Lys i Sagen. Han tog Coureerheste, ilede til Toulon, erfarede her den berygtede Cardans Flugt og erholdt hos Bagnoets Commissair Forbryderens nøiagtige Signalement. Endnu samme Aften gik Albert tilsøes til Barcelona, udrustet med alle nødvendige Papirer.

Hvert Øieblik kunde uigjenkaldeligt afgjøre hans Skjæbne; han tøvede derfor ikke med, strax efter sin Ankomst at opsøge den franske Consul. Klokken var 9 om Aftenen; han fandt Consulen i den italienske Opera, forklarede ham med faa Ord Sagens Sammenhæng og overgav ham til Bekræftelse de medbragte Papirer.

Consulen traadte med Albert tilbage i Baggrunden af sin Loge og meddeelte ham her Følgende: „En Fremmed indfandt sig hos mig for neppe tre Uger siden. Han kaldte sig Albert de Kerbriant og sagde, at han var kommen, for i Selskab med sin Forlovede og hendes Moder at besøge Spanien. Denne Mands Opførsel forekom mig besynderlig; den var en Blanding af simple Manerer, med en paatagen fiin Tone. Han bestræbte sig for at synes rolig, men var aabenbart intet mindre end det. Han besøgte mig, sagde han, deels for at gjøre mig sin skyldige Opvartning, deels for at erfare, hvorledes hans Giftermaal lod sig iværksætte i et fremmedt Land. Jeg gav ham alle nødvendige Oplysninger. Siden har jeg endnu talt to Gange med ham, men hvis De vil lære ham at kjende, behøver De kun at see ligeoverfor; der sidder han med de to Damer. Signalementet passer ganske nøie, kun med den Forskjel, at han istedetfor det korte, røde Haar bærer tætte, sorte Lokker, dog de ere rimeligviis falske."

Bedrageren anede ikke, at han blev iagttagen; han sad ubevægelig og saae mørkt hen for sig. Aldeles sort klædt, med sit metalblege Ansigt, sit stive Blik, sin lave Pande, lignede han en Dæmon, som i sine mørke Tanker udklækker djævelske Planer. Ved hans Side sad den blide, uskyldige Anna de Mellan, uden den ringeste Anelse om Faren — en Due ved en Glente.

I Mellemacten begav Albert sig, i Frastand fulgt af Consulen, til Damernes Loge, og spurgte ved Døren med en rolig og tydelig Stemme efter Hr. Albert de Kerbriant.

„Til Deres Tjeneste, min Herre," svarede Cardan.

„Jeg har et Par Ord at tale med Dem under fire Øine."

Cardan reiste sig, ikke uden synlig Sindsbevægelse, og traadte udenfor.

„Jeg taler altsaa virkelig med Hr. de Kerbriant?" spurgte Albert.

„Ja, min Herre," svarede Cardan, noget forbløffet.

I et Nu rev Albert ham den sorte Paryk af Hovedet, idet han raabte: „Du er en Galeislave fra Toulon;" — i det næste Dieblik sønderrev han med et kraftigt Ryk baade Kjole, Vest og Skjorte, saa at Galeislavens solbrændte, og med de velbekjendte Bogstaver T. F. mærkede Skulder kom tilsyne. Imidlertid var Forbryderen allerede greben af Politiet, som Consulen havde hidbragt. Derpaa traadte Denne ledsaget af Albert ind til Damerne, som i piinlig Angest havde lyttet til Larmen udenfor. Disse vare saa forvirrede, at de uden Vægring antoge Consulens Tilbud, at føre dem hjem til sit Huus. Idet de passerede Forsalen, frembød sig et selsomt Skuespil for deres Dine: under Mængdens Skrig blev en Fange med glatraget Hoved slæbt bort af Politiet.

Ved dette Syn udbrød Fru de Mellan uvilkaarligt: „Albert de Kerbriant!" Men Consulen sagde: „Nei, dette Menneske er ikke Albert de Kerbriant; det er en bortrømt Galeislave; hvis Trængselen tillod det, saa vilde De kunne see Brændemærket paa hans Skulder."

Som i en Drøm hørte Fru de Mellan denne Meddelelse. Hun vidste ikke selv, hvorledes hun kom hjem i Consulens Huus.

Men efterat de første Sindsbevægelser vare overstaaede, fik denne Sag den mest tilfredsstillende Opløsning, og der er nu kun tilbage at sige, at Anna ikke var utilfreds med Byttet, thi hun havde fra det første Dieblik af følt en hemmelig Skræk og Modbydelighed for Cardan, skjøndt hun, af Taknemmelighed imod sin Faders Velgjørers Søn og af Kjærlighed til sin Moder, ikke havde ladet sig mærke dermed.

THEATER, MUSIK, LITERATUR OG KUNST.

„Forord" af Nicolaus Notabene. Kjøbenhavn 1844, Reitzels Forlag. — Under denne Titel er der i disse Dage udkommet et lille Skrift, der, idet det erklærer sig selv for „Morskabslæsning for enkelte Stænder efter Tid og Leilighed", under et Anstrøg af Gemytlighed skjuler en polemiserende Tendens, som har Tidens Daarligheder for Die og glemmer at pege hen imod Modgiften. Hvad dette lille Arbeide strax hæderligt udmærker sig ved, fremfor det Meste, der i den nyere Tid skrives af et raisonnerende Indhold, er et fortræffeligt og indtrængende Sprog, der forsmaaer denne philosophiske Bombast i Udtrykket, denne Slaaen om sig med hegelske Terminologier, som lader Læseren, der har Taalmodighed til at gjennemtrænge den uhyggelige Væv, eller som ved Hjælp af en Fremmedordbog og et hegelsk Lexicon gider stave sig derigjennem, see en fad og kummerlig Tanke kroe sig under det brogede Gevandt som en Hanswurst i en Narrekappe, medens dog Philosophien, hvorsomhelst den træder op, saavel i Væsen som i Dragt skulde forraade sit guddommelige Ophav.

Allerede i Indledningen sætter Forfatteren sig selv paa det rette Standpunkt til sine Læsere. Han træder ikke op for os som en vranten Pole-

miker, der er misfornøiet med Alt, og hvem det kun kommer an paa at rive ned, istedetfor at opbygge; vi see ham tvertimod som en skikkelig Ægtemand, der har en yndig lille Kone, som elsker ham over Alt, og som gjerne vil føie ham i Alt, — kun i een Ting er hun ubevægelig: hun vil ikke tillade ham at være Forfatter. At være Forfatter, naar man er Ægtemand, anseer hun for en aabenbar Utroskab; thi Manden skal holde hart ved sin Hustru og saa ikke videre; at være Forfatter, naar man er Ægtemand, er værre, mener hun, end at gaae i Klubben: thi den, der gaaer i Klubben, er kun fraværende, saalænge han er borte, men den, der er Forfatter, er fraværende fra Morgen og til Aften; overhovedet antager hun om sin Mand, at han slet ikke duer til at være Forfatter, men derimod veed hun, at han har Geni, Talent og overordentlig Begavelse til at være Ægtemand. Alle de Argumenter, den stakkels Ægtemand og Forfatter fremfører herimod, nytte ikke det mindste; han er og bliver under speciel Censur, og hans Kone er en langt ubønhørligere Beslagmester end selve Hr. **Reiersen.** Det Eneste, han efter mangfoldige Kampe og Forsøg endelig opnaaer, er Tilladelsen til at skrive et „Forord“ — og det er Tilblivelsens Grund for de efterfølgende Blade.

Skulde vi nu udtale os uden Forbeholdenhed om Indholdet af disse Blade, da befinde vi os i visse Maader i en ikke ringe Forlegenhed, thi sæt, at vi havde noget Betydeligt at udsætte paa dem, da fik vi med Manden at bestille — og han er en saa skarp Dialektiker, at vi ikke gjerne vilde rage uklar med ham — og sæt, at vi fandt os beføiede til at rose dem overordentlig, da maatte vi jo absolut fordærve det med hans Kone. Der er nemlig ingen Tvivl om, at hun i disse Lovtaler vilde see et skammeligt Forsøg paa at berøve hende hendes Mand og trække ham ind paa Forfatterbanen, ja hun vilde sikkert kaste et uudslukkeligt Had paa Anmelderen og fra det samme Dieblik betragte ham som den værste Fjende af sin huuslige Lyksalighed. Hertil kommer endnu, at Forfatteren selv slet ikke ynder Recensenterne, ja han har en saadan Idiosynkrasie for den hele Race, at det at skulle give sig hen til at blive recenseret er, efter hans egen charakteristiske Udtryksmaade ligesaa ubehageligt „som at lade en Barbeersvend gramse sig med sine klamme Fingre i Ansigtet.“ Ligesom vi nu overhovedet ikke kunne fortænke nogen Forfatter i, at han ikke ønsker at sæbes ind af Recensenter, og vi for vort eget Vedkommende have en vis Aversion for denne Forretning, saaledes kunne vi paa den anden Side godt gaae ind paa den Anskuelse, at Recensenten skal sætte sin Ære i at være en „tjenende Aand“ for Forfatteren. Idet vi derfor tilbyde ham en saadan Tjeneste, indskrænke vi os til at udskjænke lidt af hans Viin for et Publicum, der ellers maaskee ikke gjorde Bekjendskab med hans Lager, og hvis det skulde lykkes os, at bringe Saadanne til at nippe til Glasset, tvivle vi intet Dieblik om, at de snart vilde foretrække selv at søge til Fadet — og i dette Tilfælde haabe vi idetmindste, at Forfatteren selv heller ikke vil have noget imod, at vi fungere som hans Mundskjænk.

Vi ville da først henlede vore Læseres Opmærksomhed paa den humoristiske Fremstilling i Stykket Nr. II. af Forfatternes Stilling i vort Fædreland og deres Rapporter til Publicum og Critiken. At denne Vexelvirkning ingenlunde er behagelig, har ofte nok været udtalt; hvis der endnu skulde være nogen Tvivl tilbage hos Nogen, da bede vi Vedkommende tage sin Phantasi tilhjælp og sætte sig ind i Forfatterens Udtryksmaade: den er ligesaa sand, som den er charakteristisk. „At være Forfatter i Danmark,“ siger **Nicolaus Notabene**, „er noget nær ligesaa generende, som at skulle leve paa en Presenteerbakke,“ og „at være Forfatter i Kiøbenhavn er ligesaa generende, som at skulle skjule sig paa en Tallerken.“ Naar en Bog udkommer, gaaer Rygtet som et Ilbud ud over hele Læseverdenen, „Læseverdenens Hob stimler sammen paa Allarmpladsen“, i samme Dieblik er Dommen paa anden, tredie og fjerde Haand færdig; Recensenterne spidse deres Øren og strække Halsene fremad, og medens den tomme Passiar endnu rumsterer i deres Hoved, ile disse Smagens „Politi-Assistenter“ hjem og skrive Anmeldelsen over Bogen. Publicum er fornøiet med Recensionen og Bladet, hvori den har staaet, thi: „det var jo Synd og Skam, om Publicums Bysnak skulde spildes; derfor leder ethvert Blad en Spildevands-Rende over sine Enemærker, og Recensenten er den fungerende Vandinspecteur, der sørger for, at Spildevandet løber frit og uhindret. Hermed fuldkommes Alt i sig selv: Vandet kommer fra Publicum og løber tilbage til Publicum.“ Paa denne Maade klarer Forholdet mellem Forfatter og Publicum sig bestandig tydeligere: „Forfatteren er en stakkels Stymper, der ingen Ting veed og Intet forstaaer, men med Angest og Gru venter paa den strenge Dommer, paa det høistærede Publicums vise Dom. At Publicum skulde kunne lære Noget af en Forfatter, var jo ligesaa taabeligt, som

at en Professor skulde kunne lære Noget af den Student, han examinerer. Hvad Forfatteren skriver, er en Examensstiil, og selv om man havde Udsigter til at staae sig nok saa godt, er Den jo dog ikke lidt gal, der underkaster sig den, da man allerede er langt videre ved at lade være at skrive; thi saa er man jo en integrerende Deel af det høistærede Publicum." Men det er ikke blot Forfatteren, der allerede har skrevet en Bog og sendt den ud i Verden, det er ikke blot ham, der sættes i Tønden, for at give Læseverdenen Fastelavnsløier. Løier maa der til, og er der derfor ikke udkommet nogen ny Bog, man kan falde over, saa veed man dog altid at hjælpe sig: "man bemægtiger sig en eller anden mistænkelig Forfatter, der er ifærd med at skrive en Bog. Ind i Tønden med ham, og nu begynder Lystigheden!" Ikke sandt, kjære Læser! Du giver **Nicolaus Notabene** Ret i hvad han siger: det er en misundelsesværdig Lod at være Forfatter i vort Fædreland!

Endnu mere vittig, men efter vor Anskuelse langt mere eensidig, er Forfatterens Blik paa Prof. **Heiberg** og hans Virksomhed. Naar vi ikke referere denne Fremstilling, saa kommer det fornemmelig deraf, at vi paa Grund af det Træffende i Forfatterens ovenanførte Skildring af Publicum ansee dette for fuldkommen overflødigt. Vi have talt med adskillige Mennesker, der strax syntes at forraade et vist Bekjendtskab saavel til "**Nicolaus Notabenes** Forord", som til Vigilius Hafniensis Bog om Begrebet Angest og **S. Kjerkegaards** "Philosophiske Smuler" og hans nye "opbyggelige Taler." Men mærkeligt nok! hvergang vi vilde gaae lidt ind paa Et eller Andet i disse Skrifter, kom Vedkommende bestandig tilbage til "Forordets" Yttringer om Prof. **Heiberg**. Det blev os da lidt efter lidt klart, at af alle fire Skrifter kjendte Vedkommende i Grunden ikke mere end de fire smaa Sider, der berøre Prof. **Heiberg**, ja de Fleste refererede dem kun paa anden, tredie og fjerde Haand med behørige Variationer og naturligviis med ligesaa behørige Udraab: "Er det ikke guddommeligt?" — "Er det ikke afskyeligt!" o. s. v. ad libilum efter Enhvers subjektive Indskydelse. Den ærede Forfatter vil derfor neppe have Noget imod, at vi ikke bidrage vort til at hjælpe paa Passiaren; men derimod kunde han maaskee nok fordre en Forklaring af os, hvorfor vi kalde hans Fremstilling eensidig, og en saadan skulle vi heller ikke være utilbøielige til at give. Ligesom "Forordets" Forfatter selv synes at fordømme det Politiopsyn, som Publicum troer sig berettiget til at holde med en Forfatters borgerlige og literaire Liv, saaledes troe vi, at han, naar han vil være consequent, selv maa fordømme ethvert Politiretsforhold over en Forfatters Virksomhed, der omtrent maatte stille sig saaledes: "Hvad har Du foretaget Dig, **Johan Ludvig Heiberg**! siden den Tid, da Du var Flyvepostens uforglemmelige Redakteur? Hvorfor vil Du ikke længer være Politi- og Justitsminister in republica literaria? Hvorfor skriver Du ikke længer Vaudeviller? Hvorfor skriver Du apokalyptiske Comedier og indjager Folk Frygt for, at Du vil være en Dante? Hvorfor kaster Du Dig nu paa Astronomien og ikke paa Theologien? Hvad Gavn troer Du, at Videnskaben og Menneskeheden ville have af dine senere astronomiske, astrologiske, chiromantiske, nekromantiske, horoskopiske og metoskopiske Studier? Mod et saadant Politiforhør bør Enhver, der i Videnskaben præsterer noget Fortjenstfuldt, have Lov til at prostere. Er det ikke ogsaa en stor Urimelighed, at ville foreskrive en genial og produktiv Mand den Retning, han skal slaae ind paa, den Bane, han skal beskrive? Lader os blot holde fast paa Forfatterens eget Exempel om Professoren og Studenten. Den Første kan have Lov til at anvise den Sidste den Studereplan, han har at følge, men vender man Forholdet om, bliver det da ikke endogsaa mere end latterligt? Og nu med Hensyn til Realiteten af Spørgsmaalet, da see vi i Sandhed ikke, hvad der skulde være i Veien for, at en Mand som Prof. **Heiberg**, der fra sin Ungdom af har syslet alvorlig med Mathematiken og Naturvidenskaberne, i en modnere Alder paa en aandrig og vækkende Maade fremsætter sine Meninger om Samlivet med Naturen og Beskuelsen af de himmelske Phænomener? Er en saadan Digression maaskee en Troløshed imod Poesien? Vi betragte den tvertimod som en smuk Udflugt, hvorfra man med fordoblet Kjærlighed vender tilbage til det, der er Ens egentlige Hjem. Eller er det en Digter uværdigt, at beskæftige sig med saadanne Materier? Vi have aldrig hørt, at det i mindste Maade er geraadet **Goethe** til Forkleinelse, at han har skrevet mangfoldige Afhandlinger om Mineralogi, Geologi, Meteorologi, Farvelære, Plantelære, Osteologie osv. osv.; og selv om disse Opsatser ikke have bragt Videnskaben synderlig videre, bliver dog Faust ligefuldt Faust, og **Goethe** ligefuldt **Goethe**. — Lad derfor Forf. kun vende sin Satire mod Maadeholdenhedsselskaberne, saavel de totale som de partielle, lad ham drage tilfeldts med sit Lune og sin Dialektik mod

dem, der af 10 Bøger udskrive den ellevte, og imod Opbyggelsesskriftet for den Dannede, „der stræber ud fra det Totale og hen til det", og igjennem hvis fire og tyve Prædikener der gaaer „en Stræben, en fortløbende Tanke, en systematisk Tendens": her er han inde paa en god Mark, hvor de Læsere, som han dog sagtens helst ønsker sig, gjerne ville følge ham, thi her træffer hans Vittighed Tidens Daarligheder, dens Skrøbeligheder og Brøst, og idet Forfatteren saarer, har han ogsaa Lægemidlet ved Haanden.

Maaskee endnu mere berettiget er Forf.'s Polemik imod Nutidens Philosopher udi egen Indbildning, hvem han helliger omtrent den sidste Halvdeel af Skriftet, og hvem han synes fornemmelig at have gjort sig til Opgave at reducere in absurdum. Vi kunne ikke negte, at det er lykkedes ham overordentlig, og i hele dette Afsnit udfolder der sig en saa glimrende Dialektik og et saa sprudlende Lune, at vi uden Tvivl helst burde renoncere paa at gjengive Hovedindholdet, thi selv om det lykkedes os at referere Hovedtanken, maatte vi dog mistvivle om at vække nogen Idee om den Lethed, med hvilken Sproget ligesom dandser under hans dialektiske Behandling. Kun Saameget til en Prøve. Forf. vil udgive et philosophisk Tidsskrift, uagtet han ikke kan negte at vesligia lerrent, men han trøster sig dog med, at Svaghed undertiden kan have Held til at udføre det, der blev Kraften negtet; desuden har han ikke blot en god Hensigt og en skjøn Forventning, men tillige en ganske anden end deres, som hidtil have begyndt derpaa. Hans Hensigt er da, at tjene Philosophien, og hans Qvalification til at tjene den er den, at han er dum nok til ikke at forstaae den — ja endogsaa dum nok til at forraade det; men Philosophien selv kan jo ikke have Skade af, at den Dummeste bliver klog paa den, tvertimod den viser sig netop herligst da, naar den bliver begribelig for den Uforstandige! Men naar Ingen vil tilstaae, at han er det, saa kan Philosophien heller ikke komme til at vise sig saaledes. Ligesaa god som hans Hensigt er, ligesaa skjøn er hans Forventning: den gaaer nemlig ud paa, at Foretagendet vil lykkes baade i udvortes og mercantilsk Forstand d. v. s. med Hensyn til Subscribenter og Medarbeidere, og i indvortes, videnskabelig Forstand. Hvad det første Punkt angaaer, da er han aldeles rolig, thi han bygger her alene paa Menneskenes Tjenstvillighed og Lyst til Velgjørenhed. Folk, mener han, ville raisonnere som følger: „Lad see, hvad er det, Forfatteren vil? Han vil belæres. Det er der Mening i, og dersom mine mange Forretninger ikke forhindrede mig deri, skulde jeg gjerne belære ham. Hvad vil Forfatteren? Han vil beseires. Det kan jeg begribe, og hvis mit Embede ikke krævede al min Tid, skulde jeg med Glæde gjøre Kaal paa ham; — da jeg imidlertid ikke har Leilighed til nogen af Delene, vil jeg dog gjøre Noget for ham: jeg vil subscribere." Hvad Medarbeiderne angaaer, da venter han sig ikke synderligt, men desto mere vinder jo hans videnskabelige Forventning i Sandsynlighed, og hans videnskabelige Forventning gaaer jo alene ud paa at blive beseiret, at han maa vinde ved at tabe, eller med andre Ord: at det maa lykkes gode Folk at gjøre ham klog paa Philosophien.

Men her, kjære Læsere! ville vi holde inde med Referatet, ellers frygte vi for, at Forf. selv kunde tage Anledning til at troe, at vi kun vise ham en slet Tjeneste i Grunden; kun Saameget troe vi at maatte tilføie, at hvad der endnu er tilbage, er det Allerbedste, og at hvis Nogen af Eder en eller anden Gang er stødt sammen med — eller hvad der er synonymt hermed: har havt et Sammenstød med et af disse Væsner, der i deres hovmodige Indbildning „ere komne ud over **Hegel**", som de kalde det, medens de dog i Grunden ikke have naaet længer end til at hoste som han og at spytte som han (cfr. **Wallenstein**'s Lager), — saa vil Du have en inderlig Satisfaction af at see, hvorledes nærværende Forf. søger Belæring hos disse Væsner, og det vil ikke more Dig mindre, at gjøre Bekjendtskab med hvad han kalder sin „Dumhed", end med hvad han kalder deres „Viisdom".

3—7.

Efter E. Desmaisons. Em. Bærentzen & C° lith. Inst.

"TIT — TIT!"

Ny Portefeuille 1844.

NY PORTEFEUILLE.

Udgivet af **Georg Carstensen.**

Redigeret af **J. C. Schythe.**

2. Binds Nr. 1. — Söndagen den 7. April 1844.

Kjöbenhavn.

Trykt hos Louis Klein.

TUTTI-FRUTTI

af fremmede Journaler.

Theater og Musik.

— Borgerrepræsentanterne i Leipzig have paa Magistratens Anbefaling bevilget en Sum af 10,000 Thaler til Theaterbygningens Restauration, Indretningen af et Gasbelysningsapparat osv.

— Den udmærkede Sangerinde, Md. **Hasselt-Barth** har paa St Marxer-Kirkegaarden i Wien ladet opreise en Mindesteen for **Mozart**. Paa graat Marmor staaer med gylden Skrift disse Ord: »Stor som Ung, seent anerkjendt, aldrig opnaaet!« — Over denne kortfattede Charakteristik er **Mozart's** Portrait en medaillon anbragt.

— Md. **Viardot-Garcia** er for den næste Saison engageret i Petersborg med en Gage af 65,000 Rubler og en Beneficeforestilling. Ved hendes sidste Benefice i Februar Maaned blev hun 17 Gange fremkaldt og erholdt af Keiseren et kostbart Armbaand.

— Directeuren og Eieren af Theatret i Lemberg, Grev **Skarbeck**, har besluttet at indrette dette til et Vaisenhuus og Opdragelsesanstalt for hjælpeløse Børn. Sin hele Formue, bestaaende af 30 galiziske Herskaber til en Værdi af over halvanden Million Gylden, har han legeret til Grundfond for denne Stiftelse.

— Den 3die Marts blev **Meyerbeer's** »Robert le diable« opført i Paris den 247de Gang.

— Som vi tidligere have berettet, er man i Berlin meget misfornøiet over Symphonieconcerternes Profanation ved de indblandede Syngenummere. Et Berliner Blad driver i denne Henseende Indignationen saa vidt, at det opfordrer Abonnenterne til, ad Rettens Vei at fordre Symphoniesoiréerne retablerede i deres oprindelige Reenhed. Det vil unegtelig blive overmaade morsomt, naar en Aftenstund Gensd'armerne træde ind i Salen og tiltale Sangerinden saaledes: »Erlauben Sie gütigst, die Sinfoniesoiréen dürfen nicht verunreinigt werden.«

— Capelmester **Guhr** i Frankfurt a. M. foranstaltede den 15de Marts et Slags historisk Concert, ved hvilken der udførtes Compositioner af de fortrinligste dramatiske Componister fra **Gluck** af og til vore Dage.

— Den i Madrid udkommende musikalske Tidende, »Iberia musical«, fortæller som Beviis paa, i hvor stor Yndest den staaer hos Publicum, følgende Begivenhed. Da Journalens Redacteurer den 2den Februar havde samlet sig til et venskabeligt Maaltid, aabnedes pludseligt Dørene til Spisesalen, og flere Tjenere traadte ind med Sølvskaale i Hænderne. En af Skaalene var fyldt med Bonbons og Confiturer, og bar den Indskrift: »a los redactores de la Iberia musical y litteraria varios suscritores entusiastas de la joventud illustrata.« Paa den anden Skaal laae flere smukke Foræringer, forfærdigede af Damehænder, hvilke Modtagerne fordeelte imellem sig ved Lodtrækning, og derpaa udbragte et »Længe leve« for de skjønne Giverinder.

— Komikeren **Ræder** fra Dresden giver i denne Tid med meget Bifald Gjæsteroller paa Thalia-Theatret i Hamborg. Hans seneste Fastelavnsfarce »Don Quixote«, er bestemt til at opføres paa Stadttheatret.

— Den 23de Marts blev til Benefice for Tenoristen **Wurda** i Hamborg for første Gang opført **Richard Wagner's** store tragiske Opera, »Cola Rienzi« under Componistens egen Anførsel. Operaen blev optagen med meget Bifald og er sat i Scenen med stor Pragt.

Literatur og Kunst.

— Ved at grave Grunden til det nye Hospital i Cöln har man fundet et særdeles rigt og smagfuldt Mosaikgulv. Da man ved Udgravningen gik frem med den største Forsigtighed, saa vil dette kostbare Fund kunne blive bragt ufortæret hen i Stadens Museum.

— Venedig vil snart blive beriget med to kostbare Kunstværker, nemlig et Monument for **Titian** af Billedhuggeren **Zandomeneghi**, hvortil Keiseren ved sin Thronbestigelse anviste 380,000 Lire, og en colossal Laokoongruppe i Marmor af Billedhuggeren **Luigi Fornari**, der skal opstilles paa en offentlig Plads og er anskaffet ved frivillige Bidrag af Venedigs Borgere.

— Ikke blot Bayern, men hele Tydskland har ved **Stiglmayer's** Død tabt en dygtig Kunstner. Hans sidste Værk var en Statue af **Göthe**, hvis fuldkommen vellykkede Støbning blev fuldendt faa Timer før hans Død og saaledes skjænkede ham den sidste jordiske Glæde. Hans betydelige Ertsstøberie skal gaae over til hans Svigersøn **Miller**.

Pot-pourri.

— Det preussiske Ministerium har afgjort et nyt europæisk Spørgsmaal: „Skal en Skuespil-directeur vise sig, naar Publicum kalder ham frem.“ Directeuren for Theatret i Königsberg, Hr. **Tietz**, var geraadet i Strid med en Deel af Publicum over en Skuespillerinde, Mslle. **Sack**. Sackianerne kaldte Directeuren frem, han kom ikke, men blev af Autoriteterne tilholdt at føie sig efter Publicums Villie. Derefter appellerede Directeuren til Regjeringen, som gav den Decision: at hverken Directeur eller Skuespillere vare forpligtede eller ved Politiet kunde tvinges til at komme frem efter Publicums Opfordring, men at det ganske beroede paa dem selv, hvorvidt de vilde føie sig efter en saadan Opfordring eller ikke.“ Regjeringen vil naturligviis ikke gjerne indrømme Publicum Ret til at kalde slette Forvaltere til Regnskab.

— **Carl Blum** er bekjendt for sin overordentlige Distraction, og **Eduard Devrient** gaaer bestandig grublende omkring som i Drømme. Begge ere i høieste Grad ordknappe. En skjøn Dag sad disse to berlinske Notabiliteter gemytlige ligeoverfor hinanden ved en Pægel Viin i Luthers & Wegeners bekjendte Viinkjelder. Allerede i to stive Klokketimer havde de siddet der, men saa tause, som om deres Læber havde været forseglede, hvad der imidlertid ikke hindrede dem i at more sig kongeligt, det vil sige, paa deres Maade. Endelig samlede **Eduard Devrient** sig, foer med Haanden over Panden og henkastede ganske løseligt den Replik til sin Gjenbo; „Skulle vi kjøre ud til Charlottenburg?“ Opvarteren, der af Erfaring vidste, hvorledes en saadan Opfordring vil blive optagen, iler øieblikkelig afsted, henter en Droschke og gjør efter faa Minuters Forløb den Melding, at Vognen holdt for Døren. De to Venner staae ganske mechanisk op, kjøre tause gjennem Gaderne og Dyrehaven, stige tause ud af Vognen, da den holdt foran det tyrkiske Telt i Charlottenburg og sætte sig tause ved et ledigt Bord. Opvarteren, der kjender sine Folk, bringer en Portion Caffé. **Devrient** skjænker i, Begge nyde den aromatiske Mocca og ere inderligt fornøiede og tilfredse. Endelig reiser **Blum** sig, tænder sin Cigar, farer med Haanden over Øinene, vender sig til sin Nabo og siger da med stor Høitidelighed: „Ja! det kan vi jo gjerne!“

— Efter Wiens Exempel er nu ogsaa Tantièmen for de dramatiske Forfattere indført i Berlin. Betingelserne ere overordentlig gunstige. Forfatteren til et originalt Stykke, der udfylder en heel Aftens Forestilling, faaer, uden Hensyn til om hans Stykke er trykt eller blot haves i Manuskript, 10 Procent af Bruttoindtægten paa de Aftener, hans Stykke spilles, saalænge han lever, og efter hans Død beholde hans Arvinger endnu i 10 Aar denne Andeel af Indtægten. For Operaer er fastsat den Regel, at Componisten faaer ⅔ og Digteren ⅓ af Tantièmen. Disse Bestemmelser skulle, saavel i Wien, som i Berlin, foreløbigen kun gjælde for 3 Aar, efter hvilken Tids Forløb de atter skulle bortfalde, hvis de ikke medføre de forventede gunstige Resultater.

— Strax efter Freden lod Magistraten i en lille By offentlig bekjendtgjøre, at Staten nu vilde være betænkt paa at læge de Saar, som Krigen havde slaaet. Faa Uger efter blev en ny Skat udskreven. En Bonde raisonnerede forfærdeligt herover. En Anden trøstede ham med disse Ord: „De maae jo dog først klæde os aldeles af, inden de kunne komme til Saarene.“

— I Brunsvig forlangte nylig et ungt Menneske Rottekrudt paa Apotheket. Apothekeren fattede Mistanke og gav ham istedetfor det Forlangte et stærkt Afføringsmiddel. Hermed begav den livstrætte Yndling sig til sin Elskede, der havde besluttet at ledsage ham ind i Evigheden. Efter nogle Timers Forløb begyndte Midlet at virke paa en høist overraskende Maade, der imidlertid ikke førte til Døden, men til et luttret nyt Liv. Apothekeren har ærligt fortjent Redningsmedaillen.

— Sangerinden **M.** i B. vægrede sig for nogen Tid siden for at synge paa Grund af Hæshed. Paa hendes Læges Spørgsmaal, hvorledes hun havde paadraget sig denne Forkølelse, svarede hun: „Jeg kom imorges uheldigviis til at læse den endnu vaade Placat til Forestillingen i Aften, og saa kom Hæsheden pludselig over mig.“

Kjøbenhavns Theatre.

— I Marts Maaned er der paa det kongelige Theater givet 28 Forestillinger, af hvilke de 7 vare udenfor Abonnementet. Operaer er der givet 11 Gange, nemlig „Hugenotterne“ 9 Gange, og „Figaros Bryllup“ 2 Gange. Tragoedier og Aftenstykker gaves 9 Gange; blandt disse var een Nyhed, „Griseldis“ af **Fr. Halm**, oversat af **E. Borgaard**. Vaudeviller gaves 7 Gange, Balletter 4 Gange. Violoncellisten **Gehrmann** har een Gang ladet sig høre mellem Acterne. Hr. **Kirchheiner** har debuteret som Staal i „Kunstnerliv“.

— Musikforeningen gav den 6te Marts sin 3die Symphonieconcert, og Selskabet „Hygæa“ har givet en Concert paa Hoftheatret.

— Det italienske Operaselskab har foruden Beneficeforestillinger givet 13 Forestillinger. Af Nyheder er opført „le canlalrice villane“, der ikke behagede synderligt. „Anna Bolena“ er paany bleven indstuderet med en tildeels forandret Rollebesætning.

Indhold.

Redacteuren boer ved Philosophgangen Nr. 254, første Sal, og træffes sikkrest Kl. 3—5 Eft. Bladets Comptoir er sammesteds.

Af dette Skrift udkommer **hver Søndag Formiddag** et Nummer ledsaget af en Litographi. Desuden leveres **hvert Halvaar** Abonnenterne **gratis** en større Lithographi af virkeligt Kunstværd, efter et eller andet berømt Maleri, og hvis Priis i Kunsthandelen i det mindste vilde være et Par Rigsdaler.— **Abonnementsprisen** er 1 Mk. pr. Nummer.—Subscriptionen er kun bindende for 13 Nummere, der udgjøre et Bind, hvortil leveres Titelblad og Indholdsliste. — Enkelte Nummere eller Lithographier sælges ikke. — Man tegner sig hos Redacteuren og hos de forskjellige Agenter i **Danmark**, **Norge** og **Sverrig**.

☞ Til Beqvemmelighed for dem, som maatte ønske Bladet tilsendt **ugentlig med de Kongelige Poster**, er der truffet den Foranstaltning, at man, fra indeværende Qvartal at regne, overalt i Danmark og Hertugdømmerne, ved at tegne sig paa det nærmeste respective Postcomptoir, vil kunne erholde **„Ny Portefeuille"** for 2 Rbd. 3 Mk. qvartaliter, alle Omkostninger iberegnede.

NY PORTEFEUILLE.

Udgivet af Georg Carstensen.

Redigeret af J. C. Schythe.

2. Binds Nr. 2. — Söndagen den 14. April 1844.

Kjöbenhavn.

Trykt hos Louis Klein.

TUTTI-FRUTTI

af fremmede Journaler.

Theater og Musik.

— Den 21de Marts gaves i Leipzig den sidste (den 20de) Gewandhausconcert for denne Saison, ved hvilken **Beethoven's** „Pastoralsymphonie" og **Mendelsohn's** Ouverture til „Fingalshule" opførtes. Concertmester **David**, der næst efter **Mendelsohn** er Leipzigernes Afgud, spillede under stormende Bifaldsyttringer sin Violinconcert i E Moll.

— Berlin er for nærværende Tid oversvømmet af Virtuoser og Concertgivere: Søstrene **Milanollo**, der allerede have givet otte Concerter for overfyldt Huus, Miss **Birch**, **Willmers**, **Mortier de Fontaine** med sin Kone, **Riefsthal**, **Kossowski**, osv. **Lißt** har været i Berlin, men har atter forladt den, uden at lade sig høre, som man troer, fordi han har frygtet for Concurrencen. Man har ikke engang bemærket, at **Lißt** har ladet sit lange Haar klippe. Den 18de Marts gav **Rudolph Willmers** sin første Concert for et talrigt Auditorium, og med et overordentligt Bifald. Sangerne **Mantius** og **Bötticher** assisterede ham. Den store Virtuossværm vil formodentlig nu begynde at trække op mod Norden, saa at vi snart kunne vente den her.

— **Duprez** har gjort Reisen fra Paris til London i 25 Timer, og er netop ankommen til Drurylanetheatret i det Øieblik, da Prøven paa „Wilhelm Tell" afholdtes. Uden at give sig Tid til Hvile, sang han strax Arnolds Parti med en saadan Kraft, at hele det forsamlede Personale forbausedes derover.

— Md. **Damoreau-Cinti** og **Artot** befandt sig efter de sidste Efterretninger i Havanna, hvor de i det store Theater have givet 12 Concerter. Den 9de Februar vilde de afgaae til Mexico.

— I Lissabon er den første Sangerinde ved den italienske Opera, Md. **Rossi-Caccia** afgaaet ved Døden. Hun var saa yndet, at man kort før hendes Død havde aabnet en Subscription, for at skjænke hende en Guldkrone.

— Det kongelige Theater i Stockholm skal forblive lukket indtil Begyndelsen af Mai Maaned. Det hele Personale er opsagt, hvoraf man kan slutte, at der formodentlig vil blive foretaget en Reduction af dette og indført et nyt Gagerings-System.

— **Auber's** nyeste Opera, „Sirenen" har behaget meget i Paris og roses af den strenge Kritikus, **Berlioz**. **Halevy** har fuldendt en ny Opera, „Lazarone."

— Det italienske Operaselskab i Petersborg har nu sluttet sine Forestillinger for denne Saison. Ialt er der givet 50 Forestillinger, af hvilke Md. **Viardot-Garcia** (**Malibran's** Søster) medvirkede ved de 40. Ved den sidste Forestilling steg den russiske Enthousiasme til en overordentlig Grad. Hele Publicum reiste sig, Damerne svingede med deres Lommetørklæder og Herrerne med deres Hatte; man applauderede, jublede, græd og overøste Scenen med en formelig Regn af Blomster. Mad. **Viardot** og **Rubini** bleve idetmindste fremkaldte 50 Gange. Efter Forestillingen ledsagede en uhyre Menneskemasse og en lang Række af Slæder Sangerinden til hendes Bolig. Og Alt dette skete under en Kulde af 32 Grader, i den samme Nat, da 22 Mennesker bleve fundne ihjelfrosne paa Petersborgs Gader. Md. **Viardot** begiver sig nu til Wien, for at synge i den italienske Opera, men er, som vi tidligere have berettet, for næste Sommer atter engageret i Petersborg paa meget glimrende Betingelser. **Tamburini** har ligeledes fornyet sin Contract, og **Rubini** har endelig ogsaa nedladt sig til ikke at forsmaae 100,000 Rubler. Man underhandler nu ogsaa med **Lablache**.

— **Gretry's** Opera, „Raoul" er opført i Berlin til Benefice for Mad. **Schröder-Devrient**. Denne Opera, der var ny for 50 Aar siden, er et af **Gretry's** fortrinligste og gedigneste Værker og giver navnlig en Sangerinde, der tillige er en god Skuespillerinde, Leilighed til at udfolde sit Talent i begge Retninger. Men, uagtet Mad. **Schröder-Devrient's** mesterlige Fremstilling af **Marie**, var Modtagelsen dog kold, og der er ingen Udsigt til, at denne Opera vil holde sig paa Repertoiret.

— I Port-Nicholson paa Nyseeland, det yngste af alle brittiske Colonisationslande, blev den 31te Juli forrige Aar Grundstenen lagt til et nyt Theater. Allerede i September kunde Forestillingerne begynde. Aldermanden holdt ved denne Leilighed en Tale, hvori han henvendte Opmærksomheden paa, at det Sted, hvor nu Thalias Tempel staaer, for tre Aar siden var en øde Ørk.

Literatur og Kunst.

— Den første, men ogsaa mest aandløse Efterligning af "Paris's Mysterier", den pseydonyme Forfatter, **Francis Trolopp's** "Londons Mysterier", skal efter Bladet "Arlisle's" Paastand være skreven af tre i Paris levende Personer, **Pichot** Fader og Søn og **Antenor Joly**. **Pichot**, Udgiver af "Revue britannique" leverer Detaillerne om engelske Sæder og Skikke; hans Søn, en ung Officeer samler de statistiske Data, og **Joly** skriver da, forsynet med disse Materialier, Bogen sammen.

— I Paris er den store aarlige Udstilling for nylig bleven aabnet. Det Maleri, som har vakt den største Opsigt og Interesse er: "Foederationen af 1790", malet af **Couder**, et colossalt Arbeide af ikke mindre end 30 Fods Brede, paa hvilket dog Figurerne i Forgrunden kun ere ni Tommer høie. —

— Lord **Spencer** har paa en Auction kjøbt et Exemplar af den første Udgave af **Boccacio's** Værker (Venedig 1741 Folio) for 6000 Daler.

Pot-pourri.

— I London beskæftigede for ikke længe siden en besynderlig Proces den almindelige Opmærksomhed. En rig og forfængelig Nar, der ikke besad anden Fortjeneste end sine Penge, døde i forrige Aar og havde i sit Testament udsat en Sum af 30,000 Daler, for hvilken man skulde opreise ham en Eqvesterstatue. Arvingerne vilde omstøde denne Bestemmelse og paastode, at Manden aabenbart maatte have været afsindig, da han nedskrev den. Retten erklærede imidlertid, at den omtalte Clausul i Testamentet vel vidnede om en stor Forfængelighed, men dog ikke tydede paa nogen decideret Afsindighed; Eqvesterstatuen vil derfor blive opreist, og en senere Tid vil formodentlig udtømme sig i Gisninger om, hvilke den ridende Helts Fortjenester have været.

— En Morgen, da den berømte Sangerinde, Miss **Billington**, vilde stige ind i sin Vogn, for at kjøre hen til Maleren Sir **J. Reynolds**, der malede hende som den hellige Cæcilia, saae hun just **Haydn**, der kom for at gjøre hende et Besøg. Hun overtalte ham at følge med til Maleren. I dennes Atelier betragtede **Haydn** længe og med stor Opmærksomhed det næsten fuldendte Billede, og udraabte tilsidst: "Jeg kan kun finde een Feil ved Deres skjønne Maleri, Sir **Joshua**! men denne Feil er ogsaa meget stor!" — "Virkelig," svarede Maleren, "og hvori bestaaer da denne store Feil?" — "De har," gjensvarede **Haydn**, "afbildet Miss **Billington**, lyttende til Englenes Sang, medens De burde have afbildet Englene, lyttende til Miss **Billington's** Sang."

— Vor opfindsomme Tidsalder har udspeculeret en Maade til at benytte Havets Bølgebevægelse og navnlig Brændingen ved Kysterne til et praktisk Øiemed. Man har nemlig foreslaaet, i Nærheden af farlige Kyster eller Sandbanker at henlægge hule Bøier og til dem at befæstige en Art store Orgelpiber, der lukkes med Metaltunger, paa samme Maade som ved et Accordion. Naar nu Bøierne af Bølgerne hæves op og ned, trænger Vinden ind i Piberne og frembringer saaledes advarende Toner, der stedse lyde stærkere og stærkere, jo heftigere Søen raser og jo mere Faren stiger.

— I en Samtale, som en engelsk Læge havde med Keiseren af China, spurgte denne sidste, hvorledes man betalte Lægerne i England. Da Lægen havde forklaret ham, hvorledes Skik og Brug var i England i denne Henseende, svarede Keiseren spøgende: "Det er umuligt, at man kan befinde sig vel i England; jeg bærer mig ganske anderledes ad med mine Læger, af hvilke jeg har fire, hvem jeg ugentlig betaler et anseeligt Honorar. Bliver jeg syg, saa hører Betalingen op, indtil jeg atter bliver frisk. Paa denne Maade opnaaer jeg den Fordeel, at min Sygdom aldrig varer ret længe.

— **Alexander Dumas** bærer i sit Ydre, i sine tykke, svulmende Læber, i sin korte og brede Næse og i sit krusede uldne Haar, umiskjendelige Spor af sin Nedstammen fra blandede Racer. Den ellers saa aandrige Skribent har den Svaghed, at være overordentlig ømfindtlig for enhver Hentydning paa disse ydre Kjendetegn paa hans Herkomst. Nylig spurgte i et Selskab en temmelig uvittig Person Digteren: "Af hvilken Farve var Deres Hr. Fader?" — "Han var Mulat!", svarede **Dumas**. — "Og Deres Bedstefader?" — "Neger!" — "Og Deres Oldefader?" — "Abe", svarede Digteren, — "mit Stamtræ begynder netop der, hvor Deres slipper."

— I et Lystspil skulde en Skuespillerinde give sin Medspiller et dygtigt Ørefigen, hvilket hun af en Feiltagelse kom til at give ham for tidligt. "Det var galt," hviskede Skuespilleren, "De kom for tidligt!" — "Vær De ganske rolig," var Svaret, "De skal nok faae eet til!"

— Paa det Spørgsmaal, om hans Søster var bleven forløst med en Dreng eller en Pige, svarede en Irlænder: "Paa min Tro! jeg veed ikke engang selv endnu, om jeg er bleven Onkel, eller Tante!"

— En Chemiker i Berlin har isinde at indrette ambulante Restaurationer, der skulle kjøres omkring i Gaderne paa Vogne, der ere indrettede som Kokkener, hvori Spiserne skulle tillaves ved Gas. Piger, klædte i Hvidt og Blaat, skulle række Retterne til de Lysthavende, naturligviis imod contant Betaling.

Indhold.

☞ **Redacteurens Bopæl er efter Flyttedagen i Bredgade (Norgesgade) Nr. 196, 2den Sal, hvor Bøger, Aviser, Bidrag, kort Alt, hvad der vedkommer „Ny Portefeuille“ bedes afleveret.**

Af dette Skrift udkommer **hver Søndag Formiddag** et Nummer ledsaget af en Litographi. Desuden leveres **hvert Halvaar** Abonnenterne **gratis** en større Lithographi af virkeligt Kunstværd, efter et eller andet berømt Maleri, og hvis Priis i Kunsthandelen i det mindste vilde være et Par Rigsdaler. — **Abonnementsprisen** er 1 Mk. pr. Nummer. — Subscriptionen er kun bindende for 13 Nummere, der udgjøre et Bind, hvortil leveres Titelblad og Indholdsliste. — Enkelte Nummere eller Lithographier sælges ikke. — Man tegner sig hos Redacteuren og hos de forskjellige Agenter i **Danmark, Norge** og **Sverrig.**

☞ Til Beqvemmelighed for dem, som maatte ønske Bladet tilsendt **ugentlig med de Kongelige Poster,** er der truffet den Foranstaltning, at man, fra indeværende Qvartal at regne, overalt i Danmark og Hertugdømmerne, ved at tegne sig paa det nærmeste respective Postcomptoir, vil kunne erholde **„Ny Portefeuille“** for 2 Rbd. 3 Mk. qvartaliter, alle Omkostninger iberegnede.

NY PORTEFEUILLE.

Udgivet

af

Georg Carstensen.

Redigeret

af

J. C. Schythe.

2. Binds Nr. 3. — Söndagen den 21. April 1844.

Kjöbenhavn.

Trykt hos Louis Klein.

TUTTI-FRUTTI

af fremmede Journaler.

Theater og Musik.

— Det synes, som om Himlen staaer i Pagt med den store Sværm af Virtuoser, der for Oieblikket opholder sig i Berlin; Foraarssolen vil ikke indfinde sig, hvorimod Snee og Kulde vedblive, og som en Følge heraf vedblive Virtuoserne at give Concerter. Den 22de Marts lod Papa **Milanollo**, for hvem hans Børn i Sandhed ere en Velsignelse, sine Døttre først spille i en offentlig Concert og derpaa samme Aften i en Hofconcert, ved hvilken ogsaa **Rudolph Willmers** medvirkede. Den 23de Marts gav **Willmer's** sin 2den Concert, og fremkaldte, som det hedder sig i et Blad, „ved sin høist forbausende Virtuositet en almindelig Enthousiasme, der dannede en smuk Modsætning til hans egen rolige og værdige Holdning.“ Den 24de gav **Mortier de Fontaine** sin sidste Concert, der kun var svagt besøgt. — Fjenderne af Vocalmusiken ved Symphoniesoiréerne have sat deres Krig igjennem, og ved den 3die af disse udførtes kun Instrumentalnummere: **Beethoven's** D dur og **Mozart's** G moll Symphonier, og Ouverturer til „Egmont“ og „Jægerbruden“. Den 21de Marts gaves den 2den Concert for Abonnenterne paa „Berliner musikalische Zeitung“, ved hvilken i Særdeleshed Novellen „Nahid og Omar“, componeret af Prof. **A. B. Marx**, interesserede det talrige Publicum i høi Grad. Endogsaa **Rellstab**, der ellers er en afgjort Modstander af Componisten, indrømmer denne Musik mange og store Skjønheder.

— Paa Palmesøndag opførtes i Garnisonskirken i Berlin efter Kongens udtrykkelige Ønske **Händel's** Oratorium, „Israel i Ægypten“, under **Mendelssohn's** Anførsel. En stor Mængde Sangere og Instrumentalister medvirkede ved denne Leilighed.

— Den 29de Marts afholdtes i Gewandhaussalen i Leipzig den første offentlige Examen over Musikconservatoriets Elever, ved hvilken et talrigt Auditorium havde indfundet sig. Udfaldet var meget tilfredsstillende og tildeels overraskende, naar man tager i Betænkning, at Institutet kun har bestaaet i eet Aar. Præstationerne i Violin- og Claveerspil vare de fortrinligste. Den 2den April bleve nogle af Eleverne prøvede i Orgelspil i Nicolaikirken.

— Den svenske Sangerinde, Frøken **Nissen**, har ikke fornyet sit Engagement ved den italienske Opera i Paris for næste Saison, men agter at foretage en Kunstreise til Italien, hvorefter hun til næste Vinter vil synge ved Gewandhausconcerterne i Leipzig.

— **Döhler** befinder sig for Oieblikket i Paris, hvor han den 21de Marts gav en Concert i den Evard'ske Salon.

— **Servais** og **Lißt** have i Begyndelsen af denne Maaned givet Concerter i Magdeburg. Den Sidste spillede 3 Gange i 4 Dage for overfyldt Huus.

— Den italienske Opera i Berlin har forskaffet sig en Tenorist, Signor **Donati**, primo Tenore assoluto fra Rom. Han skal have en smuk, skjøndt ikke meget stærk, Bryststemme og en god Skole.

— **Mendelsohn-Bartholdy** er engageret til at dirigere et Antal af de philharmoniske Concerter i London, hvortil han vil tiltræde Reisen i Midten af denne Maaned.

— **Ole Bull**, der i New-York har fundet en Modtagelse, som ingen anden Kunstner før ham, har, som der fortælles i Amerikanske Blade, under sit 14 Dages Ophold i denne By fortjent 10,000 Dollars.

— **Rossini** har vel trukket sig tilbage, men er dog ikke ganske uvirksom. Fornylig har han componeret en Cantate til en Fest, der afholdtes i Turin for at høitideligholde den Dag, paa hvilken **Tasso** for 300 Aar siden fødtes. Cantaten blev opført tre Gange under det mest enthousiastiske Bifald.

— **Hoven's** Opera, „Jomfruen af Orleans“, vil med det Første komme til Opførelse i Dresden. Publicum er i den største Spænding efter at see Mad. **Schröder-Devrient** som Jomfru.

— Prindsessen af Sachsen har skrevet et nyt Lystspil, „Das Fräulein vom Lande“, der har gjort Lykke i München.

— **Carl Blum** har nu ogsaa behandlet „Paris's Mysterier“ som Drama; Stykket er allerede trykt og skal opføres paa Hoftheatret i Berlin, omendskjøndt **Charlotte v. Hagn** har erklæret, ikke at ville overtage nogen Rolle i et saa jammerligt Makværk.

Literatur og Kunst.

— **Bulwer**, der har opgivet Romanskriveriet, siden hans Moder er død og har efterladt ham en stor Formue, har fornylig udgivet en særdeles vellykket Oversættelse af **Schiller's** samtlige Digte og Ballader, tilligemed Digterens Biographi, i to Bind.

— De originale Træplader til Christi Lidelseshistorie af **Albrecht Durer** ere nu fundne af en engelsk Archiv-Embedsmand, **Cole**. De skulle aftrykkes ganske paa den gamle Maneer, og et Exemplar af disse 37 Træsnit, der, som bekjendt, skrive sig fra Aaret 1510, skal koste 1 £.

— Den store Kunstudstilling i Paris bestaaer af 2400 Arbeider af 1150 Kunstnere; men blandt dette store Antal skulle der kun findes meget faa fortjenstfulde Arbeider.

— **Dr. Bromeis** og Prof. **Böttger** i Frankfurt a. M. have begge samtidig opdaget den Kunst at ætse Glasplader og at aftrykke disse med sædvanlige Presser. Denne Kunst kalde de Hyalographie. De hidtil bekjendte Aftryk af saadanne Glasplader skulle ikke lade Noget tilbage at ønske. Fordelene ved denne Methode skulle bestaae deri: at Ætsmidlet er ganske uskadeligt (?), at Glassets Haardhed ikke tilsteder noget Slid paa Pladerne, der heller ikke kunne angribes af Rust, at Glasset tillader en ualmindelig fiin og let Behandling, og at Stregerne endnu træde tydeligere frem, end ved Ætsningen i Staalplader. Denne Opfindelse turde derfor ikke være af ringe Betydenhed i artistisk og technisk Henseende.

— I Kunstforeningen i Berlin er der bleven afholdt en Mindefest om **Thorvaldsen**, ved hvilken Architekten, Prof. **Stier**, i et smukt Foredrag hædrede den store Afdødes Eftermæle. Ligeledes forbereder Academiet for de skjønne Kunster i Berlin en anden Mindefest, der om kort Tid skal afholdes i Syngeacademiets Locale. Ved denne Leilighed vil der af Kunstnere i antik Costume blive udført flere Chor, hvis Text er af Professor **Kopisch**, til hvem det hele Festarrangement er overdraget.

Pot-pourri.

— En bekjendt Violinvirtuos modtog strax efter sin Ankomst til en vis Stad et Besøg af en Mæcenas, der sprudlede over af Enthousiasme og Henrykkelse over at see den store Kunstner, og endelig sluttede sit Besøg med den sædvanlige Indbydelse til Thee. Virtuosen kunde ikke godt undgaae at modtage Indbydelsen. Da vor Mæcenas allerede var halvt udenfor Døren, henkastede han løseligt den Yttring: „Ikke sandt, kjæreste.... De tager dog Deres Violin med?“ — „Min Violin drikker ikke Thee!“ svarede Kunstneren tørt.

— I Mailand og dens Omegn er Gaasen ikke Symbolet for Dumhed, men for Ligegyldighed og Ufølsomhed mod Kjærlighed. Naar man der siger om en Pige: „Non e una oca!“ (Hun er ingen Gaas), saa mener man: hun elsker med stor Lidenskabelighed og er istand til at bringe sin Kjærlighed hvilketsomhelst Offer.

— Mr. **Hutchinson**, den berømteste Jernbane-Entrepreneur i England, er kommen af Dage paa Stationen Sedgefield. Han var, som det lod til noget betynget af Viin, bleven overkjørt af Vogntoget, og var allerede død, da man trak ham frem under Vognen.

— Paa Bern-Baseler Jernbanen indtraf fornyligt det Tilfælde, at en qvindelig Passageer midt under Kjørselen blev forløst med en lille Dreng, der med Sandhed kan siges, at være bleven født i en Fart. Ved den første Station, hvor Konen bragtes ind i et Huus, skal Conducteuren have forlangt Fragt for den lille Passageer, men Moderen meente, at han maatte ansees for blind Passageer.

— Hver Ting har sin gode Side, sagde en Fangevogter engang til en stakkels Djævel, der i længere Tid havde været indesluttet i et Fængsel. „Det er meget muligt,“ svarede Fangen, „men den gode Side af et Fængsel vender altid udad!“

— Hvor stor et Qvantum Tobak, der forbruges i Spanien, kan man see deraf, at et Handelshuus har forpagtet Tobaksmonopolet for 100,040,000 Realer. 28 Millioner Francs gaae aarlig op i Røg.

— Den bekjendte **Vidocq**, den forhenværende Chef for Sikkerhedspolitiet i Paris, vil om kort Tid udgive: „les véritables mystéres de Paris“. Man er meget spændt paa disse Meddelelser af en Forfatter, der fremfor nogen Anden har stor Sagkundskab om den Materie, han vil behandle.

— I Baiern bestaaer en egen Pensionskasse for frafaldne Protestanter!! Man kalder der Gustav-Adolph-Foreningen et Carbonariforbund under Religionens Maske.

Indhold.

☞ **Redacteurens Bopæl er i Bredgade (Norgesgade) Nr. 196, 2den Sal, hvor Bøger, Aviser, Bidrag, kort Alt, hvad der vedkommer „Ny Portefeuille" bedes afleveret.**

Af dette Skrift udkommer **hver Søndag Formiddag** et Nummer ledsaget af en Litographi. Desuden leveres **hvert Halvaar** Abonnenterne **gratis** en større Lithographi af virkeligt Kunstværd, efter et eller andet berømt Maleri, og hvis Priis i Kunsthandelen i det mindste vilde være et Par Rigsdaler. — **Abonnementsprisen er 1 Mk. pr. Nummer.** — **Subscriptionen er kun bindende for 13 Nummere**, der udgjøre et Bind, hvortil leveres Titelblad og Indholdsliste. — Enkelte Nummere eller Lithographier sælges ikke. — Man tegner sig hos Redacteuren og hos de forskjellige Agenter i **Danmark**, **Norge** og **Sverrig**.

☞ Til Beqvemmelighed for dem, som maatte ønske Bladet tilsendt **ugentlig med de Kongelige Poster**, er der truffet den Foranstaltning, at man, fra indeværende Qvartal at regne, overalt i Danmark og Hertugdømmerne, ved at tegne sig paa det nærmeste respective Postcomptoir, vil kunne erholde **„Ny Portefeuille"** for 2 Rbd. 3 Mk. qvartaliter, alle Omkostninger iberegnede.

NY PORTEFEUILLE.

Udgivet af **Georg Carstensen.**

Redigeret af **J. C. Schythe.**

2. Binds Nr. 4. — Söndagen den 28. April 1844.

Kjöbenhavn.

Trykt hos Louis Klein.

TUTTI-FRUTTI

af fremmede Journaler.

Theater og Musik.

— Petersborg har i denne Saison været rig paa Kunstnydelser. Foruden Violinvirtuosen **Molique** fra Stuttgart, er nu ogsaa Prof. **Pott** fra Oldenburg, der, som vi tidligere have berettet, i længere Tid har opholdt sig i Kiel, reist derhen med sin Kone, en fortrinlig Claveerspillerinde, og Sangerinden Frøken **Sophie Schloss**, der i forrige Aar med meget Bifald udførte Soloopartierne ved den store Musikfest i Rostock. Ogsaa den belgiske Violinvirtuos **Haumann** er afreist til Rusland.

— I Solothurn forbereder man en stor Schweitzer-Musikfest, til hvis Direction man har indbudet **Schnyder von Wartensee.**

— **Fetis** fra Brüssel foredrager i denne Tid i **Hertz's** Musiksalon i Paris sin nye musikalske Theorie, der grunder sig paa den Sætning, at der kun gives to Accorder, Hovedtreklang og Hovedseptimaaccord med forskjellige Omsætninger, af hvilke alle andre Harmonier kunne afledes. Sine Modstandere, der ville indlade sig i mundtlige Forklaringer med ham, har han indbudet til en offentlig Disputation. Hans Foredrag skulle være meget aandrige og interessante, ligesom den Lethed og Elegance, hvormed han udtrykker sig, roses meget.

— I Berlin er et af de yngste men mest talentfulde Medlemmer af Theaterpersonalet, **Adolphine Neumann**, afgaaet ved Døden. Hun var en Datter af Mad. **Haitzinger**, der saa ofte har henrykket Berlinerne ved sine geniale og naturtroe Præstationer, og begyndte sin Kunstnerbane i Carlsruhe. I Berlin behagede hun strax ved sin første Optræden i den Grad, at man søgte at vinde hende for det kongelige Theater derstedes. Hun modtog det tilbudne Engagement; og i de faa Roller, hun udførte forinden sin tidlige Død, havde hun allerede fuldkommen godtgjort, at man ikke havde næret for store Forventninger om hendes Talent.

— Theaterdirectionen i Dresden har ladet Hr. **Winger** og Skuespillerinderne **Bayer** og **Müller** reise til Berlin, for at høre „Antigone“ forelæse af **Tieck.** Naturligviis har dette Skridt givet Anledning til mange Spotterier.

— Sangeren **Rubini** er bleven udnævnt til Chef for det keiserlige Capel i Petersborg med Oberst's Rang.

— **Ponsard's** „Lucrezia“, der, efter at have oplevet en kort, men glimrende Bifaldsperiode i Paris, atter er henlagt og forglemt, skal nu opføres paa Hofburgtheatret i Wien efter en Oversættelse af Lyrikeren **Joh. Gab. Seidl.**

— Comikeren **Beckmann** fra Berlin har i denne Tid givet 4 Gjæsteroller i Hamborg under overordentligt Bifald.

— Den 18de April have Søstrene **Milanollo** givet den første Concert i Hamborg.

— **Clara Schumann** har givet flere Concerter i Petersborg. Det philharmoniske Selskab har udnævnt hende til Æresmedlem og Orchestret modtog hende med en Fanfare, da hun traadte frem for at spille. Ogsaa ved Hoffet har Mad. **Schumann** havt den Ære at lade sig høre og modtog af Keiserinden et kostbart Armbaand. Paa Tilbagereisen fra Rusland er der Haab om, at denne udmærkede Kunstnerinde atter vil besøge Kjøbenhavn, hvor hun under sit første Besøg for 2 Aar siden fandt en saa glimrende Modtagelse.

Literatur og Kunst.

— Overalt lyder den Klage, at det er overladt til Boghandlerne alene, at befordre Literaturen, medens Musik, Maler- og Billedhuggerkunst rigeligt understøttes saavel af Regjeringerne, som af rige Privatmænd. Selv i England gjenlyder denne Klage, hvor dog enhver fornem Dame vilde skamme sig over, at lade en Bog, som hun ønsker at læse, hente paa et Leiebibliothek. Det praktiske England er derfor optraadt med en „literair Forening,“ der for Skribenterne skal være det Samme, som Kunstforeningerne for Kunstnerne. Contingentet for Medlemmerne af denne Forening er bestemt til en Guinee. Man haaber inden kort Tid at have 5000 Medlemmer, og for de saaledes vundne 5000 Guineer vil man udsætte forskjellige Præmier for Skrifter, tilkjøbe sig og udgive værdifulde Manuskripter og overlade hvert Medlem et Exemplar af de af Selskabet udgivne Værker.

— I Leipzig vil en Hr. **Henze** oprette en Høiskole, der for Bogtrykkerkunsten skal være det Samme, som de polytechniske Instituter og Academier ere for de andre Kunster og Videnskaber.

— Endnu for faa Aar siden forbausedes man i Tydskland over de uhyre store Honorarer, som enkelte Forfattere i England og Frankrig fik af deres Forlæggere, og Ingen vovede at haabe, at

slige Tider skulde komme for de tydske Literatorer. Aviserne fortælle nu, at en berømt Operateur i Berlin har skrevet en Lærebog i Chirurgien, for hvilken han forlanger 15 Louisd'ors pr. Ark. Ingen af de Berlinske Boghandlere have villet gaae ind paa denne Fordring, hvorimod en Leipziger strax har erklæret sig beredt til at betale den forlangte Sum.

Pot-pourri.

— Bygningen af Kæmpedampskibet, „Great-Britain“, af 3600 Tonn's Drægtighed er nu efter to Aars Forløb fuldendt i Bristol's Dok. Men det har nu viist sig, at den Fremgangsmaade, man havde udtænkt, for at gjøre Skibet flot, er uudførlig, og Great-Britain kan ikke løbe af Stabelen, i hvilken Anledning der har reist sig en Proces mellem Skibets Eiere og Skibsværftets Directeurer.

— En af Odschwibbewä-Indianerne, der for Tiden opholder sig i London, staaer i Begreb med at gifte sig med en smuk ung Englænderinde paa 18 Aar af en anseet Familie. Han hedder **Nottenakm** (den stærke Vind) og udtrykker sig forstaaeligt i det franske og engelske Sprog.

— I det kongelige Theater i Berlin blev fornylig en Gardecavalleri-Officeer, Søn af en Fyrste, af Publicum tvungen til at forlade Huset, fordi han forstyrrede Forestillingen ved at snakke høit med sin Nabo. Hos os er Publicum ikke saa nøieregnende, eller kjender maaskee ikke ganske sin Ret.

— En Instrumentmager i Wien har bekjendtgjort, at han, „for at afhjælpe et længe følt Savn, fabrikerer Claverer for Børn under 4 Aar.“ Der skal allerede være indløbet saa mange Bestillinger, at Fabrikanten har isinde at anskaffe sig fire Dampmaskiner paa 80 Hestes Kraft.

— I Tydskland er det for Øieblikket „Foreningernes Tid“. Overalt danne sig Foreninger, af hvilke imidlertid kun saare faa have et vigtigt eller almeennyttigt Formaal. Saaledes har der nu ogsaa dannet sig en „Kommen-tidlig-hjems-Forening“, hvis Medlemmer, hvad der ligger i Ordet, forpligte sig til at komme tidlig hjem; men om disse ved „tidlig“ forstaae tidlig om Aftenen, eller tidlig om Morgenen, vides ikke.

— Skærtorsdag foretoge Keiseren og Keiserinden af Østerrig efter gammel Skik Fodvadskningen paa 24 gamle Folk, af hvilke de 12 Mandfolk tilsammen talte 1042, og de 12 Fruentimmer 1071 Aar. Den ældste Mand var 110, den ældste Kone 106 Aar. Ingen var yngre end 83 Aar.

— Man har beregnet, at Fyrsten af Thurn og Taxis fra Aaret 1818 til 1843 har havt ikke mindre end 32 Millioner Gylden i Indtægt af Postvæsenet. Lægger man hertil Alt, hvad dette Fyrstehuus har oppebaaret siden Aaret 1450, da Fyrst Roger I. indførte den regelmæssige Postgang i Tydskland, saa opstaaer billigt det Spørgsmaal, om ikke dette Huses Fortjenester nu skulde være tilstrækkeligt belønnede. Saameget er vist, at ingen anden Opfindelse nogensinde har betalt sig saa godt i Tydskland.

— Et nordamerikansk Blad meddeler følgende ufeilbarlige Middel mod Gigt: „Skaf Dig et Lommetørklæde fra en 50aarig Jomfru, der endnu aldrig har havt Lyst til at gifte sig; vadsk dette 3 Gange i en ærlig Møllers Vandgrav; lad det derpaa tørres hos en Sangerinde, der aldrig har været hæs; skriv Navn paa det med Blæk fra en Advokat, der aldrig har tabt en Proces; giv det derpaa til en Læge, for hvem endnu ingen Patient er død og lad ham forbinde de smertende Steder dermed.“

Kjøbenhavns Theatre.

— Clavecrvirtuosen **Carl Ewers**, fød i Altona, der med stort Bifald har ladet sig høre i alle Europas betydeligste Stæder, er ankommen hertil og agter med det første at lade sig høre offentlig. Ligeledes agter Violinvirtuosen **Semler**, en Elev af Musikconservatoriet i Wien, snart at give en offentlig Concert.

— Et fransk Operaselskab under Bestyrelse af Hr. **Hébert** vil atter i Sommer give Forestillinger paa Hoftheatret.

— Det Privilegium til at lade opføre italienske Operaer paa Hoftheatret, der var givet Hr. **Marasini**, skal efter Forlydende nu være overdraget til Mad. **Forconi**, der vil forblive i Kjøbenhavn i denne Sommer. Hr. **Rossi** er afreist til Siena, hvor han er engageret fra førstkommende 1ste Mai. Mad. **Secci-Corsi** er afreist til Odessa.

— Violoncellisten **Gehrmann's** Concert, der var annonceret til i Torsdags, er atter bleven udsat indtil Videre paa Grund af Concertgiverens Upasselighed. Der synes at hvile en uheldig Stjerne over Hr. **Gehrmann's** Ophold i Kjøbenhavn; thi, uagtet han nu har været her hele Efteraaret og Vinteren, har han endnu ikke havt Leilighed til at lade sig høre offentligt mere end een Gang, da han paa det kongelige Theater imellem Acterne foredrog **Lee's** „Phantasie over Themaer af „Robert“.

Indhold.

Nygræske Folkepoesier, ved P. W. Christensen.
Skagens Mysterier.
Theater, Musik, Literatur og Kunst.

Tutti-Frutti af fremmede Journaler: Theater og Musik. — Literatur og Kunst. — Pot-pourri. — Kjøbenhavns Theatre.

Portrait af Storfyrstinde **Alexandra**, Keiseren af Ruslands yngste Datter, født den 24de Juni 1825, formælet med Prinds **Friedrich** af Hessen-Cassel.

☞ Redacteurens Bopæl er i Bredgade (Norgesgade) Nr. 196, 2den Sal, hvor Bøger, Aviser, Bidrag, kort Alt, hvad der vedkommer „Ny Portefeuille" bedes afleveret.

Af dette Skrift udkommer **hver Søndag Formiddag** et Nummer ledsaget af en Lithographi. Desuden leveres **hvert Halvaar** Abonnenterne **gratis** en større Lithographi af virkeligt Kunstværd, efter et eller andet berømt Maleri, og hvis Priis i Kunsthandelen i det mindste vilde være et Par Rigsdaler. — **Abonnementsprisen** er 1 Mk. pr. Nummer. — Subscriptionen er kun bindende for 13 Nummere, der udgjøre et Bind, hvortil leveres Titelblad og Indholdsliste. — Enkelte Nummere eller Lithographier sælges ikke. — Man tegner sig hos Redacteuren og hos de forskjellige Agenter i **Danmark**, **Norge** og **Sverrig**.

☞ Til Beqvemmelighed for dem, som maatte ønske Bladet tilsendt **ugentlig med de Kongelige Poster**, er der truffet den Foranstaltning, at man, fra indeværende Qvartal at regne, overalt i Danmark og Hertugdømmerne, ved at tegne sig paa det nærmeste respective Postcomptoir, vil kunne erholde **„Ny Portefeuille"** for 2 Rbd. 3 Mk. qvartaliter, alle Omkostninger iberegnede.

NY PORTEFEUILLE.

Udgivet

af

Georg Carstensen.

Redigeret

af

J. C. Schythe.

2. Binds Nr. 5. — Söndagen den 5. Mai 1844.

Kjöbenhavn.

Trykt hos Louis Klein.

TUTTI-FRUTTI
af fremmede Journaler.

Theater og Musik.

— Ligesom man i tidligere Dage gjorde Jagt paa store Rekruter, saaledes afholder man nu store Parforcejagter efter Sangere og Sangerinder. Directeuren for den store Opera i Paris, Hr. **Pillet**, har fornylig ved en af sine Agenter forlokket Tenoristen **Gardoni** til at bryde sit i Mailand indgaaede Engagement og hemmeligt at flygte fra Staden. Planen blev sat i Værk, men for tidligt opdaget; man satte efter den Flygtende, traf ham paa Grændsen og tvang ham til at følge med tilbage til Mailand, hvor han endnu samme Aften maatte synge i „Linda di Chamouni“.

— Den 12te Mai vil der i Berlin finde en ganske eiendommelig Fest Sted, idet **Mozart's** „Tryllefløite“ holder sit 50aarige Jubilæum. Denne Opera er siden Aaret 1794 given 236 Gange i Berlin.

— Søstrene **Milanollo's** Concerter i Hamborg ere saa talrigt besøgte, at man endogsaa har maattet indrette Pladser for det hørelystne Publicum i Orchestret. Desværrre vil dette interessante Søsterpar, ifølge Privatefterretninger, denne Gang neppe besøge Kjøbenhavn, hvorimod de fra Hamborg agte at gjøre en Kunstreise til London, hvor Faderen naturligviis vil kunne gjøre en rigere Høst, end her.

— **N. W. Gade** er afreist fra Wien til Rom, hvorfra han til Efteraaret atter vil vende tilbage til Wien, og derpaa gaae til Paris. Et Portrait af **Gade**, lithographeret af **Kriehuber**, er udkommet hos Kistner i Leipzig.

— Den 8de April begyndte den italienske Operas Saison i Wien. Der er lovet 3 nye Operaer og 8 Balletter med **Fanny Elsler**.

— Fra Petersborg hedder det: Mad. **Clara Wieck-Schumann**, den elskværdigste og fortrinligste af alle Claveervirtuosinder, har her givet fire talrigt besøgte Concerter. I enhver af disse maatte hun spille det yndede „Frühlingslied“ af **Mendelsohn**, hvilket hver Gang maatte gjentages, hos Keiseren endogsaa tre Gange. Hun er bleven modtagen i de fornemste Cirkler med stor Forekommenhed og var Alles Yndling. **Schumann's** Qvintet og Symphonie ere ogsaa bragte til Opførelse ved disse Concerter. Hos Prindsen af Oldenburg, Keiserens Neveu, hos hvem **Schumann** fandt den venskabeligste Modtagelse, udførte Kunstnerinden med **Adolph Henselt**, der nu aldeles har ophørt med at spille offentligt, **Schumann's** Variationer for 2 Flygeler. Kunstnerparret har senere fulgt en Indbydelse til Moskau, hvorfra de atter ville tiltræde Tilbagereisen over Petersborg, Reval, Helsingfors, Abo, Stockholm og Kjøbenhavn, saa at de i Begyndelsen af Juni atter kunne være i Leipzig.

— **Willmers** har forladt Berlin og er afreist til Wien.

Literatur og Kunst.

— Et slaaende Exempel paa, i hvor høi en Priis Malerier af gamle Mestere staae for Dieblikket, afgiver et Portrait af **James Stuart**, Hertug af Richmond, malet af **van Dyk**. Dette Portrait er fornylig blevet solgt i London for en Priis af 2000 Guineer.

— **Ludvig Philip**, der, som bekjendt, har omskabt Slottet i Versailles til et historisk Museum, vil sammesteds endnu lade indrette et særeget Gallerie, hvori alle Frankrigs Faner og Standarter fra de forskjellige Epoker af Landets Historie skulle opstilles. Denne mærkværdige Samling skulde allerede aabnes den 1ste Mai.

— Om føie Tid skal Galleriet Barbarigo i Venedig sælges ved offentlig Auction. I Paladset Barbarigo døde **Titian**, og Galleriet indeholder flere Malerier og Skizzer af ham, f. Ex. hans „Magdelena“ og en Venus, der er bleven ødelagt ved et Skjærf, som en Barbarigo lod male over hendes Barm, hvilket dog senere er bortkradset igjen. Ogsaa finder man her **Titian's** sidste Værk, „en hellig Sebastian“, som han netop havde fuldendt, da Pesten bortrev ham i Aaret 1576. Blandt Andet besidder dette Gallerie ogsaa et af **Canova's** ypperste Værker, „Dædalus og Icarus“.

Pot-pourri.

— I Wien gjør for Dieblikket en humoristisk Prædikant, Dr. **J. E. Veith**, Domprovst ved St. Stephanskirken, megen Opsigt. Han prædiker i **Abraham** af **Sta. Clara's** Maneer, var tidligere af den mosaiske Troesbekjendelse og ansat som Læge ved et Hospital. Hans Foredrag tiltrække to Gange om Ugen et Auditorium af flere tusinde Mennesker.

— Kongen af Neapel, **Murat**, var, som bekjendt, Søn af en fattig Skoflikker i Cahors, og havde i sin Ungdom lært Slagterprofessionen. Som Dreng maatte han bære det bestilte Kjød fra sin Mester til Kunderne. Da han saaledes en Dag bragte Hertugen af Cambaceres's Kok en daarlig Steg, blev Kokken saa vred, at han slog **Murat** i Hovedet med Stegen, saa at Blodet strømmede ud af Næse og Mund. Denne Mishandling gjorde Slagterlærlingen kjed af Haandværket og bevægede ham til at træde ind i den franske Garde. Hvorledes han senere svang sig op til General, og som **Napoleons** Svoger, til fransk Prinds, er bekjendt nok. Efter sin Ophøielse spiste han engang hos Hertugen af Cambaceres, der holdt meget af et godt Bord. **Murat** fandt alle Retterne saa velsmagende og fortræffeligt tillavede, at han bad Hertugen om at overlade ham sin Kok. Naturligviis kunde Hertugen ikke afslaae den mægtige Keisers Svoger en saa ringe Bøn. Da Taffelet var hævet, lod Hertugen sin Kok kalde og forkyndte ham den Lykke, der forestod ham. Men dødelig forskrækket og liigbleg kastede denne sig for sin Herres Fødder og besvoer ham, at han dog endelig ikke vilde overgive ham til Prindsen. Han fortalte nu, hvorledes han havde behandlet den nuværende Prinds, medens denne endnu var Slagterdreng, og troede det derfor ikke muligt for sig, at undgaae Guillotinen. Hertugen kunde ikke negte, at det maaskee vilde være farligt at vove sig ind i Løvens Gab, og raadede derfor sin Kok til at unddrage sig Faren ved ufortøvet at forlade Paris. Dette Raad blev fulgt, og den fra Frankrig bortflygtede Kok aabnede senere en stor Restauration i en af Nordtydsklands betydeligste Stæder, hvor han ofte har fortalt sine Gjæster ovenstaaende Anekdote.

— I hele Europa findes der neppe nogetsteds saa beklagelsesværdige Enker, som Bønderkonerne i Sardinien, naar de have mistet deres Mand. Ved Begravelsen maa Enken gaae bagefter Kisten og jamre sig og hyle som en Afsindig, om den Afdøde end har været nok saa haard og ond i levende Live. Gjør hun det ikke, bliver hun anseet for en ond og ukjærlig Ægtemage. I det Øieblik, da Præsten paa Kirkegaarden slaaer Korsets Tegn over Kisten, kaste alle de tilstedeværende Koner sig over Enken, overvælde hende med Bebreidelser for, at hun har lagt sin Mand i Graven, hvorpaa de paa den ubarmhjertigste Maade af Verden støde, knibe, kradse og slaae den stakkels Forladte; og naturligviis undlade ikke de, med hvem denne har Noget udestaaende, at benytte sig af denne gode Leilighed til at gjøre sig betalte. Har hun endelig overstaaet disse Mishandlinger, maa hun et heelt Aar igjennem beholde de Klæder paa, som hun var iført paa Begravelsesdagen, selv om de falde fra Kroppen i Pjalter. Sandelig! der har hver Bondekone god Grund til at ønske sin Mand et saa langt Liv, som muligt.

Kjøbenhavns Theatre.

— Hr. **Siegfried Saloman's** og **Henrik Hertz's** Syngestykke, „Tordenskjold“ kan ventes opført paa det kgl. Theater i Løbet af de første 14 Dage. Til den talentfulde Debutantinde, Jfr. **Liebert**, er heri overdraget en Rolle, der tidligere var tildeelt Mad. **Stage**, men ikke laa for denne Sangerindes Stemme. De øvrige Hovedpartier udføres af Hr. **Faaborg** (Tordenskjold), Jfr. **Rantzau**, DHr. **Phister**, **Sahlertz**, **Hansen** og **Schram**.

— I April Maaned er der paa det kgl. Theater givet 20 Forestillinger, af hvilke de 4 vare udenfor Abonnementet. Af Operaer er der ikke givet andre end „Brama og Bajaderen“, der er opført 3 Gange. Af Nyheder er der i denne Maaned kun givet een, „Amanda“, Lystspil i 4 Acter af **Henrik Hertz**, hvilket er opført 3 Gange. Af ældre Stykker er „Hakon Jarl“ givet 2 Gange (første Gang den 9de April i Forbindelse med en Sørgefest for **Thorvaldsen**), og „Undine“ 1 Gang. Af Holbergske Stykker er der givet 4. Ballet er kun givet 2 Gange, nemlig „Napoli“ og „Faust“ hver 1 Gang. For de tidligere saa stærkt grasserende Vaudeviller har Repertoiret i denne Maaned været aldeles forskaanet. Paa Hoftheatret er Operaen „Moses“ opført til Fordeel for Frederik den Sjettes Asyl. I denne Maaned ere to meget lovende Debutanter, Hr. **Wiehe** jun. (Einar Tambeskjælver i „Hakon Jarl“), og Jfr. **Ida Liebert** (Lisette i „Skatten“) optraadte. Solodandseren Hr. **Hoppe** optraadte den 30te April for første Gang efter sin Hjemkomst fra Mailand, idet han i Forening med Jfr. **Fjeldsted** dandsede to nye, i Balletten „Faust“ indlagte Pas de deux.

— Directoriet for den italienske Opera er for den kommende Saison overdraget til DHr. **Rossi**, **Torre** og **Bozzi**.

— 2den Paaskedag gav Musikforeningen sin 4de og sidste Symphonie-Concert ved hvilken blandt Andet **Schubert's** store Symphonie i C Dur for første Gang bragtes til Opførelse. Den 24de gav Musikforeningen sin 2den store Concert paa Hoftheatret, hvorved opførtes 1ste Deel af **Spohr's** herlige Oratorium „Die letzten Dinge“, en Scene af **Gluck's** „Alceste“, en Symphonie af **Haydn** og **Kuhlau's** Ouverture til „Trylleharpen“.

— Skjærtorsdag gav Organist **P. Jensen** en overordentlig talrigt besøgt Kirkeconcert i Slotskirken.

Indhold.

☞ **Redacteurens Bopæl er i Bredgade (Norgesgade) Nr. 196, 2den Sal, hvor Bøger, Aviser, Bidrag, kort Alt, hvad der vedkommer „Ny Portefeuille" bedes afleveret.**

Af dette Skrift udkommer **hver Søndag Formiddag** et Nummer ledsaget af en Lithographi. Desuden leveres **hvert Halvaar** Abonnenterne **gratis** en større Lithographi af virkeligt Kunstværd, efter et eller andet berømt Maleri, og hvis Priis i Kunsthandelen i det mindste vilde være et Par Rigsdaler. — **Abonnementsprisen** er 1 Mk. pr. Nummer. — Subscriptionen er kun bindende for 13 Nummere, der udgjøre et Bind, hvortil leveres Titelblad og Indholdsliste. — Enkelte Nummere eller Lithographier sælges ikke. — Man tegner sig hos Redacteuren og hos de forskjellige Agenter i **Danmark**, **Norge** og **Sverrig**.

☞ Til Beqvemmelighed for dem, som maatte ønske Bladet tilsendt **ugentlig med de Kongelige Poster**, er der truffet den Foranstaltning, at man, fra indeværende Qvartal at regne, overalt i Danmark og Hertugdømmerne, ved at tegne sig paa det nærmeste respective Postcomptoir, vil kunne erholde **„Ny Portefeuille"** for 2 Rbd. 3 Mk. qvartaliter, alle Omkostninger iberegnede.

NY PORTEFEUILLE.

Udgivet
af
Georg Carstensen.

Redigeret
af
J. C. Schythe.

2. Binds Nr. 6. — Söndagen den 12. Mai 1844.

Kjöbenhavn.

Trykt hos Louis Klein.

TUTTI-FRUTTI
af fremmede Journaler.

Theater og Musik.

— **Lißt** gav den 16de April en Concert i Paris i det italienske Theater. Tilløbet var overordentligt, og Indtægten beløb sig til 15,000 fr. **Lißt** udførte den hele Concert ganske alene og foredrog syv Nummere. Til Slutningen maatte han endnu efter en stormende Opfordring spille Somnambula-Phantasien. Bifaldet var fanatisk, og Scenen som besaaet med Krandse og Blomster. Endnu een Gang vil Kunstneren spille offentligt til Fordeel for det tydske Understøttelsesselskab og derpaa udhvile sig 3 Maaneder i Paris.

— Den italienske Operas Saison i Wien er bleven aabnet med „Norma", hvori Md. **Montenegro** udførte Titelrollen uden at behage synderligt; derimod har Md. **Tadolini** som Linda i **Donizetti's** Opera af samme Navn høstet nye Laurbær. Som bekjendt er dette Parti udtrykkeligt componeret for denne Sangerinde. **Fanny Elsler** har som sædvanlig enthousiasmeret Publicum.

— Da den italienske Musik ikke længere tilbyder noget Pikant, saa begynder man nu at trøste sig med noget Nyt, og saaledes staaer nu den spanske Musik for Touren til at komme i Mode. Spanierne, der allerede ere berømte for deres store Malerskoler, ville snart vide at gjøre deres Musik gjældende i Europa. Spanien eier for Øieblikket fire Componister: **Carnicer, Eslaba, Salconi** og **Basili**, hvis Arbeider skulle være meget charakteristiske og ganske afvige fra den italienske Skole. I det italienske Theater i Paris vil om kort Tid en ny spansk Opera blive bragt til Opførelse, udført af et spansk Operaselskab.

— En Violinspillerinde, Frøken **Hortensia Zirges**, født i Leipzig, gav den 27de April en Concert i Boghandlerbørsens store Sal. **Servais** opholder sig ligeledes for Tiden i Leipzig og gav med **Mendelsohn's** Medvirkning en stor Concert i Gewandhaussalen.

— „Antigone" med **Mendelsohn's** Musik skal med det Første opføres i Paris. Man har henvendt sig til Theaterintendanturen i Berlin, for at søge Underretning om Detailerne ved Arrangementet. Den 12te April blev „Antigone" for første Gang opført i Dresden og er sat i Scenen med stor Pragt. Decorationerne ere malede efter Prof. **Semper's** Opgave af **Otto Wagner.**

— Directeuren for Kärnthnerthor-Theatret i Wien, **Balochino**, hvis Contract er udløben iaar, og som aarlig har erholdt et Tilskud af Statskassen paa 75,000 Gylden, er ikke tilfreds med denne Sum og har, i det Haab at faae Mere, indgivet sin Dimission, hvilken mod Forventning er bleven ham tilstaaet. Blandt de mange nye Concurrenter til denne Post nævnes ogsaa D.Hr. **Donizetti** og **Merelli**, Entrepreneuren for la Scala i Mailand. Udsigterne for den tydske Opera ere høist sorgelige, hvis **Donizetti** skulde blive udvalgt.

— En italiensk Componist, **Pedrotti,** har componeret en ny Opera for Theatret i Amsterdam, „Skyttens Datter", der har gjort megen Lykke. **Moriani** og Sennora **Rosetti** give Gjæsteroller i Amsterdam.

Pot-pourri.

— Mange tydske Blade udtømme sig i denne Tid i Vittigheder om en vis Theaterdirecteur, der nylig har faaet en Orden, blandt Andet fordi han mangler Evne til at udtrykke sig skriftlig. En anden meget berømt Directeur, **Barbaja**, kunde heller ikke skrive et Brev. Han havde tidligere været Opvarter i et Caffehuus i Mailand og stod senere i Spidsen for tre store Theatre paa engang, nemlig San Carlo i Neapel, la Scala i Mailand og den italienske Opera i Wien. De Skjeldsord, hvormed han overdyngede sine Sangere og Musikere, lade sig ikke gjengive i noget Sprog; men de toge ham det aldrig ilde op, fordi de vidste, at han var den første til at rose og belønne dem, naar de havde gjort deres Sager godt, og at han, naar de vare syge, selv pleiede dem som en Fader eller Broder. Han havde aldeles ingen Opdragelse nydt, kunde ikke skrive og kjendte ikke en Node; alligevel gav han ofte Componisterne de hensigtsmæssigste Raad, og har dicteret Texten til mere end een Opera. Hans Stemme var saa raa og udannet, som man kan tænke sig, og alligevel har han dannet nogle af Italiens berømteste Sangere. Hans Sprog var et reent Jargon, og dog underhandlede han personlig med Keisere og Konger. Meget morsomt skal det have været at iagttage ham i hans Loge, ligeoverfor den kongelige Loge, naar en ny Opera blev opført første Gang. Saasnart en Sanger begik en eller anden Feil, tiltordnede han ham sit, „can de dio" (Himmelhund); men yttrede Publicum med Urette Mishag, sprang **Barbaja** op, rakte sig ud over Logen og skreg ned i Parterret: „Figli d'una vacca". Applauderede Kongen engang paa urette Sted, saa trak **Barbaja** paa Skuldrene og gik ud af Logen. Denne Mand var det, der dannede **Lablache, Rubini, Tamburini**, Mad. **Col-**

bran, Pasta, Fodor, og som hævede **Donizetti, Bellini** og selv den store **Rossini.**

— I sine „Berliner=Eindrücke“, som **Gutzkow** leverer i „Kölnische Zeitung“, læses følgende træffende Bemærkning: „Det er i Sandhed charakteristisk nok! Det Første mit Blik traf paa i en Berlinsk Tidende var et Forslag til en Froprædiken for Droschkekudske. Man kan ikke miskjende den Kilde, hvoraf dette Forslag er udsprunget. Vel er den, der nærmest har bragt det frem, en Jøde (Eieren af Droschke=Etablissementet); men ogsaa dette er charakteristisk; de speculative Jøder, Jøderne, som forstaae at opfatte Tidens Aand, bestræbe sig af al Magt for at befordre den christelige Hyperothodori. En Froprædiken for Droschkekudske! Hvad vil det egentlig sige? — Man har nemlig fundet, at Droschkekudskene, der maae passe deres Dont fra tidligt om Morgenen til langt ud paa Natten, selv om Søndagen, ikke kunne faae Leilighed til at bekymre sig om deres Sjæls Frelse. For nu ikke ganske at unddrage dem Kirkens Skjød, lader man nu om Morgenen, medens de gjøre deres Vogne rene og spænde for, en egen særlig dertil ansat Droschkepræst holde en kort Prædiken for dem.“ — At der ogsaa gives Droschkekudske, som ethvert andet Menneske, Leilighed til engang imellem at høre Guds Ord, er naturligt og billigt; men dette kunde vistnok skee paa en langt simplere og mindre ostenterende Maade, naar blot den nidkjære Eier af Etablissementet engang imellem gav Vedkommende nogle Timer frie om Søndagen. Man venter, at der snart vil blive indført en Aftensang for Postbudene, og at en egen Postbuds=Aftensangs=Præst vil blive udnævnt.

— Theaterdirecteuren i Cöln har speculeret paa det nu grasserende Actieraseri, for at skaffe sine Forestillinger Besøg. Han har nemlig udstedet 4000 Actier à 2 preussiske Daler, hvilke skulle bortloddes og derpaa skaffe de Heldige et vist Antal Comoediebilletter.

— En ung, moderne Billedhugger i Paris forfærdiger nu Statuetter af alle Hovedpersonerne i „Paris's Mysterier“. Chourineuren, Sangersken, Hr. og Fru d'Harville ere alle færdige.

— Et Mønster paa en engelsk Særling logerede fornylig i et Hotel i Bajonne. Han havde siden Aaret 1827 bestandig været paa Reiser og har lige indtil nu bestandig beholdt det samme Pas, saa at dette nu har en Længde af 12 Fod og med de forskjellige Viseringer har kostet Ihændehaveren 1200 fr. Grunden, hvorfor han saa omhyggeligt bevarer dette Document, angiver han selv at være den, at han ved sin Tilbagekomst, naar nogen af hans Forpagtere skulde ville bedrage ham for Noget af Forpagtningsafgiften, kan vise dem Sort paa Hvidt for, at han ikke har sat sin Fod i England siden 1827 og følgelig ikke kan have modtaget nogen Afgift af dem.

— Magdeburg=Hamborg=Dampskibscompagniet indbyder til en Lysttour til London i Pintsen. Prisen fra Berlin til London og tilbage igjen er fastsat til 36 pr. Thaler. Afgangstiden er fastsat til den 25 Mai, Opholdet i London vil vare 8 Dage, og, naar 80 Deeltagere have meldt sig, gaaer Touren for sig.

— I den store Schachvæddekamp, der fornylig fandt Sted i Paris mellem Franskmanden **St. Amant** og Englænderen **Staunton**, blev den Sidste, som bekjendt, Seierherre. **St. Amant** paastod imidlertid, at hans Nederlag var begrundet i tilfældige Omstændigheder, og der aftaltes en ny Væddekamp, der dog ikke synes at komme istand, fordi **Stauton**, efter en Bekjendtgjørelse fra **St. Amant** i den af ham redigerede Journal for Schachspillere, „Palamède“, har foreslaaet saadanne Betingelser for den nye Kamp, som han forud kunde vide, at **St. Amant** ikke vilde antage, eller med andre Ord: vel ikke reent ud har afslaaet Kampen, men brugt Omsvøb, for at undgaae den.

— Et i Pesth udkommende Blad meddeler følgende: „En herværende Musikven er strax efter Opførelsen af „Fidelio“ afreist til Wien. Han vil der lade den udødelige Componists Kiste aabne, for at see efter, om **Beethoven** ikke har vendt sig i sin Grav.“

— Ved et musikalsk Selskab i B. var en ny Musikdirecteur bleven ansat. Efter Concertsaisonens Slutning bragte Budet sin Regning, hvori blandt Andet var opført den Udgiftspost: „for at overtrække Taktstokken fire Gange med nyt Læder, osv.“ — „Hvad! fire Gange?“, spurgte den forbausede Kasserer, „ellers er den aldrig bleven overtrukken oftere end een Gang om Aaret!“ — „Hm! Hm!“, svarede Budet, „den ene Musikdirecteur sveder mere end den anden.“

— Da **Mehul**, hvem man ikke med Urette har kaldet den franske **Mozart**, i Aaret 1808 besøgte sin Fødestad Givet, vilde Mairen hylde den store Tonekunstner ved at lade et af hans Værker opføre i Theatret, hvilken Forestilling Componisten blev indbuden til at beære med sin Nærværelse. Men ulykkeligviis var der kun Skuespillere og ingen Sangere ved Truppen. Mairen forstod imidlertid at hjælpe sig, og paa Placaterne læste man følgende Annonce: „Theatret i Givet. Iaften gives, for at feire vor berømte Medborgers, Hr. **Mehul's** Nærværelse, en stor Forestilling, bestaaende af: „Une folie“ (Ungdom og Galskab), komisk Opera i to Acter af **Bouilly** og **Mehul**. For ikke at standse Handlingen i dette interessante Stykke, har man anseet det for nødvendigt at udelade samtlige Musiknummere.“ Huset var propfuldt, og **Mehul** blev med stor Høitidelighed ført ind i Mairens Loge. Stykket begyndte, og hver Gang Publicum applauderede, maatte **Mehul** reise sig og takke. — Hvor mangen Componist, der har den Lykke at høre sine Værker udførte paa visse Theatre, ønsker ikke i Stilhed, at Musiken havde været udeladt, „for ikke at standse Handlingens Gang.“

Indhold.

☞ **Redacteurens Bopæl er i Bredgade (Norgesgade) Nr. 196, 2den Sal, hvor Bøger, Aviser, Bidrag, kort Alt, hvad der vedkommer „Ny Portefeuille" bedes afleveret.**

Af dette Skrift udkommer **hver Søndag Formiddag** et Nummer ledsaget af en Lithographi. Desuden leveres **hvert Halvaar** Abonnenterne **gratis** en større Lithographi af virkeligt Kunstværd, efter et eller andet berømt Maleri, og hvis Priis i Kunsthandelen i det mindste vilde være et Par Rigsdaler.—**Abonnementsprisen** er 1 Mk. pr. Nummer.—Subscriptionen er kun bindende for 13 Nummere, der udgjøre et Bind, hvortil leveres Titelblad og Indholdsliste. — Enkelte Nummere eller Lithographier sælges ikke. — Man tegner sig hos Redacteuren og hos de forskjellige Agenter i **Danmark**, **Norge** og **Sverrig**.

☞ Til Beqvemmelighed for dem, som maatte ønske Bladet tilsendt **ugentlig med de Kongelige Poster**, er der truffet den Foranstaltning, at man, fra indeværende Qvartal at regne, overalt i Danmark og Hertugdømmerne, ved at tegne sig paa det nærmeste respective Postcomptoir, vil kunne erholde **„Ny Portefeuille"** for 2 Rbd. 3 Mk. qvartaliter, alle Omkostninger iberegnede.

NY PORTEFEUILLE.

Udgivet af Georg Carstensen.

Redigeret af J. C. Schythe.

2. Binds Nr. 7. — Söndagen den 19. Mai 1844.

Kjöbenhavn.

Trykt hos Louis Klein.

TUTTI-FRUTTI

af fremmede Journaler.

Theater og Musik.

— For kort Tid siden døde i Paris i en høi Alder den engang meget berømte, men nu næsten forglemte Componist, **Berton**, hvis Operaer i sin Tid have gjort megen Lykke endogsaa udenfor Frankrig.

— **Auber**, hvis nyeste Opera „Sirenen“ først er udkommen for faa Uger siden, har allerede to nye Partiturer færdige, en komisk Opera i 3, og en stor Opera i 5 Acter. I Aaret 1820 var **Auber** en ung Mand, der ikke engang havde Raad til at kjøbe sig et Claveer; nu eier han blandt Andet fire store Gaarde i en af Paris's Hovedgader.

— Istedetfor **Mantius**, der har faaet Permission for længere Tid, er Hr. **Pfister** fra Wien engageret som første Tenorist ved Operaen i Berlin. Han optraadte første Gang som Elvino i „Søvngængersken“ og gjorde megen Lykke. Det italienske Operaselskab har for første Gang i Berlin opført Operaen, „l'Ingano felice“.

— Søstrene **Milanollo** ville fra Hamborg atter gaae tilbage til Berlin. Violinisten **Bazzini** og **Rudolph Willmers** ere atter indtrufne i Berlin, men ville sandsynligviis ikke lade sig høre offentligt.

— En med Sagkundskab af Dr. **Sommer** skreven Brochüre gjør megen Opsigt i Berlin. Den handler om **Rellstab** og navnlig om hans Kritiker over **Moriani**, og har intet Mindre til Hensigt, end at ryste og svække den ubetingede Tiltro, man hidtil har havt til **Rellstabs** Kritiker.

— I Leipzig har der i Messetiden fundet en ganske eiendommelig Concert Sted. En Læderhandler fra Danzig, Hr. **Schwedt**, havde nemlig, efter at have indkjøbt for 50,000 Thaler Læder, foranstaltet en Concert i Café français, til hvilken følgende Program var udstedet: „Idag, Mandag den 29de April 1844, Concert af Violinist og Kjøbmand **M. Schwedt** i den verdensberømte Café français hersteds, ved hvilken Concertgiveren blandt Andet vil foredrage følgende Musikstykker:

1) Grand Concert in forma di Scena cantante af **L. Spohr.**
2) Variations brillants af **Mayseder.**
3) Den yndede Længselsvals af **Pechatschek.**

Ogsaa vil Dilettanten, der tillige er Pianist, foredrage en fri Phantasie paa Pianoforte, da han indtager et temmeligt høit Standpunkt som theoretisk Musiker.“ Concerten var særdeles talrigt besøgt, og Bifaldet i høieste Grad enthousiastisk. Hr. **Schwedt** er en fornuftig Mand; han indseer, at det nuomstunder ikke længer forslaaer at være Virtuos paa eet Instrument, nei ikke engang paa to; han har derfor ved Siden af Kunsthaandværket valgt sig en anden mere solid Beskæftigelse, Læderhandelen, og nu kommer han fortræffeligt ud af det.

— **Molique** har nu sluttet den Række af Concerter, han har givet i Petersborg, og har tiltraadt sin Tilbagereise over Warschau og Breslau. Alle Blade ere fulde af Beretninger om de talrige Triumpher, han har feiret. Ved sin sidste Concert udførte Kunstneren sine Variationer over en russisk Folkesang, der, som en Beretning udtrykker sig, fremkaldte „uendelig Henrykkelse“.

— Det nyeste Drama af **Laube** hedder „Struensee“ og har vundet almindeligt Bifald i Stuttgart, hvor det først er bragt paa Scenen. Ogsaa i Stuttgart skal der nu bygges et nyt Theater efter det Dresdener Theaters Mønster, hvortil Regjeringen har bevilget 350,000 Gylden. Pragtfulde Theatre ville snart findes i alle Tydsklands Hovedstæder; men inden i disse kostbare Bygninger seer det kun kummerligt ud.

— En ung Violinspiller, **Joachim**, har ladet sig høre i Drurylanetheatret i London med overordentligt Bifald. Londons Kunstverden med **Moschelles** i Spidsen er henrykt over den geniale Drengs Spil.

— Paa Theatret i Christiania er „den Stumme i Portici“ bleven opført. Et saa stort Trækplaster var nødvendigt, for at trække Publicum tilbage fra en Beridertrup, der havde vidst at forskaffe sig stor Deeltagelse, især hos Byens fornemste Damer.

Literatur og Kunst.

— I Slutningen af denne Maaned vil der i Sangacademiet i Berlin blive afholdt en Mindefest om **Thorvaldsen**. Billedhuggeren, Professor **Kiss** modellerer i denne Anledning en 7 Fod høi Statue, der forestiller **Thorvaldsen**, støttende sig til Haabet, hvortil Motivet er taget af den afdøde Mesters egen Skizze.

— **Thorvaldsens** herlige Statue af **Lord Byron**, der var bestemt til at staae i **Westminster** Abbedlet, ligger endnu den Dag idag i en Kjelder i Toldhuset i London.

— **Lessing** i Düsseldorf har nylig fuldendt et stort Maleri, der forestiller Keiser Henrik den 5te, der søger Ly mod et optrækkende Uveir i et Kloster, men bliver tilbageviist af Munkene, da han er i Kirkens Ban. De fire berømteste Düsseldorfer Malere: **Lessing, Ebers, Schadow** og **Scheuren** have forfærdiget 40 smaa Malerier, som om foie Tid skulle bortloddes i et velgjørende Diemed.

Pot-pourri.

— Der fortælles, at Jesuiterne i Freiburg ville kjøbe Slottet Fernay, der tidligere tilhørte **Voltaire**, for tildeels at rive Bygningen ned, opbygge den paany, og indrette den til et jesuitisk Collegium. Hvis denne Efterretning er sand, og Planen kommer til Udførelse, vil **Voltaire** vistnok vende sig i sin Grav.

— Da nu engang Mysterierne ere i Mode, har en Pariser Skrædder, der kun beskæftiger sig med at sye Linned for Herrer, udgivet et Skrift under Titel af, „les Mystéres de la chemise“, hvori han stræber at gjøre det anskueligt, hvor særdeles megen Kunst der hører til, at sye en fuldkommen dadelfri Skjorte.

— Som bekjendt er det Libhaveri, at samle berømte Personers Autographer, meget almindeligt udbredt i vore Dage. Ved en Auction over saadanne Autographer, blev henimod Slutningen opraabt et Brev fra en Mand, der i det forrige Aarhundrede havde udgivet et lille Bind Digte, der vel behagede meget, men kun bleve lidet udbredte. I lang Tid vilde Ingen gjøre noget Bud paa dette ubetydelige Brev, indtil endelig en ung Mand, der længe havde betragtet det, bød en Daler. En gammel Herre, der ligeledes længe havde stirret paa Brevet gjennem sine Briller, bød ham over; Modstanderen vilde ikke give efter, og saaledes blev Brevet drevet op til 25 Daler. De Tilstedeværende faldt i Forundring, Brevet blev flere Gange med megen Omhyggelighed undersøgt af Forskjellige, men man formaaede ikke at opdage det Interessante ved det. Auctionen fortsattes, og Brevet blev endelig tilslaaet den unge Mand for 36 Daler. Den gamle Herre fulgte efter Kjøberen, da han gik bort, og tiltalte ham saaledes: „Tør jeg, uden at være ubeskeden, tillade mig det Spørgsmaal, hvorfor De sætter saa stor Priis paa at besidde dette Brev?“ — „Jeg kunde henvende det samme Spørgsmaal til Dem; thi det er Deres Skyld, at jeg har maattet betale det saa dyrt; jeg ønskede at besidde Brevet, fordi det var fra min Bedstefader.“ — „Ja! i dette Tilfælde har De rigtignok større Ret til det end jeg, for jeg er kun Brevskriverens Broderson!“ — Denne Erklæring førte til en rørende Gjenkjendelsesscene mellem to Beslægtede, hvem Tilfældet havde adskilt i Livet, som aldrig havde seet hinanden og ikke engang vidste Noget om hinandens Existens. Endelig sagde den Gamle til den unge Mand: „De har i ethvert Tilfælde sluttet et fordeelagtigt Kjøb; jeg har længe forgjæves søgt en Arving og er meget glad over at have fundet en saadan i Dem.“ —

— Sangerinden, Mad. **Brüning-Wohlbrück** har forladt Wien, hvor hun i flere Aar har været Gjenstanden for den mest levende Beundring. Hun lider, som et Blad udtrykker sig, af Familieanliggender.

— Ligesom alt Andet i China staaer under Regjeringens eget umiddelbare Tilsyn, saaledes er dette ogsaa Tilfældet med Musiken. Ved Siden af de andre høie Autoriteter i Peking bestaaer der ogsaa en Generaldirection for Musiken, (Yopu), der styres af en Præsident i Forbindelse med et vist Antal af Prindser og Mandariner, der have Talent for Musik. Denne Autoritet er det paalagt, ikke blot at levere alle de Compositioner, man bruger i hele Riget, men ogsaa at lade de nødvendige musikalske Instrumenter forfærdige og at dirigere Opførelsen af Musik ved festlige Leiligheder. Den Musik, som udgaaer fra denne Anstalt, er naturligviis fortræffelig; ingen Undersaat tør understaae sig at udtale nogen Dadel over den, naar han ikke vil straffes meget strengt; der hersker som en Følge heraf heller ingen Partier, der erklære sig for den eller den Componist og finde al anden Musik slet; der hersker tværtimod paa Grund af denne fortræffelige Indretning almindelig Rolighed og Tilfredshed, og heri seer man et nyt Exempel paa, at China i mangfoldige Ting er forud for os.

— I Mexico har man, som bekjendt, allerede for længere Tid siden fundet Levninger af gamle mægtige Bygværker. Efter Baltimore's Tidende har Ingenieuren **Villa Gomez** fornylig der opdaget Ruinerne af en heel Stad. Over hundrede Huse vare allerede undersøgte, og Førerne paastode, at de største Bygninger laae dybere inde i Skoven. De ere opførte i en Stiil, der ikke har Lighed med nogen anden antik eller moderne Architektur, men de skulle hverken mangle Storartethed i det Hele eller Ynde i Forholdene, eller Rigdom i Detaillerne. Hvilket Folk der har beboet en saa stor og prægtig Stad, er en Gaade, som endnu Ingen har formaaet at løse.

Kjøbenhavns Theatre.

— Sommerforestillingerne, der skulle tage deres Begyndelse den 15de Juni, ville efter Forlydende blive aabnede med **Molières** Lystspil „Don Juan“. DHr. **Nielsen, Phister** og **Liebe** ere Entrepreneurer for disse Forestillinger.

— Et nyt originalt Drama af en Anonym, „de skandinaviske Brødre“ vil blive opført til Fordeel for Hr. **Pœtges**, der ligeledes har erholdt Tilladelse til at give en Sommerforestilling.

— I Onsdags var det 25 Aar siden, at Hr. **Phister** for første Gang betraadte Scenen.

Indhold.

(Med dette Nummer følger en Fortegnelse over **Oehlenschlægers** Værker, som til vedføiede nedsatte Priser faaes hos Universitetsboghandler A. F. Høst.)

☞ **Redacteurens Bopæl er i Bredgade (Norgesgade) Nr. 196, 2den Sal, hvor Bøger, Aviser, Bidrag, kort Alt, hvad der vedkommer „Ny Portefeuille" bedes afleveret.**

Af dette Skrift udkommer **hver Søndag Formiddag** et Nummer ledsaget af en Lithographi. Desuden leveres **hvert Halvaar** Abonnenterne **gratis** en større Lithographi af virkeligt Kunstværd, efter et eller andet berømt Maleri, og hvis Priis i Kunsthandelen i det mindste vilde være et Par Rigsdaler.— **Abonnementsprisen** er 1 Mk. pr. Nummer.— Subscriptionen er kun bindende for 13 Nummere, der udgjøre et Bind, hvortil leveres Titelblad og Indholdsliste. — Enkelte Nummere eller Lithographier sælges ikke. — Man tegner sig hos Redacteuren og hos de forskjellige Agenter i **Danmark**, **Norge** og **Sverrig**.

☞ Til Beqvemmelighed for dem, som maatte ønske Bladet tilsendt **ugentlig med de Kongelige Poster**, er der truffet den Foranstaltning, at man, fra indeværende Qvartal at regne, overalt i Danmark og Hertugdømmerne, ved at tegne sig paa det nærmeste respective Postcomptoir, vil kunne erholde **„Ny Portefeuille"** for 2 Rbd. 3 Mk. qvartaliter, alle Omkostninger iberegnede.

NY PORTEFEUILLE.

Udgivet af Georg Carstensen. | Redigeret af J. C. Schythe.

2. Binds Nr. 8. — Söndagen den 26. Mai 1844.

Kjöbenhavn.

Trykt hos Louis Klein.

TUTTI-FRUTTI

af fremmede Journaler.

Theater og Musik.

— I Hofburgtheatret i Wien er i denne Maaned opført et nyt Lystspil af **Deinhardstein**, „Modestus“. Forfatterens Hensigt med dette Stykke har været, med Satirens Svøbe at revse den Formalismus, der i vore Dage indsniger sig i alle Forhold. Stykket fandt vel Bifald, men dog ikke mere, end der hører til et saakaldet succès d'estime.

— I Wien hersker der i denne Tid en formelig fanatisk Begeistring for **Fanny Elsler**, og de italienske Sangeres Strubetriumpher maae underordne sig et Par smukke Been.

— Paa Leopoldstädter-Theatret i Wien vil om kort Tid en Giraffe optræde som Gjæst. Der bliver skrevet et eget Stykke for denne store Skuespiller, der allerede med afgjort Held har betraadt Scenen i Ofen og roses meget for sin Føielighed og Tamhed. Maaskee er denne Gjraffe i Stand til at ophjælpe adskillige Theatre, da den, som alle store Kunstnere, ikke seer synderligt paa Honorarets Størrelse.

— For nogle Dage siden blev **Molières** berømte Lystspil „Tartuffe“ givet i det kgl. Theater i Berlin. Huset var overfyldt. Ved denne, som ved alle lignende Leiligheder, ere Publicums Øine sædvanligen rettede mod den kongelige Loge, for at see, hvilke Medlemmer af den kongelige Familie, der ville indfinde sig. Først indtraadte Prindsen af Preussen, hvis Ankomst bemærkedes med almindelig Tilfredshed; derefter kom Prindserne Carl, Friederich og Waldemar. Bifaldet for de træffende Steder i Stykket var meget levende, dog blev det fra Begyndelsen til Enden stadig ledsaget af en af 2 eller 3 Personer bestaaende Opposition. Prindserne loe og applauderede ideligt, især Prindsen af Preussen. Da Orgon sagde den Replik: „i hans (Tartuffe's) Fædreland vare Tartufferne i Besiddelse af de høieste Embeder“, fulgte en sand Storm af Klap og Bravoraab, medens Prindsernes Miner udtrykte den største Munterhed. **Devrient** var fortræffelig som Orgon, hvorimod **Doring** som Tartuffe ikke behagede saa meget, skjøndt han havde ypperlige Momenter.

— Bassisten **Bötticher** fra Berlin giver i denne Tid Gjæsteroller i Hamborg. Sangerinden **Cathinka Evers**, en Søster til Claveervirtuosen **Carl Evers**, der for Tiden opholder sig her, vedbliver at fremkalde stor Enthousiasme ved sin overordentlig skjønne Sang.

— Den 26de Nederrhinske Musikfest afholdes den 26de og 27de Mai i Cöln, og vil blive dirigeret af **Heinrich Dorn**. Der vil blive opført: „Jephta“ af **Händel**, „Missa solemnis“ af **Beethoven**, Symphonie i C dur af **Mozart**, og Hymne af **Cherubini**.

— Theatret i Athen, egentlig kun et Operahuus, er for nylig blevet ganske lukket. Det bestod kun ved de Fremmede, og, da det græske Publicum aldeles ikke har viist sig tilboieligt til at understøtte Entrepreneurerne, har Selskabet opløst sig, og de fleste Sangere ere vendte tilbage til Italien.

— Englænderen **Hatton** har, efter den anden Opførelse af hans Opera „Pasqual Bruno“, i al Hast forladt Wien og er vendt tilbage til England, for ikke at kjede sig over den tredie Opførelse.

Literatur og Kunst.

— **Charles Dickens** vil tilbringe Sommeren paa Fastlandet og besøge Italien, Schweitz og Frankrig. „Britannia“ meddeler, at der snart vil udkomme et Juledigt og endnu et større Værk „af mere kunstmæssig Form end de tidligere“ af den berømte Novellist.

— Kunstforeningen i Hamborg har aabnet en Udstilling af nyere Malerier og Billedhuggerarbeider i Thalia-Theatrets Sal. Der er efter Katalogen udstillet 75 Oliemalerier, blandt hvilke mange høist udmærkede Arbeider. Kun 13 af de udstillede Malerier ere malede af hamborgske Kunstnere. Billedhuggerarbeiderne bestaae for største Delen i Afstøbninger efter **Thorvaldsen**.

— **Oehlenschlæger**, hvem det blev overdraget at tilbagelevere den Ordensdecoration af Ordenen „pour le mérite“, som **Thorvaldsen** havde baaret, er af Kongen af Preussen udnævnt til at indtage sin afdøde Vens Plads blandt denne Ordens Riddere. Digteren har havt den Ære at læse sin „Dina“ for Hs. Majestæt, der bar befalet, at dette Drama skal bringes til Opførelse paa det kongelige Theater i Berlin.

Pot-pourri.

— Bugtaleren **Schreiber**, der for Tiden opholder sig i Hamborg, befandt sig fornylig, paa Reisen fra Salzburg til München, i en lille Stad paa den baiersk-østerrigske Grændse, hvor han af Heno atiores blev opfordret til at give en lille Forestilling. Blandt Andet gjorde man Ventriloqvisten opmærksom paa, at Stedets Vertshuusholder var en meget overtroisk Person, der havde havt en Broder, som var falden i et russisk Feldttog og havde efterladt ham 600 Gylden, med hvilke han drev Aager. Disse Notitser benyttede nu Bugtaleren til følgende Spøg. Forestillingen fandt Sted i en Have. Efter en kort Indledning lod **Schreiber** en dyb Aandestemme høre, og i samme Dieblik kom tilfældigviis Værtens Esel ud af Stalden. Bugtaleren nærmede sig Eselet, og spurgte det, hvem det var. — „Jeg er denne Mands Broder, som har fundet min Død langt herfra, og min Sjæl er faret ind i et Esels Skikkelse; min ubarmhjertige Broder giver mig ikke Andet end Hø at spise, omendskjøndt jeg i mit Testamente har betænkt ham saa rigeligt; Vee! over ham og mig!“ — Verten blev beskæmmet og rørt, og troede fuldt og fast, at have hørt sin afdøde Broders Stemme. Den næste Dag begav Byens Dommer sig, ledsaget af Bugtaleren, til Verten. Man tænke sig deres Forbauselse, da de fandt Eselet i Vertens Værelse med en god Anretning af Steg og Viin foran sig. — „Seer De, mine Herrer!“, udraabte Verten, „jeg har allerede i fire Timer siddet her og talt med min Broder, uden at kunne faae et Ord ud af ham; heller ikke har han rørt ved den Mad og Drikke, jeg har sat for ham, og dog beklagede han sig igaar over slet Behandling; saa egensindig var han ogsaa i levende Live!“ — „Hvorfor taler De ikke?“ spurgte Bugtaleren, og erholdt øieblikkelig det Svar: „fordi min Broder er en endnu større Esel, end jeg.“ — „Hvad vil De da nu, at Deres Broder skal gjøre for Dem?“ — „Han skal hvert Aar give 100 Gylden til Byens Fattige, først da faaer min Sjæl Ro!“ — Verten hentede strax den forlangte Sum, hvilken han overgav til Dommeren. Man kan forestille sig hans Forbauselse, da han senere erfarede, at denne nye Udgave af Historien om **Bileams** Esel skrev sig fra Bugtaleren **Schreiber**.

— Bladet „Globe“ giver følgende mærkværdige Beretning om den, under Navn af „den unge **Alexis**“ bekjendte, Somnambules Præstationer. Ved en Forestilling hos Vicomtessen af St. Mars gav **Victor Hugo** ham en Pakke, som han hjemme i sin Bolig havde forseglet og som indesluttede en lille Seddel, hvorpaa et Ord var trykt med store Bogstaver. Efterat Somnambulen flere Gange havde dreiet Pakken frem og tilbage, bogstaverede han: p-o-l-i, og udraabte derpaa: „Det følgende Bogstav kan jeg ikke læse, men de næstfølgende kjender jeg igjen, det er: i-q-u-e; otte Bogstaver: Nei! nu seer jeg ni; det er et t — politique —, og Ordet er trykt paa lysegrønt Papir; Hr. **Hugo** har skaaret det ud af en Brochüre, som jeg nu seer liggende paa hans Bord.“ — Saaledes forholdt det sig ogsaa. Lignende Experimenter ere ofte blevne gjentagne og med det samme Held. Saaledes hos Hr. **Ledru**, hvor Lord **Brougham** var tilstede og blev sat i den største Forbauselse ved at see **Alexis** spille Kort med tilbundne Øine og læse gjennem flere Ark Papir. „Kan De sige mig,“ spurgte en Dame, „hvad jeg lod ligge paa et Spillebord i Salen, da jeg gik hjemme fra?“ — „Ja! en Medaillon!“ — „Hvad indeholder den?“ — „Haar!“ — „Hvis Haar?“ — „**Napoleon's**, **Wellington's** og endnu en Tredies, hvis Navn jeg ikke kan erindre; men han var ogsaa en Englænder, døde før Napoleon og var Sømand!“ — (Haaret var af **Nelson**).

— Belgierne have isinde at foregaae de øvrige dannede Nationer med et Exempel paa Galanteri mod det smukke Kjøn, der tillige lover at blive en god Speculation. Man agter nemlig at nedsætte Tarifen for Personbefordringen paa Jernbanerne betydeligt, dog ikke for Herrer, men kun for Damer. Man haaber nemlig herved at befordre Lysten til Familiereiser.

— Ved Høitideligholdelsen af den sidste Paaskefest i Peterskirken i Rom, følte en fornem Englænderinde sin anglikanske Samvittighed i den Grad saaret over den catholske Ritus, at hun i sin Forbittrelse slukkede alle Lysene paa Apostlen **Petrus's** foregivne Grav, kastede en Billedstøtte af Apostlen sin Muffe i Ansigtet, o. s. v. Hun blev øieblikkelig arresteret, men paa Pavens Befaling atter løsladt og bragt ud af Staden. Tillige blev der givet den Befaling, at det for Fremtiden kun undtagelsesviis maa tillades Englændere at overvære Høitidelighederne ved Paaskefesten i Peterskirken.

— Det nye Museum i Berlin begynder at synke paa den ene Side, og Murene have faaet betydelige Revner. Grunden, hvorpaa det staaer, er moradsig og ikke i Stand til at bære Vægten af de store Qvadersteen.

— Man er nu kommet efter, at Dampen, der spiller en saa vigtig Rolle i vore Dage, ogsaa er den bedste Hjælper i Ildebrandstilfælde, idet Intet kan slukke Ild i indesluttede Rum hurtigere end Damp.

Kjøbenhavns Theatre.

— Vor udmærkede Solodandserinde, Jfr. **Augusta Nielsen** har tillige med Hr. **Lefebvre** modtaget et Engagement for Juni Maaned i Christiania, hvorhen hun afreiser den 4de Juni.

Indhold.

☞ **Redacteurens Bopæl er i Bredgade (Norgesgade) Nr. 196, 2den Sal, hvor Bøger, Aviser, Bidrag, kort Alt, hvad der vedkommer „Ny Portefeuille" bedes afleveret.**

Af dette Skrift udkommer **hver Søndag Formiddag** et Nummer ledsaget af en Lithographi. Desuden leveres **hvert Halvaar** Abonnenterne **gratis** en større Lithographi af virkeligt Kunstværd, efter et eller andet berømt Maleri, og hvis Priis i Kunsthandelen i det mindste vilde være et Par Rigsdaler.—**Abonnementsprisen** er 1 Mk. pr. Nummer.—Subscriptionen er kun bindende for 13 Nummere, der udgjøre et Bind, hvortil leveres Titelblad og Indholdsliste. — Enkelte Nummere eller Lithographier sælges ikke. — Man tegner sig hos Redacteuren og hos de forskjellige Agenter i **Danmark, Norge og Sverrig.**

☞ Til Begvemmelighed for dem, som maatte ønske Bladet tilsendt **ugentlig med de Kongelige Poster**, er der truffet den Foranstaltning, at man, fra indeværende Qvartal at regne, overalt i Danmark og Hertugdømmerne, ved at tegne sig paa det nærmeste respective Postcomptoir, vil kunne erholde **„Ny Portefeuille"** for 2 Rbd. 3 Mk. qvartaliter, alle Omkostninger iberegnede.

NY PORTEFEUILLE.

Udgivet af **Georg Carstensen.** Redigeret af **J. C. Schythe.**

2. Binds Nr. 9. — Söndagen den 2. Juni 1844.

Kjöbenhavn.

Trykt hos Louis Klein.

TUTTI-FRUTTI

af fremmede Journaler.

Theater og Musik.

— Ved et Ministerial-Edict er Opførelsen af **Gutzkow's** historiske Lystspil, „Zopf und Schwert" forbuden paa alle Theatre i Preussen. Forbuddet mod at bringe Personer af den kongelige Familie paa Scenen gjaldt hidtil kun for Berlin, nu er det ogsaa udstrakt til samtlige Provindstheatre.

— I Weimar er en ny Opera af **Chélard**, „Sokadetterne", optagen med meget Bifald.

— Paa Theatret i Christiania er i forrige Uge givet en original Vaudeville: „Tordenskjold" af **Hans Ørn Blom**, der blev optagen med meget Bifald, mest maaskee fordi den var norsk og fordi flere Nationalmelodier vare indflettede.

— **Heinrich Heine** har iaar, som sædvanligt, i „Augsburger allgemeine Zeitung" leveret en Beretning om den forløbne Concertsaison i Paris. Hvad hundrede smaa Correspondenter hele Aaret igjennem smøre sammen, for at befordre de dem anbetroede Virtuoser henad Berømmelsens Vei, det ødelægger **Heine** igjen paa een Gang ved et Par smaa Spalter. Kan man end ikke i enhver Henseende ansee **Heine's** musikalske Anmeldelser for Orakelsprog, saa have de dog altid den Fordeel, at de ere ypperligt skrevne, og, som en Følge heraf, læses med Fornøielse.

— Paa Bededag (den 1ste Mai) blev i Berlin **Friedrich Schneider's** Oratorium, „Das Weltgericht", opført til Bedste for Spontini-Stiftelsen. DHr. **Pfister** og **Bötticher**, samt Damerne **Tuczeck** og **Hähnel** havde overtaget Solopartierne. Det italienske Selskab opførte samme Dag „Stabat mater".

— Acustikeren, Prof. **Kaufmann** fra Dresden, har i længere Tid opholdt sig i Berlin, hvor de af ham opfundne og construerede Instrumenter have vakt en levende Interesse.

— Den dygtige Musikdirector **Bach**, der i 6 Aar har staaet i Spidsen for Theaterorchestret i Leipzig, har ved Saisonens Slutning nedlagt sin Post. Skuespilleren og Componisten **Lortzing** er i hans Sted kaldet til Capelmester.

— Det allerede tidligere af forskjellige Componister behandlede Syngespil af **Goethe**, „Jnri og Bäteli", er atter blevet forsynet med en ny Musik af **Julius Rietz**. Et Claveerudtog af denne Composition, der roses som meget aandfuld, simpel, men dog charakteristisk, er udkommet hos Hofmeister i Leipzig.

— **Lißt** har i Forening med **Berlioz** og **Døhler** givet sin 3die Concert i det italienske Theater i Paris, ved hvilken Indtægten beløb sig til 13,000 frcs. Af overordentlig Interesse skal det især have været, hvorledes **Berlioz** lod et af sine Musikstykker, „Ballet" udføre af fuldt Orchester, og **Lißt** umiddelbar derefter foredrog det samme Musikstykke alene, udsmykket med hundrede smaa Variationer og Fioriturer, og frembragte en langt større Effect, end det hele, af 140 Personer bestaaende, Orchester. Til Slutningen spillede **Lißt** og **Døhler** Variationer for to Claverer, afvexlende, componerede af disse to Pianoets Notabiliteter.

— Paa en Tid, da Tantièmerne ere indførte i Tydskland, og medens selv hos os de dramatiske Digteres pecuniaire Stilling er forbedret betydeligt, vil det maaskee være af Interesse at erfare, hvorledes Forholdet i denne Henseende er i England og Frankrig. I England gives der herom en formelig Lovbestemmelse. Coventgarden-Theatret betaler sædvanlig 100 £ ved den 3die, 100 ved den 6te, 9de og 40de Opførelse af et Stykke. Det Høieste, som en Digter kan erholde for et Stykke, er 900 £. Mærkværdigt nok faaer Componisten af en Opera Intet, medens Textens Forfatter faaer det Hele. Kun **Weber** fik undtagelsesviis 500 £ for Oberon. Drurylane giver for hver Forestilling indtil den 9de 33 £ og 100 £ ved den 20de. Efter en fornylig af Parlamentet anstillet Undersøgelse har ingen dramatisk Digter i England i eet Aar fortjent over 5000 £. I Frankrig have Digterne stedse været bedst betalte. Allerede **Molières** Troupe betalte 2000 fr. til **Corneille** for et Stykke. Nu maa ethvert Theater afgive en Tantième. Kun den store Opera og theatre français have faste Priser, nemlig 500 fr. for enhver af de første 20 Forestillinger og 300 fr. for enhver af de følgende. Tantièmen for Digterne beløber sig til 800000 og i Provindserne til 200,000 frcs. aarlig.

Literatur og Kunst.

— Henimod Slutningen af Juli Maaned vil Kunstforeningen i Altona foranstalte en stor Kunstudstilling i Forbindelse med en Bortlodning af Kunstsager. Da Kunstudstillingen paa Charlottenborg nu er tilende, tilbyder der sig her en gunstig Leilighed for vore Kunstnere til at producere deres Arbeider og blive bekjendte for et større Publicum. Maaskee vil en eller anden af vore dygtige yngre Kunstnere der kunne finde den Anerkjendelse,

der undertiden er saa vanskelig at opnaae herhjemme. Omkostninger ved Transporten af Malerier og andre Kunstsager overtages af Kunstforeningen i Altona, der ligeledes er ansvarlig for Tilbageleveringen i ustadt Stand.

Pot-pourri.

— En ung engelsk Lord saae for omtrent et Aar siden paa et Maskebal i Paris en rød Domino, der var allerkjæreste: en slank Figur, en aristocratisk Holdning, en Haand og en Fod, der vare vidunderlig deilige. Lorden nærmede sig bestandig til den røde Domino; denne taler flere Sprog flydende, men især Engelsk med en saa reen og correct Udtale, som man kun finder hos de fornemste Ladies. Dominoens Conversation og hele Holdning vidne om en Sikkerhed og Takt, som Lorden kun har bemærket hos Fuldblods-Aristocratiet, og han er snart i en saadan Henrykkelse, at han vover det Spørgsmaal: „Hvor kan jeg see Dem igjen?“ — „Intetsteds“, svarede Dominoen; men efter megen Beden lod hun sig endelig bevæge til at gjøre en lille Indrømmelse: „Jeg tillader Dem at skrive mig til, men kun paa den Betingelse, at De imorgen tidlig reiser tilbage til London og ikke sætter Deres Fod i Paris igjen uden min Tilladelse.“ — Kl. 1 blev den røde Domino afhentet af et Slags Duenna og forsvandt. Den følgende Morgen vender Lorden tilbage til London og erholder efter Løfte snart et Brev. Der udspinder sig nu en levende Correspondance. Englænderen bliver dødelig forelsket i den røde Domino, tigger og beder saa længe, om at turde komme til Paris, at Damen kommer i den største Forlegenhed. Lorden tilbyder hende Ægteskab, men hun er raadvild. Hvorfor da? — Fordi der bag den røde Domino stikker en overdreven hæslig Lærerinde, der giver Underviisning i Engelsk i en Pensionsanstalt. Hendes Forstand er imidlertid endnu mere mærkværdig, end hendes Hæslighed, thi hun veed, hvor styg hun er. Dominoen har en Veninde, der ligeledes er Lærerinde i det samme Institut. Denne er vel ikke saa aandrig, men meget smuk, og er Medviderinde i den hele Intrigue. „Du er saaledes, som Lorden tænker sig mig,“ sagde Dominoen til sin Veninde; „Du taler Engelsk ligesaa godt som jeg, Du skriver en Haand, der neppe kan adskilles fra min egen; jeg holder af Dig og vil gjøre Din Lykke; Lorden interesserer Dig, bliv hans Kone!“ — Veninden vil først ikke, men gaaer endelig ind paa Forslaget, Lorden faaer Tilladelse til at komme til Paris, finder Pseudodominoen ganske saadan, som han har tænkt sig hende, og i disse Dage er Brylluppet blevet feiret.

— En Skuespiller beklagede sig engang over Publicums Kulde og undrede sig over, at man ikke klappede, uagtet han, af Anstrengelse for at spille godt, var i en stærk Transpiration. For at trøste ham, sagde en af hans Colleger, at der var for fuldt, og at det var umuligt, at faae Plads til at klappe. — „Det kunde man vel nok komme ud af,“ sagde en hosstaaende Skuespillerinde, — „der er saamænd al mulig Grund til at slaae Hænderne sammen over Hovedet!“

— En fransk Dame saae under Carl den Andens Regjering Operaen „Alzine“ i Madrid, og giver følgende Skildring af dens Opførelse. „Guderne stege ned fra Olympen paa et Brædt, der var lagt fra Loftet og ned til Gulvet over Scenens hele Længde. Solen bestod af 12 Lygter af Oliepapir, og de underjordiske Aander stege ganske beqvemt op fra Helvede paa en magelig Stige. En Skomager gav Tonen an i Theatret. Ham forelæste Skuespillerne ethvert Stykke, inden det kom til Opførelse. Gabede han, saa gabede hele Parterret, lod han sin Pibe høre, saa lød strax et tusindstemmigt Echo, lo han, saa lo hele Huset. I Operaen havde alle Damer af tvetydigt Rygte en særegen afsluttet Plads, kaldet la casuela. Alle Stormænd og Hofcavalererne samlede sig her og gjorde en saadan Larm, at det var umuligt at høre, hvad der passerede paa Scenen. Kun Gracioso'ens platte Narrestreger laante man af og til et opmærksomt Øre.“

Kjøbenhavns Theatre.

— I Mai Maaned er der paa det Kongelige Theater givet 21 Forestillinger, af hvilke de 4 vare uden Abonnement. Af Nyheder er der i denne Maaned givet 2, nemlig Syngestykket „Tordenskjold i Dynekilen“ med Musik af Hr. **Siegfried Saloman**, og „Regimentsbørnene“, Lystspil i to Acter, oversat efter en fransk Original. Operaer er i Alt givet 6 Gange, nemlig: „Figaros Bryllup“ 1 Gang, „Hugenotterne“ 2, og „Tordenskjold“ 3 Gange. Holbergs „Politiske Kandestøber“ opførtes den 17de Mai for 100de Gang tilligemed et nyt Forspil af **Hertz**, „En Aften 1722“. Af andre Holbergske Stykker er opført „Jacob v. Tyboe“ og „Henrik og Pernille“ hver 1 Gang. Balletter er givet 6 Gange, nemlig: „Faust“ 1 Gang og „Waldemar“ 5 Gange. — Violinisten **Semler**, Pianisten **Carl Evers** og Violoncellisten **Gehrmann** have ladet sig høre mellem Acterne.

— Pianisten **Evers** gav den 11te Mai en Concert paa Hofthеatret.

— Sommerskuespillene, der efter Bestemmelsen først skulde begynde den 15de Juni, ville allerede tage deres Begyndelse Fredagen den 7de Juni. Et af de første Stykker der vil komme til Opførelse er en Oversættelse af „Bertram et Raton“.

Indhold.

Redacteurens Bopæl er i Bredgade (Norgesgade) Nr. 196, 2den Sal, hvor Bøger, Aviser, Bidrag, kort Alt, hvad der vedkommer „Ny Portefeuille" bedes afleveret.

Af dette Skrift udkommer **hver Søndag Formiddag** et Nummer ledsaget af en Lithographi. Desuden leveres **hvert Halvaar Abonnenterne gratis** en større Lithographi af virkeligt Kunstværd, efter et eller andet berømt Maleri, og hvis Priis i Kunsthandelen i det mindste vilde være et Par Rigsdaler. — **Abonnementsprisen er 1 Mk. pr. Nummer.** — Subscriptionen er kun bindende for 13 Nummere, der udgjøre et Bind, hvortil leveres Titelblad og Indholdsliste. — Enkelte Nummere eller Lithographier sælges ikke. — Man tegner sig hos Redacteuren og hos de forskjellige Agenter i **Danmark, Norge og Sverrig.**

Til Beqvemmelighed for dem, som maatte ønske Bladet tilsendt **ugentlig med de Kongelige Poster**, er der truffet den Foranstaltning, at man, fra indeværende Qvartal at regne, overalt i Danmark og Hertugdømmerne, ved at tegne sig paa det nærmeste respective Postcomptoir, vil kunne erholde **„Ny Portefeuille"** for 2 Rbd. 3 Mk. qvartaliter, alle Omkostninger iberegnede.

NY PORTEFEUILLE.

Udgivet
af
Georg Carstensen.

Redigeret
af
J. C. Schythe.

2. Binds Nr. 10. — Söndagen den 9. Juni 1844.

Kjöbenhavn.

Trykt hos Louis Klein.

TUTTI-FRUTTI

af fremmede Journaler.

Theater og Musik.

— Ved en Beneficeforestilling, der fornylig gaves paa Königsstädter-Theatret for Komikeren **Beckmann**, havde ogsaa **Bosco** lovet sin Medvirkning. Teppet ruller op, og **Bosco** træder frem. Men, idet han begynder at tale, lyder det fra alle Munde: „**Beckmann! Beckmann!**“ — Og det var virkelig **Beckmann**, Beneficianten i Knibe. Slige Historier ere bekjendte nok: **Bosco** havde lovet sin Assistance, men var bortreist uden at holde sit Ord. Beneficianten havde nu besluttet sig til, selv at gjøre nogle Kunststykker. Han begynder med Bægerspillet. Hele Publicum udbryder i Latter. Med Kunststykkerne gaaer det kun maadeligt, men **Beckmann** gjør Underværker ved sin mageløse Komik. Da opdager han paa een Gang **Bosco's** Tryllestav; nu er han ude af al Forlegenhed; han fremtryller med den **Bosco** selv, der pludselig stiger op fra Underverdenen. Begge Mestrene falde hinanden om Halsen, Publicum applauderer som rasende, og den virkelige **Bosco** begynder at udvikle sin Magi.

— Theatret i Manchester er blevet et Rov for Luerne. Ilden udbrød Kl. 6 om Morgenen, og en Time derefter var allerede hele Bygningen ødelagt. Aftenen iforveien var der afbrændt et Fyrværkeri paa Scenen.

— I en Salon i Paris har en Virtuosinde paa Violoncel ladet sig høre. Det vil ikke vare ret længe, inden vi ogsaa faae qvindelige Virtuoser paa Basbasun og Trompet.

— Den berømte Sanger **Tamburini** har ved Bankierhuset Caccia & Comp's Fallit mistet 250,000 frcs. Ogsaa Hans Hellighed Paven har ved denne Leilighed tabt betydelige Summer. **Tamburini** kan sagtens synge sig de 250,000 frcs. til igjen, men den stakkels Pave kan ikke synge, hvad skal han gribe til?

— To af de fortrinligste Skuespillere i Leipzig, DHr. **Reger** og **Baudius**, have tilligemed Directeuren, Hr. **Ringelhart**, som i 12 Aar har staaet i Spidsen for Theatret, forladt Scenen. Forinden gave de en Afskedsforestilling, der var saa talrigt besøgt, at flere hundrede Mennesker maatte gaae bort uden at faae Entree, uagtet man allerede Dagen før Forestillingen bød en Ducat for en Billet. Forestillingen sluttede med **Haydn's** Afskedssymphoni. Efterat den ene Musiker efter den anden i Stilhed havde slukket sit Lys og begivet sig bort, traadte begge Beneficianterne ind og fremsagde en af **Theodor Drobisch** i Dialogform digtet Epilog, der flere Gange afbrødes af stormende Bifaldsyttringer. Dagen efter begyndte allerede Ombygningen af Theatret, hvortil Raadet har bevilget en Sum af 10,000 Thaler. Den nye Directeur, Hr. **Dr. Schmidt**, udvikler den største Iver og Virksomhed.

— Theatret i Cöln har fornylig paa en egen Maade skaffet sig en glimrende Indtægt. Skuespilleren **Kunst** havde nemlig givet Faust og behagede ikke i denne Rolle. En, ogsaa som Digter bekjendt Eau de Cologne-Fabrikant tilbød i denne Anledning at vædde med Theaterdirecteuren **Spielberger** om 20 Louisd'or, at han skulde spille Rollen bedre end **Kunst**, og Væddemaalet blev indgaaet. Naturligviis var det hele Publicum i spændt Forventning efter at see Udfaldet paa dette Væddemaal, og Directeuren var vis paa en god Gevinst, selv om han skulde tabe Væddemaalet.

— Den 12, 16de og 19de Mai holdt Hr. **Fr. Brendel** tre meget besøgte Forelæsninger over Musik i Gewandhaussalen i Leipzig. Den første dreiede sig om **Gluck** og dennes Forhold til sin Tids Musik og hans Indflydelse paa en senere Tids musikalske Frembringelser. Forskjellige af de **Gluck'ske** Compositioner bleve foredragne som oplysende Exempler. Den anden Forelæsning beskæftigede sig paa samme Maade med **Beethoven**. Frøken **Tautmann** fra Dresden foredrog paa Pianoforte Musikstykker fra **Beethoven's** tre forskjellige Kunstperioder, hvilke Hr. **Brendel** med megen Skarpsindighed efterviste og adskilte. Det første var en Sætning af en Sonate (Op. 2), det andet C Dur Sonaten, og det tredie en Sætning af en af Componistens sidste Sonater. Den tredie, baade i Henseende til Indhold og Form bedste Forelæsning, gav et almindeligt historisk Overblik over Musiken fra dens første Begyndelse og lige til vore Tider. Hr. **Brendel** har lovet til næste Vinter at holde en større Cyclus af musikalske Forelæsninger, der imødesees med spændt Forventning.

— I Berlin har en Hr. **Kloß** den 8de Mai holdt en Forelæsning over den græske Musik for overfyldt Huus. De græske Sange, som ved denne Leilighed bleve udførte, klang meget fornuftigt, men hans Foredrag var for de Fleste uforstaaeligt. **Flodoard Geyer**, der ved sin grundige Afhandling om den antike Musik i „Berl. musikal. Zeitung“ har godtgjort sin Adkomst dertil, vil opponere mod Hr. **Kloß** i samme Blad.

— En ung, smuk og meget decent Dandserinde, Fräul. **Weiß**, gjør for Øieblikket stor Lykke i Berlin. Hun skal tillige være en begavet Digterinde.

— Den 12te Mai feirede **Mozart's** „Tryllefløite“ sit 50aarige Jubilæum i Berlin. Ved et Tilfælde befandt sig, mærkeligt nok, denne Aften

blandt Tilskuerne to af dem, som for 50 Aar siden havde medvirket i denne Opera, nemlig: **Fr. Baranius** som dengang spillede Papageno, og Fru **Müller**, fød **Holmuth**, der for 50 Aar siden sang Tamina's Parti. Begge bivaanede Forestillingen i den engelske Gesandt, Lord **Westmoreland's** Loge.

— Efter Kongens Befaling skal hele **Göthe's** „Faust“ med Fyrst **Radziwill's** Musik sættes i Scene og opføres i Potsdam. Omkostningerne herved anslaaes til 20,000 Thaler.

— Pianisten **Reinecke** opholder sig endnu i Leipzig, hvor han fornylig har ladet sig høre i en Concert med meget Bifald.

Literatur og Kunst.

— Alle Roms videnskabelige Instituter og Kunstanstalter, til hvilke **Thorvaldsen** i levende Live stod i nærmere Forhold, enten som Medlem eller Forstander, have afholdt Sørge- og Mindefeste over ham. Senest har det pavelige Academi for Oldtidsvidenskaberne afholdt en saadan Fest i Universitetet under Forsæde af Principe **Odescalchi.** Cavaliere **P. Ercole Visconti** holdt Talen.

— **Arago** har forelagt de Deputeredes Kammer nogle Daguerreotyp-Portraiter efter en ny, af **Daguerre** selv opfunden Methode. Disse Portraiter skulle være langt fortrinligere end Alt, hvad der hidtil er præsteret i denne Retning. **Arago** vil med det Første offentliggjøre Beskrivelsen af dette nye Apparat.

— I Anledning af Gjenopbyggelsen af Nicolaikirken i Hamburg er der aabnet en Concurrence og en Priis af 150 Louisd'or udsat for den bedste Plan, 100 Louisd'or for den næstbedste. Dombygmesteren **Zwirn r** i Cöln skal være Dommer over de indkommende Arbeider, hvoraf synes at fremgaae, at man ved den nye Bygning agter at vedligeholde den gothiske Stiil.

Pot-pourri.

— I Paris imødeseer man med spændt Forventning en Luftreise af en Tydsker, **Kirsch**, der efter en af ham selv opfunden Methode i en utrolig kort Tid kan fylde sin Ballon, hvilken har en Høide af 70 Fod. Han haaber ved denne Luftreise fuldstændig at kunne løse det store Problem, Styrelsen af Luftballonerne.

— Det vil maaskee glæde mangen Caffesøster at erfare, at denne ædle Drik, Trøsten mod saamange Gjenvordigheder, iaar holder sit 100aarige Jubilæum, idet den i Aaret 1744 først bragtes til Europa. Skulde denne Leilighed ikke være ligesaa god, som enhver anden, til at holde en Jubelfest med Sang og Spil, med Taler og Caffedrik?

— Hofraad **Dingelstedt** har, som bekjendt, fornylig ægtet den berømte Sangerinde, **Jenny Lützer.** Hun medbragte ham, foruden hendes Stemmes Sølverklang, 100,000 Gylden i klingende Sølvmynt. Hvad der derimod er mindre bekjendt, er, at den orthodoxe Præst ved St. Peters i Wien, umiddelbart førend Vielsen skulde gaae for sig, skarpt foreholdt Sangerinden den Synd, hun stod i Begreb med at begaae, idet hun, en Katholikinde, vilde ægte en Protestant, hvorfor han opmuntrede hende til at træde tilbage. Alligevel fuldbyrdedes det blandede Ægteskab mellem den cosmopolitiske Natvægter og den böhmiske Nattergal.

— I de Berlinske Blade truer en heftig „Semmel“-Krig med at bryde løs. Anledningen hertil er den Omstændighed, at Hr. v. **Bülow-Cummerow** i sit sidste Skrift har beskyldt Bagerne, for at gjøre sig en altfor umaadelig Fordeel ved Brødsalget. En Bager, Hr. **Knönagel** svarede paa denne Beskyldning i den Spenerske Tidende og efterviste nogle Feil i Hr. v. **Bülows** Beregninger. Denne replicerede naturligviis og har havt det Indfald at stifte en stor Semmelforening af Berliner Huusmødre, hvis Medlemmer skulde forpligte sig til, daglig at veie det Brød efter, de havde kjøbt hos Bagerne, og offentliggjøre Resultaterne heraf. Foreningen skulde, med Undtagelse af Hr. v. **Bülow** som Præsident, kun bestaae af Fruentimmer; Pengebidrag bleve ikke fordrede, kun Virksomhed; Aviserne skulde optage Bekjendtgjørelser fra Foreningen gratis, i Tilfælde af Vægring skulde Medlemmerne forpligte sig til ikke at holde et saadant Blad længere. Berlinerne udtømme sig naturligviis i Vittigheder om Hr. v. **Bülow** og den intenderede Semmelforening, der neppe vil komme i Stand, om ikke af anden, saa af den Grund, at Hr. v. **Bülow** selv vil være eneste Hane i Kurven.

Kjøbenhavns Theatre.

— Sangeren **Lindberg**, af hvem man i sin Tid ventede sig saa store Ting, har nu faaet sin Afsked fra Theatrets Tjeneste.

— Blandt de Stykker, der ville blive opførte ved Sommerforestillingerne, er ogsaa en original Vaudeville af en Anonym: „En Aften paa Tivoli“.

— I Juli Maaned vil et tydsk Skuespillerselskab give Forestillinger paa Vesterbroes nye Theater under Hr. **Anholdts** Direction.

Indhold.

☞ **Redacteurens Bopæl er i Bredgade (Norgesgade) Nr. 196, 2den Sal, hvor Bøger, Aviser, Bidrag, kort Alt, hvad der vedkommer „Ny Portefeuille" bedes afleveret.**

Af dette Skrift udkommer **hver Søndag Formiddag** et Nummer ledsaget af en Lithographi. Desuden leveres **hvert Halvaar** Abonnenterne **gratis** en større Lithographi af virkeligt Kunstværd, efter et eller andet berømt Maleri, og hvis Priis i Kunsthandelen i det mindste vilde være et Par Rigsdaler.— **Abonnementsprisen** er 1 Mk. pr. Nummer.— Subscriptionen er kun bindende for 13 Nummere, der udgjøre et Bind, hvortil leveres Titelblad og Indholdsliste. — Enkelte Nummere eller Lithographier sælges ikke. — Man tegner sig hos Redacteuren og hos de forskjellige Agenter i **Danmark**, **Norge** og **Sverrig**.

☞ Til Beqvemmelighed for dem, som maatte ønske Bladet tilsendt **ugentlig med de Kongelige Poster**, er der truffet den Foranstaltning, at man, fra indeværende Qvartal at regne, overalt i Danmark og Hertugdømmerne, ved at tegne sig paa det nærmeste respective Postcomptoir, vil kunne erholde **„Ny Portefeuille"** for 2 Rbd. 3 Mk. qvartaliter, alle Omkostninger iberegnede.

NY PORTEFEUILLE.

Udgivet af **Georg Carstensen.** — Redigeret af **J. C. Schythe.**

2. Binds Nr. 11. — Söndagen den 16. Juni 1844.

Kjöbenhavn.

Trykt hos Louis Klein.

TUTTI-FRUTTI

af fremmede Journaler.

Theater og Musik.

— Svenske Blade fortælle, at **Jenny Lind** vil modtage et ved **Meyerbeer** hende tilbudet Engagement ved Operaen i Berlin. Der skal være tilbudet hende en Gage af 8000 Rdlr. sv. Bco. Ogsaa Sangeren **Beletti** vil efter Forlydende forlade Stockholm, og saaledes ere Udsigterne for den svenske Opera kun maadelige for den kommende Saison.

— Den 4de Mai afholdtes paa Theatret i Christiania en Mindefest over den afdøde Konge, Carl Johan, ved hvilken Leilighed opførtes en af **Welhaven** forfattet og af Baron **Herman v. Lovenskjold** componeret Cantate, der i „Den Constitutionelle“ roses som: „pompøs, cantabel, rigt instrumenteret og meget effectfuld.“ Flere af dens Partier siges at være meget skjønne; saaledes Sørgemarschen „med sin stolte, gammelnordiske Tone“, osv. Den ligeledes af **Welhaven** digtede og af **Lovenskjold** componerede Hyldingssang siges derimod ikke at have svaret til de Forventninger, Cantaten havde vakt. „Den var mindre original og manglede Melodi og Farve, skjøndt den klang ret festligt og pompøs.“ Hr. **Jørgensen** fremsagde et af **H. O. Blom** forfattet større Digt. Huset var, mærkeligt nok, ikke fuldt ved denne Leilighed.

— Paa Operaen i Berlin optræder den ene Gjæst efter den anden. Hr. **Pellegrini** fra München har behaget almindeligt i „Tryllefløiten“ og „Figaro's Giftermaal“. Den italienske Opera har givet **Fioravanti's** Opera „Landsbysangerinderne“, men det viste sig, at Sangerne ikke vare fortrolige med den ældre italienske Sangmethode. **Laura Assandri**, Berlinernes Yndling, er ankommen til Berlin og man haaber, at hun vil komme til at træde op paa den kongelige Opera. **Cerf** vil neppe lade sig bevæge til at lade hende synge i Königsstädtertheatret, skjøndt hun vistnok vilde skaffe ham fuldt Huus, eftersom hendes Tilhængere ifjor have saaret ham altfor dybt. Derimod vil **Cerf** slaae sig sammen med Acustikeren **Kaufmann** og hans Instrumenter.

— Musikconservatoriet i Paris vil give en stor Concert til Fordeel for **Berton's** Enke.

— Den seneste Kunstnydelse som „Académie de musique“ har tilbudet, var **Halevy's** Opera, „Lazzaronen“. Dette Værk har havt en sørgelig Skjæbne. **Halevy** har her fundet sit Waterloo, uden nogensinde at have været en Napoleon. Den største Ulykke for ham ved denne Leilighed er **Maurice Schlesinger's** Frafald. Denne var stedse tidligere hans Pylades, og naar Orestes-**Halevy** ogsaa havde skrevet den sletteste Opera, om den endogsaa faldt nok saa eclatant igjennem, saa gik dog Vennen altid modig i Døden for ham og trykkede hans Opus. I vor egoistiske Tidsalder var ét saadant opoffrende Venskab virkelig rørende. Men nu paastaaer Pylades, at Vanvidet er steget til en saadan Grad hos Orest, at man ikke, uden selv at være forrykt, kan forlægge Mere for ham.

— **Scribe's** og **Auber's** nyeste Opera, „Sirenen“, vedbliver at gives med umaadeligt Bifald. Autor og Componist passe fortræffeligt for hinanden; de have begge en raffineret Sands for det Interessante, de forstaae at underholde paa en behagelig og ingenlunde anstrengende Maade, de besidde begge et vist Filigrantalent i at sammensætte de nydeligste Bagateller, og man glemmer hos dem, at der gives en Poesi. **Adam** slutter sig ganske til denne Genre, og har ligeledes ved sin Opera, „Cagliostro“, indhøstet endeel letfortjente Laurbær.

— Mademoiselle **Rachel**, der i længere Tid har været farlig syg, optraadte atter paa Scenen den 25de Mai og gjorde Furore i den nye Tragoedie, „Catharina II.“, af **Romand**.

— Paa Drurylanetheatret er der med meget Bifald blevet opført en ny Opera af **Weber's** og **Hummels** talentfulde Discipel **Benedict**. Den hedder: „the brides of Venice“ (Brudene fra Venedig.)

— Den 13de Mai dandsede **Fanny Elsler** for sidste Gang paa Kärnthnerthor-Theatret og blev fremkaldt over 30 Gange. Tilsidst blev Publikum overrasket (!) med den Efterretning, at hun havde besluttet sig til endnu at dandse for allersidste Gang. Nu er „den guddommelige **Fanny**“ ifærd med at sætte Enthousiasterne i Pesth i Bevægelse.

— Den Comitee, der var nedsat i London, for at bedømme de indkomne dramatiske Arbeider, som have concurreret til den udsatte Priis af 500 £, er nu endelig, efter at have holdt 20 Møder, bleven enig om at tilkjende et Stykke Prisen, der hedder: „Quid pro Quo“ eller „Narrenes Dag“. Hovedbetingelsen for Prisens Uddelelse var, at Stykket skulde skildre Nutidens Sæder og Skikke i England. Mistress **Gore**, allerede fordeelagtigt bekjendt som Novellistinde, skal være Forfatterinde til dette Stykke.

— **Herold's** Opera „Zampa“ bliver nu opført paa den italienske Opera i italiensk Oversættelse.

Literatur og Kunst.

— Hr. Musikdirector **Nahles** i Köln har erholdt Concession til Udgivelsen af et nyt musikalsk Tidsskrift, der skal udkomme under Titel af: "Musikalisches Organ für Rheinland und Westphalen."

— Ved en Maleriauction blev fornylig et Billede, der forestillede "Christus for Pilatus", solgt til en schlesisk Baron for nogle Daler. Senere har det viist sig, at det er et Originalmaleri af **Rubens**, og Kjøberen vil ikke sælge det for flere Tusinder.

— **Schwanthaler** har fuldendt de fire Evangelister i Legemsstørrelse, der ere bestemte til at opstilles i Nischer foran den nye Forstads Kirke i München. Over Hovedportalet skal opstilles en Madonna, Kirkens Patronesse.

— Bibelselskabet i London har siden dets Stiftelse uddeelt 15,965,025 Bibler, der ere oversatte i 160 forskjellige Sprog og Dialecter. I det sidst forløbne Aar havde Selskabet en Indtægt af 98,359 £.

— Billedhuggeren **Rauch** i Berlin har skjenket sin Fødeby, Arolsen, to i carrarisk Marmor udførte Statuer, forestillende Troen og Kjærligheden. En tredie, forestillende Haabet, skal følge efter. Man haaber, at Maleren **Kaulbach** i München, der ligeledes er fød i Arolsen, vil skjenke sin Fødeby et lignende Minde.

Pot-pourri.

— For nogen Tid siden kom en Englænder til Maleren **L. Schrader** i Berlin for at lade sig portraitere. **John Bull** viste sig meget tilfreds med sit Contrafei, betalte det godt og fortalte, at han nu allerede havde 300 Portraiter af sig, og at han kun var reist til Fastlandet, for at kunne anskaffe sig et Galleri af 1000 Afbildninger af sin egen Person.

— Vi have tidligere berettet, hvorledes Lysten til at dandse Polkaen i Paris var udartet til et formeligt Raseri. Der forestaaer nu Polkaphilerne en stor Nydelse, idet Polka'ens egentlige Pleiefader, Balletmester **Raab** fra Prag, der først opdagede Polkaen som simpel Bondedands i en böhmisk Landsby, forbedrede og forøgede den og bragte den til Prag og Wien "ad usum delphini", er ankommen til Paris, hvor han agter at optræde paa den store Opera i et af ham selv componeret Divertissement, "Polkaens Oprindelse". Alle Paris's Dandsemestere med den berømte **Cellarius** i Spidsen ere nærved at sprække af Ærgrelse og Misundelse, og Hr. **Raab** maa være forberedt paa en kraftig Opposition; thi for d et Første har han oplyst Pariserne om, at det, so m de hidtil have lært og dandset som Polka, ikke er nogen Polka, og for det Andet bliver han netop af den Grund saaledes bestormet med Informationer, at han neppe faaer Tid til at spise til Middag eller at sove om Natten. Polkaen er for en Deel Skyld i, at dette Aars Vintersaison i Paris har trukket sig langt ud paa Foraaret. Dette, der har indfundet sig tidligt, gjør Fiasco, og Ingen bemærker de grønne Enge og det smukke Solskin. En Journal mener, at Lægerne, i Særdeleshed Gale-Lægerne, snart ville faae megen Praxis; "thi", siger den, "i denne brogede Tummel, i dette Fornøielsesraseri lurer Død og Vanvid. Pianofortes Hammere virke frygteligt paa vore Nerver, og Polkaen giver os Naadestødet."

— Da den berømte Capelmester **Naumann** paa sin Reise til Stockholm ankom til den første svenske By, spurgte den ved Porten vagthavende Underofficeer ham om hans Pas, Stand og Navn. "Jeg er chursachsisk Capelmester og gaaer paa Eders Konges Kald til Stockholm." Underofficeren vidste ikke, hvad en Capelmester var, og saamegen Umage end **Naumann** gjorde sig, for at gjøre ham det begribeligt, lykkedes det dog ikke. Utaalmodig over det lange Ophold, udbrød endelig **Naumann**. "For Djævlen! jeg er General over alle Churfyrstens Musikanter og reiser til Stockholm, for der at lære alle Kongens Musikanter at exercere." — "Aha!", udbrød Underofficeren, "naar det forholder sig saaledes, saa vil Deres Excellence behage at passere. Vagt i Gevær! Presenteer for Generalen!" — **Naumann** havde ondt ved at holde sig alvorlig, da han under Pibers og Trommers Lyd kjørte ind af Porten.

— Da **Philip V.** i Aaret 1707 reiste igjennem Mont de Marsan, for at tage Kongeriget Spanien i Besiddelse, traadte Byens Maire i Spidsen for Borgerskabet ham imøde og sagde: "Sire! lang Tale er besværlig, og Taleren bliver let kjedsommelig, jeg vil derfor tage mig den Frihed at synge for Deres Majestæt." Han sang nu et Par Vers af et Berømmelsesdigt. Dette behagede Monarchen saa vel, at han raabte Da Capo! — Mairen gjentog med stor Glæde sin Sang, og Kongen lod ham give 10 Louisd'or. Men nu raabte den dristige Sanger: "Da Capo! Sire!" — og **Philip V.** gav ham paa Grund af denne Spøg endnu engang 10 Louisd'or.

Indhold.

☞ **Redacteurens Bopæl er i Bredgade (Norgesgade) Nr. 196, 2den Sal, hvor Bøger, Aviser, Bidrag, kort Alt, hvad der vedkommer „Ny Portefeuille" bedes afleveret.**

Af dette Skrift udkommer **hver Søndag Formiddag** et Nummer ledsaget af en Lithographi. Desuden leveres **hvert Halvaar** Abonnenterne **gratis** en større Lithographi af virkeligt Kunstværd, efter et eller andet berømt Maleri, og hvis Priis i Kunsthandelen i det mindste vilde være et Par Rigsdaler.—**Abonnementsprisen** er 1 Mk. pr. Nummer.—Subscriptionen er kun bindende for 13 Nummere, der udgjøre et Bind, hvortil leveres Titelblad og Indholdsliste. — Enkelte Nummere eller Lithographier sælges ikke. — Man tegner sig hos Redacteuren og hos de forskjellige Agenter i **Danmark**, **Norge** og **Sverrig**.

☞ Til Beqvemmelighed for dem, som maatte ønske Bladet tilsendt **ugentlig med de Kongelige Poster**, er der truffet den Foranstaltning, at man, fra indeværende Qvartal at regne, overalt i Danmark og Hertugdømmerne, ved at tegne sig paa det nærmeste respective Postcomptoir, vil kunne erholde **„Ny Portefeuille"** for 2 Rbd. 3 Mk. qvartaliter, alle Omkostninger iberegnede.

NY PORTEFEUILLE.

Udgivet af Georg Carstensen.

Redigeret af J. C. Schythe.

2. Binds Nr. 12. — Söndagen den 23. Juni 1844.

Kjöbenhavn.

Trykt hos Louis Klein.

TUTTI-FRUTTI
af fremmede Journaler.

Theater og Musik.

— **Paltrinieri** har givet Gjæsteroller paa den italienske Opera i Berlin. Selskabet har nu opløst sig og gav i forrige Uge en stor Concert i Leipzig.

— **Robert** og **Clara Schumann** ere komne tilbage til Leipzig efter deres Kunstreise i Rusland. Omendskjøndt de ankom saa seent til Moskau, at den egentlige Saison allerede var forbi, har **Clara Schumann** dog kunnet give 3 Concerter der for fuldt Huus og fremkaldte ved sit Tryllespil overordentlig Enthousiasme.

— Foreningen for den classiske Musik i London (Ancient concerts) gav fornylig under Lord **Hoves** Overdirection og under Anførsel af Componisten Sir **H. Bishop** en stor Concert. Den største Deel af de opførte Musikstykker var af tydske Componister, fem af **Händel**, og af **Mozart, Beethoven, Gluck, Weber, Hummel** og **Himmel**, eet af Hver. Et Chor af **Händels** Oratorium „Saul“: „Omgjord Dig med Dit Sværd! Helt forfølg Din Seier!“ var, som det syntes, valgt for at gjøre Hertugen af Wellington en Compliment, da denne Dag netop var hans 75de Fødselsdag. Tilfældet magede det saaledes, at den gamle Kriger netop traadte ind i Salen i det Øieblik, da det omtalte Chor begyndte. Hele Forsamlingen reiste sig derpaa og bukkede ærbødigt for Oldingen.

— **Netzer's** Opera, „Maza“, der tidligere har gjort megen Lykke i Braunschweig, bliver nu indstuderet i Berlin og vil i næste Maaned komme til Opførelse.

— Da Madam **Damoreau-Cinti** første Gang optraadte paa Theatret i New-Orleans, bleve de enkelte Billetter solgte ved offentlig Auction. For en Logeplads blev betalt fra 14 til 18 Piaster. Omendskjøndt Regnen om Aftenen styrtede ned i Strømme, var Theatret dog overfyldt. Et Blad siger i denne Anledning: „Havde Veiret været godt, var Huset blevet trykket itu.“

— Søstrene **Milanollo** give nu Concerter i Hannover.

— **Ernst** opholder sig for Tiden i London, hvor han gjør Furore ved sit mageløse Spil.

— Paa Grund af en i Paris nylig udkommen Forordning, ifølge hvilken intet Skuespil maa opføres i Form af Opera paa et andet Theater uden at den første Forfatter giver sit Samtykke dertil og erholder fuldt Forfatterhonorar, er det italienske Operas Repertoire blevet betydeligt indskrænket. **Scribe** har imidlertid for sit Vedkommende renonceret paa denne Ret.

— Solodandserinden Jfr. **Augusta Nielsen** og Hr. **Lefebvre** dandse i denne Tid paa Theatret i Christiania, hvor især den Førstnævnte gjør megen Lykke. Foruden forskjellige serieuse Pas, der ikke have tiltalt i den Grad, som Characteerdandsene, have de udført „la Bearnaise“, „la Sevillano“, „Cracovienne“ og „Polka“. Den sidstnævnte Dands, der er arrangeret for tre Personer af Hr. **Lefebvre**, har især fremkaldt et stormende Bifald og blev ved den første Forestilling forlangt Da Capo.

— Den dramatiske Bearbeidelse af **Eugen Sue's** „les mystères de Paris“ er i Oversættelse bleven opført paa Theatret i Stockholm under Titel af „Rudolph eller Pariserhemmeligheden.“ Alle andre Steder har dette Stykke gjort Fiasco, i Stockholm blev det optaget med stort Bifald.

Pot-pourri.

— Grev **Castellane** i Paris, Kunsternes og Videnskabernes høimodige Beskytter, Stifteren af „Athenæum“, i hvilket der bliver holdt saa deilige og saa kjedsommelige Taler, og af „Dame-Academiet“, hvis Medlemmer bestandig ere i Haarene paa hverandre, Grev **Castellane** har atter havt en sublim Tanke: han vil nemlig til den udartede Menneskeraces Forædling foranstalte en Udstilling af Skjønheder. Væddeløbs-Selskaber beskæftige sig med Hestenes Forædling, Landhuusholdningsselskaber med Køernes, Svinenes, Faarenes osv.; kun paa Menneskeracens Forædling har endnu Ingen tænkt, og det er denne Mangel, den ædle Greve vil afhjælpe paa følgende Maade. Under hans Præsidentskab bliver der valgt en Jury af 12 mandlige og 12 qvindelige Skjønhedskjendere; **Theophile Gauthier** og **Daniel Stern** ere bestandige Secretairer. Hvert 5te Aar udsøger hvert Departement de tre smukkeste unge Karle og de 3 yndigste Piger og sender disse 6 paa Communens Regning til Paris. Iblandt disse Candidater udvælger Selskabet de 12 skjønneste Mænd og Piger. Af dette engere Udvalg maa nu atter Skjønhedsjuryen udtage den allerskjønneste Karl og Pige, og disse blive formelig proclamerede som Skjønhedens Konge og Dronning; de øvrige 11 Par danne dette nye Kongeriges Hofstat. Konge og Dronning blive nu med deres hele Hofstat førte igjennem Paris's Gader i høiti-

deligt Optog; de øvrige 486 fra de forskjellige Departements indsendte Concurrenter slutte sig til Toget. Efter denne Høitidelighed blive de 12 udvalgte Par anstændigt udstyrede, gifte sammen og derpaa sendte hjem igjen paa Selskabets Regning. De Børn, der avles i disse Fuldblodsægteskaber, blive opdragne og etablerede af Selskabet, og de frugtbareste Ægtepar tilstaaes desforuden aparte Gratialer! — Man kan ikke negte dette geniale Projekt sin Beundring!

— I en Correspondance-Artikel fra Pesth af 1ste Juni, hedder det: Pesther-Enthousiasterne have en stor Uge; de svømme i et heelt Hav af Nydelse, Henrykkelse paa Henrykkelse, Paroxysme paa Paroxysme, Alt er i en utrolig Bevægelse. — **Fanny Elsler** er her! hun dandsede hele forrige Uge igjennem, hun dandser endnu bestandig, hun dandser endogsaa to Gange om Dagen. — I Pesth høitideligholder man den store **Elsler**-Uge. Directionen for det tydske Theater i Pesth, der længe har kæmpet med Modgang og var nærved at blive skakmat, har gjort et ypperligt Træk. De mest udmærkede Gjæster af alle Slags, Mad. **Stöckel-Heinefetter, Staudigl** og andre, Intet formaaede at bringe Penge i Kassen. — Da kom den "himmelske **Fanny**" og see, de hidtil uhørte forhøiede Priser forhindrede ikke, at Theatret hver Aften var propfuldt, at alle Klasser og alle Stænder stormede hen i Kunstens Haller for at beundre de aldrig tilforn seete Entrechats og Pirouetter. Misundelige over denne Aqvisition for det tydske Theater, bragte det ungarske Theaters Tilhængere det endelig ved Bønner, Trusler og Paatrængenhed dertil, at den Feirede maatte love dem, ogsaa at optræde en Gang paa det ungarske Theater. Der er snart ikke mere en Blomst at finde i Omegnen af Pesth; Forbruget af Blomster er uhyre, og hver Gang **Fanny Elsler** dandser, ligner hele Scenen et Blomstertæppe. Om Natten gjøres Fakkeltog til Ære for hende.

— Man taler om, at der i Nærheden af Paris vil blive anlagt en ny Stad, der kun skal beboes af Claveerspillere. Det i en frygtelig Grad overhaandtagende Raseri for at klimpre og hamre har nemlig bragt Pariserne paa denne Udvei til at befrie deres Øren for den idelige Larm, der har plaget dem hele Vinteren igjennem. Den, der i Fremtiden har Lyst til at nyde en saadan musikalsk Larm, kan begive sig til Pianopolis (saaledes skal den nye Stad hedde), hvor der ikke vil være nogen Mangel paa Takt og Harmoni. Gaderne skulle bære Navn efter berømte Componister og Virtuoser. Der skal allerede have meldt sig 80,000 Colonister.

— Den berømte Billedhugger **Dantan** i Paris har modelleret **Lißt's** høire Haand, og i alle de musikalske Salons seer man nu Gipsafstøbninger af denne berømte Haand. Exemplet har allerede smittet. **Döhler** og **Thalberg** have ogsaa ladet deres Hænder modellere, og **Taglioni** har taget Afstøbning af sit Been.

— Ved Theatret i Merseburg har Capelmesteren, Hr. **Morgen**, giftet sig med Sangerinden, Mslle **Ueber**. Hun kalder sig nu Md. **Ueber-Morgen**. Da begge de nye Ægtefolk vare i en betydelig Gjæld, forsvandt de strax efter Vielsen. Naar nu Creditorerne spørge: "Naar mon vi faae vore Penge?", saa svare de vittige Merseburgere: "Uebermorgen!"

— Den ominøse Polka, der for Tiden har fordreiet Hovedet paa Pariserne, er bleven forbuden i Rusland, deels, som det hedder sig, paa Grund af Navnet, og deels fordi den ikke er anstændig.

— Paa Grund af den store Industri-Udstilling har Tilstrømningen af Fremmede været saa stærk i Paris, at Politiet i den forløbne Maaned har visiteret ikke mindre end 300,000 Passer.

— Paa Øen Paros bliver nu det Marmor brudt, som er bestemt til **Napoleons** Gravmæle. Over 500 franske Matroser ere idelig beskæftigede med at gjøre Veien fra Marmorbruddet til Havet skikket til at befares. Førend de indskibes, blive Marmorblokkene kunstmæssigt tilhuggede.

Kjøbenhavns Theatre.

— Foreningen for Sommerskuespillene skal af Jfr. **Lucile Grahn**, der for Øieblikket opholder sig i Paris, have modtaget et Forslag, hvorefter hun vilde forpligte sig til at optræde 10 Gange ved Foreningens Forestillinger. Men, da de Fordringer, Jfr. **Grahn** har stillet, ere saa overdrevne (efter Sigende 50 Louisd'or for hver Aften), at Foreningen umuligen kan indgaae derpaa, vil Tilbudet sandsynligviis ikke blive antaget.

— Den bekjendte Sangerinde, Jfr. **Cathinka Evers**, Søster til Pianisten **Carl Evers**, vil efter Forlydende snart besøge Kjøbenhavn, hvor hun agter at udføre Scener i Costume af forskjellige Operaer. For Tiden er **Cathinka Evers**, som bekjendt, engageret i Hamborg, hvor hun gjør overordentlig Lykke.

— Violoncellisten **Andreas Gehrmann**, der nu endelig er bleven helbredet for en Sygdom, der næsten hele Vinteren igjennem har forhindret hans offentlige Fremtræden, har nu besluttet sig til at give to musikalske Soireer i Hotel d'Angleterre, paa hvilke vi henlede Musikelskeres Opmærksomhed.

— Paa det lille Tivoli-Theater forberedes en ny Pantomime, "De skandinaviske Brødre, eller de forvandlede Træer", en Parodi paa det ved Hr. **Pætges's** Beneficeforestilling opførte Stykke. Den vil blive opført første Gang i Morgen (Mandag).

Indhold.

☞ **Redacteurens Bopæl er i Bredgade (Norgesgade) Nr. 196, 2den Sal, hvor Bøger, Aviser, Bidrag, kort Alt, hvad der vedkommer „Ny Portefeuille“ bedes afleveret.**

Af dette Skrift udkommer **hver Søndag Formiddag** et Nummer ledsaget af en Lithographi. Desuden leveres **hvert Halvaar** Abonnenterne **gratis** en større Lithographi af virkeligt Kunstværd, efter et eller andet berømt Maleri, og hvis Priis i Kunsthandelen i det mindste vilde være et Par Rigsdaler.—**Abonnementsprisen** er 1 Mk. pr. Nummer.—Subscriptionen er kun bindende for 13 Nummere, der udgjøre et Bind, hvortil leveres Titelblad og Indholdsliste. — Enkelte Nummere eller Lithographier sælges ikke. — Man tegner sig hos Redacteuren og hos de forskjellige Agenter i **Danmark**, **Norge** og **Sverrig.**

☞ Til Beqvemmelighed for dem, som maatte ønske Bladet tilsendt **ugentlig med de Kongelige Poster**, er der truffet den Foranstaltning, at man, fra indeværende Qvartal at regne, overalt i Danmark og Hertugdømmerne, ved at tegne sig paa det nærmeste respective Postcomptoir, vil kunne erholde **„Ny Portefeuille“** for 2 Rbd. 3 Mk. qvartaliter, alle Omkostninger iberegnede.

NY PORTEFEUILLE.

Udgivet af Georg Carstensen. Redigeret af J. C. Schythe.

2. Binds Nr. 13. — Söndagen den 30. Juni 1844.

Kjöbenhavn.

Trykt hos Louis Klein.

TUTTI-FRUTTI

af fremmede Journaler.

Theater og Musik.

— Theatret i Leipzig vil, efter at have undergaaet en Hovedreparation, efter at være bleven forsynet med et Gasbelysningsapparat, nye Decorationer etc., atter blive aabnet i August Maaned under Dr. Schmidt's Direction. **Caroline Mayer**, der tidligere har været ansat ved Hoftheatret i Wien, er engageret som Primadonna, istedetfor Mlle **Jazedé**, der beholder sit tidligere Engagement i Hamborg, hvor hun er meget yndet.

— Musikdirector **Guhr** fra Frankfurt har foretaget en stor Opdagelsesreise, for at finde en Tenorist. Endelig har han i Ungarn fundet en Hr. **Gundy**, der skal være et reent Vidunder af en Tenorist. Den 6te Juni transporterede han sin Fangst gjennem Leipzig.

— Den bekjendte Tenorist **Wild** synger i denne Tid i Josephstädter-Theatret i Wien og behager til Trods for sine 56 Aar Wienerne saa overordentlig, at de sige om ham, „at han synes at være bleven 20 Aar yngre." Han synger altsaa nu som en 36aarig.

— I Berlin er et Institut for Sangunderviisning traadt i Virksomhed. Man kan i dette blive dannet til en udmærket Sanger, selv om man ingen Stemme har. Hvad gjør ikke Tydsken for Penge!

— Paa Industriudstillingen i Paris saae man blandt Andet et Fortepiano med 8 Octaver. Tidens Fordringer ere store.

— I London lever en musikalsk Instrumentmager, hvis aarlige Indtægter beløbe sig til 200,000 Thaler. Han udleier aarlig 800 Claverer.

— Som vi allerede tidligere have meddeelt vore Læsere, har den catholske Geistlighed ved Moorfield Chapel tilbudet **Carl Maria von Weber's** Enke, at den paa egen Bekostning vil bringe den forevigede Mesters jordiske Levninger til Dresden. **Weber's** ældste Søn, en dygtig Ingenieur i preussisk Tjeneste, er nu afreist til England, for at modtage sin Faders Aske og ledsage den til Dresden. Efter Tilendebringelsen af Begravelseshøitidelighederne, vil en i denne Anledning nedsat Comitee træde sammen, for at træffe de nødvendige Forberedelser til et passende Mindesmærke for den afdøde Mester.

— I den italienske Opera i London blev der den 8de Juni betalt 60 Guineer for en enkelt Loge, ikke fordi der denne Aften gaves noget ualmindelig Fortræffeligt, men — fordi Keiseren af Rusland bivaanede denne Forestilling i den kongelige Loge.

— **Ferdinand Hiller** har fuldendt en ny Opera, „Mølleren og hans Barn", hvilken i dette Efteraar vil komme til Opførelse baade i Berlin og i Dresden.

— Geistligheden i Calais har gjort Demonstrationer mod den fremtidige Opførelse af „Tartuffe", hvilket Stykke ved dets sidste Opførelse der havde gjort overordentlig Lykke.

— Hr. **Lefebvre** og Jfr. **Nielsen** vedblive at behage Publicum i Christiania; især er den Sidstnævnte almindelig yndet, og hendes Udførelse af „La Cracovienne" har fremkaldt en formelig Enthousiasme.

Literatur og Kunst.

— **Oehlenschlæger** har i længere Tid været i Dresden, hvor Opholdet har behaget ham ualmindeligt. Hans Tragoedie „Dina" er bestemt til Opførelse paa det kongelige Theater. Fra Dresden agter Digteren at foretage en længere Reise sydefter.

— Syngeacademiet i Berlin feirede den 1ste Juni en Fest til **Thorvaldsen's** Minde.

— **Nelson's**-Monumentet i London, der i lang Tid har staaet ufuldendt, fordi man manglede de til dets Fuldførelse nødvendige Fonds, vil nu endelig kunne blive fuldendt ved Hjælp af en betydelig Gave, som Keiseren af Rusland under sit sidste Ophold i London har skjenket til dette Øiemed.

Pot-pourri.

— Den italienske Sanger **Montresor**, der ogsaa er bekjendt her, har i længere Tid opholdt sig i Leipzig og gjorde fornylig derfra en lille Afstikker til Naumburg, for at medvirke i en Concert, som blev given af en Leipziger Violinist. Concerten var temmelig godt besøgt, og **Montresor** besluttede derfor at komme igjen den næste Uge, for at give en Concert paa egen Regning. Musikdirecteuren i Naumburg havde været saa artig at arrangere den hele Concert, og **Montresor** ankom den bestemte Aften i et ypperligt Lune og fortræffelig disponeret til at synge. Han seer paa sit Uhr og opdager, at han er kommen

en halv Time for sildig. Desto bedre, tænker han, saa vil jeg foresinde det hele Publicum forsamlet. Han træder ind i Salen, — omtrent 50 Personer synes med Utaalmodighed at vente paa Concertgiveren. — Han gaaer atter ud og spørger Kassereren: „Hvormange Billetter har De solgt?" — „Sex Stykker à 10 Silbergroschen!" — I al Stilhed betalte derpaa Hr. **Montresor** de ubetydelige Udgifter, og i al Stilhed steg han derpaa atter tilvogns med sine Venner og tiltraadte Tilbagetoget. — En Time efter forlangte 6 Naumburger Kunstvenner med høi Røst deres 10 Silbergroschen tilbage. I al Stilhed skulle, siger man, paa samme Tid de 44 andre Concertvenner frit have forladt Salen, ligesom de vare komne ind.

— Sujettet til den bekjendte Opera, „la Sonnambula" skal grunde sig paa en virkelig Begivenhed, som i Begyndelsen af dette Aarhundrede tildrog sig i Skotland. Pigen, der foretog saa farlige Nattevandringer, var Datter af en skotsk Bailli, der drev betydelige Forretninger med et engelsk Handelshuus. En Commis-voyageur var Mellemmand herved. Paa Afregningsdagen kom Commis'en. Skotten var saa tilfreds med Forretningernes Udfald, at han nødte Commis'en til at blive hos sig om Natten. For at gjøre det ret beqvemt for Gjæsten, anviste man ham Datterens Sovekammer, og den attenaarige Pige maatte for denne Nat tage tiltakke med et lille Kammer. Commis'en sad i sit Værelse og var ifærd med at gjennemsee sine Regninger, førend han gik til Sengs, da Døren aabner sig, Pigen træder ind, gaaer hen til Bordet, hvorpaa hun sætter sit medbragte Lys, slukker dette og gaaer til Sengs. Gjæstens Forundring hørte først op, da han havde overbeviist sig om, at Pigen sov fast. Fuld af Discretion (en Sjeldenhed hos en Commis-voyageur), fjernede han sig strax, overlod Værelset til den sovende Pige og begav sig selv ind i Dagligstuen, hvor han tilbragte Natten. Om Morgenen var Baillien selv heldigviis den første Person, han traf paa. Han fortalte nu Denne den hele Begivenhed og vilde, for ikke ved sin Nærværelse at gjøre Datteren undseelig over den mislige Stilling, hvori hun om Natten havde viist sig for ham, strax afreise. Men Baillien satte sig ivrigt herimod, og paastod, at den unge Mand skulde blive til Frokost, ved hvilken ogsaa **Jenny** skulde være tilstede. Da den unge Pige vaagnede op, saae hun sig til sin store Forbauselse i sit eget Sovekammer. Faa Ord vare tilstrækkelige til at oplyse hende om Sammenhængen. Hun var en smuk og en god Pige, og, omendskjøndt det Mislige i hendes Stilling krænkede hende dybt, modsatte hun sig dog ikke sin Faders Ønske, men kom til Frokosten. Idet hun traadte ind i Stuen, gik hun strax henimod den unge Mand, der ikke var mindre forlegen, end hun. Hun lagde uden Sky sin Haand i hans med de Ord: „Kom snart igjen, for at hente mig, thi jeg vil aldrig gifte mig med nogen Anden, end Dem!" — Commis'en saae fra Datteren paa Faderen, der, skjøndt overrasket, spillede sin Rolle i dette Drama med poetisk Inspiration. Fjorten Dage efter var der Bryllup.

— I Comersøens Vande seer man hver Dag en lille Baad svømme omkring. Ingen Fisker roer dette lille Fartøi, ingen Styrmand sees ved Roret — en Qvinde sidder alene i Baaden og styrer den kraftig gjennem Strømmen med de solbrændte Hænder. Hun bærer en Kjole af grovt uldent Tøi, derover en Art Kappe af vandtæt Stof, paa Hovedet en grovt flettet Straahat. Ved hendes Side staaer en lille Kurv med Mading til hendes Fiskekrog. Denne Qvinde er — Mad. **Pasta**! — Mad. **Pasta** synger ikke mere, hun er for stedse forstummet og føler sig lykkelig ved Bevidstheden om, at hun ikke mere tilhører Theatret, hvilket hun, som hun siger, stedse har afskyet. Derimod hænger hun med sin hele Ømhed ved sin aandrige, yndige og elskværdige Datter, der er lykkelig gift med en Architekt.

— Concertmester **David** i Leipzig har fornylig faaet tilsendt en fortrinlig gammel italiensk Violin til Foræring, ledsaget af nogle anonyme Linier, der udtrykkede Givernes Beundring for **Davids** Talent.

— Ved en Sammenkomst, der fornylig fandt Sted af Creditorerne i den bekjendte Fabrikeier **John Cockerill's** Bo, viste det sig at Boets Activa beløb sig til 10,9?4,618 Fr., dets Passiva til 6,762,827 Fr.

Kjøbenhavns Theatre.

— Med næstkommende Løverdag ville Skuespillene ophøre for i Aar. Paa Tirsdag gives for første Gang den originale Vaudeville, „En Aften paa Tivoli", tilligemed „Pigen fra Lyon" af **Bulwer**.

— Hr. Instructeur **Nielsen** og Kone, samt Jfr. **Louise Petersen** ere engagerede til at give en Række af Gjæsteroller paa Theatret i Christiania, hvorhen de ville afreise, saasnart Sommerforestillingerne her ere sluttede.

— Hr. **Mantzius** og Jfr. **Bierregaard** ere nu afskedigede fra det kgl. Theater.

Indhold.

☞ **Redacteurens Bopæl er i Bredgade (Norgesgade) Nr. 196, 2den Sal, hvor Bøger, Aviser, Bidrag, kort Alt, hvad der vedkommer "Ny Portefeuille" bedes afleveret.**

Af dette Skrift udkommer **hver Søndag Formiddag** et Nummer ledsaget af en Lithographi. Desuden leveres **hvert Halvaar** Abonnenterne **gratis** en større Lithographi af virkeligt Kunstværd, efter et eller andet berømt Maleri, og hvis Priis i Kunsthandelen i det mindste vilde være et Par Rigsdaler.—**Abonnementsprisen** er 1 Mk. pr. Nummer.—Subscriptionen er kun bindende for 13 Nummere, der udgjøre et Bind, hvortil leveres Titelblad og Indholdsliste. — Enkelte Nummere eller Lithographier sælges ikke. — Man tegner sig hos Redacteuren og hos de forskjellige Agenter i **Danmark**, **Norge** og **Sverrig**.

☞ Til Beqvemmelighed for dem, som maatte ønske Bladet tilsendt **ugentlig med de Kongelige Poster**, er der truffet den Foranstaltning, at man, fra indeværende Qvartal at regne, overalt i Danmark og Hertugdømmerne, ved at tegne sig paa det nærmeste respective Postcomptoir, vil kunne erholde **„Ny Portefeuille“** for 2 Rbd. 3 Mk. qvartaliter, alle Omkostninger iberegnede.